

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR OF *DIE FOR ME*

KAREN ROSE

“THE SUSPENSE
UNFOLDS RIGHT
UP TO THE LAST PAGE.”

—*Southern
Pines Pilot (NC)*

I'M
WATCHING
YOU

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SENİ İZLİYORUM

Karen Rose

Önsöz

*Chicago,
29 Aralık Pazartesi,
19:00'da.*

Güneş batmıştı. Ama yine de zaman zaman bunu yapma eğilimindeydi. Kalkıp bir ışık yakmalıydı. Ama o karanlığı seviyordu.

Sessiz ve hareketsiz olmasını severdi. Bir adamı saklayabilmesi. İçini ve dışını. O böyle bir adamdı. Saklı. İçinde ve dışında. Tek başına.

Mutfak masasında oturmuş, yaptığı yeni parlak mermilere bakıyordu. Tek başına.

Ay ışığı penceredeki perdelerin arasından geçerek parlak yığının bir tarafını aydınlattı. Mermilerden birini aldı, ışığa tuttu, bir o yana bir bu yana çevirdi. Vereceği zararı hayal etti.

Dudakları kıvrıldı. Oh, evet. Vereceği zarar.

Karanlıkta gözlerini kısıtı, mermiyi ay ışığına doğru tuttu. El yapımı kalıbının merminin tabanına bastırıldığı izi inceledi, iki harf iç içe geçmişti. Bu onun babasının ve ondan önce de babasının işaretiydi. Bu sembol aile anlamına geliyordu.

Aile. Mermiyi dikkatle masaya bırakırken parmakları boynundaki zincirde gezindi ve ailesinden geriye kalan tek olan küçük madalyonu aradı. Leah'dan.

Madalyon ona aitti, bir zamanlar bileziğinde her hareketiyle şingırdayan bir tılsımdı. Bir zamanlar inancını dayandırdığı harflerle kazınmıştı.

Onları teker teker takip etti. WWJD.

Gerçekten de öyle. İsa olsa ne yapardı?

Nefesi kesildi, sonra serbest kaldı. Muhtemelen yapmak üzere olduğu şey bu değildi.

Körü körüne soluna uzandı, parmakları resim çerçevesinin kenarına . Gözlerini kapattı, camın arkasındaki yüze bakamadı, sonra hızla açtı, zihnindeki daha yeni resim dayanılamayacak kadar acı vericiydi. Kalbinin bir kez daha kırılabileceğine asla inanmamıştı ama onun filmde sonsuza dek donmuş gözlerine her baktığında yanıldığını anlıyordu. Bir kalp tekrar ve tekrar ve tekrar kırılabilirdi.

Ve bir zihin, bir adamı çıldırtacak kadar korkunç resimleri tekrar oynatabilir.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Sol eliyle, sağ elinde tuttuğu madalyonun dayanıksız ağırlığına karşı, kızın ucuz gümüş çerçevesindeki resminin ağırlığını ölçtü.

Deli miydi? Olsa da fark eder miydi?

Adli tabibin kadının üstünü örten çarşafı geri çekişini canlı bir şekilde hatırlıyordu. Adli tabip bu görüntünün yüz yüze yapılamayacak kadar korkunç olduğuna karar vermişti, bu yüzden kimlik tespiti kapalı devre video ile yapılmıştı. Ceset ortaya çıktığında şerif yardımcısının yüzündeki ifadeyi çok net hatırlıyordu. Acımişti. Tiksintiydi.

Onu suçladığını söyleyemezdi. Küçük bir kasabanın şerif ofisinin, hayatına son vermek isteyen bir kadının kalıntılarını bulması her gün olan bir şey değildi.

Ve de. Ne haplar ne de kesik bilekler. Leah'dan yardım için örtülü çığlıklar yok. Hayır. Kararlılıkla bitirdi.

Şakağına dayadığı 38'likle işi bitirmişti.

Dudakları mizahsızca kıvrıldı. Bir erkek gibi bitirmişti. O da bir erkek gibi durdu, başını salladı. Ama boğazından çıkan ses bir yabancının sesiydi. "Evet, bu o. Bu Leah."

Adli tabip bir kez başını sallayarak duyduğunu . Sonra çarşaf tekrar yukarı kalktı ve o gitmişti.

Evet, bir kalp tekrar ve tekrar ve tekrar kırılabilir.

Yavaşça çerçeveyi masaya geri koydu ve mermiyi eline aldı, bir başparmağıyla babasına, diğeriyle Leah'ya ait olan baskı izini okşadı. WWJD. Peki İsa ne yapardı?

Hâlâ bilmiyordu. Ama ne yapmayacağını biliyordu.

İki kez hüküm giymiş bir tecavüzcünün sokaklarda dolaşp masum kadınları avlamasına izin vermezdi. Canavarın tekrar tecavüz etmesine izin vermezdi. Kurbanının kendi canına kıymayı tek kaçış yolu olarak görecektik kadar sefil bir depresyona girmesine izin vermezdi. O tecavüzcünün üçüncü kez adaletten kaçmasına kesinlikle izin vermezdi.

Bilgelik için dua etmiş, Kutsal Kitap'ı araştırmıştı. "*İntikam benimdir, diyor Rab,*" diye okumuştı. Son adalet Tanrı'nın olacaktı.

Sertçe yutkundu, Leah'nın resim çerçevesinden ona baktığını hissetti. Tanrı'nın nihai adaletini biraz daha erken yerine getirmesine yardım edecekti.

Birinci Bölüm

*Chicago,
Çarşamba, 18 Şubat,
Öğleden sonra 2:00.*

"Misafirin var, Kristen." Owen Madden ağır bir kışlık palto giymiş, başını soru sorar gibi eğmiş bir adamın durduğu sokağa bakan pencereyi işaret etti.

Kristen Mayhew ona başıyla kısa bir selam verdi ve mahkeme salonunun içindeki öfkeli protestolardan ve kapının dışındaki basın mensuplarının soru yağmurundan kaçtığı lokantaya girdi. Patronu, Eyalet Savcı Yardımcısı John Alden taburede otururken o çorbasına bakıyordu onun yanında. "Kahve lütfen," dedi ve Owen ona bir fincan getirdi. "Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu sessizce. "Lois bana öğle yemeği için buraya geldiğini söyledi."

Kahvaltı ve akşam yemeği de öyle, diye düşündü Kristen. Mikrodalgada pişirilebilen bir kartonda gelmiyorsa, Owen'dan geliyordu. John'un sekreteri onun alışkanlıklarını iyi biliyordu.

"Yerel kanal karar ve tepkiler için programa ara verdi," dedi John. "Ama basınla başa çıkmayı başardınız. Richardson denen kadınla bile."

Kristen yanağının içini ısırdı, platin sarışının mikrofonunu yüzüne tutuşunu hatırlayınca öfkeden . O kadar çok istemişti ki Zoe Richardson'ın mikrofonu... "Bu kayıp nedeniyle ofisinizde 'yankı' olup öğrenmek istedi."

"Bunun bir performans sorunu olmadığını biliyorsun. Ofisteki en iyi mahkûmiyet siciline sahipsin." John titredi. "Kahretsin, üşüyorum. Bana orada ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Kristen saçlarını kontrol altında tutan tokaları çekip çıkardı, bukle kontrolünün bedeli şiddetli bir baş ağrısıydı. Tokalarında Chicago şehir merkezini bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar sıkıştırılmış enerji vardı. Saçları serbest kaldı ve artık Küçük Yetim Annie olduğunu biliyordu. Gözleri olan.

Sandy adında bir köpek de yok. Ve kesinlikle ona göz kulak olan bir baba Warbucks da yoktu. Kristen tek başınaydı.

Başına yorgunca masaj yaptı. "Asıldılar. On bir suçlu, bir masum. Jüri üyesi üç. *Zengin sanayici Jacob Conti'nin* parasıyla satın alındı." Angelo Conti'nin babasının basın tarafından tanımlandığı son cümleyi şarkı gibi söyledi. Tanıdığı adam sistemi yozlaştırmış ve kederli bir aileyi adaletten mahrum bırakmıştı.

John'un gözleri aniden karardı ve çenesi gerildi. "Emin misin?"

Üç numaralı sandalyede oturan adamın, dört gün süren müzakerelerin ardından jüri tekrar toplandığında gözlerine bakmayışını hatırladı. Diğer jüri üyelerinin ona nasıl küçümseyerek baktıklarını. "Elbette eminim. Genç bir ailesi ve bir sürü faturası var. O bir Jacob Conti gibi bir adam için birincil hedef. Hepimiz Conti'nin oğlunu kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyorduk. Üç numaralı jüri üyesinin Conti'den para aldığını kanıtlayabilir miyim?" Başını salladı. "Hayır, kanıtlayamam."

John'un yumruğu tezgâhın üzerinde sıkıştı. "Yani elimizde hiçbir şey yok."

Kristen omuz silkti. Yorgunluk çökmeye başlamıştı. Çok fazla kritik bir davanın sonuçlanmasından önceki uykusuz geceler. Ve bu gece de uyuyamayacağını biliyordu. Başını yastığa koyar koymaz, jüri dağılırken ve Jacob Conti'nin oğlu özgür bir adam olarak uzaklaşırken Paula Garcia'nın genç kocasının acı dolu çığlıklarını duyacağını biliyordu. En azından onu tekrar yargılayana kadar. "Üçüncü jüri üyesinin harcama alışkanlıklarını izlemeye başlayacağım. Er ya da geç faturalarını ödemek için para harcayacaktır. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Peki bu arada?"

"Yeni bir duruşma başlatacağım. Angelo Conti Northwestern'e dönüp içmeye devam edecek ve Thomas Garcia da boş dairesine dönüp boş bir beşiğe bakacak."

John iç çekti. "Sen elinden geleni yaptın Kristen. Bazen yapabileceğimiz tek şey budur. Keşke..."

"Keşke Mercedes'ini Paula Garcia'ya değil de bir ağaca dolasaydı," dedi Kristen acı acı. "Keşke o kadar sarhoş olmasaydı da

Paula Garcia'yı hurdaya dönmüş arabasından çıkarıp susturmak için levyeyle öldüresiye dövmek iyi bir fikir gibi göründü." Kadın ve onunla birlikte ölen doğmamış çocuğu için duyduğu üzüntü ve yorgunluğun bir bileşimi olarak şimdi titriyordu. "Keşke Jacob Conti oğluna sorumluluk öğretmeyi, onu hapisten uzak tutmaktan daha çok önemseseydi."

"Keşke Jacob Conti oğluna yüz bin dolarlık bir spor arabanın anahtarlarını vermeden *önce* sorumluluk sahibi olmayı öğretseydi. Kristen, evine git. Bok gibi görünüyorsun."

Gülüşü sallantılıydı. "Bir kızı nasıl etkileyeceğini iyi biliyorsun."

O gülümsemedi. "Ben ciddiylim. Ayakların yerden gibi görünüyorsun. Yarın tekrar gitmeye hazır bir şekilde buraya dönmeni istiyorum."

Başını kaldırıp baktı, ağzı alaycı bir yüz ifadesiyle eğilmişti. "Seni tatlı dilli seni."

Buna kısa bir süre gülümsedi. Sonra tekrar ayıldı. "Conti'yi istiyorum Kristen. Sistemi bozdu, jüri havuzunu lekeledi. Cezasını çekmesini istiyorum."

Kristen vücudunu tabureden kaymaya zorladı, bacaklarını onu tutmaya zorladı, yerçekimi ve yorgunlukla savaştı. John'un gözleriyle acımasız bir kararlılıkla karşılaştı. "Benden daha fazla değil."

*Çarşamba, 18 Şubat,
18:45.*

Abe Reagan, Teğmen Marc Spinnelli'yi ararken kendisini takip eden meraklı bakışların farkında olarak dedektif masalarının labirentinde yürüdü. Yeni amiri.

Spinnelli'nin kırık açık kapısından üç adım uzaktayken içerideki konuşmayı duydu. "Neden o?" diye sordu bir kadın sesi. "Neden Wellinski ya da Murphy değil? Lanet olsun Marc, *güvenebileceğim* bir ortak istiyorum, kimsenin bilmediği yeni bir adam değil."

Abe, Spinnelli'nin cevabını bekledi. Hiç şüphesi yoktu ki kadın Yeni ortağı ve son kaybına dayanarak, Mia Mitchell'ı tavrından dolayı suçladığını söyleyemezdi.

"Yeni bir ortak istemiyorsun, Mia," diye seviyeli bir cevap geldi ve Abe bunun yeterince doğru olduğunu anladı. "Ama bir ortağın olacak,"

Spinnelli devam etti, "ve son baktığımda ben senin olduğum için, ortağının kim olacağını ben seçiyorum."

"Ben öyle bir şey demedim." Omuz silktilti. "Kendini savunma dersi al."

". " Asansörün sesi duyuldu ve ikisi de gözlerini duvara dikerek önce hangi kapının açılacağını görmeyi bekledi. Soldaki kapılar açıldı ve adam elini dramatik bir şekilde sallayarak önce onun girmesini işaret etti.

Ağza alınmayacak her türlü suçu işlediği bilinen suçlularla binlerce saat birlikte çalışmış olmanın verdiği bir kurnazlıkla adamı değerlendirdi. Bu adam tehlikeli değildi, bunu şimdi görebiliyordu. Yine de Kristen Mayhew ihtiyatlı bir kadındı. "Bir sonrakini bekleyeceğim."

Mavi gözleri parladı. Kare çenesi sıkıştı ve yanağındaki bir kas seğirdi. Onu gücendirmişti. Çok kötüydü. "Ben masum kadınları incitmem," dedi sıkıca, asansör kapıları kapanmaya başladığında onları tutarak. Adamın güçlü vücudu hafifçe çöktü ve kadın onun da kendisi kadar yorgun olduğu izlenimine kapıldı. "Hadi ama hanımefendi, sizi tutmak istemiyorum. Bütün gece bu asansörü kullanacağım ve seni burada yalnız bırakmayacağım."

Tedirginlikle ıssız koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Orada gereğinden fazla oyalanmaktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden asansöre doğru yürüdü, on yıl ve daha uzun bir süre geçmesine rağmen beş kat fazla kendi kendine terapi kitabı olmasına rağmen karanlık bir koridorda yalnız kalmaktan hâlâ korkuyordu. "Bana 'hanımefendi' deme," diye tersledi.

Onu içeri kadar takip etti ve kapılar kapandı. Onunla yüzleşti, gözleri artık sertti. "O kendini savunma dersinde sana öğrettikleri ilk şey neydi? *Hanımefendi?*"

Adamın tepeden bakan ses tonuna sinirlenmişti. "Her zaman çevrenizin farkında olun."

Sadece kibirli bir kaş kaldırdı ve Kristen'ın kanı kaynamaya başladı. "Öyleydin. Orada olduğunu biliyordum, değil mi? Bana gizlice yaklaşmış olsan bile." Ve öyleydi de. Onu hissetmeden önce bir an bile orada olmadığına yemin etti ve yaklaşırken hiç ses çıkarmadı.

Homurdandı. "Tam iki dakikadır orada dikiliyordum." Kristen gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum."

Asansörün duvarına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "'Bakıma not,'" diye taklit etti. "Ve kişisel favorim, 'Eve git ve dinlen, kıcımın kenarı.'"

Kristen yüzünün renkten renge girdiğini hissetti. "Neden hareket etmedik?" diye sordu, sonra da gözlerini devirdi. İkisi de bir düğmeye basmamıştı. Hızla ikinci katın düğmesine bastı ve asansör hareket etmeye başladı.

"Ve şimdi arabanızı nereye park ettiğinizi biliyorum," diye memnun bir baş hareketiyle duyurdu.

O haklıydı. Kendini güvende tutmakla ilgili öğrendiği şeyi göz ardı etmişti. Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Sen haklıydın, ben hatalıydım. Şimdi tatmin oldunuz mu efendim?"

Dudakları o anda kıvrıldı ve bu manzara kadının nefesini kesti. Basit bir gülümseme yüzünü yıkıcıdan... yıkıcıya dönüştürdü. Zavallı, Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve kendine şaşırarak kadar sağduyulu davrandı. Erkeklere tepki vermezdi, en azından *bu* şekilde. Onlardan hoşlanmadığından ya da onları fark etmediğinden ya da hatta iyi bir örneği takdir etmediğinden değildi. Ve o kesinlikle iyi bir örnekti. Uzun boylu, geniş. Film yıldızı yakışıklılığında. Elbette onu fark etmişti. Sonuçta o da bir insandı. Sadece biraz kırılmıştı. Tek bir kelimenin hatırası bilincini kesti. Hayır, bu konuda "biraz" diye bir şey yok.

"Hayır, hanımefendi," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse size gizlice yaklaşmak istemedim. Kendi kendinize sohbet ederken çok keyifli görünüyordunuz ve ben de araya girmek istemedim."

Yine yanakları yandı. "Sen hiç kendinle konuşmaz mısın?"

Gülümsemesi soldu ve gözlerine neredeyse çaresiz bir ıssızlık bakışı geri döndü, Kristen'ın soruyu sorduğu için bile suçlu hissetmesine neden oldu. "Ara sıra," diye mırıldandı.

Asansör tekrar çaldı ve kapılar karanlık bir otomobil mağarasına, bayat yağ ve egzoz kokusuna açıldı. Bu kez senden sonra hareketi çok daha hafifti ve Kristen konuşmayı nasıl bitireceğinden emin değildi.

"Bak, sana neredeyse biber gazı sıktığım için özür dilerim. Haklıdınız. Etrafıma daha fazla dikkat etmeliydim."

Onu dikkatle inceledi. "Yorgunsun. İnsanlar yorgun olduklarında gardlarını düşürürler."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Demek oluyor, ha?"

Başını salladı. "Evet. Sadece içim rahat etsin diye seni arabana kadar geçireyim."

Kristen gözlerini kıstı. "Kimsin sen?"

"Ne zaman soracağını merak . Her zaman bu kadar güvenir misin, ıssız asansörlerde yabancı adamlarla sohbet eder misin?"

Hayır, kesinlikle değildi, kesinlikle olmama hakkına sahipti. "Hayır, normalde önce biber gazı sıkardım ve soruları sonra sorarım," diye karşılık verdi ve adam bu kez pişmanlıkla kabullenerek gülümsedi.

"O zaman sanırım bir kez daha şanslıyım," dedi. "Ben Abe Reagan'ım."

Kristen kaşlarını çatı. "Seni tanıyorum. Tanıdığımı biliyorum."

Kara başını iki yana salladı. "Hayır, seni hatırlardım." "Neden?"

"Çünkü ben bir yüzü asla unutmam."

Sanki flört etme ihtimali yokmuş gibi kesin bir ifadeyle söyledi. Ve Kristen hayal kırıklığına uğradığını görmekten rahatsız oldu.

"Eve gitmem gerekiyor." Topuklarının üzerinde döndü, anahtarı ona öğretildiği gibi iki parmağının arasından çıkmıştı. Başını dik tuttu ve yürürken baktı ve dinledi, ama sadece arkasındaki ayak seslerini duydu. Yaşlı Toyota'sında durdu ve o da durdu. Yine gölgeler içindeki yüzüne baktı.

"Teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz."

"sanmıyorum, *hanımefendi*."

Yeter artık. "Affedersiniz?"

Kadının lastiğini işaret etti. "Kendiniz görün."

Kristen fiziksel olarak hasta görünüyor ve hissediyordu. Her zamanki gibi, patlak bir lastik. "Kahretsin."

"Merak etme, senin için değiştireceğim."

Başka bir gün reddedebilirdi, çünkü kesinlikle lastik değiştirebilecek kapasitedeydi. Bugün, onun kendini izin verecekti. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım Bay Reagan."

Paltosunu çıkardı ve kapüşonunun üzerine koydu. "Arkadaşlarım bana Abe der."

Tereddüt etti, sonra omuz silkti. Eğer kötü bir şey planlamış olsaydı, bunu şimdiye kadar yapardı. "Ben Kristen."

"O zaman bagajı aç Kristen, biz de seni yola çıkaralım."

Kristen bagajını en son ne zaman açtığını merak ederek, içtenlikle bir yedeği olmasını umarak ve eğer yoksa Bay Her Şeyi Bilen'in sert tepkisini şimdiden tahmin ederek açtı.

Ve kısa bir süre durdu, temiz ve boş bıraktığı bagajın içine baktı.

Bıraktığı gibi olmadığını söylemek oldukça kalırdı. Çekingen bir şekilde elini uzattı, sonra geri çekti. *Hiçbir şeye dokunma*. Gözlerini kısarak daha önce orada olmayan üç büyük şekli anlamaya çalıştı. Gözleri küçük sandık ışığının sağladığı loş aydınlığa alıştıkça, beyni gözlerinin gördüklerini işlemeye başladı. Ve beyninden gelen mesaj midesinde çalkantılara yol açtı. Conti'nin hatalı yargılanmasından sonra gününün daha da kötüleşemeyeceğini düşünmüştü.

Çok ama çok .

Reagan'ın sesi beynindeki sisi yarıp geçti. "Bu sadece birkaç dakika sürer."

"Sanmıyorum."

Bir anda arkasındaydı, omzunun üzerinden bakıyordu ve tıslayarak nefes verdiğini duyabiliyordu. "Lanet olsun."

Ya Reagan'ın gözleri onunkilerden daha iyiydi ya da yorgunluk onu ağır çekim moduna sokmuştu çünkü Abe Reagan'ın dehşete düşecek kavraması birkaç saniye süren şeyi anlaması sadece bir saniyesini almıştı.

"Polisi aramam gerek." Sesi titriyordu ama umurunda değildi. Kişisel alanının ihlal edildiği her gün olmuyordu. Her gün kendi suç mahalline başkanlık etmediği de kesindi. Ve bu seferki gerçek bir olay olarak nitelendirilebilirdi.

Üç plastik süt kasası yan yana duruyordu. Her birinin üzerinde bir zarfla örtülü giysiler vardı. Her zarfın ortasına tam olarak bantlanmış tek bir Polaroid vardı. Ve durduğu yerden bile her bir Polaroid'in öznesinin tamamen ölmüş olduğunu görebiliyordu.

"Polisi aramalıyım," diye tekrarladı, sesinin yeniden düzgün çıkmasına şükreliyordu.

"Az önce yaptın," diye yanıtladı Abe, sesi asıktı.

Kristen iki büklüm oldu ve onun yüzüne baktı. "Sen polis misin?"

Cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı. "Dedektif Abe Reagan, Cinayet Masası." Eldivenler, garajın sessizliğinde yankılanan cerrahi bir çıtlama sesiyle her iki ele de takıldı. "Kendini tamamen tanıtmak için iyi bir zaman olabilir Kristen."

Adamın zarfı en sağdaki sandıktan dikkatle izledi. "Kristen Mayhew."

Başını çevirdi, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Savcı mı? Şey, lanetleneceğim," diye ekledi kadın başını salladığında. Onun yüzünü dikkatle inceledi. "Bu senin saçın," diye açıkladı ve dikkatini zarfa geri verdi. Elini.

"Saçım ne olacak?"

"Geri çekildi." Zarfı bagajın ışığına yakın tuttu. "Keşke bir el fenerim olsaydı."

"Torpido gözünde bir tane var."

Başını salladı, gözleri Polaroid'e sabitlenmişti. " etmeyin. Ben arabanız çekilir ve parmak izi aranır, bu yüzden hiçbir şeye dokunmayın. Adi herif. Bu çocuk öldü."

"Ne yani, kafasındaki kurşun deliği mi seni uyardı?" Kristen alaycı bir tavırla sordu ve Abe Reagan ona kısa ama aynı derecede alaycı bir sırıtış fırlattı.

"Hey, ne diyebilirim ki?" Sonra ayıldı ve çalışmasına devam etti.

"Kafkasyalı erkek, yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında. Elleri önünde bağlı..." Gözlerini kıstı. "Harika," dedi düz bir sesle.

Kristen kolunun üzerinden eğilip baktı. "Ne?"

"Yanılmıyorsam biri senin oğlanı baştan dikmiş." Kristen onun kolunu tuttu ve resmi bagaj ışığına doğru eğdi.

Adamın göğüs kafesinden başlayan bir çizgi gövdesinden aşağıya doğru uzanıyordu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Ani bir düşünceyle dehşete düşen gözleri süt kasalarına kayd, sonra Reagan'ın gözleriyle buluştu.

"Sence..." Adamın buruşunca sorusunu yarım bıraktı.

"Ne , çıkarılan vücut parçaları bu kasaların içinde mi?

Avukat Bey, sanırım yakında öğreneceğiz. Bu adamı tanıyor musunuz?"

Gözlerini kıstı, başını salladı. "Çok karanlık. Belki daha iyi bir ışık aldığımızda bakarım." Kendini aptal ve çaresiz hissederek ve her ikisinden de nefret ederek ona baktı. "Özür dilerim."

"Sorun yok, Kristen. Bir yolunu ." Cep telefonunu çevirip açtı ve birkaç numara tuşladı. "Ben Reagan," diye duyurdu. "Bir..."

"Durum," diye ekledi Kristen, histerik kahkahaların derinlerde yükseldiğini hissederek. Onu daha da derine itti. Birisi cinayet işlemiş ve kanıtları arabasının bagajına . Orada kalpler, dalaklar ve Arabasının bagajında kim bilir daha neler vardı. Arabasının bagajında koca bir suç mahallinin bulunduğundan habersiz bir şekilde etrafta dolaşıyordu.

arabası. Derin bir nefes aldı, çürüyen iç organlar yerine bayat yağ ve egzoz kokusunu duyunca rahatladı.

"Bir durum," diye tekrarlıyordu Abe. "Kristen Mayhew ile birlikteyim. Birisi arabasının bagajına çoklu cinayet kanıtı gibi görünen bir şey bırakmış... Adliye binasının yanındaki otoparkın ikinci katındayız. Hâlâ buralardaysa diye çıkışları kapatın." Dinledi, Sonra ona baktı ve soğuk olduğunu düşündüğü gözleri hararetli bir ilgiyle parladı. Gözleri ellerine kayınca fark etti ki hâlâ bir can simidiymiş gibi kolunu tutuyordu. Hızla geri çekildi ve başka tarafa baktı, ellerini yanlarına bıraktı, tam o sırada, "Ona söyleyeceğim... Evet, bekliyor olacağım," dedi. Telefonunu kapattı ve cebine attı. "İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, yüzünün sadece şakayık pembesi olduğunu ve saçlarıyla çatışan yakut kırmızısına umuyordu. Asaletini korumaya çalışarak, "Neyi söyleyeceksin?" diye sordu. Sonra başını kaldırdı ve yüzüne yerleştirmeyi başardığı o zoraki soğukkanlılık bir anda uçup gitti.

Hâlâ ona bakıyordu, gözleri yoğun, çenesi gergindi. Göğsünde başlayan bir ürperti kol ve bacaklarına doğru ilerleyerek titretti ve utancından ellerini sıkarak adamın kolunu tekrar yakalamasını engelledi. "Spinnelli, departmanın dikkatini çekmek için bu kadar zahmete girmene gerek olmadığını söylememi istedi," dedi sesi alçak ve çevik bir şekilde.

"Çiçek ve şeker yeterli olurdu." Adamın sesinin tınısı bile parmak uçlarının ensesinde gezindiği hissini yoğunlaştırıyordu ve Kristen birden adamın bunu yapmasının nasıl bir şey olacağını merak etti. Ama adam sandığa ve diğer iki kasaya dönerek aralarındaki neredeyse elle tutulur bağı kopardı ve Kristen yeniden ürperdi. "yeri inceleme ekibi gönderiyor. Bu biraz zaman alabilir."

*Çarşamba, 18 Şubat,
Akşam 9:00'da.*

Nihayet. Otoparkın içindeki üniformalıların telaşından uzakta, güvenli bir şekilde arabasında oturuyordu. Işıklar yanıp sönüyor ve her yere sarı bantlar çekiliyordu. Ya bir politikacı garajda öldürülmüştü ya da Kristen Mayhew sonunda bagajına bakmıştı. İlkini göz ardı edebileceğinden oldukça emindi.

Son haftalarda çok meşguldü. Altıya kadar çıkmıştı. gitti, yaklaşık bir milyon kaldı.

İlkini gizlice, acısız ve sessizce

Ve bunun yeterli olmadığını keşfetmişti. Dünya için böyle bir şey yapmış olması yeterli değildi. Kurbanlar için. Leah için. Bilen tek kişinin kendisi olması yeterli değildi. Kutlayacak tek kişinin o olması da yeterli değildi.

Bu yüzden planını aniden değiştirdi ve bir kez yaptıktan sonra ne yaptığını başka kimin bileceğini belirleyecekti. Bilmeyi en çok hak eden kişi.

"Ama önce hiç cinayet masasında çalışmadı. Burada tecrübeli birine ihtiyacım var."

"Tecrübesi var, Mia." Spinnelli'nin sesi küçümseyici olmadan yatıştırıcıydı. Bu Abe'in hoşuna gitmişti. "Son beş yıldır Narkotik'te gizli görevdeydi."

Beş yıl. Debra vurulduktan bir yıl sonra, ek riskin karısının doktorların kalıcı bitkisel hayat dedikleri yaşam destek ünitesine bağlı arafta kalışını izlemenin acısını hafifleteceğini umarak ameliyata girmişti. Ama öyle olmadı. Bir yıl önce Debra ölmüştü ve o, riskin onu tamamen kaybetmenin acısını hafifleteceğini umarak örtünmeye devam etti. Öyle de oldu.

Mitchell sessizdi ve Abe kapıyı çalmaya başlamıştı ki Spinnelli'nin sesi bir kez daha, bu kez sitem dolu bir şekilde araya girdi. "Sana verdiğim bilgilerden herhangi birini okudun mu?"

Yarım vuruşluk bir sessizlik daha ve ardından Mitchell'in savunmacı cevabı. "Zamanım yoktu. Cindy ve çocukların masaya yemek koymasını sağlıyordum."

Cindy, Mitchell'in eski ortağının dul eşi Bayan Ray Rawlston olacaktı. Mitchell'i sadece bir yara iziyle bırakan bir pusuda öldürülmüştü. Kaburgalarının üstünde, kurşunun tüm ana organları kıl payı ıskaladığı yerde. Görünüşe göre Mitchell şanslı bir polisti. Ayrıca Abe'in onun hakkında bildiğinden çok daha fazlasını bildiği de anlaşıyordu. Artık kulak misafiri olmak zorunda değildi, sert bir vuruşla parmaklarını kapıya geçirdi.

"Gel." Spinnelli masasının arkasına oturdu ve Mitchell duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, keskin bakışlarla onu süzüyordu. Beş-dört yaşındaydı, 125 kilosu iyi dağılmış kaslı bir kütleydi. Dosyasında bekâr olduğu, hiç evlenmediği ve otuz bir yaşında olduğu yazıyordu. Yüzü oldukça iyi görünüyordu.

Daha genç. Öte yandan gözleri... Timex emekliliğine yaklaşıyor da olabilirdi. Abe bu duyguyu biliyordu.

Spinnelli ayağa kalktı, elini selamlamak için uzattı. "Abe, seni tekrar görmek çok güzel."

Abe elini sıkarken Spinnelli'nin gözleriyle kısa bir süre karşılaştı ama hemen yeni ortağını incelemeye devam etti. Yukarı bakmak için boynunu eğmek zorunda kalsa da gözleri onunkilerle buluştu. Duvara yaslanmaya devam ederken gözlerini kırpmadı, tüm kasları gözle görülür şekilde gerilmişti.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim, Teğmen." Adam onun bakışlarına karşılık verdi. "Sen Mitchell'sın."

Soğukkanlılıkla başını salladı. "Son kontrol ettiğimde dolabımdaki isim buydu."

En azından bu sıkıcı olmayacak, diye düşündü. Elini uzattı. "Abe Reagan."

Sanki fiziksel teması sürdürmek acı verici bir şeymiş gibi elini hızla sıktı. Belki de öyleydi. "Bunu kendim anladım." Ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Narkotik'ten neden ayrıldın?"

"Mia!"

Abe başını salladı. " değil. Dedektif Mitchell'a Dosyamı okuyamayacak kadar meşgul olduğu için *Reader's Digest* versiyonu." Mitchell'ın gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. "Beş yıl süren bir operasyonu tamamladık, kötü adamları ve 50 milyon saf eroini yakaladık ama bu süreçte benim ortaya çıktı." Omuz silkti. "Hayatıma devam etme zamanı."

Bakışları hiç . "Tamam Reagan, demek istediğini anladım. Ne zaman başlıyorsun?"

"Bugün," dedi Spinnelli. "Narkotik'te her şey bitti mi Abe?" "Neredeyse.

Savcılıkta yarım kalan birkaç işi tamamlamam gerekiyor. İşimiz bittiğinde oraya gideceğim." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "kadar uzun süredir görevdeydim ki, savcının ofisinin ön kapısından içeri girip kendimi yeniden dedektif olarak tanıtmak biraz alışma süreci olacak." Abe ayıldı. "Bir masam olacak mı?" diye sordu ve Mitchell'ın gözlerinde parlayan acıyı gördü.

Sertçe yutkundu. "Evet. Hâlâ temizlemem gerekiyor ama - "

"Sorun değil," diye araya girdi Abe. "Bunu yapabilirim."

Mitchell başını sertçe salladı. "Hayır," diye ısırdı. "Ben yaparım. Sen git yarım kalan hallet. Döndüğünde masa senin olacak." Topuklarının üzerinde dönerek kapıya yöneldi.

Spinnelli bocaladı. "Mia..."

Öfkesi acısını bastırarak arkasını döndü. "*Yapacağımı* söyledim, Marc." Kontrolünü kaybetmemek için savaşıırken zor nefes alıyordu.

"Öyle mi Mitchell?" Abe usulca sordu.

Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Ne yaptılar mı?" "Ray'ın karısı ve çocuklarının sofrasında yemek var mıydı?" Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Evet. Yaptılar."

"Güzel." Abe yeni ortağına bir puan kazandırdığını gördü. Onun başını sallaması

Tepkisi sarsıntılıydı ama kapıyı arkasından çarpmayacak kadar kontrolü yeniden eline almıştı. Yine de penceredeki panjurlar takırdadı ve sallandı.

Spinnelli bir nefes aldı. "Onu henüz unutamadı. Onun akıl hocasıydı." Spinnelli omuz silkti ve Abe onun da hâlâ çözülmemiş bir kederi olduğunu görebiliyordu. "Onun arkadaşıydı."

"Seninki de."

Spinnelli masasının arkasındaki sandalyeye gömülmeden önce gülümsemeyi başardı. "Benimki de öyle. Mia iyi bir polis." Gözleri keskinleşti ve Abe, Spinnelli'nin doğrudan kendi ruhunun derinliklerine baktığı hissine kapıldı. "Bence birbirinize iyi geleceksiniz."

kaçıran ilk kişi Abe oldu. Arabasının anahtarlarını şingırdattı. "Savcının ofisine gitmem gerekiyor." Spinnelli onu tekrar durdurana kadar kapıya varmıştı.

"Abe, dosyanı okudum. O son iğnenin sonunda hayatta olduğun için şanslıydın."

Abe omuz silkti. Bu onun üzgün hayatının hikayesiydi. Şanslı, şanslı, . Keşke gerçeği bilselerdi. "Görünüşe göre Mitchell ve benim ortak bir noktamız var."

Spinnelli'nin çenesi gerildi. "Mia, Ray'ın arkasını korurken düştü. Sen risk almak, günü kurtarmak için at sürmek gibi bir üne sahiptir." Spinnelli'nin ifadesi sertti. "Ölüm arzunuzu Narkotik'te bırakın. Daha fazla cenazeye gitmek . Senin ya da Mia'nın."

Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Ama ne beklendiğini bilen Abe sertçe başını salladı. "Evet, efendim."

İkinci Bölüm

*Çarşamba, 18 Şubat,
Akşam 8:00'de.*

Kristen asansörün düğmesine bastı. Ofisten çıkmakta *yine* geç kalmıştı. "Eve git ve dinlen, kışımın kenarı," diye mırıldandı. John onun yarın için dinç olmasını istiyordu ama aynı zamanda bir davayı "hızlıca kontrol etmesini" de istemişti. Her gece olduğu gibi bir şey diğerine yol açtı. Ve tıpkı her gece olduğu gibi

John da dahil olmak üzere herkes evine gittikten sonra ofise geldi. Ofislerini otopark asansörlerine bağlayan koridordaki yanmış ampulleri fark ettiğinde bile gözlerini devirdi. Cebinden dikte cihazını çıkardı.

"Bakıma not," diye mırıldandı kayıt cihazına. "Asansör girişinde iki ampul yanmış." Umarım Lois bu notu ve son üç saat içinde kaydettiği diğer yirmi notu daktilo ederdi. Lois asla reddetmedi, bu sadece onun dikkatini çekme meselesiydi. Tüm savcıların şaşırtıcı dava yükleri vardı ve Özel Büro'dan gelen her talep Soruşturma Birimi ölüm kalım meselesiydi. Ne yazık ki, Kristen'in dava yükü çoğunlukla ölümdü. Bu da onun hayatının çoğunu aldı. Gerçi pek bir hayatı da yoktu. İşte buradaydı, otoparka giden asansörün önünde duruyordu, yalnızdı ve neredeyse umursamayacak kadar yorgundu.

Ensesindeki tüyler diken diken olduğunda ve burnu koridordaki küf kokusunda hafif bir değişim algıladığında, dava dosyalarını incelemekten gerilmiş kaslarını gererek başını öne eğdi. *Yorgun, evet, ama yalnız değil. Burada başka biri daha var.* İçgüdüğü, eğitimi ve eski kasetler sayesinde çantasında taşıdığı biber gazına uzanırken nabızı karıştı ve beyni en yakın çıkışın yerini hatırlamak için zorlandı. Her hareketi kasıtlıydı, döndü, ağırlığı eşit bir şekilde

Ayaklarının ucuna basarak, biber gazı kutusunu yumruğuna sıkıştırdı. Kaçmaya hazırdı ama savunmaya da hazırdı.

Arkasında duran, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözleri asansör kapılarının üzerindeki dijital ekrana dikilmiş dağ gibi adamın görüntüsünü algılamak için sadece bir saniyesi vardı ki, adamın kocaman ellerinden biri bileğini mendeneyle kavradı ve gözleri onunkilere dikildi.

Mavi gözler, alev gibi parlak ama buz gibi soğuk. Açıklanamaz bir şekilde bakışlarını ona dikmişlerdi. Kristen ürperdi ama yine de gözlerini bakmaya devam etti.

Gözlerinde tanıdık bir şeyler vardı. Ama adamın geri kalanı tamamen yabancıydı ve adamın geri kalanı koridoru dolduruyordu, geniş omuzları var olan azıcık ışığı da engelliyor, yüzünü gölgede bırakıyordu. Hafızasını yokladı, onu nerede gördüğünü bulmaya çalıştı. Elbette onun büyüklüğünde ve varlığında bir adamı hatırlardı. Gölgeye bürünmüş olsa bile, sert düzlemleri Yüzü açık bir ıssızlığı, çenesinin çizgileri ise tavizsiz bir gücü yansıtıyordu. Her gün acı ve ıstırap çeken insanlarla muhatap oluyordu ve sezgisel olarak bu adamın her ikisini de fazlasıyla yaşadığını biliyordu.

Adamın da kendisi gibi hızlı nefes aldığını fark etmesi için bir saniye daha geçmesi gerekti. Mırıldandığı bir lanetle biber gazını elinden çekip aldı ve büyü bozuldu. Adam kızın bileğini bıraktı ve kız otomatik olarak bileğini ovuşturdu, kalbi biraz yavaşlayarak normal bir hıza ulaştı. Sert davranmamıştı, sadece sertti. Yine de, kışkık montunun katmanları arasında bile parmaklarının cildine yaptığı baskıdan dolayı morluklar oluşmuştu.

"Delirdiniz mi siz, hanımefendi?" diye hırladı usulca, sesi göğsünde derin bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Öfkesi yeniden alevlendi. "Öyle misin? Karanlık koridorlarda kadınlara gizlice yaklaşılmayacağını bilmiyor musun? Sana zarar verebilirdim."

Kara kaşlarından biri eğlenerek yukarı kalktı. "O zaman sen delisin. Sana saldırmaya kararlı , beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmazdı."

Kristen, adamın sözleri yerine ulaştığında yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve o anda tüm eski kasetler yuvarlanmaya başladı. Adam haklıydı. Savunmasız, onun merhametine kalmış .

Gözleri kısıldı. "Sakın bayılmayın, bayan."

Yine öfkesi kabardı ve onu kurtardı. Kendini yukarı çekti. "Ben asla bayılmam." Bu kadarı doğrudu. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Benim

biber , sakıncası yoksa."

Homurdandı. "Benim için sakıncası var." Ama yine de avucunun içine bıraktı. "Ciddiyim hanımefendi, o biber gazı beni daha da kızdırırdı. Özellikle de beni yakalayamadığın için. Senin üzerinde bile kullanmış olabilirim."

Kristen kaşlarını çatı. Adamın haklı olduğunu bilmek onu daha da sinirlendirdi. "Bir kadından ne yapmasını bekliyorsun?" diye çıkıştı, yorgunluk onu kabalaştırmıştı. "Burada öylece durup kurban mı olsun?"

Kristen Mayhew.

Bir süredir onu izliyordu. Yoluna çıkan her kurban için adaleti sağlamak için ne kadar dikkatli çalıştığını biliyordu. Ve ne zaman başarısız olsa nasıl yıkıldığını da. Bugün kötü bir gündü. Angelo Conti. Gaddar, acımasız, soğuk kalpli bir piç.

Elleri etrafında kenetlenmişti. Conti hamile bir kadını hiç pişmanlık duymadan öldürmüştü ama bu gece evinde, kendi yumuşak yatağında uyuyordu. Conti yarın uyanacak ve hayatına devam edecekti.

Gülümsedi. Kendisi de yarın uyanacak ve Conti'nin adını ekleyecekti. Onun akvaryumu doluydu. Özenle kesilmiş, özenle katlanmış kâğıtlarla doluydu. Her birinde bir sürü kötülüğü temsil eden bir isim yazılıydı. Ama teker teker hak ettiklerini alacaklardı. Er ya da geç Conti'ye ulaşacaktı. Ve diğerleri gibi Conti de ödeyecekti.

Altıya kadar çıkmıştı. Altısı gitti, yaklaşık bir milyon kaldı.

Üçüncü Bölüm

*Çarşamba, 18 Şubat,
21:30.*

Spinnelli onları laboratuvarında bekliyordu, onlar tek sıra halinde içeri girerken avucuna bir çift lateks eldiven vuruyordu, İsa'ya hediye taşıyan üç kral gibi görünüyorlardı.

Abe taşıdığı sandığı odanın ortasına hakim olan paslanmaz çelik masanın üzerine koyarken, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye tersledi.

"Jack'in bitirmesini bekliyorduk," diye Mia, sandığını onunkinin yanına koyarken.

Olay Yeri İnceleme Amiri Jack Unger otoparkı taramak için gönderilen CSU ekibinin lideriydi. Ekibi titiz ve profesyoneldi ve Abe her geçen an daha da huzursuz olsa da onların becerilerine saygı duymak zorundaydı. Bu kasalarda muhtemelen birden fazla cinayetin kanıtı vardı ama garajdaki ışık bir şey görmek için çok zayıftı. Jack, Kristen Mayhew'in sandığının içindekileri incelemek için ilk taramasını bitirene kadar beklemelerinde ısrar etmişti. Jack elindeki sandığı masanın ucuna koydu ve Spinnelli'ye döndü.

"Hızlı mı olsun, doğru mu?" Jack hiç istifini bozmadan sordu.

"İkisini de," dedi Spinnelli. "Kristen nerede?"

"Ben buradayım." Kristen arkadan geldi ve kapıyı kapattı. "Neler olduğunu anlatmak için John Alden'a telefonla ulaşmaya çalışıyordum ama az önce sesli mesajını aldım."

"Şahsen buradayım, o halde *bana* neler olduğunu anlatmaya ne dersin?" Spinnelli eldivenlerini çıkararak sordu.

Kristen paltosunu çıkardı ve Abe'in anısı doğrulandı. Hantal kışlık paltosu, fildişi teni ve yeşil gözleriyle keskin bir tezat oluşturan özel dikim siyah bir takım elbise içinde minyon, ince bir vücudu gizliyordu.

Onu asansörde gördüğü andan itibaren, vahşi saçlı ve iri gözlü, onu kavradı. Onu ilk kez gördüğü zamanı hatırladı, iki yıl önceki diğer tek zamanı. O gün de siyah giymişti. Görünüşe göre onu da görmüştü ama henüz anıyla bağlantı kurmamıştı. Hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu. O buluşmayla ilgili herhangi bir şey hatırlamasını dikkate değer buluyordu.

Asansörde onu tanıyamamıştı, kumral saçları her yöne doğru kıvrılmıştı. İki yıl önce o gün saçlarını, tıpkı şimdi yaptığı gibi, canını acıtacak kadar sıkı bir şekilde toplamıştı.

Mia ve Jack olay yerine gelmeden hemen önce yaptığı kıvrımdan kaçma tehlikesi olmadığından emin olmak istercesine elini saçında gezdirmesini izledi. Savcı kişiliğine geri dönmeye çalıştığını anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu. Çılgın saçları, korkusu ya da tanımadığı insanların kollarına yapışmasını içermeyen bir ünü vardı.

"Asansörü beklerken Dedektif Reagan'la tanıştım." Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Geç olmuştu ve beni arabama kadar geçirmeyi teklif etti ama oraya vardığımızda lastik patlamıştı. Kriko için bagajı açtığımda bunu gördüm." Üç süt kasasını işaret etti, sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Bir çift eldiven daha var mı?"

Jack ona bir çift verdi ve o da onları giydi. Abe'den fiziksel olarak uzakta bir masa. Giysi ve zarflarla dolu sandıkları bulduklarından beri geçen bir saat boyunca mesafesini korumuştur. Bir kez olsun onun ya da bir başkasının kolunu tutmamıştı ve Abe onu savunmasız ve korkmuş gördüğü için utandığını biliyordu. Artık ikisi değildi, şimdi ayık ve temkinliydi. Bu mutlak dönüşü büyüleyici buldu.

"Gizli hayranınızın sizin için bıraktıklarına bir göz atalım," dedi Jack. "Nereden başlayacağımıza dair bir tercihin var mı?"

Abe, Kristen'in gözlerinin uçtaki sandığa, dikilmiş gövdenin Polaroid'inin olduğu sandığa kaymasını izledi. Kolunu tutarken içinde ceset parçaları olabileceğinden endişelenmişti. Kendi içinde taşıdığı.

"Diğerlerinden daha ağır değildi," dedi Abe ve gözleri onunkilere kayd, bir an için rahatlamış bir minnettarlık gördü, sonra profesyonel kalkan tekrar yükseldi.

"O zaman onları bagajıma yerleştirme şekliyle başlayalım. Soldan sağa."

Jack ilk sandıktan bir zarf aldı ve inceledi. "Zarflardan bir şey çıkmayacağına bahse girerim. Muhtemelen stok

Herhangi bir ofis malzemeleri dükkanından alınabilir. Ama zarfı yalayıp bana biraz DNA bırakacak kadar aptal olma ihtimaline karşı üstünü keseceğim."

Spinnelli homurdandı. "Nefesini tutma."

"Jack ebedi iyimserdir," dedi Mia. "Hâlâ Cubs'a sezonluk bilet alıyor."

Jack, Mia'ya çok eski dostlar gibi sıırttı. "Bu yıl şampiyonluğu kazanacaklar." Sakinleşerek zarfı Kristen'a uzattı. "Sen Bu adamı tanıyor musunuz, Avukat Bey?"

Kristen tereddüt etti. "Garaj çok karanlıktı." Nefes alarak elini uzattı. "Hadi bir bakalım." Abe onun elinin titrediğini gördü, gözleri zarfın üzerine yapıştırılmış grenli Polaroid'e kayarken hızla kontrol ettiğini gördü. "Anthony Ramey," dedi sessizce.

"Kahretsin," diye mırıldandı Mia.

"Anthony Ramey kim?" Abe sordu.

"Seri tecavüzcü," diye yanıtladı Kristen ve yutkundu. "Onu ele geçirdi *Michigan Bulvarı*'nın yukarısındaki ve aşağısındaki otoparklarda kurbanlar. Saatler sonra arabalarına doğru yalnız yürüyen kadınları hedef aldılar." Kadının yeşil gözleri onunkilere kaydı. Asansörün önünde onun gözlerindeki vahşi korkuyu, elindeki o zavallı biber gazı kutusunu düşündü ve kendini onun adına öfkeli buldu. Ondan korkmasına şaşmamalıydı. Gördüğü suçlar göz önüne alındığında, sokaklara çıkmaya cesaret etmesine şaşmamak gerekirdi. Herhangi birinin bunu yapabilmesine şaşmamalı. "İki buçuk yıl önce ona dava açtım," dedi, "ama jüri beraat kararı verdi."

"Neden?"

Pişmanlık yüzünü gölgeledi. "Ramey'nin dairesinin hukuka aykırı bir şekilde aranması. Yargıç elimizdeki tek fiziksel kanıtı da yok saydı ve kurbanları da kimlik tespiti yapamadı."

"Warren ve Trask o aramayı gerçekleştirdi," dedi Mia, fotoğrafı görebilmek için zarfı eğerek Kristen'ın ellerine bıraktı. "Bunu hâlâ atlatabilmiş değiller."

Kristen iç çekti. "Ben de öyle. O üç kadın tanıklık etmek istemedi ama Ramey'i sonsuza dek içeri tıkabileceğimizi söylediğim için tanıklık ettiler."

Abe, "Artık biri var," dedi ve Kristen sıkıntılı görünüyordu. "Ben de öyle düşünüyorum." Zarfı Jack'e geri verdi. "Sanırım ben Bunu seveceksin, ama sonrakini alalım." Jack ona bir sonraki zarfı uzattı, aynı derecede grenli Polaroid'de üç ceset sıralanmıştı

omuz omuza. Kristen gözlerini kırıştırdı ve resmi tepedeki ışığa yaklaştırdı. "Büyütecini var mı, Jack?" Jack sözünü sakınmadan ona küçük bir bardak uzattı. Kristen baktı ve gözlerini kıstı. "Oh, Tanrım."

Mia omzunun üzerinden baktı ve bir küfür tısladı. "Bıçaklar."

Abe'in kaşları . "Blades mi? Bu üç adam Blades mi?" Gizli görevdeyken bu çeteyi iş yapmıştı. Blades silah ve uyuşturucu ticaretiyle tanınıyordu. Narkotik'te çalışmaya başladığında küçük çaplı bir çeteydi ama hızla büyüyorlardı. Eğer biri üç Blade öldürdüyse, bunun bedeli ağır olacaktı.

Kristen yine masanın öbür ucundan onun gözleriyle karşılaştı. "Blade dövmelemleri var. Kendiniz görün." Ona zarfı ve bardağı uzattı. "Geçen yıl okul bekleyen iki ilkokul çocuğunu öldürmekten üç Blade'i yargıladım," diye devam etti ve cesetlerden birinin kolunun üst kısmındaki üç örgülü yılan dövmesini fark etti. İyi bir gözü vardı. Ya da belki de o görüntüyü aklından hiç çıkaramamıştı. "Çocuklar çetenin çapraz ateşine yakalandı. Sadece yedi yaşındaydılar. Yaşımdayım."

Tanrım. Yedi yaşındaydılar ve bir grup serserinin mahalle savaşı yüzünden bir hiçmiş gibi katledildiler. "Peki bu adamlar beraat etti mi?" diye sordu sıkıca.

Kadın başını salladı ve adam onun yeşil gözlerinde bir kez daha pişmanlık gördü. Pişmanlık, öfke ve giderek artan bir endişe. "Dört görgü tanışımız vardı."

"Duruşma günü hemen hafıza kaybına uğrayan," diye ekledi Mia acı acı. "O benimdi." Gözlerini kaçırdı. "Ve Ray'in."

"Elinden geleni yaptın Mia," dedi Spinnelli. "Hepiniz elinizden geleni yaptınız."

Abe zarfı Jack'e geri uzattı. "görelim." "Görmek istediğimden emin değilim," diye mırıldandı Mia.

Kristen omuzlarını dikleştirdi. "İkide iki yaptık. Sonuncusu da muhtemelen benimkilerden biri olacak." Bu zarfı kendisi aldı. "Bu göğüs kemiğinden karnına kadar dikilmiş." Ağzı gerildi. "Ve bu daha iyi bir adamın başına gelemezdi." Omzunun üzerinden Spinnelli'ye baktı. "Ross King."

Spinnelli'nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Cehennem'in bu gece yeni bir misafiri var."

Abe masanın öbür ucuna uzandı ve zarfı kadının elinden aldı. Kadın haklıydı ama bunu görmek için zorlanması gerekiyordu. Polaroiddeki hırpalanmış yüz ön tarafına yapııştırılmış olan yüzle çok az benzerlik gösteriyordu.

King'in duruşmasına kadar haftalarca *Tribune*'ün sayfalarında yer aldı. "İyi gözlerin var. Yüzündeki o morluklarla onu tanıyamazdım."

"Belki de onu böyle hayal ettiğim içindir," diye karşılık verdi Kristen, sesi sertti. Kırılğan. "Kurbanlarının aileleri onunla işlerini bitirdikten sonra."

Abe şaşkınlıkla başını kaldırdı ve dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "Bağışıklığımız yok, Dedektif. Kurbanları biz görüyoruz. Kendisine güvenen çocukları avlayan bir adamdan nefret etmemek çok zor."

"gazetede okumuştum." Abe gazeteyi uzattı. sırasını bekleyen Spinnelli'ye zarf attı. "Softbol koçu ve pedofil."

"Hem de çok zeki bir avukatla." Kristen'in çenesi sıkıştı. "King'in kardeşini kürsüye çıkardı ve King'in cinsel sabıkası olduğunu ağzından kaçırması için onu yönlendirdi. Avukatı davanın düşmesini sağladı ama çocukların ailesi oğullarını ikinci bir duruşmaya çıkarmayı reddettiği için tecavüz suçunu hafif saldırı suçuna düşürmek zorunda kaldık."

Spinnelli, "O orospu çocuğu avukatının başından beri planladığı şey de buydu," diye homurdandı.

"Dediğim gibi, avukatı çok zekiymiş." Kristen öne doğru eğildi, eldivenli parmak uçlarını masaya dayadı ve gözlerini kasalara dikti. "Artık karakterleri biliyoruz. Beş ölü kötü adam. Hadi oyuna edelim, Jack."

Hepsi Jack'in ilk zarfı dikkatlice açmasını ve içindekileri paslanmaz çelik masanın üzerine koymasını izledi. Bir ses kayıt cihazını çalıştırdı. "Anthony Ramey'nin Polaroid'inin bulunduğu zarf bu," dedi teybe. "İçinde dört Polaroid daha bulduk. Kurbanın çeşitli açılardan görünüşleri. Arka planda beton bir zemin var gibi görünüyor."

Abe resimleri gözden geçirdi. "İşte kafasının yakın çekimi. Kurşun muhtemelen yirmi ikilik." Kristen'a baktı. "Daha büyük bir şey yüzünde fazla iz bırakmazdı."

Jack zarfın içindekilere geri döndü. "Dört Polaroid ve... üzerinde küçük bir 'x' işareti olan bir harita. Arboretum'un aşağısında gibi görünüyor."

Spinnelli'nin bıyığı aşağı doğru eğildi. "Ramey'i oradan ."

Jack haritayı masanın üzerine koydu ve elinde tek bir kâğıt parçası bıraktı. Kıpırdamadan durdu, sadece gözleri sayfayı tararken ileri geri hareket ediyordu.

Kararsızca yukarı baktı. "Ve 'Sevgili Kristen'ım' diye başlayan bir mektup."

Kristen'in gözleri büyüdü. "Ben mi?"

Telaşlanmıştı, diye düşündü Abe, olması gerektiği gibi. Katilleri az önce biraz daha kişisel bir hal almıştı. "Mektubu oku Jack," diye yumuşak bir sesle emretti Abe. "Yüksek sesle."

*Çarşamba, 18 Şubat,
10:00'da.*

Jacob Conti, kulübün kapısı kendisi için açıldığında yan gözle bile bakmadı. Çoğu insanın sayamayacağı kadar zengindi. Herkes Jacob Conti için kapıyı açık tuttu. Bu saygı jestine şaşırdığı zamanları neredeyse unutmıştu. Dans pistinde dönüp duran beden kalabalığını taradı, Angelo'yu bulduğunda gözleri kısıldı. Oğlunu fark etmek kolaydı. Her dizinde bir fahişe ve elinde bir şişe olan o olurdu. Bu olaydan sonra Hapishaneden kıl payı kurtulan oğlu en azından bir akşam için söz dinlerdi. Ama hayır, işte oradaydı. Masumiyetini kutluyordu, şüphesiz.

Angelo'nun kutlamaları efsaneviydi. Ve yakında duracaklardı.

Jacob, oğlu orada olduğunu fark etmeden önce tam bir dakika boyunca Angelo'nun önünde durdu.

"Merhaba baba," diye mırıldandı Angelo, çoğunlukla boş olan şişeyi selamlamak için kaldırırken.

"Ayağa kalk," diye homurdandı Jacob. "Seni buradan çıkarmadan önce ayağa kalk."

Angelo bir öylece baktı, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

"Yanlış olan senin burada sarhoşken görülmen."

Angelo sırtıttı. "Yani? Beraat ettim." Bu kelimeyi söyleyebildiğine bile şaşırmış gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Tekrar yargılanamam. Çifte tehlike, biliyorsun."

Jacob Angelo'nun yakasına yapıştı ve onu ayaklarının ucuna çekti. "Seni aptal. Beraat etmedin. Jüri kararını askıya aldı. Bu da sana bir şans daha verecekleri anlamına geliyor. Bu da Mayhew'in seni şahin gibi izlediği anlamına geliyor. Yanlış bir adım atarsan hapse geri dönersin."

Angelo yakalarını nemli avuçlarıyla düzleştirerek geri çekildi, cesareti çoğunlukla kabadayılık ve içkiden geliyordu. "Bayan Mayhew'i tekrar görmeyi umursamazdım."

O siyah takımın altında gerçekten güzel bir kış saklamış." Suratsız bir kaş kaldırdı. "Ama hapse geri dönmeyeceğim."

Jacob yumruklarını iki yanında sıktı. Angelo'ya şimdi ve burada vurabilirdi ama Elaine onun oğullarına el kaldırmasından hoşlanmıyordu. "Oğulları" Yirmi bir yaşındaydı ve başı belaya girecekti ama Jacob öfkesine hâkim oldu. "Peki seni bu kadar emin yapan ne Angelo?"

Angelo alay etti. "Çünkü sen her zaman beni kurtarmak için orada olacaksın."

Jacob biricik oğlunun dönen bedenlerin arasından süzülüşünü izledi ve Angelo'nun haklı olduğunu biliyordu. Oğlunu ve onu güvende tutmak için her şeyi yapardı.

*Çarşamba, 18 Şubat,
10:00'da.*

Jack mektubun son kelimesini okuduktan sonra, "Bu kadar," dedi Kristen ona baktı, Jack'in sağlam ellerinde olduğu için mutluydu, çünkü kendi elleri hiç de öyle değildi. Diğerlerinin onun bir şey söylemesini beklediğini biliyordu.

Terli avuçlarını saran lateks eldivenleri çekiştirerek mektuba uzandı ve ellerinin titrememesi için dua etti.

"Alabilir miyim?"

Jack omuz silkerek uzattı. "Ünlü olan sizsiniz, Danışman." Kadın ona sert bir bakış fırlattı. "Bu hiç komik değil, Jack."

"Öyle olsun istemedim," diye Jack. "Ne demek istiyor, mavi çizgiler mi?"

Kalbi göğüs kafesine çarparken, Jack'in bir şeyi atlamış olmasını umarak sayfayı taradı. Atlamamıştı. Sayfayı çevirdi ve yazarın kimliği hakkında onu uyaracak bir şey olmasını umarak arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu. Şehirdeki binlerce yazıcı gibi sıradan bir yazıcıdan çıkmış düz bir kâğıt parçasıydı sadece. İsim yok, işaret yok, hiçbir şey yok. Sadece şimdiye kadar okuduğu en zarif, tüyler ürpertici oluşan üç paragraf.

"daha önce hiç benzer bir mektup almadın?" Mia, mektup Kristen'in görebileceği şekilde masanın üzerinde düz durana kadar Kristen'bileğini nazikçe iterek sordu.

Kristen başını salladı. "Hayır, bu şekilde değil." Parmak uçlarını masaya vurdu. "Asla böyle değil." Gözlerini kaldırdı ve Abe Reagan'ın mavi gözlerinin, asansörün önünde bileğini kavradığı zamankinden daha rahatsız edici bulduğu bir yoğunlukla kendisine sabitlendiğini gördü. "Ne?" diye sordu ve adam kaşlarını çatı.

"Tekrar oku," dedi.

"Tamam." Kristen kendini ilk satırı söylemeye zorladı. "'Sevgili Kristen'im." Spinnelli, "Seni tanıyor," diye mırıldandı ve Kristen'in tüylerini diken diken eden yeni bir omurgası.

"Ya da öyle olduğunu sanıyor," diye Abe, sonra eliyle bir işaret yaptı.

"Devam et."

Eldivenli ellerini masanın üzerinde, basitçe basılmış sayfanın her iki yanında düz bir şekilde açarak parmaklarının davul çalmasını engelledi. "'Sevgili Kristen, İnsanın hayatında öyle bir zaman gelir ki, inançları için bir duruş sergilemesi ve insan yasalarından daha üstün bir yasayı kabul etmesi gerekir. İşte bu zaman. Çok uzun zamandır masumların acı çekmesini ve suçluların serbest kalmasını izliyorum.

Daha fazla izleyemeyeceğim. Bunu en çok sizin takdir edeceğinizi biliyorum. Çünkü

Masumların intikamını almak, suçlulara suçlarının bedelini ödetmek için yıllarca çalıştınız. Ama siz bile hepsini kazanamazsınız. Anthony Ramey masum kadınları avladı, bedenlerini darp etti, güvenlerini ve itimatlarını çaldı ve saldırganlarıyla mahkeme salonunuzda cesurca yüzleşmelerine rağmen adalet bulamadılar. Bugün onlar da sizin gibi adalete kavuştu. Bu gece Anthony Ramey'nin son yargıcına kavuştuğunu bilerek rahat uyuyabilirsiniz." Derin bir nefes aldı. "İmza 'Mütevazı Hizmetkârınız'." Parmakları sadece bir kez vurdu ve ellerini tekrar düzleştirdi. "Bir de not var." Ağzını açtı ama başka kelime çıkmadı.

Kafası karışan Mia onun için son satırı okudu. " 'Ve eğer bir sebepten dolayı iyi uyuyamıyorsanız, mavi çizgileri tavsiye ederim."

Reagan masaya vurana kadar odada sessizlik vardı. Başını kaldırıp baktığında adamın yüzünde aynı çatık kaşları gördü. "Bu ne demek Kristen, 'mavi çizgiler'?"

Kristen histerik bir kahkaha atacağı kesin olan bir baloncuğa karşı koydu. "Uyuyamadığınızda ne yaparsınız, Dedektif Reagan?"

Reagan düşünceli bir şekilde onu inceledi. "Genelde kalkıp televizyon izlerim ya da kitap okurum."

"Mia?"

Mia ona tuhaf tuhaf baktı. "Bazen televizyon. Bazen koşu bandı. Neden?"

Kristen masadan kalktı ve terden yapış yapış olmuş eldivenlerini çıkardı. Bir kâğıt havlu kaptı ve ellerini kuruladı. "Ev tadilatı yapıyorum."

Mia'nın sarı kaşları alınının üst kısmına fırladı. "Affedersiniz?" Kristen'ın dudakları kendini küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evim üzerinde çalışıyorum."

Duvarları boyadım, parkeleri yeniledim ve yeni bir banyo yaptırdım. Geçen ay oturma odamı duvar kağıdı ile kapladım. Örnekleri bir hafta boyunca duvarlara astım, hangi deseni karar vermeye çalıştım. Pembe güller, yeşil sarmaşıklar ya da..." Nefes vererek kâğıt havluyu fırlattı. "Ya da mavi çizgili." Dönüp hep birlikte sıkıntılı görünen gruba baktı. "Anladığınızı görüyorum."

"O röntgencileri öldüren bir kanunsuz," dedi Mia, sesinde inançsızlık vardı ve Kristen bu kez neyse ki çok histerik olmayan kahkahasını kontrol edemedi.

"Jack, bir çift eldivene daha ihtiyacım var. Bakalım sandığın içinde başka ne bırakmış."

Jack buna mecbur kaldı ve Kristen kuru eldivenlerini giyerken Jack de katlanmış giysileri sandıktan dikkatlice çıkarıp her birini özel olarak hazırlanmış plastik bir küvete yerleştirdi. Havayı kötü bir koku kapladı ve Kristen birden akşam yemeği yemediği için memnun oldu. "Onları laboratuarda açacağız, liflere bakacağız, bu tür şeyler," dedi. "Elimizde bir gömlek var, çok kanlı." Etiketini kontrol etmek için yakasını çevirdi. "Ünlü bir marka yok. Bir kot pantolon, hafif kanlı. Levi's. Bir kemer." Yüzünü buruşturdu. "Bir çift jokey şortu. Fruit of the Loom."

"Annesi gurur duyar mıydı?" Spinnelli kuru bir sesle sordu ve Jack kıkırdadı. "Temizler mi demek istiyorsun? Belki de onları taktığında olmuştur. Elbette

şimdi değil. Bir çift çorap, bir çift Nike. Ve son olarak..." Kaşlarını çatarak sandığın dibine baktı. "Bilmiyorum. Bir çeşit fayans.

Mütevazı hizmetkârınızın sandığa bir dip koyması çok düşünceliydi, Avukat Bey. Bu şekilde önemli hiçbir şey dışarı sızmaz." İnce bir taş dilimini kaldırdı, ters çevirip yan yatırdı. "İşte bu kitaplara geçecek bir şey. Sanırım mermer."

Kristen, "Bütün bu dava kitaplara geçecek," dedi. "Bir sonraki sandığa ne dersin Jack? Bıçakların olduğu sandık? Başka bir mektup olup olmadığını görmek istiyorum."

Jack bir sonraki zarfı açtı ve içinden daha fazla Polaroid ve kâğıt çıktı. Yaklaştıklarında, "Adam metodik," dedi. "Dövmelerin yakın çekimleri, kurşun giriş yaraları."

Kristen parmaklarını sabit tutmak için yumruklarını sıktı. "Bir mektup var mı, Jack?"

"Sabır, sabır," diye öğüt verdi.

"Oturma odanızın penceresinden sizi dikizliyor olsaydı böyle söylemezsiniz," dedi Mia ve Jack azarlanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Bir harita, 'x' işaretli nokta... Ve bir harf." Ayık bir şekilde Kristen'a uzattı.

"Harika." Kristen sayfayı taradı, içindeki yumruyu yuttu. Bu seferki daha kişiseldi. "Sevgili Kristen. Görünüşe göre henüz saygımın ilk işaretini bulamamışsın." Başını kaldırdı ve Reagan'ın onu daha önce olduğu gibi aynı endişeyle incelediğini gördü. "Sesi kızgın geliyor."

Reagan'ın kara kaşları çatıldı. " et."

"Önemli değil, sonuçta bu sadece bir zaman meselesi. Sanırım biz Ne mutlu ki kış geldi. Burada kalmalılar." Kendi kaşları da bunun üzerine kırıştı, sonra haritaya bakınca anladı ve bu düşünceyle midesi hızlandı. "Bedenleri kalmalı demek istiyor."

"Şanslı olanlar biz değil miyiz?" Mia dilinin ucuyla sordu.

"Bu üç serseri ve benzerleri her gün barışı katlediyor. İki değerli masumun hayatını çaldılar ve sırf bu yüzden bile ölmeleri gerekir. Doğru olanı yapacak ve tanıklık edecek iyi insanlara yaşattıkları korku ve sefalet, günahlarını daha da kötüleştiriyor. Sen Mahkeme salonunda iyi bir savaş verdin Kristen, ama bu savaşı sen daha başlamadan kaybettin. Bu kalpsiz katillerin nihai adalete teslim bilerek tekrar rahat uyuyun... Mütevazı Hizmetkarınız"

"Peki ya P.S.?" Abe sordu.

Kristen kelimelerin boğazında düğümlenmesini çalışarak dikkatli bir nefes aldı. "Mavi çizgiler iyi bir seçimdi ve işçiliğiniz takdire şayandı. Ancak bir sonraki projeniz üzerinde çalışmaya başladığınızda farklı bir kıyafet seçebilirsiniz. Kimsenin sizin bir hanımefendi olmadığınızı inanmasını istemem."

Mia tereddüt etti. "Duvar kâğıdı fantezisinde ne giydin Kristen?"

Kristen'in yanakları kızarıırken elleri bir kez nemlendi. "A spor sutyeni ve motorcu şortu. Saat üçüydü. Mahallemde kimsenin uyanık olup bunu umursayacağını düşünmemiştim."

Reagan masadan kalktı ve iri vücudu gergin bir şekilde odanın içinde volta atmaya başladı. "Mesele bu değil," dedi sertçe. "Jack, o son mektubu görmek istiyorum."

Jack yine mecburen zarfı açtı ve içindekileri masaya bıraktı. Polaroidleri ve haritayı atladı ve tek kelime etmeden mektubu Reagan'a uzattı. Reagan mektubu taradı, elmacık kemiklerinde renk kırıksıklıkları belirdi, kaşları çatıldı. " 'Sevgili Kristen, emeğimin karşılığını paylaşman için sabırsızlanıyorum. Ross King, küçük çocukları avlayan, gençliklerini ve masumiyetlerini çalan, sonra da sistemi daha da saptırmak için aşağılık avukatıyla komplo kuran suçluların en aşağısıydı. Benim elimden aldığı şey, onun aldığından bin kat daha az.

hak ediyor. Bu gece rahat uyuyun, mahvettiği çocukların aklandığını ve sayısız kişinin artık zarar görmekten kurtulduğunu bilin... Mütevazı Hizmetkarınız."

"Peki ya P.S.?" Kristen sesinin titrediğini duyarak sordu.

Başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı ve sorguluyordu. "Cherry, canım."

Kristen gözlerini kapattı, boş midesi çalkalanıyordu. "Antika şömine rafımın boyasını sıyırdım ve boyamaya başlamak . Seçenekler meşe, akçaağaç ya da kiraz." Gözlerini açtı. "Meşe Şömine bodrumumda. Sokaktan içeriyi göremezsiniz. Pencerede durup aşağıya bakmanız gerekir."

"O halde evinize kadar gelmeye cesaret ediyor." Spinnelli acımasızdı.

"Şöminenin üzerinde en son ne zaman çalıştın?"

"Geçtiğimiz Cumartesi." Ellerini kalçalarının üzerinde düzleştirdi. "Son birkaç gündür Conti davasıyla o kadar meşguldüm ki evle ilgili herhangi bir iş yapamadım."

"O zaman bir zaman dilimimiz var. Bagajını kontrol etmediğin için hayal kırıklığına uğramış olmalı." Spinnelli, Abe'den Jack'e ve Mia'ya baktı.

"Vandalizm için lastiği kontrol ettin mi?"

"Yan duvarda delik var," diye cevap verdi Abe, yumruklarını pantolonunun ceplerine sıkıştırarak.

"Lastik araba garajda park halindeyken mi patlamış?" Spinnelli sordu.

"Neredeyse kesinlikle," dedi Jack, sonra Kristen'a döndü. "Gerçekten bir aydır bagajını açmadığını mı söylüyorsun, Kristen? Bir kez bile mi?"

Kristen omuz silkti. "Ben asla büyük bir şey taşımam. Ev geliştirme malzemeleri mağaza tarafından teslim edilir. Ufak tefek şeyleri arka koltuğa koyuyorum."

Mia kaşlarını çattı. "Market alışverişi yapmıyor musun?"

"Çok fazla değil. Çok sık yemek yapmam, o yüzden hayır."

"Yemek pişirmiyorsan ne yiyorsun?" Spinnelli sordu.

Kristen yine omuz silkti. "Yemeklerimin çoğunu adliyenin yakınındaki bir lokantada yiyorum." Kendini bir sonraki soruyu Abe Reagan'a yöneltirken buldu. "Sırada ne var?"

Reagan haritalara bakıyordu. "Her bir bölgeye birkaç üniforma koyalım. Adamlarını oraya gönderene kadar bu yerleri araştıracağız Jack. Şafakta başlamak istiyorum. İlk ışıktta."

Spinnelli Polaroidlere bakıyordu. "Beş ölü adamımız var. Şüpheliler mi?"

Mia tek yanağını emdi. "İlk durak kurbanları olmalı... kurbanlar."

"kurbandan bahsediyoruz Kristen?" Spinnelli sordu.

Kristen arkasına yaslandı. "Ramey'nin bildiğimiz kadarıyla üç tane vardı. Blades'in iki çocuğu vardı. Ross King'in yaşları yedi ile on beş arasında değişen altı çocuğu ortaya çıktı. Yani toplamda on bir kurbanımız var, artı aileler ve arkadaşlar." Gözlerini bir kez daha Reagan'ın yoğun bakışlarına dikti. "Size isimlerin ve bilinen son adreslerin bir listesini verebilirim."

"Ama o tek kurban beşini de öldürebilir," diye merak etti Jack. "Bu mantıklı mı?"

"Suları bulandırmak için mükemmel bir yol." Abe her bir haritanın koordinatlarını not defterine not etti. "İntikamınızı alın, yol için birkaç tane patlatın, yakalanırsanız savunma avukatlarına makul şüphe sunmaları için yer verin.

Bunda şiirsel bir adalet var."

Mia, "Mütevazı hizmetkârımızın o sırada bir ya da iki savunma avukatını haklamamasına şaşırdım," diye mırıldandı.

Kristen fotoğrafları, giysileri, haritaları aldı. Mektupları. "Bunu göz ardı etme," dedi sessizce. "Henüz işinin bitmeye yakın olduğunu sanmıyorum."

Dördüncü Bölüm

*Çarşamba, 18 Şubat,
11:00.*

Abe merdivenlerin dibinde durdu. İşte oradaydı, bir kez daha. Caddeye açılan cam kapıların önünde duruyordu, hantal paltosunun içinde neredeyse yutulmuştu, zengin kızıl saçları hala sıkı bir şekilde bükülmüştü ve ona bakmak bile başını ağrıtıyordu. Profili taştan yontulmuş olabilirdi, o kadar hareketsizdi ki. Onu gördüğüne şaşırılmıştı. Onun yarım saat önce, toplantı dağılıp herkes kendi odasına çekildiğinde gitmiş olacağını düşünmüştü. ayrı yollardan. Spinnelli, haritalarda gösterilen üç bölgeye üniformalı gözetmenler gönderilmesini emretmek üzere ofisine geri dönmüştü. Mia, Ray Rawlston'ın kişisel eşyalarıyla dolu büyük bir kutuyla ortadan kayboldu.

Yeni ortağı, yirmi yıl boyunca o masanın sahibi olan adamın tüm izlerini ortadan kaldıracak kadar becerikliydi. Ölen bir memurun dul eşine kişisel eşyalarını götürme görevini kıskanmıyordu. Dedektif olmadan önce bunu bir kez kendisi de yapmıştı. Ortağının beyzbol şapkasıydı ve geride kalan kadını tutmuş, hıçkıra hıçkıra ağlarken garip bir şekilde sırtını sıvazlamıştı. beyzbol şapkasını göğsüne bastırdı. Ortağının karısı hastanede ya da cenazede ağlamamıştı ama her nasılsa o lanet şapkayı tutması taşkınlıklarını azaltmıştı. Eve gitmiş ve Debra endişeli bir şekilde onu bulmaya gelene kadar garajdaki kum torbasına vurmuştu. Debra onun acıyan parmak eklemlerini öpmüş, sonra ona sarılmış, kulağına sadece bir eşin yapabileceği rahatlatıcı şeyleri mırıldanmıştı. *Yapabilirdi.* Geçmiş zaman. Debra gitmişti, gerçekten gitmişti.

Tanrım, onu özlemişti. Bir an için özlem duymasına, olabilecekleri dilemesine, ya olsaydı diye düşünmesine izin verdi. Sonra hâlâ aynı yerde durduğunu fark etti. Hâlâ Kristen Mayhew'in profiline bakıyordu. karanlık sokakta. Ve onun aklından neler geçtiğini merak etti. Korktuğunu varsaydı. Buna hakkı vardı. Her ne kadar Spinnelli

her saat başı bir birimin evinin önünden geçmesini emretmişti ve her birinin kişisel cep telefonu numarasına sahip olmasına rağmen korkmakta haklıydı.

Yavaşça yaklaştı ve boğazını temizledi. "Biber gazı menzilin dışında mıyım?" Pencerenin yansımada kadının dudaklarının alaycı bir eğlenceyle kıvrıldığını gördü.

"Güvendesiniz, Dedektif," dedi sessizce. "Şimdiye kadar gitmiş olacağınızı sanıyordum."

Kızın sağ omzuna birkaç santim kala durdu, niyetlendiğinden daha yakındı. Ama onun kokusunu aldı ve ayakları hareket etmeyi reddetti. Garajda kolunu tuttuğunda da bu kadar yakındaydı ama kafası bayat yağ ve egzoz kokusuyla dolmuştu. Güzel kokuyordu, diye düşündü. Güzel. Ve fark etmemiş olmayı diledi. "Ben de eve gidiyordum. Yarım saat önce buradan gitmiş olursun sanıyordum."

"Taksi bekliyorum."

"Taksi mi? Neden?"

"Çünkü arabam sizde ve araba kiralama yeri kapalı."

Abe başını salladı. Tabii ya. Yollarını ayırmadan önce içlerinden birinin bunu düşünmemiş olmasına inanamıyordu. "Arayabileceğin bir arkadaşın yok mu?"

"Hayır." Acı bir karşılık değildi, sadece hayırdı. *Hayır, arayabileceğin bir arkadaşın yok mu, yoksa hayır bir arkadaşın yok mu?* Bu düşünce ona , derin bir koruma ihtiyacıyla birlikte çarptı. Dikizci Tom'u öldüren bir kanunsuzdan mı? Hiç arkadaşı olmamasından mı? *Benden mi?*

"Seni eve götüreceğim. Yolumun üzerinde." Elbette bu bir yalandı ama bilmesi gerekmiyordu.

Gülümsedi. "Nereden biliyorsun? Nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun."

Adresini okudu, sonra biraz mahcup bir şekilde omuz silkti. "Spinnelli'ye devriye gezmek için adresini söylediğinde onu dinliyordum. Seni eve bırakayım, Kristen. Evini kontrol edeceğim ve dolaplarda kanunsuz röntgenci Tom'ların saklanmadığından emin olacağım."

"Bu konuda endişeliydim," diye itiraf etti. "Sorun olmayacağına emin misin?" "Eminim. Ama senden iki iyilik isteyeceğim."

Kızın yeşil gözleri anında temkinli bakmaya başladı ve adam nedenini merak etti. *Ya da kim olduğunu.* Kristen Mayhew'e benzeyen bir kadının özel iyilikler isteyen fırsatçılardan kaçması imkânsızdı. "Ne?" diye sordu sertçe.

"Öncelikle bana Dedektif Reagan demeyi kes," dedi Abe basitçe. "Lütfen bana Abe deyin."

Ağır kışlık omuzlarını gevşettiğini görebiliyordu. "Peki ya ikincisi?"

"Açlıktan ölüyorum. Hızlıca bir şeyler atıştırmak için bir yerde durmayı planlıyordum. Bana katılır mısın?" Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Ben de hiç akşam yemeği yemedim."

"Güzel. Cipim caddenin karşısında park halinde."

*Çarşamba, 18 Şubat,
11:00*

O hazırды. Tüfeğinin mat namlusunu yumuşak bir bezle sildi. Yeni gibiydi. Öyle olmalıydı. Akıllı bir adam aletlerine iyi bakardı. Son birkaç haftadır ona iyi hizmet etmişti.

Ucuz gümüş çerçevesindeki fotoğrafı biraz daha yaklaştırdı. "Altısı gitti, Leah. Sıradaki kim olacak?" Tüfeği dikkatle masanın üzerine koydu ve elini akvaryuma soktu. Bir zamanlar kasede Leah'nın Japon balığı vardı. Hiç Onu tanıdığından beri Leah'nın bir Japon balığı vardı. Cleo her zaman onun adı olmuştu. Biri öldüğünde, ertesi gün mucizevi bir şekilde kasede yeni bir tane belirir ve ona Cleo adı verilirdi. Leah hiçbir zaman bir balığı kabul etmedi.

ölmüştü, hiç yaygara yapmadı. Sadece gidip yeni bir balık aldı. Cesedini teşhis ettiği gün Leah'nın akvaryumunda ölü bir Cleo bulmuştu. Yeni bir tane alacak cesareti yoktu.

Şimdi akvaryumda kaçan herkesin isimleri bulunuyordu. Kristen Mayhew'in gözetimi altında adalet. Katiller, tecavüzcüler, çocuk tacizcileri, ahlaken iflas etmiş bir savunma avukatı bir boşluk bulduğu için sokaklarda dolaşıyordu. Savunma avukatları suçluların kendilerinden daha iyi değildi. Sadece daha iyi takım elbiseler giyiyorlardı.

Elini küçük kâğıt parçalarının arasında gezdirdi, aradı, parmağı köhne bir kenara takılınca durakladı. Önce kimi hedef alacağı konusunda endişelenmişti. Hangi suçun diğerlerinden daha ciddi olduğu, hangi kurbanların diğerlerinden önce adaleti hak ettiği üzerine. Sadece çok fazla zamanı vardı, özellikle de polis işin içindeyken. Kristen'in polise haber vermeden önce bu karışacağını biliyordu, ama onun bildiğini bilmekten alacağı tatmin için bu haklı risk gibi görünüyordu. Bu yüzden her şeyi

ve Tanrı'nın elini yönlendirmesine izin verdi. Katlanmış parçayı çıkardı. Kendi köşeye baktı. Tanrı'ya biraz yardım etmişti, hepsi bu.

O köpek kulağının cezası neydi? diye merak etti. Diğerlerinden daha kötü suçlar *vardı*. Tecavüz ve çocuk tacizinin önceden planlanmış, cezalandırılması, ortadan kaldırılması gereken bir kötülüğü vardı. Bu yüzden geri dönmüş ve tüm cinsel suçları işaretlemişti.

Katlanmış kâğıda uzun bir dakika daha baktı. Son seçim birincil hedefi ortaya çıkarmıştı. Ross King ölmeyi hak ediyordu. Buna karşı çıkacak düzgün bir insan yoktu. Kolay ya da çabuk ölmemişti. Ve sonunda acınası bir şekilde yalvarmıştı. Geçmişte sık sık merhamet dilenen bir adamı dövüp dövmeyeceğini merak etmişti. Artık yapabileceğini biliyordu.

O gece iyi iş çıkarmış, dünyayı düzgün insanlarla birlikte yaşayamayacak kadar tehlikeli bir parazitten kurtarmıştı. Tanrı memnun olacaktı. Masumlar bugün biraz daha güvendeydi. Böylece kararını verdi. Tüm köpek kulaklıları seçecekti.

önce isimler. Hala rastgele bir doğa vardı, sonunda seçim hala Tanrı'nındı. Artık kulağı küpeli isimler kalmadığında, daha hafif suçlara geçecekti. Ve eğer o kadar ileri gidemezse, en azından parasının karşılığını en iyi şekilde aldığını bilerek ödülüne gidecekti.

Küçük kâğıt parçasını açtı ve gülümsemesi acımasızlaştı. *Oh, evet. Ben hazırım.*

*Çarşamba, 18 Şubat,
11:35.*

"Bu iyi."

Abe kıkırdadı. "Şaşırmış gibisin."

"Öyleyim." Kristen yanından geçen sokak lambalarının parıldayan ışığında döneri inceledi. Evinden sadece birkaç mil uzaktaydılar ama sandviçi arabaya servis bölümünden çıktıktan bir dakika bile geçmeden mideye indirmiş ve düşündüğünden daha aç olduğunu söylemişti. "İçinde ne var?"

"Kuzu eti, dana eti, soğan, beyaz peynir ve yoğurt. Hiç yemedin mi? Gerçekten mi?"

"Etnik yiyecekler benim yerde pek yaygın değildi." "Nerede büyüdünüz?"

Kadın uzun bir süre sandviçi inceledi, o kadar uzun süre ki adam cevap vermeyeceğini düşündü. "Kansas," dedi sonunda ve adam onu bu kadar rahatsız edecek neyi orada bıraktığını merak etti.

Sesini hafif olmaya zorladı. "Şaka yapmıyorum. Seni Doğu Yakası sanmıştım." "Hayır." Pencereden dışarı baktı. "Bu ışıktan sola dön."

Kadın evinin yolunu tarif ederken sessizdi. Onu getirirken SUV'u arabasının garajında durduran adam, kadının yüzünü görebilmek için koltuğunda kaydı. Aslında profilini, kararlı bir şekilde öne bakarak otururken, ona bakmıyordu. Evine de bakmıyordu. "İstersen seni bir otele götürebilirim," dedi ve kadın sertleşti. "Ben ciddiyim Kristen. Bu gece burada uyumak istemezsen kimse seni suçlamaz. Sen çantanı hazırlarken ben de bir göz atabilirim."

"Hayır, ben burada yaşıyorum. Kendi evimden atılmayacağım." Dönerinden kalanları sardı ve dizüstü bilgisayarını döşeme tahtasından topladı. "Jestini takdir ediyorum ama bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyor. Alarm sistemim var ve Spinnelli'nin devriyesi her saat başı buradan geçecek. Bana bir şey olmaz. Ayrıca, kedilerimi beslemek zorundayım. Ama evi bir gözden geçirirseniz memnun olurum." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve adam onun cesaretine hayran kaldı. "Kediler pek koruma sağlamıyor."

Onu yan kapıya kadar takip etti içeri girip alarmı devre dışı bırakmasını bekledi. Kadın ışığı yaktı ve adam gözlerinin etrafta dolaşmasına izin verdi, altın sarısı aletleri, cafcıflı folyo duvar kağıdını ve

yontulmuş suntadan dolaplar. Anlaşılan bu odada tadilata başlayacak kadar uykusuzluk çekmemişti. Bakışları tekrar

Paltosu hâlâ üzerinde, dimdik durduğu yerde. Loş ışıktaki bile onun sertçe yutkunduğunu görebiliyordu. Tekrar koruma ihtiyacı duydu, ama sadece birkaç saat sonra bile onu iyi tanıyordu.

Ne kadar güven verici olsun, dokunuşunu hoş karşıladı. Bu yüzden olduğu yerde, elleri cebinde kalmaya devam etti.

"Işıkları açık mı istersin kapalı mı?" diye mırıldandı.

"Giderken onları açarım," cevap verdi, keşke bir otele gitmeyi kabul etseydi. Kızın tehlikede olup olmadığını bilmiyordu ama yine de korktuğu belliydi ve bu onu tedirgin ediyordu.

Evin içinde ilerledi, oturma odasının ışığını açtı ve mavi çizgili duvar kağıdına dikkat etti. İyi bir iş çıkarmıştı. Kız kardeşi Annie profesyonel bir dekoratördü ve daha iyisini yapamazdı. Her iki boş yatak odasını da, makyaj malzemeleri ve saç spreyleleriyle dolu banyoda olduğu gibi, kanunsuz katil röntgenci Tom'lardan arınmış buldu. O kadar temiz bırakmıştı ki, sanki bir misafir bekliyormuş gibiydi. Hemen kim olduğunu merak etti, tıraş kreminin ve tıraş bıçağının makyaj masasının üzerinde durduğunu düşününce sinirleri bozuldu. Ama kimse yoktu. Bir erkekten iz yoktu. Kendi kendine güldü. Acımasızca. Öyle biri olsaydı, taksiye binmeye çalışmak yerine kendisini alması için onu arardı.

Böyle biri varsa bile, bu onu hiç ilgilendirmezdi.

Abe yatak odasının kapısını iterek açtı, gözleri herhangi bir hareket belirtisi arıyordu. Hiç hareket yoktu. Olmasını beklemiyordu. Işık düğmesini çevirdi ve Kristen'in yeteneklerini kullanarak mobilyalar da vardı. Art deco parçalar odayı dolduruyor ve odaya sağlam bir hava veriyordu. Dantel yoktu, kurdeleden eser yoktu ama yine de kadınsı bir hava vardı.

Belki de yatağındaki eski moda yorgandı. Ya da belki hâlâ havada asılı duran parfümünün kokusuydu. Yastığının üzerinde şık siyah bir kedi oturmuş, Kristen'inki kadar yeşil ve temkinli gözlerle onu izliyordu.

Abe el fenerini yatağının altına ve siyah takımlar, koyu lacivert takımlar, kömür grisi takımlarla dolu dolabın etrafına tuttu. Renk konusundaki becerisi gardırobunu kapsamıyordu ya da belki de yazılı olmayan bir kıyafet kuralı vardı.

saray memurları. Yine de parti elbiselerinin, gece elbiselerinin, parlak ayakkabıların yokluğunu merak etti. Kediye kulaklarının arkasından kaşıyacak kadar uzun bir süre durakladıktan sonra Kristen'in bulunduğu mutfığa geri döndü.

büyük pembe güllerle süslü porselen bir çaydanlığa kaşıkla çay dolduruyordu. Kadın hâlâ kışlık paltosunu giyyordu ve adam onun burada kalmayı planlayıp planlamadığını merak etti.

"Bu kat temiz," dedi adam ve kadın sessizce başını salladı. "Bodrum kapısı?"

Arkasındaki duvarı işaret . "Dikkatli ol. Orası biraz ."

Kristen Mayhewin dağınıklığının kardeşlerinin evlerinden daha temiz olduğunu düşündü. Şömine şöminesi kazınmış ve doğal ahşabına kadar zımparalanmıştı. Üstünde duvara yaslanmış bir dizi boyalı ahşap örneği duruyordu. Abe iç çekti. Mütevazı hizmetkârları gerçekten de haklıydı. Kiraz en iyi seçimdi.

Adamın ayak sesleri bodrumdaki merdivenlerin gıcırdamasına neden olunca Kristen sıçradı. Hangisinin onu daha çok gerdiğinden emin değildi; bir katilin rutin olarak kendi evindeki hareketlerini takip ettiğini bilmek mi, yoksa evde ilk kez bir erkek olduğunu mi? Nefes aldı, demlenen çayın kokusu sinirlerini yatıştırdı ve deli gibi görünmemesini sağladı. Abe Reagan tabancasını omuz kılıfına yerleştirerek yeniden ortaya çıktı.

Tabancası. Silahını çekmişti. Kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Burada senden, benden ve yastığının üzerindeki kara kediden başka kimse yok."

Kristen biraz gülümsedi. "Nostradamus. Yatağında uyumama izin veriyor."

Reagan bir kahkaha attı ve kalbi kanunsuz psikopatlarla ilgisi olmayan küçük bir yolculuk yaptı. İnanılmaz görünüşlü bir adamdı. Ve nazik görünüyordu. Ama yine de bir erkekti. "Kedinin adını Nostradamus mu koydun?" diye sordu sırtarak.

Başını salladı. "Mephistopheles henüz eve gelmedi. Dışarıda fare kovalıyor."

Sırtışı genişledi. "Nostradamus ve Mephistopheles. Kıyamet Peygamberi ve Şeytan'ın Kendisi. Huffy ya da Snowflake'e ne oldu?"

"Onlara sevimli bir isim vermeyi hiçbir zaman kendime yediremedim," dedi kuru bir sesle. "Bu onların doğasında yoktu. Onları evlat edindikten sonraki ilk hafta üç odanın halısını mahvettiler."

"Yani eğer bir köpeğiniz olursa, ona Cerberus adını verebilir ve tam bir sete sahip olabilirsiniz."

Dudakları adamın istediği gibi seğirdi ve onun ruh halini hafifletmek için gösterdiği çabaya ani bir minnettarlık duydu. "Hades'in üç başlı koruyucusu. Bunu kesinlikle aklımda tutacağım. Çay ister misin? Ben içerim

Geceleri çok olduğumda. Sinirlerimi yatıştıracağını ve böylece bu gece uyuyabileceğimi umuyorum."

"Hayır, teşekkürler. Eve gidip birkaç saat uyumam gerekiyor. Şafakta Mia ve Jack'le ilk alanda buluşmam gerekiyor."

Kristen'in elleri çaydanlığın üzerinde hareketsiz kaldı. "Önce hangisini yapacaksın?"

Geniş omuzlarını silkti. "Ramey. Bunları onun yaptığı sırayla yapacağız."

Kristen kendi kendine çayı doldurdu, elleri titreyip çayı bardağın kenarından eski tezgâhın üzerine gönderince yüzünü buruşturdu. "Bu mantıklı." Başını kaldırıp adama baktığında, onun da aynı bakışlarla kendisini izlediğini gördü.

Spinnelli'nin ofisinde takındığı yoğun ifade. Bunun endişe olduğunu fark etti ve sırtı dikleşti. O zayıf değildi. Pek çok şey olabilirdi ama zayıflık bunlardan biri değildi. "Ben de orada olmak isterim."

Bunu düşündü. "Bu mantıklı," diye onun sözlerini yineledi. "Mantıklı ayakkabılar giyin."

Çayına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Arabam yok." "Sabah altıda seni almaya geleceğim."

Voleybol bitmişti ve servis sırası ondaydı. "Teşekkürler. Yarın kiralık bir araba bulacağım ama - "

"Sorun değil Kristen. Benim için sorun değil."

Gerçekten istemiyordu, bunu açıkça görebiliyordu. Ve bu onu rahatsız etti. "O zaman..."

Kendini yaslandığı duvardan uzaklaştırdı. "Ben gidiyorum." Mutfak kapısının önünde durdu. "Evinizde harika bir iş ."

Elleri dumanı tüten fincanı kavradı ve sıcaklığını içine çekti. Çok üşümüştü. "Teşekkür ederim. Beni eve bıraktığın için de teşekkür ederim. Ve gyro için."

Adam kızın yüzünü inceledi, ifadesi belirsizdi. "Burada kalmak emin misin?"

Hissettiğinden çok daha fazla güvenle gülümsedi. "Olumlu. Biraz uyumalısın. Sabah altıya sadece birkaç saat var."

Abe kapıdan çıkıp garaja girmeden önce son bir kez kararsızca baktı. Mutfak kapısının tül perdeleri arasından kapıyı kilitlemesini ve alarmı kurmasını izledi. Bir an için içeri girip onu bir otelin görece güvenli ortamına götürmeyi düşündü ama bunun onun işi. Kristen Mayhew yetişkin bir kadındı ve kendi kararlarını verme yetisine sahipti.

Arabasını çalıştırdı ve caddeye çıktığında kadının ona Dedektif demediğini fark etti. Ona Abe de dememişti. Neredeyse bir saat boyunca konuşmuşlardı ve ona hiçbir şey dememişti. Bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeliydi. *Onun* kendisini rahatsız etmesine izin vermemeliydi. Güzeldi, bu doğrudu ama artık gizli görevde çalışmadığına göre pek çok güzel kadınla tanışacaktı. Beş yıl boyunca hiçbir bağlılık duymamış, kendi ailesini, kardeşlerini, anne babasını, Debra'yı görmek için zaman çalmış, bir yandan da takip edildiğinden, sadece ziyaret ederek onları tehlikeye atacağından endişe etmişti.

Artık sürekli gizlilik ve izolasyon yükünün altından kurtulmuş, insanların sosyal ve profesyonel ilişkiler geliştirdiği bir ortamda çalışıyordu. Dışarıdaki ilk gününde baştan çıkarılması doğaldı. Kristen Mayhew'i baştan çıkarıcı bulmamak da doğal olmazdı. Onu ilk gördüğünde ne kadar güzelse şimdi de o kadar güzeldi.

Ve onu ilk gördüğü andan farklı olarak, şimdi suçluluk duygusunun gölgesi olmadan kaygan bir yumruk gibi karnını kavrayan şehveti hissetmekte özgürdü.

Debra artık gitmişti. Gerçekten gitmişti. Cehennem gibi bir arafta geçen beş yılın ardından Debra nihayet huzura kavuşmuştu. Hayatına devam etme zamanı gelmişti. İlk adım Kristen Mayhew'in ona ilk adıyla hitap etmesini sağlamak olacaktı. Sonra oradan devam edecekti.

Kristen oturma odasının penceresinden Reagan'ın arka lambalarının köşede kayboluşunu izledi, tedirgindi. *Olmalıyım*, diye düşündü ve tedirgin bir şekilde sokağa baktı, beş kişiyi öldüren adamın insanlar o anda onu izliyordu. Ama sokak boştu, tüm komşularının pencereleri karanlıktı. Sıkıntılı duygu devam ediyordu ve Kristen, kendisini karanlık bir koridorda korumasız bırakmak istemeyen bir adama karşı, kendisini mütevazı hizmetkârı olarak adlandıran bir adama ne kadar atfedebileceğinden emin değildi.

Yavaşça yatak odasına doğru yürüdü ve makyaj masasına oturdu. Erkekler bakılırsa, Abe Reagan tam bir numuneydi. Uzun boylu, esmer. Çok yakışıklıydı. Onun mavi gözlerinde parlayan ilgiyi fark edemeyecek kadar saf değildi. Bunun kendisini etkilediğini itiraf edecek kadar dürüsttü. Metodik bir şekilde saç tokalarını çıkardı ve küçük bir kutunun içine bıraktı. plastik tepsinin içinde aynadaki yansımasını inceliyordu. Güzel bir kadın değildi. Bunu biliyordu. Aşırı derecede itici de değildi. Bunu da biliyordu. Erkekler bazen ona bakıyordu. Hiçbir zaman dönüp bakmadı, en küçük bir cesaretlendirme imasında bulunmadı.

Fısıltıları duymuştu. Ona "Buz Kraliçesi" diyorlardı.

Yeterince doğrudu. En azından yüzeyde, ki bu da herkesin görmesine izin verdiği tek şeydi.

İyi adamları tanımayacak kadar soğuk değildi, çünkü onlar dışarıdaydı. Abe Reagan'ın muhtemelen onlardan biri olduğunu fark etmeyecek kadar kör değildi. Ama iyi adamlar bile onun verebileceğinden istiyordu. Pek çok farklı seviyede.

Makyaj masasının çekmecesinden küçük bir albüm çıkardı. Belki de en büyük hazinesi ve en derin pişmanlığı. Sayfadan sayfaya geçerken gözleri bir fotoğrafta, sonra bir başkasında takılı kaldı. Sonra, her zaman olduğu gibi, albümü kararlılıkla kapattı ve kaldırdı. Uyuması gerekiyordu. Abe Reagan yarın sabah altıda gelip onu Anthony Ramey'nin cesedini bulacakları yere .

Onun öldüğüne üzölmek isterdi ama üzölmedi. Anthony Ramey bir tecavüzcüydü. Kurbanları asla gibi olamayacaktı. Bunu bilmeliydi.

*Perşembe, 19 Şubat,
Öğlen 12:00*

Zoe Richardson sevgilisini evine, karısının yanına gönderdikten sonra ön kapısını kapatıp kilitledi. Televizyonu açtı, o sırada başka bir işle meşgul olduğu için saat on haberlerini kaydetmişti. Hâlâ ilk seferki kadar hoş bir şaşkınlıkla, durgun bir şekilde gerindi. Onu kim olduğu ve sahip olduğu bağlantılar için baştan çıkarmaya karar vermişti ama adam yatakta bir mucize değilse ne olaydı. Bir kez bile numara yapmasına gerek kalmamıştı.

Ama eğlence bitmişti. Çalışma zamanı gelmişti. Şımarık saat on sunucuları görünene kadar kaseti geri sardı. Kendi kazandığı koltuğa bir başkasının oturduğunu her gördüğünde olduğu gibi keyfi birden kaçtı. Bedelini ödemişti, lanet olsun. Önüne atılan her yavan, küçük insani ilgi hikayesine katlanmıştı. Ama önemli değildi. Yeni bağlantıları sayesinde büyük haberi, yüzünü Amerika'daki tüm televizyon ekranlarına taşıyacak haberi kapması an meselesiydi. Ve bir kez oraya gittiğinde, ayrılmaya niyeti yoktu.

Ahh, diye düşündü. İşte başlıyoruz. Ekranda kendi yüzü belirdi. İzleyicilere ASA Mayhew ile yaptığı röportajı hatırlatıyordu.

Öğleden sonra, Mayhew'in zengin sanayici Jacob Conti'nin oğluna karşı mahkumiyet kararı alamamasından bahsetti. Ciddi ve endişeli görünmeyi başarıyordu ama gerçekte Mayhew'in herkesin gözü önündeki son derece memnundu. Sonra döndü, *güzel profil, Zoe*, diye düşündü ve kamera ünlü Jacob Conti'nin kendisini göstermek için geri döndü.

"İzleyicilerimize oğlunuzun kararına tepkinizi anlatabilir misiniz, Mr. Conti?"

Conti'nin yakışıklı yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Jürinin sorumlu üyeleri oğlumu suçlu bulamadığı için karımın ve benim ne kadar rahatladığımızı ve mutlu olduğumuzu anlatamam. Bu boş suçlama neredeyse onun genç hayatını mahvediyordu."

"Bazıları mahvolan hayatların Paula Garcia ve doğmamış çocuğununki olduğunu söyleyebilir, Bay Conti." Yüzü değişti, sorunsuz bir şekilde kederli bir ifadeye .

"Garcialar'a en derin ve en derin sempatimi sunuyorum" dedi. "Onların kaybını hayal bile edemiyorum. Ancak bunun sorumlusu oğlum değildi."

Onun başını sallamasını, kendi dudaklarının da bir an için sarkmasını izledi. "Bay Conti, jüri üyeliği söylentilerine cevap verebilir misiniz? kurcalama?"

Onu gafil avlamıştı. Hah. Ama öfkesini çabucak yatıştırdı ve takdire şayan bir soğukkanlılıkla kaşlarını kaldırdı. "Yapmamayı seçiyorum söylentilere itibar etmeyin, Bayan Richardson. Özellikle de bu kadar saçma bir söylentiye." Başını yarım bir selamla eğdi, yumuşak ve zarif bir çıkış hareketiydi bu. "Şimdi ailemin yanına dönmeliyim."

Görüntüsü kameraya geri döndü. "Arayan sanayici Jacob Conti'ydi ve Paula Garcia'nın ailesinin acısını paylaşıyor ama oğlunun bu gece evde olmasıyla rahatlıyor. Size dönüyoruz."

Zoe kaseti durdurdu ve çıkardı. Bu bölümü daha sonra ana kasetine kopyalayacaktı; bu kaseti tüm ilginç anlarını kaydetmek için kullanıyordu. Bir çeşit portföy. Ayağa kalktı, bornozu yerine otururken bacaklarından aşağı kayan ipeğin verdiği hissi içine çekti. İpeği severdi. Bu cübbe belediye başkanının yardımcılarından birinin hediyesiydi. Birbirlerinin siyasi görüşlerini çizmişlerdi.

bir süre için. Gülümsedi. Sonra bir süre başka kaşıntıları kaşıdılar. bir süre daha. Dürüst olduğu anlarda onu özlediğini itiraf edebiliyordu ama çoğunlukla sadece ipeği özlüyordu.

Yakında kendi ipeğini alabilecekti. Yakında istediği her şeye parası yetecekti. Çünkü yakında *onun* yüzü, *onun* sesi Amerika olacaktı.

haberlerine güveniyordu. Küçük oturma odasında huzursuzca volta atıyordu. Bir hikâyeye ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar kötülüğün amansız takipçisi ve aşırı başarılı izci kız ASA Kristen Mayhew'i gölgelemekte oldukça başarılı olmuştu. İçgüdülerini ona, "Bozulmadıysa tamir etme," diyordu. Fransız manikürlü tırnağını ipek koluna vurarak Kristen'in yarınki ajandasında ilk sırada ne olduğunu merak etti.

*Perşembe, 19 Şubat,
12:30.*

Bilgisayar monitörü odanın karanlığında parlıyordu. İnternet dünyayı gerçekten de çok küçük bir yer haline getirmişti. Akvaryumdan çektiği isim Chicago'nun Kuzey Kıyısı'nda, şehrin en varlıklı semtlerinden birinde oturuyordu.

Yaşadığı ya da çalıştığı yer olan Yedi Numara'ya ulaşamayacağını düşündü. Onu dışarı çekmesi, tam da böyle bir amaç için seçtiği yere götürmesi gerekecekti.

Perdelerin arasından süzülen sokak ışığında doğal olmayan bir parlayan zarf yığınınına baktı. Ama önce yapması gereken bazı işler vardı.

Beşinci Bölüm

*Perşembe, 19 Şubat,
Sabah 6:30'da.*

Reagan cipini Arboretum'a çektiğinde CSU alanı hazırlamıştı. Binanın içinde tropik bitkiler çiçek açmıştı. Dışarıda, görülebilen az miktardaki çim kahverengi ve buruşuktu. Hafif bir yağmur yağıyordu. Jack park yerinin ötesinde, yukarıdaki tren raylarının gölgesinde dar bir çim alanın üzerine bir muşamba sermişti. Olay Yeri İnceleme bir şey bulmuş olmalı.

Kendini soğuğa karşı koruyan Kristen, SUV'un yüksek koltuğundan aşağı kaydı ve buzlu çamurda rahat ayakkabılarıyla ilerledi, Reagan'ın iri bedeni onun yanındaydı. Adam hızını yavaşlatarak Reagan'ınkine ayak uydurdu ve Reagan minnettar kaldı, çünkü adam bir rüzgâr siperi görevi görüyordu. Bu sabah saat altıya bir kala, cipinin ön yolcu koltuğunda bir torba simit ve somon balığıyla Reagan'ın evinin önüne gelmişti. Böylece bir başka etnik lezzeti daha tatmış oldu ve somon balığını neredeyse bir gece önceki döner kadar sevdiğini fark etti.

Onlar yaklaştığında Jack sarı şeridin dışında volta atıyordu, yüzü asıktı. Tek söylediği "Gelin ve görün," oldu. Jack'in adamlarından biri diz çökmüş, yere bir el feneri tutmuştu.

Hayır, yer değil. Işığın aydınlattığı şey karla kaplı toprak değildi. Dehşete kapılan Kristen, kanı sadece bakabildi. *Yapamazdı. Yapamazdı. Hiç uymuyordu.*

"Lanetleneneğim," diye mırıldandı Abe nefesinin altında. "Sylvia Whitman, Janet Briggs ve Eileen Dorsey kim?"

"Ramey'nin üç tecavüz kurbanı," diye cevap duydu Kristen, hâlâ el fenerinin ışığına bakıyordu. Üç ismin yazılı olduğu mermer levhaya. Ve tarihler.

Bu bir mezar işaretiydi.

Gözleri Reagan'ın kilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Tarihler, saldırıya uğradıkları güne kadar olan doğum tarihleridir. O..." Safrasını geri yuttu.

Reagan başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

Mia koşarak yaklaştı, nefesi havada sise dönüşüyordu. "Mantıklı olmayan ne?" Sonra sessiz bir "Aman Tanrım."

Kristen kendini salladı. "Haklısın, bu hiç mantıklı değil. Ayrıca, bu üç kadından birine bile bir şey olsaydı, bana haber verilirdi." Kadınlarını tanıklık cehennemine sürüklediği için onu çok acı bir şekilde suçlayan ve Ramey beraat ettiğinde tekrar acı çeken öfkeli erkek arkadaşlarından ya da kocalarından biri tarafından. Hâlâ onların öfkesinin, savunmaya çalışmadığı suçlamaların acısını hissediyordu. Suçluluk duygusunu geri itti ve ayaklarının dibindeki işarete baktı. "Bu anmak için," dedi. "Kurbanlar için."

Abe, Jack'e başıyla onay verdi. "Hadi kazmaya başlayalım. İşarete dikkat edin.

Altındaki toprakta bazı kalmış olabilir. Diğer bölgelerde de işaretler var mı?"

"Ben ." Jack onlara geri çekilmelerini, ekibin yolundan çekilmelerini işaret etti. "Bu biraz zaman alacak. Zemin oldukça donmuş durumda."

Geri , hâlâ hafif yağmurdan korunmalarını sağlayan muşambanın altında duruyorlardı. Ve ekibin dikkatle kazmasını izlediler.

Kristen, bir kürek dolusu donmuş toprak ayaklarının yakınında büyüyen tümseğe düşerken, "Kurbanların, ailelerinin ve üç vakayla ilişkili herkesin bir listesini yaptım," dedi.

"Yine mi kötü bir gece?" Mia mırıldandı, gözleri kazıcıların üzerindeydi.

"Öyle de denebilir." Uyumaya çalışmıştı ama *adamın* hayalleri Penceresinden bakarken uyuyamayacak kadar gergindi. Eski evinin her gıcirtısı ve sızısı durumu daha da kötüleştiriyordu. Sonunda pes etmişti. "Ayrıca başarısızlıkla yargıladığım tüm sanıkların bir listesini çıkardım ve onları teknik detaylardan ve meşru savunmalardan sıyrılanlara göre ayırdım."

"Orada kaç kişi vardı?" Reagan sordu.

Kristen kuru bir sesle, "Yazıcımın kartuşunu yarı yolda değiştirmek zorunda kaldım," diye cevap verdi. "Mesleki özgüvenim için harikalar yarattı."

"Peki kaç tane kazanabilirdin?" Reagan sordu, ses tonu pratikti. Aynı şeyi kendisi de merak etmiş ve hesap yapacak kadar takıntılı olmuştu. "Belki yüzde yirmi beş," dedi dürüstçe.

"Yirmi yirmi yıl öncesinin avantajıyla yüzde yirmi beş." Reagan boğazından bir mırıldanma sesi çıkardı.

"Bu, yüzde yetmiş beşte hiçbir şeyi değiştirmeyeceğiniz anlamına geliyor. Bu bana oldukça anlamlı geliyor."

İlk içgüdüğü, adamın sözlerini muhtemelen kastettiği gibi hafife almaktı. Ama başını kaldırdığında adamın mavi gözlerinin yüzüne dikilmiş olduğunu gördü ve çok ciddi olduğunu anladı. Garip bir zevk, rahatsız bir déjà vu hissiyle savaştı. Déjà vu ile uğraşmak, onun övgüsünü kabul etmekten çok daha az rahatsız edici olduğu için, kaşlarını çatarak onun yüzüne odaklandı.

"Biliyorum

tanıştık. Dün gece saçımın kalkık olduğunu söylemiştin. Ne demek istedin?"

Ağzı açıldı ama ilk sözleri Jack'in bağırışıyla bastırıldı.

"Bir şey bulduk. Gelin ve görün."

Reagan ve Mia öne doğru atıldılar. Kristen'in yaklaşımı biraz daha çekingendi, mantıklı ayakkabılarının içinde bile eteği tarafından engelleniyordu. Toprak yığınının etrafından dolandı ve bir metre derinliğindeki çukurun kenarına doğru yavaşça adım attı.

Ve sertçe yutkundu.

Haklıydı, ilk düşündüğü buydu. *Kış olduğu şanslıyız*. Yaz olsaydı, ceset o kadar çürümüş olurdu ki tanınmaz hale gelirdi. Ama Chicago'da kış olduğu için ceset oldukça iyi korunmuştu. Kimliğini tespit edebilecek kadar.

"Bu o. Anthony Ramey." Sesi titriyordu, ama onun kimse onu bunun için suçlayamazdı. Jack'in adamları, burada, çürümekte olan bir cesetle çukurda olmaksızın herhangi bir yerde parmak izi almayı tercih ettiklerini belirten aynı yüz ifadelerini takınmışlardı. Mia yüzüne bir mendil bastırdı ve farklı bir açıdan görebilmek için deliğin etrafında yürüdü.

Mia mendilin içinden, "Çoğunu, her neyse," dedi. "Kahretsin, Kristen, senin mütevazı hizmetkârın Ramey'ye iyi iş çıkardı. İncil'den esintiler taşıyan küçük bir kanunsuz adalet gibisi yok."

Bu doğrudu. Çıplak ve çürümeye yüz tutmuş Anthony Ramey'nin cesedi, pelvik bölgesi hariç, dinlenmeye bırakılmıştı. Onun yerine beyzbol topu büyüklüğünde hiçbir şeyin genişliği.

"Göze göz," mırıldandı Kristen, keşke yanında bir mendil getirseydim. Doğanın dondurucusundan faydalansa bile cesedin kokusu midesini bulandırmaya yetmişti ve birden Reagan'ın nazik kahvaltı jestine küfredecek gibi hissetti. Simit ve somon balığı onu öğürmekle tehdit ediyordu.

"Av tüfeği mi?" Reagan Mia'ya söyledi ve o da başıyla onayladı.

"Muhtemelen." Mia daha yakından bakmak için çömeldi. "Kesinlikle onu indiren silahla aynı değil. Muhtemelen öldükten sonra yapılmış. Polaroidlerde pelvis hasarı görünmüyor."

Reagan, Mia'nın yanına çömelerek, "Adli tabip bize kesin bir şey söyleyebilir," dedi. "O da ne?"

Mia mendilin kenarından gözlerini kısarak baktı. "Neymiş o?"

Reagan Ramey'nin boğazını işaret etti. "Boynunun etrafındaki şu desen." Dizlerinin üzerine çöktü ve yakından bakmak için eğildi, sonra tekrar Mia'ya baktı. "Boğulmadan kaynaklanan bağ izleri olabilir," dedi. "Jack?"

Bağ izleri. *Oh, hayır*, Kristen'in tek düşünebildiği buydu. *Hayır, hayır, hayır.*

Jack yumuşak kıllı bir fırçayla Ramey'nin boynundaki kiri temizledi. "Öyle görünüyor."

Mia dönüp Kristen'a baktı, gözleri kısılmıştı. "Kristen, Ramey - "

Kristen'in aklı zaten . Bağırsakları sıkılaştı, imalar düşünmek için çok rahatsız ediciydi. Ama düşünmeliydiler. "Kurbanlarına arkadan yaklaşıyor ve onları kalın bir kolye benzeri zincirle boğuyordu, ama sadece çılgık atamasınlar diye hava kaynaklarını kesmek için. Boğuşmayı bıraktıklarında, boğmayı bıraktı, sonra da tecavüz etmek için onları otoparkın karanlık bir bölümüne sürükledi. Bu zincir

Savunma, polisin Ramey'nin dairesini hukuka aykırı bir şekilde arayarak elde ettiğini söyledi. Elimizde o kanıt olsaydı, mahkumiyet kararı alabilirdim. Ama jüri bunu hiç görmedi."

Reagan hâlâ bağ izlerine bakarak, "Yani elimizde bir taklitçi var," dedi.

Kristen başını iki yana salladı, Mia'nın ifadesinden bunun her halükârda çok kötü olacağını anladığını gördü. "Bu basına hiç vermediğimiz bir detaydı."

Reagan'ın başı yavaşça döndü, ifadesi Mia'nınki kadar karanlıktı. "O zaman - " Kristen başını salladı. "Kısıtlı verilere erişimi var."

Mia ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı. "Ya da o bizden biri."

Reagan'ın nefesi kesildi. "Kahretsın."

*Perşembe, 19 Şubat,
Sabah 7:45.*

Simit ve somon balığı hâlâ midesindeydi ama Kristen'in iki çocuğun canını fütursuzca alan üç genç adamın derme çatma mezarı başında durmaktan mutlu olduğu kadar onlar da orada olmaktan mutlu değildi. Mütevazı hizmetkârlarının haritası bir kez daha doğruydu ve bir kez daha mezar taşını geride bırakmıştı.

Sekiz yaşını göremeyecek iki küçük çocuğun isimleri kazınmış.

Jack, muhtemelen Ross King'in cesedini bulacakları son sahneyi koruyan üniformalılara telsizle haber vermişti ve onları bekleyen mezar taşında, bir cinayetin altı masum kurbanının isimleri yazılıydı.

Çocukluklarının iğrenç bir şekilde çalınması. Güvenlerinin. O altı çocuk o kadar cesurca ifade vermişti ki, hâlâ yüreği sızlıyordu. Yaşadıkları dehşeti ve travmayı, çocukların aileleri, yargıç ve diğer görevliler dışında kimsenin bulunmadığı kapalı bir mahkeme salonunda yeniden yaşamışlardı. savunma avukatı Ross King ve kendisi. *Ve jüri*. Jüriyi unutmuştu.

"İsimleri " dedi Kristen yüksek sesle hem Mia hem de Reagan dönüp ona baktılar. Kristen gözlerini kırıştırarak yüzlerini netleştirdi. "King'in kurbanlarının isimleri asla açıklanmadı. Onlar reşit değildi. Tutuklayan memurlar biliyordu, avukatlar biliyordu ve jüri de biliyordu. Jüriyi unutmuşum." Çantasından gece boyunca hazırladığı çıktıları çıkardı. "İşte üç davayla ilgili herkesin listesi.

Kurbanlar, aile üyeleri, tanıklık eden herkes. İkiniz için de kopyalarını çıkardım." Her dedektife bir deste verdi. "Ama jüriyi unuttum. Elbette bir şey ifade etmeyebilir. Ramey zinciri bilmezdi ama King jürisi kurbanların isimlerini biliyordu."

Mia elindeki desteyi karıştırdı. "Vay canına. Bu ne kadar zamanını aldı?"

"Listeyi almak için yaklaşık on dakika. Tüm müşterilerimin kişisel bir veritabanını tutuyorum.

Böylece zor iş çoktan halledilmiş oldu. Evdeki yazıcım çok eski olduğu için hepsini basmak üç saat sürdü." Reagan'ın yüzünün kararmasını izlerken kaşlarını çattı. "Ne?"

Başını kaldırdı, mavi gözleri soğuktu. "Bu listede polisler var," dedi çok yumuşak bir sesle.

Kristen midesinin guruldadığını hissetti, bu stresin kesin bir işaretiydi. Her zamanki gibi içine kapandı ve hareketsizleşti. Bu sahip olduğu en değerli becerilerden biriydi. Reagan'ın bakışlarıyla gözünü kırpmadan karşılaştı. "Elbette . Soruşturmaya katıldılar."

Reagan'ın temiz traşlı elmacık kemiklerinin hemen üzerinde koyu renkli ikiz bayraklar belirdi. "Ve çok uzun zamandır suçlunun serbest kalmasını mı izlediler?" dedi katilin mektubundan alıntı yaparak.

Kristen çenesini sıkı ama sesini yükseltmedi. "Bunu sen söyledin, ben değil. Ama bu doğru. Ve artık onun içeriden bir izi olduğunu biliyoruz." Göz ucuyla bakınca Mia'nın kaşlarını çatarak bu konuşmayı izlediğini gördü.

Reagan sabırsızlıkla sayfaları karıştırdı. "Avukatlar nerede, Kristen?"

"Oradalar. Tüm savunma avukatları ve çalışanları."

Başını öne eğdi, yaptığından tam olarak emin olmadığı göz korkutucu bir hareketti bu. "Peki ya senin ofisin? Peki ya savcılar?" sordu, sesi sahte bir sakinlikteydi.

Sessiz bir nefes verdi. "Ona bakıyorsunuz, Dedektif Reagan." "Ama senin asistanların var, değil mi Kristen?" Mia tarafsız bir şekilde sordu. "Sekreterler mi?"

Doğrusu, bu gerçeği düşünmemişti, ama bu sadece adil ve herkesi listeye eklemek için tamamlandı, özellikle de şimdi onun bir bilgi izi. "Listeleri gözden geçirip öğle yemeğinden sonra ofisinize göndereceğim." Dizüstü bilgisayar çantasını omuzlayıp ağırlığını yeniden ayarladı. "Sonra görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" Reagan talep etti ve sinirlenerek doğruldu.

"Hareket saati dokuzda." Ona dik dik baktı. "Hepimizin yapması gereken işler var, Dedektif."

Sertçe başını salladı ve çıktıyı havaya kaldırdı. "Teşekkür . Bunu tamamlamak saatlerimizi alırdı." Bu bir zeytin dalıydı ve o da medeni bir baş hareketiyle kabul etti.

"Günler," diye düzeltti Mia. "Bugün ilerleyen saatlerde asıl kurbanlarla görüşmeye başlayacağız."

Kristen'in midesi sıkıştı. "Böylece sistem tarafından bir kez daha ezildiler." Mia'ya baktı. "Ben de gelmek isterim, özellikle de Ramey ve King'in kurbanları için."

Yüz ifadesi sempatik olan Mia ağzını açtı ama Reagan daha bir şey söyleyemeden sözünü kesti.

"Neden, Avukat Bey?" diye sordu, ses tonu iğneleyici olmaktan bir adım ötedeydi. "Onlardan birini itiraf etmesi için zorlayabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Mia sinirli bir nefes verdi. "Haddini aşıyorsun, Reagan. O - " Kristen elini kaldırdı. "Hayır, Mia, sorun değil. Anlayabiliyorum.

Dedektif Reagan'ın bu koşullar altında yanlış algılaması." Başını kaldırıp ona baktı, gözleriyle buluşması için meydan okudu ve o konuşana kadar konuşmayı bekledi. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, Dedektif. Spinnelli'nin ofisiyle iyi bir çalışma ilişkim var. Herkes size adil ve titiz olduğumu söyleyecektir. Karşımızda bir polis mi var, bir avukat mı, yoksa gerçekten iyi kaynakları olan bir kaçık mı bilmiyorum ama bu noktada hiçbirimiz potansiyel bir şüpheliyi göz ardı edemeyiz. Polis olsa bile. Özellikle de polis ise.

Çünkü rozetinize saygı duyuyorum ve hiçbirinizi temsil etmeyen bir çürük elma tarafından lekелendiğini görmek istemiyorum."

Adam ağzını açtı ve bu kez kadın onun kesti. "Daha bitirmedim," dedi, sesi hâlâ sakindi. Keşke insanlar, içi depremde jöle gibi titrerken bile o sakin sesi korumak için ne kadar çok çalıştığını bilselerdi. "Sınırlı kişisel deneyimime dayanarak, zaten cehennemi yaşamış bir tecavüz kurbanına zorbalık yapacağına inanmıyorum, ancak son birkaç dakikaya dayanarak, jüri hala hassas tarafın hakkında karar vermedi." Adam utanarak gözlerini kaçırdı ve kadın içini çekti. "O insanların adaleti sağlamak için bana güvendiklerini biliyorum ve on kişiden dokuzu bunu yapmadığım için beni suçluyor. Onlara borçluymuşum gibi hissetmek istemiyorum ama hissediyorum. Bu yüzden gitmek istiyorum. İsterseniz bana mazoşist ya da kanayan bir kalp deyin, ama bana adaletsiz demeyin, çünkü yaptığınız şey bu."

"Özür dilerim," dedi sessizce. Mavi gözleri delici bir şekilde ona baktı. "Haddimi aştım."

Bir an için Kristen bakakaldı, adamın bakışları neredeyse fiziksel bir dokunuş kadar hissediliyordu. Yutkundu ve başını salladı, adamın bakışlarının çekimini kırmak için mi yoksa sözlerini reddetmek için mi, emin değildi. "Sorun yok, Dedektif. Anlıyorum."

Mia boğazını temizledi ve Kristen başladı. Mitchell'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Kurbanlarla konuşmaya hazır seni arayacağız, Kristen," dedi kuru bir sesle.

Kristen yanaklarının ısındığını hissetti. Beyinsiz bir ergen gibi bakarken yakalandı. Adamın çok ilgi çekici gözleri vardı. Ve onları daha önce gördüğünden emindi. "Teşekkür ederim," dedi hızlıca. "Şimdi yoksa geç kalacağım." Topuklarının üzerinde döndü ve omzunda bir el hissettiğinde Arboretum'un otoparkına doğru yolu yarılamıştı. Reagan olduğunu anlaması için tek kelime etmesine gerek yoktu. Onun

Elini teninden ayıran katmanların arasından bile omuzları farkındalıkla karıncalandı.

"Seni bırakmamı ister misin Kristen?" diye sordu ve Kristen başını salladı. "Hayır," dedi, sesi boğuk çıkınca utandı. Kararlı bir şekilde bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "Taksiye binerim. Bu sabah kiralık bir araba teslim alacağım, bu yüzden iyi olacağım. Gerçekten gitmem gerek, Dedektif."

Elini kaldırdı ve arkasına bakmadan sokağa doğru ilerledi. Ama yine de onun gözlerinin yol boyunca kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

*Perşembe, 19 Şubat,
Sabah 8:15.*

"Ne kadar ilginç, değil mi?" diye düşündü Zoe, bir fincan sade kahvesini yudumlarken.

Kameramanı esnedi. "Ne?"

"Mayhew, adliye merdivenlerinden yukarı yürüyor. Onu biraz çek, tamam mı?"

"Neden?" Kaşlarını çatı. "Şu takip etme komplekslerinden birine kapılmıyorsun, değil mi?"

"Sadece yap. Ayaklarını da yakından çek."

"Ürkütücüsünüz hanımefendi," diye homurdandı Scott, ama söyleneni yaptı, videosu

Kamera Kristen binanın içinde kaybolana kadar onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Zoe kamerayı onun elinden aldı. "Hadi iyice ." Kaseti geri sardı ve izleyiciye baktı. "Şunu görüyor musun? Şu ayakkabılara bak."

Scott kendi kahvesine uzandı. "Ben yaptım. Nike yüksek topuklu ayakkabılar. Takım elbisesine uymadı."

Zoe gözlerini devirdi. "Hayır. Ayakkabılarına baksana. Hepsi çamur içinde."

Scott omuz silkti. "Yani? Sabah koşusuna çıktı."

Zoe başını salladı. "Hayır, koşmuyor. Mahallesindeki spor salonunda haftada iki kez aerobik yapıyor." Başını kaldırıp baktığında Scott'ın tıraşsız yüzünün iğrenmiş bir ifadeyle buruştuğunu gördü.

"Onu takip ediyordun."

Zoe nefesini dışarı üfledi. "Aptal olma. Tabii ki onu takip etmiyorum. Sadece her zamanki rutinini öğrenmeye çalışıyorum. Böylece bir şey olduğunda anlıyorum, mesela şimdi. Bu sabah hareket saatinden önce bir yere gitti." Gözleri kısıldı, ağzından salyalar akmaya başladı. Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. İyi bir araştırmacı gazetecilik içgüdü ve sebat gerektirirdi. Ve hazırlık. Bu sabah tüm bu hazırlıkların karşılığını almak üzereydi. "Sadık kamu görevlimizde bir şeyler pişiyor." Memnun bir gülümsemeyle Scott'a döndü. "Bam teline basmak üzereyiz."

*Perşembe, 19 Şubat,
Saat 10:15.*

John pencereden dışarı bakıyordu, sırtı gözle görülür şekilde gergindi. Elleri kollarının üst kısmını kavrıyordu ve Kristen ona anlattığı her yeni ayrıntıyla birlikte parmak eklemlerinin daha da beyazlaştığını gördü.

"Hareket saatinden çıktığımda telesekreterimde Dedektif Mitchell'dan bir mesaj vardı," diye bitirdi. "Üç çete üyesinin cesedini ortaya çıkarmışlar. Pelvik atış dışında her şey aynıydı." Camdaki yansımasını izlerken ağzının gerildiğini gördü. "Son sahneye doğru gidiyorlardı, Ross King."

"Saatin kaç olduğunu biliyor , Kristen?" John açıkça söyledi.

Sesi, sokağa çıkma yasağını kaçırdığının farkında olup olmadığını soran ve bu da onu kızdıran sinirli bir baba gibiydi. "Evet, John. Saatim saniyesine kadar doğru."

"O zaman bana söylemek için neden şimdiye kadar bekledin? On iki saat sonra mı?"

Kristen kaşlarını çatı. "Seni aramaya çalıştım. Acil olduğunu söyleyen üç sesli mesaj bıraktım."

Kendi kaşlarını çatarak pencereden döndü. "Üç ses mailler? Hiçbirini almadım." Cebinden cep telefonunu çıkardı ve tuşlara bastı. "Lois'e telsiz şirketini aramasını söyleyeceğim. Bu kabul edilemez bir hizmet." Kaşları kızgınlıktan endişeye dönüştü. "Sen iyi misin?"

Kristen omuz silkti. "Umarım ofisteki başka birine özel bir sürpriz yapar - o zaman sadece beni seçmiş olmaz." Gece boyunca evinin çıkardığı her gıcırtıyı canlı bir şekilde hatırlıyor, acaba

onu izliyordu. Reagan'ın her dolabı ve her yatağın altını kontrol ettiğinden emin olduktan sonra Reagan'ı ve onun merak uyandıran gözlerini kafasından kovdu. "Tehlikede olduğumu hissetmiyorum ama yine de tedirgin edici."

John dahili telefondan Lois'i aradı. "Lois, lütfen bu öğleden sonra acil servis toplantısı ayarla. Saat 1'de. Zorunlu. Mahkemedekilerin bu gece ayrılmadan önce beni görmeleri gerekiyor." Kristen'a baktı. "Eğer bunu bizden biriyle denerse, hazır olacağız."

*Perşembe, 19 Şubat,
12:00.*

"Bizi sıkıştırdığın için teşekkürler Miles," dedi Mia, personel psikologları Dr. Miles Westphalen'in ofisine girerken. "Elimizde bir benzersiz bir durum."

"Ne oldu?" Westphalenin gözleri Mia'ya odaklanmıştı. "Mektupları göreyim," dedi ve Mia ona üçünün kopyasını uzattı. Başını kaldırıp gözlüklerini çıkarmadan önce iki kez okudu. "İlginç."

"Ben de öyle düşüneceğini sanmıştım," dedi Mia. "Eee?"

Westphalen, "O samimi biri," dedi. "Ve zeki. Ya edebiyat alanında akademik bir geçmişi var ya da hevesli bir okuyucu. Yazılarında şiirsel bir tempo var. İncelik ve... kültür. Torunlarına bilgelik aktaran kültürlü bir dede gibi yazıyor. Tanrı'dan ya da herhangi bir örgütlü dinden hiç bahsetmese de dindar biri."

Abe'in ağzı gerildi. "Kurbanların intikamını aldığını iddia eden ama ASA Mayhew'i avlayan bir ikiyüzlü."

Gri kaşlarından biri kalktı ve Westphalen Mia'ya döndü. "Ne düşünüyorsun, Mia?"

Mia nefesini dışarı verdi. "Cinsel suçlulara karşı özel bir nefreti var. Bugün beş ceset bulduk. Tecavüzcünün ve pedofilin leğen kemikleri havaya uçurulmuş, katillerin ise sadece kafaları vurulmuş. Peki ya son adam, King?"

Westphalen, "Pedofil," diye ekledi.

Mia yüzünü buruşturdu. "Evet. Her neyse, ya çok sağlam bir duvara çarptı ya da mütevazı hizmetkârımız onu kanlı bir posa haline getirene kadar dövdü. Kendi annesi bile onu tanıyamazdı."

"Kristen yaptı," diye yorumladı Abe.

Mia kaşlarını çatı ve dönüp ona baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

Abe huzursuzca omuz silkti. "Sadece bir yorum. İyi bir gözü var." Mia'nın gözleri kısıldı. "Ona hâlâ kızgınsın."

Abe başını salladı. "Hayır, . Eskiden ama şimdi değilim." Westphalen bekliyordu ve Abe kendini açıklama yapmak zorunda hissetmezse lanetlenenecekti. "Asıl suçlarla bağlantılı herkesin bir listesini yaptı ve polisleri de ekledi. Ben sadece... şaşırdım."

Mia sandalyesinde dönerek Westphalen'la yüzleşti. "Bilmemesi gereken ayrıntıları biliyor."

"Detaylar mı? Ne gibi?"

Mia, "Ramey'nin elinde zincirle boğulduğuna dair kanıt vardı," dedi. "Bu onun yöntemi. Ayrıca kamuoyu tarafından bilinmiyordu."

Westphalen sandalyesinde arkasına yaslandı ve Abe'e baktı. "Ve bu seni rahatsız ediyor."

Abe'in kaşları çatıldı. "Tabii ki öyle. Bu bir güvenlik ihlali." "Ya da bizden biri olabilir." Mia bu sefer de aynı kelimeleri kullandı.

Sabah Ramey'nin derme çatma mezarının başında dururken. *Bizden birinin*. O zaman olduğu gibi şimdi de Abe'i rahatsız ediyordu. Bir polisin kanunu kendi ellerine alabileceği, bir kadını kendi evinde takip edebileceği düşüncesi. Bu iğrençti.

Daha da rahatsız edici olan şey ise hangi suçun onu daha çok rahatsız ettiğinden emin olamamasıydı: Kristen'ı takip etmek mi yoksa beş kişinin öldürülmesi mi?

"Neden bize onların giysilerini verdi?" Abe konuyu değiştirerek sordu.

Westphalen parmak uçlarını dikleştirdi. "Başka ne yapabilirdi ki?

Bu

mu ", dedi Mia. "Neden yok etmemiş?"

?" Abe volta attı. "Eğer olsaydı, birileri görmüş olabilirdi. A

Köpek onu çöpten almış olabilir. Eğer yaktıysa, onu yakaladığımızda küllerini arayabiliriz." Alaycı bir gülümsemeyle Mia'ya baktı. "Onu polislerden daha güvenli bir yere bırakabilir miyiz?"

Mia gülümsemeye acımasızca karşılık verdi. "Zeki biri. Neden mezar taşı?" "İşte bunu gerçekten büyüleyici buluyorum," diye yorumladı

Westphalen. "Böyle bir

sembolizm, ve o kadar zahmete girdi. Gerçek mermer mi kullanmış?"

Abe volta atmayı bırakıp Mia'nın yanındaki sandalyeye oturdu. "Laboratuar kesin olarak bilecek. Mezar taşı yapan birilerini aramak için bazı telefon görüşmeleri yaptık. Çok fazla yoktu."

Mia, "Eseri tanıyıp tanımadıklarını görmek için birini bulmaya çalışıyoruz," diye açıkladı. "Peki ya sembolizm?"

"Westphalen, Saldırıya uğradıkları gün, sanki öldükleri günmüş gibi ikinci bir tarih" dedi. Ona göre kurbanların hayatları, yaşamış olsalar bile tecavüze uğradıkları gün sona ermiştir. Suçluların serbest kalmasını çok uzun süre izlediğini söylüyor. Televizyonda olduğu gibi uzaktan bakıyor olabilir ya da her gün insanların öldüğü bir yerde yaşıyor bile olabilir." Omuz silkti. "Ya da bir polis gibi yakından demek istiyor olabilir. Ne olursa olsun, kendi başına bir travma geçirmiş, hem de yakın zamanda. Bu çok kişisel bir şey. Ben olsam yakın zamanda korkunç bir kayıp yaşamış birini arardım."

"Yeni bir kurban," diye düşündü Mia.

Westphalen kaşlarını çatarak, "Belki öyle, belki değil," dedi. "King'in yüzünü dövmek ve iki seks suçlusunun leğen kemiğini patlatmak gibi tutkular düzensiz. Sanki onları avucunun içine almış da değil. Ama onları avlamak ve öldükten sonra ortadan kaldırmak ve mektuplar... çok hesaplı. Olay yerinde işe yarar bir şey bulacağından şüpheliyim. En azından ilk başta. Belki daha sonra, dikkatsizleştikten sonra, ama bu uzun zaman alabilir."

"Harika," diye mırıldandı Abe.

"Üzgünüm, Dedektif. ESP'mi pist için saklıyorum. Hayır, bence bu cinayet çılgınlığını tetikleyen kayıp ya da travma yeni olsa, maruz kaldığı suçun hiç de yeni olduğunu sanmıyorum. Böyle bir öfkenin uzun zaman alır."

"Adamımızın yaşı hakkında bir tahminin var mı?" Mia sordu ve

Westphalen omuz silkti. "Bilmiyorum. Yaşlı bir bilgin gibi yazıyor, ama çok yaşlı olmalı.

bedenleri hareket ettirmek için fiziksel güç. Onun daha genç ve daha yaşlı olduğunu söyleyebilirim."

"Neden Kristen'ı hedef aldı?" Mia sordu ve Westphalen'in yüzü asıldı.

"Bunu ben de bilmiyorum. Muhabirlerin televizyona çıkarmayı sevdiği güzel bir yüz olmasından başka bir şey olmayabilir. Ama bu adam saplantılı. Kristen'in koruması var mı?"

Mia Abe'e yavaşça baktı. "Sence buna ihtiyacı var mı?" diye sordu. "Belki de. Diğer eyalet avukatları küçük hediyeler almaya başlarsa Hayır."

"Ama bunun düşünmüyorsunuz," dedi Abe.

Westphalen'in yüzündeki rahatsızlık ifadesi endişeye dönüştü. "Hayır, yok."

"Harika," diye mırıldandı Abe.

Altıncı Bölüm

*Perşembe, 19 Şubat,
13:30.*

"Bir dahaki sefere öğle yemeğini ben seçerim," diye homurdandı Mia, ofislerine çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

Abe de onu etti. "Çok . Uzun zamandır yediğim en iyi Hint körisi."

Mia kaşlarını çatarak ona döndü. "Vejetaryendi." *Ray asla* - Düşüncelerinin ortasında kendini durdurdu. Ray burada değildi. Artık yeni bir ortağı vardı. Bir gece önce yatmadan önce dosyasını okumak için nihayet zaman ayırdığı yeni bir ortak.

"Sadece bir öğündü Mitchell, hastalık değil. Bu nedir?"

Mia masasının üzerinde duran ve onun elindeki aynısı olan kalın kâğıt yığınını aldı. "Kristen'in yeni listeleri. Verdiği sözleri tutar."

Üzerinde neon yeşili bir post-it bulunan bir sayfayı açtı ve kıkırdamak zorunda kaldı. Listenin başında Kristen'in kendi adı kalın ve italik harflerle yazılmış, ardından sekreterinin, diğer üç savcının ve patronu John Alden'in adları normal puntolarla yazılmıştı.

Abe sayfaları çevirirken, "Bunu gözden geçirmek saatlerimizi alır," dedi. Mia onun yeşil neon post-it'e ulaştığını anlayabildi çünkü yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Onu aşağılamak istememiştim. Sadece şaşırdım."

"Sanırım anladı." Mia başını kaldırdığında tanımadığı bir yüzün boğazı geçtiğini gördü. Kendi içinde tanıdık değildi ama Abe'inkine yabancı birine ait olamayacak kadar benziyordu. "Görünüşe göre misafirin var."

Abe başını kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Mia istemsiz bir nefes çekti. Abe Reagan'ın gülümsemesi ona polislerle çıkmama konusundaki tüm kurallarını unutturmaya yetmişti. Ama Abe'in yüzündeki ifadeyi

Kristen'a her baktığında gözleri doluyordu. Çocuğun orada yapması gereken ciddi bir iş vardı. Kristen Mayhew kırılması zor bir ceviz olacaktı.

"Sean," dedi Abe. İki adam garip bir şekilde Abe ona yanlış anlama sırtışı attı. "Kardeşim, Sean."

Mia kuru bir sesle, "Bunu kendim anladım," dedi. Abe'in kardeşi de aynı karanlık güzelliğe sahipti ama ne yazık ki parmağında bir alyans vardı.

Sean, ", " deyince Abe homurdandı.

"Ne zamandan beri bu mahallede gecekondlu yapıyorsun? O bir borsacı," diye açıkladı Abe.

"Annem gelip seni kontrol etmemi söylediğinden beri. Doğru tedavi gördüğünden emin olmak istedi. Babam kendisinin gelmesine izin vermedi."

Abe'in dudakları seğirdi. "Bahse girerim. Seni gördüğüme sevindim. Ruth nasıl?" "Bebek gece boyunca uyuduğundan beri daha iyi."

Abe'in yüzünden bir gölge geçti ve sonra kayboldu, yerini gergin ama içten bir gülümseme aldı. "Güzel."

Sean'ın gülümsemesi soldu. "Abe... Önümüzdeki Cumartesi yapılacak vaftiz töreni hakkında."

Yine kısacık bir gölge ve yine gergin bir gülümseme. "Orada olacağım. Söz veriyorum."

"Biliyorum. Sadece... Ruth kendini çok kötü hissediyor ama ailesi Jim ve Sharon'ı davet etti."

Gergin gülümsemesi kayboldu ve Abe'in çenesi sıkıştı. Mia dinlememesi gerektiğini biliyordu ama eğer gerçekten mahremiyet istiyorlarsa başka bir yerde. Jim ve Sharon, Abe'in dosyasında okuduğu isimler değildi ama oldukça önemli görünüyorlardı.

"Ruth'a her şeyin yolunda olduğunu söyle," dedi Abe. "Yine de geleceğim ve benim için sorun olmayacak. Eminim kilise üçümüz için yeterince büyüktür."

Sean iç çekti. "Üzgünüm, Abe."

"yok." Abe kartondan bir gülümsemeyi zorladı. "Gerçekten."

"Ama iyi tarafından bakarsak, annem Pazar günü için jambon yapıyor. Sana söylememi istedi."

"Bu gece onu arar ve orada olacağımı söylerim." Kısa bir sessizlik daha oldu ve bu sırada Sean'ın yüzü acı içindeydi.

"Ruth ve ben geçen hafta sonu Willowdale'deydik. Güller çok güzeldi."

Abe'in boğazı çalıştı ve Mia bunu anladı. Willowdale bir mezarlıktı ve Abe'in dosyasına göre yeni dul kalmıştı. "İlk kez gitmeye cesaret ediyorum."

Karınızın mezarını ziyaret etme riskini göze alamayacak kadar gizli görevde olmak nasıl bir şey olmalı, diye merak etti. Abe Reagan'ın çok tehlikeli bazı uyuşturucu kaçakçılarını adalete teslim etmek için büyük bir şeyden vazgeçmiş olmasına duyduğu saygı ve şefkati hissetti.

Sean Abe'in kolunu sıktı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Biliyorum. Pazar günü görüşürüz."

"İçin teşekkürler," dedi Abe sakın bir sesle. Kardeşi çalışma odasından sonra sandalyesine çöktü ve Kristen'in yeni listesini eline aldı.

Mia utanmadan onu inceledi. "Yani ailenin para kazanan kara koyunu o mu?" diye sordu ve Abe'in iyi huylu bir kıkırdama çıkarmasına neden oldu.

"Anla işte. Bütün aile polis ve o bütün gün parayla oynamak zorunda."

"Mavi genler, ha?"

"Evet. Babam bir polis. Emekli oldu. Tüm kariyeri boyunca polis dövmüş. Büyükbabam da öyle. Ve kardeşlerimden biri." Kaşlarını kaldırdı. "Aidan bekâr."

"Ben polislerle iş yapmam," dedi Mia gülümseyerek. "Akıllı kadın."

Kaşlarını kaldırdı. "Ruth'un Sean'ın karısı olduğunu ve senin karın olan Debra'nın Willowdale'de gömülü olduğunu anlayacak kadar zekisin. Ama Jim ve Sharon kim?"

Abe'in gözleri hafif bir şaşkınlıkla açıldı, muhtemelen tüm dengelim gücünden çok yanağına şaşırmıştı. "Debra'nın ailesi," diye cevapladı yine de. "Pek iyi anlaştığımız söylenemez. Her zaman bu kadar meraklı mısın?"

"Artık benim ortağımın," dedi. "Debra öleli ne kadar oldu?" "Hayat felsefenize ," dedi, sonra Debra'nın kaşlarını çattı. "Debra altı yıl önce yaralandı. Teknik olarak, onu acil servise getirdikleri andan itibaren beyin ölümü gerçekleşmişti. Hiç uyanmadı."

Dosyada böyle bir şey yoktu. "Nasıl yaralanmış?"

Abe'in yüzü dikkatle karardı. "Başkası için olan bir kurşun yanlışlıkla ona isabet etti."

"Kimin için?" Sanki yüzünün her yerinde yazmıyormuş gibi. Zavallı adam. "Bana. Onu tutukladığım için ucuz intikam peşinde koşan bir serseriydi.

kardeşim." Sabırsızca yutkundu. "Lanet serseri berbat bir atıştı." Gözleri sempati ile yumuşadı. "Peki ne zaman öldü? Teknik olarak." "Teknik olarak mı? Bir yıl önce."

"Özür dilerim," dedi.

Abe sertçe başını salladı. "Teşekkür ."

"Çocuk ne kadar zaman ?"

Dişlerini sıkarak başka tarafa baktı. "Altı lanet ay."

Mia iç çekti. "Ray'i yakalayan bok parçası mı? İtiraf et. İyi halden iki yıl içinde tekrar sokaklarda dolaşmaya başlar."

Abe gözlerini kaldırdı. "O zaman sanırım onu iki yıl sonra bekleyeceğiz, Mitchell."

Ray seni severdi, Abe Reagan, diye düşündü. Sana rağmen kovboyu oynama ve aptalca riskler alma eğilimindeydi. Ama şimdi Abe'in neden bu kadar çok risk aldığını anlıyordu. Keder bazen bir adama başka türlü asla yapamayacağı şeyler. "Narkotik'te yaptığın gibi başka aptalca numaralar yapmayı planlıyor musun?"

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Hayır." "Güzel."

*Perşembe, 19 Şubat,
14:30.*

Minibüsünden, hizmetçi üniforması giymiş yaşlı bir kadının kapıyı açmasını ve zili çaldıktan sonra kapının eşiğine bıraktığı kutuyu almasını izledi.

Memnun bir gülümsemeyle minibüsün motorunu çalıştırdı. Köşeyi döndü ve bir ara sokağa girdi, dışarı atladı ve minibüsün yan tarafındaki manyetik tabelayı çekerek altındaki boyalı tabelayı ortaya çıkardı. Diğer tarafa geçip aynısını yaptı, sonra her iki tabelayı da yuvarladı ve tekrar minibüse tırmanmadan önce minibüste sakladı.

İşe dönmesi gerekiyordu. En azından günlük işine. Asıl iş güneş battığında başlayacaktı.

*Perşembe, 19 Şubat,
15:30*

Kristen arabasında oturmuş, yapmak üzere olduğu şeyden korkuyordu. Mitchell ve Reagan yakında burada olacaktı. O zaman Sylvia Whitman'ın suçlayan gözleriyle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Ramey davasının görüldüğü günü hatırladı. Soğuk bir gündü, tıpkı bunun gibi. Üç kadın, her gün işe giderken giydikleri muhafazakâr kıyafetler içinde, taş kesilmiş ve mideleri bulanmış görünüyorlardı. Kocaları, Ramey'nin savunma avukatının yanında oturduğunu gören erkek arkadaşları öfkelerini zor zapt ediyorlardı. Her bir kadının kürsüye çıkıp hikayesini anlatma şekli, ellerinin birbirine sıkıca kenetlenmesi. Hiçbiri utancını gizleyemiyordu. Kimsenin gözlerinin içine bakamıyorlardı. *Ben hariç*, diye düşündü Kristen. Her kadın bakışlarını Kristen'ın yüzüne sabitlemişti, sanki mahkeme salonundaki tek dayanak noktası gibi.

Ne kadar cesurlardı. Savunma avukatı saygınlıklarını, soğukkanlılıklarını hırpalayıp yontarken bile. Üçünden biri bile kırılmadı. Ta ki jüri kararı okuyana ve Ramey özgür bir adam olarak çıkana kadar. O zaman çözülmüşlerdi.

Kristen kararsız bir nefes aldı. O da öyle. Bu sabah Anthony Ramey'nin leğen kemiği havaya uçmuş cesedine baktığında çatlak daha da genişlemişti.

Hissettiği şey ne kurban Ramey için bir öfke ne de ailesi için bir kayıp duygusuydu. Orada Mitchell ve Reagan'la birlikte dururken hissettiği duyguyu inkâr etmişti ama daha sonra, tek başına bunu kendine itiraf edebildi. Bu oldukça basitti... tatmin. Ve minnettarlık.

hizmetkârları, yaşamayı hak etmeyen ve ölümünün yasını tutmayı reddettiği bir adamı öldürdü. Yanlıştı ama insancaydı. Ve sonuçta o da hâlâ insandı. Her şeye rağmen.

Mitchell'in koyu renkli sedanı önünde durdu, kaldırım kenarına park etti ve Kristen yolcu kapısının açılıp Reagan'ın dışarı adım atmasını, önce vücudunu, sonra kravatını düzeltmesini izledi. Gözleri Reagan'ın geniş omuzlarını, düzgün vücudunu, yanaklarındaki sakalın belli belirsiz gölgesini fark edince boğazı düğümlendi ve sertçe yutkundu. Evet, o hâlâ bir insandı.

Reagan tepedeki eve bir göz attı, sonra hiçbir uyarıda gözlerini ona çevirdi. Adamın koyu renk saçlarının uçları havaya kalkarken ve düğmesiz paltosunun etekleri rüzgârda savrulurken kalbi tekledi ve çarpmaya başladı. Adam

itiraf etmek zorunda kaldı.

Bu da onu başka bir şeyi kabul etmeye zorladı. Kanı gerçekten de hâlâ hızlı akabilir, nabızı hâlâ korkudan başka bir şey yüzünden atabilirdi. Bu çok saçmaydı. Özellikle de gözlerini onun gözlerinden kaçırabilmesi çok gülünçtü, diye düşündü ve öyle de yaptı, adam kapıyı açmaya geldiğinde o da kapıyı açtı. Kendi başına dışarı tırmandı, titreyerek

uzanan eline kibarca başını uzattı. "Ben iyiyim," dedi yüksek sesle. "Ne var ne yok?"

Mia kaldırımın kenarında bekledi. "Yakın akrabalarına haber verdik. Önümüzdeki birkaç saat içinde cesetleri teşhis etmeye gelecekler. King'in annesi kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesle feryat etti ve Ramey'nin kız arkadaşı neredeyse Abe'in güzel yüzünü parmak pençeleriyle parçalayacaktı."

Abe güzel yüzüne yapılan gönderme karşısında gözlerini devirdi. Ki öyleydi de. "Peki ya Blade arkadaşlarımız?" Kristen sordu.

"Üç kişiden ikisinin yakın akrabalarını bulduk. Üçüncüsü hakkında kimse bir şey bilmiyor gibi görünüyor." Mia kaşlarını çatı. "Birinin kız arkadaşı 12 Ocak'ta onunla birlikte olduğuna ama ertesi gün kaybolduğuna yemin ediyor. İkincisinin erkek kardeşi 20 Ocak'ta evde olduğuna ama ertesi gün kaybolduğuna yemin ediyor. Tam bir hafta arayla."

Abe omuz silkti. "Umarım adli tıp bize ölüm zamanıyla ilgili makul bir tahmin verebilir." Tepeye doğru baktı. "Hazır mıyız?"

"Bayan Whitman'a ne soracaksın?" Kristen sordu. "Henüz hiçbirinin ölüm saati belli değil, bu yüzden ondan bir mazeret sunmasını istemiyoruz."

"Henüz," diye yanıtladı Reagan. "Ben daha çok onun bu habere vereceği tepkiyle ilgileniyorum."

"Gözyaşı beklemiyorum," dedi Kristen kesin bir ifadeyle. "Üzüntüden mi?"

"Her türden. Sylvia Whitman gözyaşı biri değil." Kristen omuzlarını dikleştirdi. "Hadi şu işi bitirelim." Mia ve Reagan geride durarak Kristen'in zili çalmasına izin verdiler. Sylvia Whitman kapıyı açtı, yüz ifadesi Bir küçümseme, ama şaşkınlık değil.

Kristen sessizce, "Beni gördüğünüze şaşırmışa benzemiyorsunuz, Bayan Whitman," dedi.

"Çünkü ben ." Yaşlı kadın geri adım attı. "Gerekiyorsa içeri gelin."

Abe, karşılamalara bakılırsa, bu seferkinin arzulanan bir şey olmadığını düşündü ama en azından Whitman gitmelerini emretmemiştir. Yolda arabada Mia ona duruşmanın etkilerini, Bay Whitman'ın Kristen'in patronuna yazdığı ve beceriksizliği yüzünden kovulmasını talep eden sert mektupları anlatmıştı.

Kristen'in Ramey'i mahkum etmediği için kendini hala suçlu hissettiği, sokakta durup gözlerini yukarıya diktiğinde korkusunun neredeyse elle tutulur hale gelmesinden belliydi.

ev. Ama içeri girdiğinde sakindi, yüzü Whitman'ınki kadar durgundu ve Abe bunun için ona hak vermek zorundaydı.

Bayan Whitman, "Size çay ikram etmediğim için beni bağışlayın," diyerek onları oturma odasına götürdü ve Abe, Whitman'ın yüzünü iyi görebileceği bir sandalye seçti. Dün gece ilk kurbanlardan birinin bütün adamları öldürmüş olabileceğini söylerken ciddiye. Mermere kazınmış on bir isim hakkında şimdi düşündüğü şey *orijinaldi*. Ölen beş adamın kaderlerini hak etmiş olmaları, öldürülmüş oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Orijinallerden biri tüm komployu planlamış ve bu sırada hak eden birkaç suçluyu daha ortadan kaldırmış olabilirdi. Savcılık için ne ironik bir ikilem.

Oturan Kristen ellerini kucağında birleştirdi. "Bunlar Dedektif Reagan ve Mitchell. Bayan Whitman, beni gördüğünüze neden şaşırmadınız?" diye sordu ve Abe onun adına gurur duydu.

Bayan Whitman dudaklarını bükerek ayağa kalktı ve Masadan bir zarf. *Daha fazla zarf*, diye düşündü Abe. Tek kelime etmeden zarfı Kristen'a uzattı, o da mektubu çıkarıp bir köşesinden tutarak taradı ve içeri çekti.

"'Sevgili Bayan Whitman,' diye okudu, 'çektığınız acılar ifade edilmeye muhtaç, bu yüzden bunu yapmaya çalışmayacağım. İşkencecinizin sonunda adalete kavuştuğunu bilmenizi isterim. O öldü. Bu kaybettiklerinizi telafi etmeye yetmez ama umarım artık hayatınıza devam edebilirsiniz.'" Yukarı baktı. " 'Mütevazi Hizmetkarınız'."

"Yani bu doğru mu?" Whitman sordu. "Ramey öldü mü?"

Kristen başını salladı. "Evet. Bu mektubu ne zaman aldınız Bayan Whitman?"

Ve nasıl?"

"Bu sabah gazetemin altındaki karşılama paspasının üzerindeydi."

Abe, Kristen hediyeleri bagajında bulduktan sonra, diye düşündü. Zamanlama ilginçti, teslimat yönteminin izi sürülemezdi. Mektupta ya da zarfında parmak izi bulamayacaklarına bahse girerdi ama gazete dağıtıcısından teslimat saatini öğrenebilirlerdi. "Mektupta başka bir şey var mıydı?"

Abe sordu ve Whitman gözlerini kırpmadan onun gözlerine baktı. "Hayır. Sadece mektup ve zarf. Neden?"

Kristen mektubu zarfın içine yerleştirip Mia'ya uzattı. "Mektupta Dedektifler Ramey'nin ölümü sırasında nerede olduğunuzu doğrulamanızı isteyecekler Bayan Whitman."

Mia mektubu paketledi. "Siz ve eşiniz karakola gelip bize parmak izlerinizi verirseniz minnettar . O zaman biz de sizinkini mektubu yazaninkinden ayırın."

"Sizi zahmetten kurtarayım, Dedektifler," dedi Whitman fazlasıyla yumuşak bir sesle. "Ramey gece öldürüldüyse, ben burada yalnızdım. Mazeretimi doğrulayacak kimsem yok. Onu ben öldürmedim ama öldüren adamı selamlıyorum."

"Peki ya Bay Whitman?" Kristen sordu.

"O gitti." Abe bir an için Whitman'ın soğukkanlılığının bozulacağını düşündü ama derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Duruşmadan bir yıl sonra boşanma davası açtı."

"Adresine ihtiyacımız olacak, ," dedi. Whitman'ın gözleri acı, öfke ve aşağılanmayla parladı ve Abe bir duygusu hissetti. "Özür dilerim."

*Perşembe, 19 Şubat,
18:00.*

Eğer Sylvia Whitman ve Janet Briggs'le yapılan görüşmeler sert ve resmiyse, Eileen Dorsey ve kocasıyla yapılan konuşma hiç de öyle değildi. Kristen'in kulakları hâlâ bağırışlardan çınılıyordu. Kalbi hâlâ göğsünde vahşi bir şey gibi çarpıyordu.

Mia yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturarak, "Bu çok hoştu," dedi.

Kristen kiralık arabasına yaslandı, titremesini güçlkle kontrol ediyordu.

Reagan'ın sesi hemen arkasından gürleyerek geldi. "İyi olacak mısın Kristen?" Reagan'ın sesinin, yakınlığının içine işlemesine izin verdi. Titremenin azalmaya başladığını hissetti. Kendisini nasıl ya da neden bu kadar güvende hissettirdiğini düşünmesine izin vermedi. Şimdilik sadece teklifini kabul etti ve

Bu kadarla kalsın.

Reagan'a zayıf bir gülümseme fırlattı. "İyi olacağım. Ama orada olduğun için minnettarım. İki silahlı dedektifin olması kesinlikle onları dağıtmaya yardımcı oldu. En azından bir silahları olduğunu biliyoruz."

Mia ıslık çaldı. "Ya da elli. Dostum, hiç bu kadar iyi donatılmış bir cephanelik görmemiştim."

Reagan bir kalçasını Mia'nın arabasının kaputuna yaslamak için hareket etti. "Evet, silahım var, Dedektif," diye taklit etti ve Kristen kıs kıs güldü. adrenalini düşmeye başlamıştı. Sesi tıpkı öfkeli Stan gibi çıkıyordu.

Dorsey, adamın kocaman bir yemek masasının üzerine bıraktığını, ardından iki yarı otomatik, bir av tüfeği ve kamufraj boyası ve bir AK-47. Sonra özel yapım büyük boy silah dolabını açıp kırk silah daha gösterdi, gözleri öfkeli ve vahşiydi.

Kristen hafifçe, "Ve evet, son zamanlarda hepsi kovuldu," diye ekledi. Dorsey ilerleyip teke tek dövüşmeye başladığında ve her gece rüyasında Ramey'nin vücudunu delik deşik ettiğini söylediğinde duyduğu korkunun tadı hâlâ damağındaydı. O piçi öldürmemiştir ama eğer öldürdüyse, tek umudu savcı olarak onu seçmiş olmasıydı. Onun beceriksizliği sayesinde Akşam yemeği için eve. Sonra Dorsey yaklaştı ve son sözlü bombayı fırlattı. Ramey'nin o gece otoparkı seçmiş olmasını dilediğini söyledi. O zaman kurban olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacaktı.

Sonra Reagan onun arkasına geçerken sırtında bir sıcaklık hissetti. Adam ona dokunmamış, tek kelime etmemişti ama yüzündeki bir şey Dorsey'nin dikkatini çekti ve yavaş, ölçülü bir hareketle geri adım atarak yumruklarını iki yanına indirdi. Reagan Dorsey'e omzunun üzerinden kartını uzattı ve daha fazla bilgi edinmeleri halinde aramalarını söyledi.

Mia başını salladı. "Acaba komşuları bir cephaneliğin bitişiğinde oturduklarını biliyorlar mı? O bir 'koleksiyoncu'. Ne kadar zekice."

Reagan omuz silkti. "Hepsi kayıtlı. Yasaları ihlal etmiyorlar."

"Onlara da bir mektup geldi." Kristen, Dorsey'nin vahşi gözlerini aklından çıkarmaya çalıştı. Öldürecek kadar kızgındı, ama muhtemelen öldürmek için fazla tutkuluydu.

çok metodik bir şekilde yapmış.

"Janet Briggs de öyle," dedi Mia.

"Mütevazı hizmetkârımız ya çok gizli bir teslimat servisi kullandı ya da dün gece kendisi dışarıdaydı," dedi Abe. "Diğer kurbanların mektup aldığını varsayarsak, on bir teslimat yapmış. Birileri bir yerlerde bir şeyler görmüş olmalı. Bir araba ya da gizlenen bir kişi hatırlayan var mı diye mahallelerde araştırma yapacağız."

"İyi fikir." Mia'nın cep telefonu çaldı, müzikal olmayan basit bir bip sesiydi. "Evet."

Gözleri kısıldı. "Ne zaman?... Tamam, orada ." Cebine koydu ve yukarı baktı. "Spinnelli ME'nin haberleri olduğunu söylüyor. En kısa zamanda ofiste buluşacağız. Geliyor musun, Kristen?"

Kristen, tam midesi guruldarken başını salladı. "Evet, ama önce durup bir şeyler atıştıracağım. Dün gece döner almıştın, Dedektif

Reagan. Owen'dan bir şey alıp Spinnelli'ye götüreceğim. Ben oraya varana kadar ME'nin başlamasına izin verme."

"Owen'ınki ne?" Mia sordu. "Lütfen bana etli olduğunu söyle."

Reagan gözlerini devirdi. "Hint körisi *güzeldi*."

"Et yemeliyim Reagan, yoksa kansız kalacağım."

Homurdandı. "Evet, bana gerçekten anemik görünüyorsun Mitchell."

Mia onu görmezden gelerek Kristen'a döndü. "Eğer Owen'da et varsa, ben varım."

Kristen gülümsedi. "Owen's benim yemek yediğim lokanta. Kızarmış tavuğunu denemek ister misin?"

Mia iç çekti. "Bütün gün aldığım en iyi teklif."

*Perşembe, 19 Şubat,
18:15.*

Zoe cep telefonunu kapattı. "Bingo."

Scott esnedi. "Bu gece bir randevum var Richardson."

"Ben de öyle." Zoe iptal etmek için aklına bir not aldı. Acele ederse, saat 10'a bir hikâye yetiştirebilirdi. İki arabanın geçişini izledi; ilkinin direksiyonunda Dedektif Mitchell vardı ve ona tanımadığı ama daha yakından tanımaya niyetli olduğu bir adam eşlik ediyordu. Diğer arabayı Kristen Mayhew tek başına kullanıyordu. "Bu onun arabası değil."

Scott yine esnedi. "Belki de yeni bir tane almıştır."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu kadın eski Toyota' yerin dibine sokmayı planlıyor ve daha birkaç yılı var." Scott'ın kafası döndüğünde omuz silkti, kaşları çatılmıştı. "Tamircisini tanıyorum. "Tamircisini tanıyorum. bana bir şeyler anlatır."

"Yastık muhabbeti," dedi Scott alaycı bir ifadeyle ve Zoe dilini ısırıldı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, lanet filmi çekmesi için ona ihtiyacı vardı.

Onu görmezden gelerek çantasından aynasını çıkardı. Makyajı hâlâ kusursuzdu. "Ayrıca, arabanın camında Avis etiketi vardı. ama, röportaj yapıyoruz."

"Kiminle? Kahramanınız az önce uzaklaştı."

Zoe yine karşılık vermek için kendini zor tuttu. Mayhew'in onun kahramanı olduğu gün... Yemek bileti, belki. Kahraman, asla. "Hiç dikkat etmedin mi? Dedektif Mitchell'la birlikte üç evi ziyaret ediyor. Nedenini hiç mi merak etmiyorsun?"

"Eminim bana anlatırsın," dedi Scott ve tırnaklarının uçları avuçlarına .

"Kayıtlar bu evin Eileen Dorsey'e ait olduğunu söylüyor. Son ev Janet Briggs'e, ondan önceki de Sylvia Whitman'a aitmiş. Anthony Ramey'nin üç kurbanı," dedi ve onun gözlerinin açılmasını izledi. Scott aptal değildi, sadece aylar önce tek bir gece seks yapmanın yeterli olduğuna aptalca inanan bir adamdı.

devam eden bir ilişki haline geldi ve için kızgındı. "Demek haberleri izliyorsun," dedi sırtarak.

Scott doğruldu. "Ramey hiç hapse girmedi. Ya yeniden suç işledi ya da öldü."

Zoe minibüsten dışarı kayd ve eteğini çekti. "Peki, gidip hangisiymiş öğrenelim."

*Perşembe, 19 Şubat,
18:30*

"Kristen, seni görmek çok güzel." Vincent tezgâhın arkasından kahverengi bir torba çıkardı. "Siparişiniz hazır." Vincent, Kristen lokantaya gelmeye başladığından beri Owen için çalışıyordu. Tatlı, mütevazı bir adamdı. Herkes Vincent'ı severdi.

Gürültülü bir ses ikisini de irkiltti. "Yeni bir aşçı daha mı?" Kristen sordu.

Vincent içini çekti. "Buna iki gün veriyorum. En fazla."

Owen son bir ay içinde o kadar çok aşçı işe almıştı ki, Kristen onların adlarını hatırlamaya çalışmayı bırakmıştı. "Timothy'den haber var mı?"

"Hayır. Yine de büyükannesinin iyileşmesini diliyorum. Owen son zamanlarda yeni aşçılarla uğraşmaktan eli ayağı birbirine dolandı."

"Belki Timothy'ye büyükannesi için biraz yardım bulabiliriz ve o da geri dönebilir."

Vincent omuz silkti. "Sorduk ama Owen Timothy'nin yardım istemediğini söyledi. Tim'in yardım kabul etme konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz."

Kristen başını salladı. "Biliyorum." Down sendromlu, son derece işlevsel bir yetişkin olan Timothy'nin büyük bir gururu ve bağımsızlığı vardı. Owen'ın yardımını reddettiğini görebiliyordu.

"Biliyor musun?" Owen arkadan çıktı, kalınlaşan göbeğinin etrafına bağladığı havluyla ellerini kuruluyordu. Sağlamdı ve Güvenilirdi ve çok iyi tavuk yapardı. Onu gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bugün öğle yemeğinde seni özledim."

Yüzünü buruşturdu. "Fıstık ezmeli kraker."

Kaşlarını çattı. "Doğru beslenmezsen hasta olursun."

Kalbini çaprazladı. "Söz veriyorum. Dışarıdan sipariş verdim."

Owen sipariş fişini taradı. "Üç kızarmış tavuk ve üç tavuk potpie mi?"

Kristen dudaklarını yaladı. "Artı patates ve sos."

"Hepsi burada. Bu gece neler oluyor?" Owen çantayı kollarına aldı ve ön kapıya doğru yürümeye başladı.

"Toplantı. Akşam yemeği getirmeyi teklif ettim." Kapıyı açtı ve Owen gömlek kollarıyla soğuktan titremeden durup kaşlarını çatarak etrafına bakınırken titredi.

"Benim arabam." Kadın kiralık arabayı işaret etti ve adamın yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeye dönüştü.

"Sonunda beni dinledin ve o eski şeyden kurtuldun."

"Eski değildi. Sadece iyi kullanılmıştı." Kadın arka yolcu kapısını açtı ve adam çantayı koltuğun üzerine koydu.

"Vincent'in her gün dua ettiği bir kova cıvataydı. Geceleri o pas yığısıyla dolaşmaktan ."

"Bu sadece kiralık. Benimki dükkânda." Kristen bu küçük beyaz yalan üzerine dudağını ısırdı.

Kaşları tekrar çatıldı. "Bir kova cıvata, Kristen. Bu seni bir gece yolun kenarında mahsur bırakacak ve..." İğrenerek başını salladı. "İnatçı kız."

"Aylık araba ödemesi olmadan. Soğuktan içeri gir, Owen. Hasta olacaksın."

Yedinci Bölüm

*Perşembe, 19 Şubat,
19:00'da.*

"Spinnelli nerede?" Mia ceketini bir gece önce kullandıkları masadaki sandalyenin üzerine attı. Abe, birinin masaya bir masa kurduğunu gördü.

Kanıtları kataloglarken kullanmaları için beyaz tahta. Beyaz önlüklü genç bir kadın çoktan masaya oturmuştu ve Jack'in önlüğü yanındaki sandalyenin arkasında asılıydı, ancak Jack ortalıkta görünmüyordu. Kadın kalktı ve elini uzattı.

"Ben Julia VanderBeck," dedi elini sıkarken. "Ben ME'yim."

Otuz beş yaşlarında, iri kahverengi gözlü ve kremalı kahve renginde saçları olan bir kadındı. Güzel olduğunu düşündü. İlgilenmesi gerektiğini düşündü ama tek düşünebildiği fildişi teni, yeşil gözleri ve vahşi, kıvrık saçlarıydı.

"Ben Abe Reagan," dedi. "Beş ceset de ofisinizde mi?"

"Evet, istiyorum ama sakıncası yoksa herkes gelene kadar bekleyelim, böylece iki kez söylemek zorunda kalmam." Bu istek kibarca ama bıkkınlıkla yapıldı.

Mia sandalyesine çöktü. "Spinnelli nerede?" diye tekrarladı. "Ya Jack?"

," dedi Spinnelli, elinde bir güveç kabıyla kapıdan içeri girerken. "Bir ziyaretçimiz var." Gözleri eğleniyordu.

"Kim ne zaman isterse gelebilir," diye ekledi Jack, kolları Tupperware kaseleriyle doluydu.

Abe daha annesinin sesini duymadan, o odaya dalmadan önce tabakları ve çanakları tanımişti.

"Abe!" Yanağına şapırtılı bir öpücük kondurmak için başını aşağı çekti ve iş arkadaşlarının sırtışlarını görmezden gelerek öpmesine izin verdi.

"Anne." Ona gülümsedi, o kadar mutluydu ki bunu yapmaması gerektiğini söyleyecek cesareti yoktu. O da gülümsedi. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu. Sean babalarının ona gelmemesini söylediğini söylemişti ama Becca Reagan genellikle kendi aklına uyardı. "Ne yaptın sen?"

"Şimdi bana bunu yapmamam gerektiğini söyleme," diye . "Telefon numaranızı almak için Teğmen Spinnelli'yi aradım ve endişelenmemem için bana nazikçe hepinizin bu gece geç saatlere kadar çalışacağınızı söyledi."

Spinnelli güveç kabının kapağını kaldırdı ve Abe annesinin lahana güvecinin kokusunu odanın öbür ucundan alabildi. Bu onun en sevdiği yemeklerden biriydi.

Spinnelli takdirle derin bir nefes aldı. "Annen akşam yemeği getirmeyi teklif etti." Sırıttı. "Nasıl reddedebilirdim ki?"

Abe eğildi ve annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler anne." Annesinin yanakları kızarmıştı ve Abe annesinin bugün, kendisi birinci sınıf öğrencisiyken okula çikolatayla geldiği zamanki kadar güzel göründüğünü düşündü.

doğum gününde cupcakes. "Çok tatlısın."

"Tatlı, gözüm." hiç ayırmadığı kocaman el çantasından kâğıt tabakları ve plastik çatal bıçakları almak için uzaklaştı. "Aç kalmana izin veremezdim, değil mi?"

Mia yemeğin üzerine eğilmiş, kokluyordu. "İçinde et var mı?"

Annesi önce kızmış, sonra da endişelenmiş görünüyordu. "Tabii ki öyle. Sen vejetaryen değilsin, değil mi canım?"

Mia güldü. "Hayır, hanımefendi. Ben Dedektif Mia Mitchell, Abe'in yeni ortağım."

Annesi daha da endişeli görünüyordu. "Sen onun ortağı mısın?"

Mia kıkırdadı, görünüşe göre . "Merak etme. O benimle güvende."

Spinnelli başıyla onayladı. "Mia kendi başının çaresine bakar."

Hâlâ kuşkuluydu, kapıya doğru ilerledi. "O zaman sizi toplantınızla baş başa bırakayım."

Abe, Mia'nın tehlikeli derecede dolu bir kâğıt tabağa güveç yığmasını ve geri çekilip ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Jack'e hırlamasını izledi. "Seni aşağıya kadar geçireyim, anne."

Annesi merdivenlerin dibine gelene kadar bekledi. "Peki diğeri kimdi, beyaz önlüklü olan?"

"O adli tabip." Abe annesinin yüzündeki ifadeye kıkırdamak zorunda kaldı. "Eminim morgdan çıkmadan önce ellerini yıkamıştır."

"Aman Tanrım." Omuz silktilti. "Sanırım birinin bunu yapması gerekiyor. Peki ya yeni ortağın?" Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Çok tatlı."

Abe güldü. "Kes şunu anne. Benim hakkımda düşünmesini istemezsin. Kafası karışacak ve kötü adamlara dikkat etmeyecek."

Annesi sırtıttı. "Haklısın. Bütün bulaşıkları geri getirecek misin?"

"Pazar günü jambon almaya geldiğimde, daha erken olmasa bile."

"Ah, Sean'la konuşmuşsun." Gülümsemesi soldu. "O zaman biliyorsun."

Biliyordu. Bunu aklının bir köşesine itmeyi başarmıştı ama bu düşünce bütün gün onu rahatsız etmişti. Şimdi Jim ve Sharon'ı görme düşüncesi aklının önüne geldi ve midesi bulandı. O ve Debra'nın

Anne ve babasının arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama karısının hayatının sonuna doğru aralarındaki ilişki davalık bir düşmanlığa dönüşmüştü.

Annesinin kolunu sıktı. "Merak etme. Sean ve Ruth için vaftiz törenini mahvetmeyeceğime söz veriyorum."

"Yapacağını düşünmemiştim Abe. Sadece gafil avlanmanı istemedim."

Hayır, yapmazdı. Çocuklarına sonuna kadar sadık bir anneydi. Ve onu bunun için seviyordu. "Beni uyarılmış say." Yanağına bir öpücük bıraktı.

"Yemek için teşekkürler anne. En kısa zamanda uğrayacağım."

Avuçlarını adamın yüzüne bastırdı ve onu hafifçe eğerek ulaşabileceği bir yerde tuttu. "Yeni bir işe girdiğin için çok mutluyum," diye fısıldadı şiddetle.

"Biliyorum."

"Her gün senin için endişeleniyorum."

Kariyer sahibi bir polisin karısı ve iki polisin annesiydi. Tehlikenin farkındaydı ve bununla yaşıyordu ama gizli görevler ailesine zarar vermişti ve o da bunun farkındaydı. Gizli görevdeki kariyerinin başlarında, ayda bir kez evini ziyaret ediyordu, ancak daha derine indikçe, ailesinden daha da uzaklaştı. ziyaretler oldu. Eve gitmeyi en son riske attığı gece

Debra öldü. Tam bir yıl önce. Gizlice, karanlığın örtüsü altında. Ama artık sona ermişti. Bu haftadan itibaren istediği zaman evine gidebilecek. "I Biliyorum anne. Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Elleri kıkırdamadı ve boynuna bu kadar garip bir şekilde eğilmekten dolayı kramp girmeye başladı, ama doğrulmak için hiçbir hareket yapmadı. "Umarım bir şey yapmamışımdır."

Bu gece gelerek seni çok utandırdım. Kendime engel ."

"Seni seviyorum anne. Harika bir şey yaptın." Kadının gözleri parladı ve adam ciddiyeti bozmak için sırtıttı. "Ama muhtemelen bunu alışkanlık haline getirmek istemezsin. Sokak hayvanlarını beslemek gibi bir şey olur bu - onlardan asla kurtulamazsın."

Sarsılarak güldü ve onu serbest bıraktı, sonra sokağa pencereyi işaret etti. "Abe, şu kadına yardım et. Böyle bir yükü taşımak için çok küçük."

Kristen bir eliyle kapıyı açmaya çalışıyor, diğer eliyle büyük bir kâğıt torbayı tutuyordu. Lokantadan akşam yemeği. Buzdolabında saklamasına aldırmayacağını umuyordu. Annesinin yemeğini bitirdikten sonra kimsenin aç kalacağından şüpheleniyordu. Birinin annesinin ev yemekleri yerine lokanta yemeklerini tercih edeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Hızla kapıyı açarak kadının elinden poşeti aldı. "Bunu ben alayım."

Kristen omuzlarını yuvarladı. "Teşekkürler. Owen onu arabama taşıırken o kadar da ağır görünmüyordu." Annesinin kendisini tanıtmamasını beklediği yere baktı, sonra kaşları soru sorar gibi kalkarak geri döndü.

"Kristen, bu annem Becca Reagan. Anne, bu Kristen Mayhew. Savcılık ofisinde çalışıyor."

Annesi Kristen'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Televizyonda daha uzun görünüyorsun," dedi.

Kristen kibarca gülümsedi. "Bunu söyleyen ilk kişi sensin. Teşekkür ederim."

"Bazı günler o kadın muhabiri tokatlamak, ona biraz terbiye vermek istiyorum."

Kristen'in gülümsemesi kibarlıktan samimiyete dönüştü. "Ne kadar Bayan Reagan. Çoğu gün ben de aynısını yapmak istiyorum."

"Kızım avukat olmak istiyor," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Annie mi?" Abe şaşkınlıkla sordu.

Annesi kaşlarını çatarak, "Hayır, Annie olmaz," diye karşılık verdi. "Annie'nin bir kariyeri var. Rachel. Devam et, Abe."

"Rachel avukat olmak isteyemez. O sadece küçük bir kız." Ailesinin son zamanlardaki sürprizi. Aslında, daha çok bir şok. Yirmi iki yıl boyunca Kendisi ve en küçük kız kardeşi arasında, bu yüzden hepsi için daha çok bir kız gibiydi.

"Rachel on üç yaşında," diye sertçe belirtti annesi.

"Mayıs ayındaki doğum gününde bunu hatırlarsanız iyi edersiniz. Bu yıl aptal pelüş hayvanlar yok, o artık büyüdü."

Abe hayal kırıklığıyla ofladı. Rachel on üç yaşında olamazdı. Bu mümkün değildi. On üç demek makyaj, oğlanlar ve... oğlanlar demektir. Düşüncesi ürpertiyordu. O ve küçük kız kardeşinin konuşması gerekiyordu. "O zaman doğum günü için ne istiyor?"

"Nakit." Kristen'a geri döndü. "Senin gibi bir avukat olmaktan bahsediyor." Kristen'ın gözleri büyüdü. "Benim gibi mi?"

"Elbette. Sizi televizyonda görüyor. Onunla sohbet etmek ister misiniz?"

Kristen'in ağzı eğlenerek kıvrıldı ve Abe'nin nefesi bu manzara karşısında boğazında düğümlendi. Bu hınzırca ve eğlenceliydi ve şu ana kadar yüzünde beliren hiçbir ifadeye benzemiyordu. "Onu bundan vazgeçirmemi mi istiyorsunuz, Mrs.

Reagan?"

"Bilmiyorum. Yapmalı mıyım?"

Kristen omuz silkti. "Bazı günler evet, bazı günler hayır. Ama onunla konuşmaktan memnuniyet duyarım. Oğlunuzda ofis numaram var."

Oğlunuz. Dün gecedan beri bütün gün ona hitap ederken kullandığı resmiyetin aynısıydı bu. Bu onu rahatsız etmeye başlamıştı. Onun da bir ilk adı vardı, lanet olsun. Mia'ya, Jack'e ve Marc'a da ilk adlarıyla hitap ederdi. Bu lanet bir nezaketti. "Gitmemiz gerek anne. Toplantıya başlamak için bizi bekliyorlar. Eve giderken dikkatli ol."

Annesi onun kaba ses tonu karşısında gözlerini kırıştırdı. "Vereceğim. Tabaklarımı geri getirmeyi unutma." El sallayarak gitti.

Kristen ona ihtiyatla baktı. "Ne bulaşığı?"

"Akşam yemeği planları değişti. Annem küçük bir atıştırmalık getirdi."

Kristen ceketinin düğmelerini açarak merdivenleri çıkmaya başladı. "Ne kadar küçük bir atıştırmalık?"

"Kızarmış tavuk size nasıl bir kahvaltılık öğünü gibi geliyor?"

Omuz silkti. "Normal gibi."

*Perşembe, 19 Şubat,
19:15.*

Onlar içeri girdiğinde Spinnelli tabağındaki son lokmayı sıyrıyordu.
"Ben de bir arama ekibi göndermek üzereydim."

"Ben değil." Mia çatalını yaladı. "Eğer hiç geri dönmeseydin, benim için daha fazlası ."

"Bizim için hiç bıraktın mı?" Abe bir güveç kabının içine bakarak sordu.
Mia sırttı. "Sadece sebzeler."

Abe, Kristen'in kese kâğıdını masanın üzerine koydu ve strafor kaplardan ikisini aldı. "O zaman başlayalım. Julia, cesetler hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Julia bir not defteri çıkardı. "Bu öğleden sonra saat ikiye kadar beş cesedi de teslim aldım."

Kristen'a kaplardan birini uzatan Abe onun yanına oturdu ve bir kez daha vücudunun sıcaklığını hissetti, ona Dorsey'lerin evinde arkasında nasıl durduğunu hatırlattı. Kendini ne kadar güvende hissettiğini. Şu anda hissettiği şey kalabalıktı. Adam masadaki tüm alanı ve onunkinin de bir kısmını kaplamıştı ama sandalyesini onun yolundan birkaç santim kaydırmak kabalık gibi göründü, o da öylece kaldı
olduğu yere ve elindeki konuya odaklandı. Julia'nın morgunda beş yeni ceset vardı. Ve onları oraya koyan adam hâlâ etrafta dolaşıyor, muhtemelen altıncıyı planlıyordu. "Ölüm nedeni, kafasına aldığı kurşun yarası mı?" diye sordu.

Julia başını salladı. "Keşke hayat bu kadar basit olsaydı. Bu iş biraz karışacak, o yüzden herkes skor kartlarını hazırlasın. Beş ceset. Hepsinin kafasında kurşun yarası var ama sadece üç çete üyesini öldürmüş.

Ramey ve King'in başlarından vurulmaları ölümden sonra ve farklı bir silahla gerçekleşmiştir."

Odadaki herkesin dikkatini çekmişti.

"Ramey boğularak öldürülmüş. Röntgenler gırtlığının ezildiğini gösteriyor. Bağlama izlerinin iyi bir resmini çekebildim. Katiliniz sert çekmiş. "Ramey'nin oluklar derin." Jack'e bir fotoğraf uzattı, o da inceledikten sonra sıraya koydu. "Zincir halkalarının alçıdan bir kalıbını bile çıkarabilirim. Size haber veririm. Ramey'nin kafatasının tabanında da bir kırık var. Görünüşe göre katiliniz onu boğmadan önce sert bir cisimle vurmuş."

"Ne tür küt cisim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Mia sordu.

"Şu anda değil. Eğer bulursam sana haber veririm. Ramey'de savunma yarası yok, tırnaklarının altında da bir şey yok. Barut kalıntısı izleri buldum.

kafasındaki deliğin etrafında. El ve ayak bileklerinde sıyrıklar var." "Yani Ramey'i bayılttı, bağladı, boğdu, kafasına bir kurşun sıktı.

sonra taşıdı ve gömdü." Spinnelli kaşlarını çatarak beyaz tahtadaki ayrıntıları not etti. "Kafa vuruşu aşırıya kaçmış." Odada dalgalanan kıs kıs gülüşler karşısında gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi anladınız."

"İntikamını alıyor ama bu yeterli değil," dedi Reagan düşünceli bir ifadeyle. "Sonra gömüldüğü yere götürüyor ve bir kez daha deniyor. Ölü olması yetmiyor, bu yüzden leğen kemiğine bir av tüfeği mermisi yerleştiriyor."

"toprağı eledik," dedi Jack. "Av tüfeği saçmaları bulduk. King'de de aynı şekilde."

"Bunu susturmuş olamaz," diye Mia. "Biri bir şey duymuş olmalı."

Spinnelli başını salladı. "Yarın bölgeyi tarayacağız." Tahtaya geçti, üç sütun çizdi ve *Ramey*, *Blade* ve *King* olarak etiketledi. "Ramey en son ne zaman görüldü?"

Mia not defterini çevirip açtı. "Annesi onu en son 3 Ocak'ta gördüğünü söylüyor. Kız arkadaşı bunu doğruluyor. Eminmiş çünkü Ramey o gece onu bir randevu için ekmiş."

Spinnelli, Ramey'nin köşesindeki tarihi not ederken Kristen nefesini tuttu, gıcırdayan kalemi sinirlerini bozuyordu. *Mavi çizgili*. Mavi çizgilere o gece karar ama örnekleri saat ikiye kadar indirmemişti.

Geceler sonra, uykusuzluk onu o duvarı kâğıtla kaplamaya ittiğinde. "Ramey sandığını ertesi gece ya da en geç gece bagajıma koymuş olacaktı." Bıyığı endişeyle aşağı doğru eğilmiş olan Spinnelli'ye baktı. "Örnekler o zaman geldi. Bir şey gören olup olmadığını öğrenmek için mahalleme sormayı deneyebilirsiniz ama genellikle herkes saat on birde yatmış olur."

"Ne numunesi?" Julia sertçe sordu.

Spinnelli başını Kristen'a doğru eğerek söz hakkının onda olduğunu gösterdi. Kristen bir nefes verdi. "Katil bagajıma mektuplar bırakmış."

"O kısmı duydum. Hangi örnekleri?" Julia tekrarladı.

"Mektupta oturma odamın duvarında bulunan bazı duvar kağıdı örneklerinden bahsediyor."

Julia kaşlarını çatarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Seni izliyor muydu?" "Öyle görünüyor." Kristen yeni bir endişe ürpertisinin Omurga. "Bana öyle bakma, Julia."

Julia ona gergin bir bakış fırlatarak yeni fotoğrafları çıkardı ve Ross King'in morarmış yüzü parlak filminden yukarı baktı. "Ross King'in baş ve omuz bölgesinde künt cisim travması var." Bir fotoğrafı kaldırdı ve kalemiyle işaret etti. "Sağ kulak arkasında ve sol şakakta kırıklar var. Morlukların şekline bakılırsa, sopa olduğunu düşünüyorum."

"Onların Softbol koçuydu," dedi Kristen usulca. "Daha şiirsel bir adalet."

Reagan resimlerden birini kendisine doğru çekti. "Tahta parçaları mı?"

"Hayır, iz yok. Alüminyum bir sopa olduğunu düşünüyorum." "Onu öldüresiye dövmüş mü?" Mia sordu.

Julia başını salladı. "Bilmiyorum. "Bir şeyler içene kadar . ama King göğsüne isabet eden bir kurşunla ölmüş olabilir." King'in gövdesine uzanan dikişlerin büyütülmüş bir yakın çekim fotoğrafını kaldırdı ve yarım ay şeklindeki eksik deri bölgesini işaret etti.

"Kurşun deliği ," diye kabul etti Reagan.

"Sanırım kurşunun peşinden gitti." Julia ona fotoğrafı uzattı.

"Röntgenlerinde kurşun yok ama sol akciğerinin yarısı gitmiş. Ayrıca çıkış yarası da yok. Katilin kurşunu neden geri istediğine gelince, bu sizin göreviniz, benim değil."

"Peki ya onu dikmek kullandığı malzeme?" Spinnelli Reagan'ın omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Keten sicim." Julia omuz silkti. "Herhangi bir bulunabilir."

"Kafasına bir kurşun ve kalbine bir kurşun." Kristen gözlerini Julia'ya dikti. Kadını daha fazlası olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. "Başka ne var?"

Julia arkasından baktı, gözleri artık endişeliydi. "King'in dizleri patlamış, Kristen." Yığınınından bir fotoğraf daha çıkardı ve solunda oturan Jack'e uzattı.

"Onu mezardan dizindeki hasarı gördük," diye düşündü Jack, "ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyorduk."

Julia, "Buna bir kurşun sebep olmuş," dedi. "Bilgilerim röntgen filmlerinden, çünkü içeriği inceleme şansım olmadı. Filmler her iki diz kapağının da parçalanmış olduğunu gösteriyor. Aslında ezilmiş. Atış doğrudan yapılmış. Adamın kullandığı silah her neyse, müthiş bir tekme atmış."

Kristen, "King'i hareketsiz bıraktı, böylece kaçamadı," diye mırıldandı. Nedense bunun düşüncesi onu öldürmenin kendisinden daha çok rahatsız ediyordu.

Julia bir dizi fotoğraf daha çıkardı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kurulun için bir veri daha Marc. Çete elemanların alnına sıkılan tek bir kurşunla öldürülmüş. Barut kalıntısı yok. Darbe yok.

Diğerleri gibi kafasından. Herhangi savunma yarası yok." Başını kaldırdı ve Kristen'la göz göze geldi. "Yine balistikten bir görüş almak isteyeceksiniz ama her iki çocuktaki giriş ve çıkış yaralarının açısına bakarak katilinizin yukarıdan ateş ettiğini söyleyebilirim. Barut kalıntısının yokluğuyla birlikte, çok yukarıdan."

Mia fotoğraflara bakmak için masaya doğru eğildi, yüzü gergindi. "Ne kadar yukarıda?"

Julia omuz silkti. "Yirmi, otuz metre belki."

"Kalıntıları temizlemiş olabilir," dedi Mia ama ses tonundan kendi sözlerine inanmadığı anlaşılıyordu.

Kristen bir nefes verdi. Julia'nın endişeli kaşları şimdi anlam kazanmıştı. "Önce onları bayıltmadı, yani onları vurduğunda bilinçleri yerindeydi. Küçük bir Blade'in bile savaşımadan teslim olacağını düşünemiyorum." Reagan'ın mavi gözlerinin yüzüne sabitlendiğini görmek için başını kaldırdı ve bu sefer garip bir şekilde rahatlatıcı buldu. "Onu hiç görmemişler," dedi sessizce. "Onları bir çatıda bekledi."

Reagan ağırbaşlı bir başını salladı, sonra hepsinin aklından geçen sözleri söyledi. "Elimizde bir keskin nişancı var."

Mia sandalyesinde geriye yaslandı. "Kurbanını önceden planlayarak etkisiz hale getiren, sonra da onu anlamsızca döven."

Kristen , yanındaki Reagan'ın bedeninden yayılan sıcaklığa rağmen aniden buz gibi oldu. "Ve beni izliyor," diye mırıldandı.

Spinnelli kalemmini kapattı. "Kahretsin."

*Perşembe, 19 Şubat,
19:45.*

Beyaz tahta Spinnelli'nin notlarıyla kaplıydı ve Kristen, mütevazı hizmetkârlarında buzdağının sadece görünen kısmına dokundukları hissine kapılmıştı.

"Yani kurbanlarını bir yerde öldürüp, başka bir yere taşıdığını biliyoruz. Polaroidleri aldığı ve kapalı bir yerde, sonra onları gömdüğü başka bir yere taşıdı." Kristen gözlerini beyaz tahtadaki gerçekler. Kendisini izleyen adamın bir keskin nişancı tüfeği ve dürbünü bildiği için , ancak

Reagan'ın annesinin bir dilim limonlu turtanın yardımıyla. Bayan Reagan iyi bir aşçıydı, Owen'dan daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Ölüm sonrası pelvik-ektomileri unuttun," dedi Mia yanak yanağa.

Kristen iç çekti. "Hayır, bunu unutamayız."

Reagan arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Katilleri temiz ve etkili bir şekilde halletti. Cinsel suçlular ise ekstra bir şey aldı."

"Belki o da bir kurbandır," dedi Jack.

"Ya da ailesinden biri öyleydi," diye karşı çıktı Spinnelli.

"Ya da her ikisi de," dedi Kristen sessizce. Başını kaldırdı ve gözleri Reagan'inkilerden uzaklaştı. "Aile üyeleri farklı türde bir mağduroloji sergiliyorlar, bu doğru."

Abe kaşlarını çatı. Kadının ses tonunda, gözlerine bir şeyler vardı. "Stan Dorsey bunun kanıtıdır," dedi, Dorsey'nin gösterisinden hâlâ sarsılıp sarsılmadığını merak ederek. Öyle olduğunu biliyordu ve Dorsey'nin türüyle daha önce de karşılaşmıştı. O çılgın gözlerin ve silahların görüntüsü... Bunun Kristen Mayhew'in her gün gördüğü bir manzara olduğunu düşünmüyordu.

Gülümsemesi mesafeli ve kırılıyordu. "Kesinlikle öyle." Mia'ya dönerek onu fiilen dışarıda bıraktı. Adam onu omuzlarından tutup geri çevirmek istedi ama elbette yapmadı. "Miles Westphalen bu sabah ne dedi?" diye sordu.

Mia cevap vermeden önce Kristen'in başının üzerinden ona bir bakış attı. "Adamımızın yakın zamanda hayatını değiştiren bir olay yaşadığını ve bu yüzden kendini kaybettiğini düşünüyordu. Eğer bir kurban olsaydı ya da kurban olan bir aile üyesi olsaydı, gerçek suç bir süre önce işlendi. Ama tüm bunları tetikleyecek bir şey yakın zamanda oldu." Mia omzunun üzerinden Spinnelli'ye, sonra tekrar Kristen'a baktı.

"Miles korunup korunmadığınızı öğrenmek istedi."

Kristen soğukkanlılığını korudu. "İhtiyacım olduğunu mu düşünüyor?" Mia gözünü kırpmadan, "Evet," dedi.

Elini düzleştirmeden önce parmakları masaya bir kez vurdu. Abe bakmasaydı parmaklarındaki hafif titremeyi fark etmeyecekti. Mahkeme salonunda bu kadar iyi olmasına şaşmamalı. Kristen Mayhew kontrolü çok iyi. "Beni özellikle tehdit etmedi."

Julia ciddiyetle, "Ben isterdim, Kris," dedi. "Elinde dürbün olan bir röntgenci fikri beni korkutuyor."

Çenesi sertleşti. "O köprüye geldiğimde geçeceğim. Şimdilik kendi evimde olmak ya da evimden zorla çıkarılmak gibi bir niyetim yok. Westphalen başka ne dedi?"

Görünüşe göre Mia ne zaman pes edeceğini biliyordu. "Mezar taşlarıyla ilgileniyordu."

Spinnelli, "Hadi onlardan bahsedelim," dedi. "Jack, taşlarla ilgili bir şey var mı?"

Julia ayağa kalktı. "Yarın otopsilere başlayana kadar size verebileceğim başka bir şey yok ve evde bir bebek bakıcım var. Artık bana ihtiyacın var mı?"

Spinnelli başını salladı. "Evine git, Julia. Bu turtadan biraz ister misin?"

Julia başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Otopsilere dokuzda başlayacağım. "Bana katılmak isteyen varsa sabahleyin." Çantasını ve not defterini topladı. "Herkes iyi geceler."

"Jack?" Spinnelli masaya vurdu ve Jack'in kafası döndü. "Hmm?"

Jack'in yüzü kızardı. "Özür dilerim. Ne dedin sen?" Mizahla Abe, Jack'in bakışlarının Julia'nın her hareketini nasıl takip ettiğini fark etti. odadan çıkarken. Jack aşık olmuştu ve Julia bunu ya ya da umursamıyordu. Zavallı adam.

Spinnelli ona göz kırptı. "Mezar işaretleri mi? Ne buldun?"

Jack boğazını temizledi. "İşaretler mermerden yapılmıştır. Mermerler Yazılar elle oyulmak yerine kumlanmış, bu da mantıklı. Sadece bir tanesini elle oymak için bir haftaya ihtiyacı olurdu."

"Kumlama mı?" Kristen sordu. "Nasıl çalışıyor?" Jack sandalyesine geri . "Genelde usta kauçuktan ya da parşömen filminden bir şablon yapar, fotoğraf negatifi gibi - yazılmasını istediği kısımlar kesilir. Şablonu patlatacağı şeyin üzerine koyar, sonra da onu bir kumlama makinesinden geçirir. İnce kum kayaya püskürtülüyor ve kauçuk hariç her şeyi yiyip bitiriyor. İş bittiğinde şablonu soyar ve yazı tamamlanmış olur. Ancak tüm şablon malzemesini çıkarmak daha zordur.

Bu işaretlerde olduğu gibi, harfler kayanın derinliklerine doğru patlatıldığında düz yüzeyler ortaya çıkar."

Mia etkilenmiş görünüyordu. "Bunu sen mi yaptın?" Jack'in gülümsemesi alaycıydı. "Lisede atölye dersinde neredeyse başparmağımı kesiyordum, sonra el işlerini bıraktım. Hayır, kumlama hakkında internette bir araştırma yaptım. Birkaç tane büyük bölgedeki anıt üreticileri, ama bu adamın dışarı çıktığını sanmıyorum.

Bahse girerim bunları kendisi yapmıştır. Okuduklarıma göre, doğru ekipmanla bunu yapmak o kadar da zor olmaz."

"Ekipmanı nereden olabilir?" Spinnelli sordu.

"Tekrar ediyorum, bu kadar büyük bir işi yapabilecek güçte ekipman üreten sadece birkaç büyük üretici var. King'in kaleminde şablon malzemenin izleri vardı ve laboratuvar bunun kauçuk olmadığını söylüyor. Vellum. Bu da olayı biraz daraltıyor."

"Bunu takip edeceğim," dedi Mia. "Jack, yarın senden o şirketlerin isimlerini alacağım, sonra da Chicago müşterilerinin bir listesini çıkaracağım."

Abe, "Ekipmanı bir süre önce satın almış olabilir," dedi.

Mia düşünceli bir şekilde başını salladı. "Belki de. Ama bu adamların bir yerlerde malzemeler var. Bunu da soracağım. Yani, yerel Wal-Mart'ta mezar taşı kalitesinde mermer bulabileceğinizi sanmıyorum."

Spinnelli bunu beyaz tahtaya not etti. "Başka ne var?"

"Sandıklarda bulduğumuz giysileri hâlâ kontrol ediyoruz. Sabah bazı sonuçların çıkmasını bekliyorum. Ayrıca Ramey kurbanlarının elindeki notları da yarın laboratuvarı inceleyeceğiz," dedi Jack. "Yine de bir şey bulursak şok olacağım."

Kristen iç çekti. "Hâlâ King'in kurbanlarını ve Bıçaklar tarafından öldürülen iki çocuğun ailesini ziyaret gerekiyor."

Abe bunun onun korktuğu bir şey olduğunu görebiliyordu. "Tek gidebilirim, Kristen."

Başını salladı, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi. "Hayır, bunu yapmam gerek. Sabah 10'dan sonraya kadar bekleyebilir misin? Dokuzda hareket saatim var." Cep telefonu dijitalleştirilmiş bir Pachelbel'in Kanonu gibi çaldı. "Mayhew... Selam John, evet neredeyse bitirdik." Yüzü soldu ve ayağa fırlayarak köşedeki televizyona doğru ilerledi. "Oh, lanet olsun. Hangi kanal?"

Set canlandı ve Zoe Richardson'ın tanıdık bir sokaktan bildirdiği ortaya çıktı.

"Siktir," diye hırladı Mia.

"Belden aşağı beslenen kaltak," diye mırıldandı Jack.

Abe, titreyen ekranın önünde duran Kristen'i inceledi. uzaktan kumandası gözle görülür şekilde titriyordu. Ama bu sefer yüzündeki korku değildi. Öfkeydi. Onun nasıl hissettiğini anlamıştı. Richardson bütün öğleden sonra onu takip etmiş, onlar gidene kadar gölgelerde pusuya yatmış olmalıydı.

"Ve böylece üç kadının hayatında tüyler ürpertici bir bölüm sona eriyor," dedi Richardson, saçları akşamın sert esintisinde zorlukla hareket ederken. Kamera Sylvia Whitman'ın evini çerçevelemek için yakınlaştırıldı. "Önce tecavüz kurbanı oldular, sonra Eyalet Savcılığı'nın beceriksizliği yüzünden adaletten mahrum bırakıldılar, ama bugün bu kadınlar nihayet aklandılar. Bugün bu üç masum kadının her biri, iki CPD polisi eşliğinde Eyalet Savcı Yardımcısı Kristen Mayhew tarafından ziyaret edildi. dedektifleri, kendilerini terörize ve mağdur ettiği iddia edilen Anthony Ramey'nin nihai bedelini ödediğini bildirmek üzere bir araya geldi."

Sunucunun sesi ayık ve endişeli bir şekilde girdi. "Polis ve Eyalet Savcılığı bu konuda ne diyor, Zoe?"

"Bu akşam yorum yapmak için polise ulaşamadık. Sadece Ramey'nin katilinin kimliğine ilişkin ipuçlarını ortaya çıkarmaya çalıştıklarını varsayabiliriz."

"Üç kadın herhangi bir ek bilgi verebildi mi, Zoe? Polise yardımcı olabilecek herhangi bir şey?" diye sordu sunucu.

"Çocuğu," diye mırıldandı Jack. "Sanki onun yardımına ihtiyacımız varmış gibi."

"Mektuplar olmaz," diye ısrar etti Mia nefesinin altından. "Lanet mektuplardan bahsetme."

Richardson sanki önemli bir şeyi yeni hatırlamış gibi gözlerini açtı ve Mia avucunu masanın üstüne vurdu. "Lanet olsun."

Kristen elini kaldırarak sessiz olmasını işaret etti ve Mia dişlerini sıktı.

"Evet, Andrea. Üç kadının her birine isimsiz bir mektup geldi. Bugün Ramey'nin öldüğünü ve adaletin sonunda yerini bulduğunu söyledi." Zoe'nin gözleri parladı. "Her mektubu 'Mütevazı Hizmetkârınız' diye imzaladı. Zoe Richardson, bildiriyorum."

Kamera Andrea me Anchor'ın ciddi yüzüne geri döndü. "Teşekkür ederim, Zoe. Bu konuda daha fazla ayrıntı için endişeyle bekliyoruz olacağız. özel son dakika haberi." Yüzü neredeyse komik bir şekilde aydınlandı. "Şimdi normal programımıza geri dönüyoruz."

Kristen hiddetle televizyonu kapattı ve uzun bir süre kimse konuşmadı.

"Nereden biliyordu?" Spinnelli sonunda sordu, kendi öfkesi belli ki sıkı bir tasma altındaydı. "Nereden bildi?"

Kristen karanlık ekrana bakıp duruyordu, arkası diğerlerine dönüktü. "Bizi takip ediyordu." Yutkunması duyulabiliyordu. "Ben." "Ben."

televizyonun üstündeki kumandayı kontrol ediyordu. "Buna inanamıyorum."

Abe hafifçe, "Annem senin için onu tokatlayabilir," dedi. "Onu iyi bir şekilde

Kızdığı zaman çok güçlü olduğu konusunda otorite sahibi." Kristen'in sırtı çöktüğünde ve küçük bir gülümsemeyle ona döndüğünde sessiz bir nefes aldı.

"Peki anneni kaç kere kızdırdın Reagan?" diye sordu.

Abe zorla sırttı. "Sayamayacağım kadar çok kez."

Sıkı gülümsemesi gevşeyerek alaycı bir yüz ifadesine dönüştü. "*İşte buna inanabilirim.*"

Spinnelli avuçlarını yüzünde gezdirdi. "Pekala, kedi çantadan çıktı millet. Yarın bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Abe, sen de cinayetlerin işlendiği saatlerdeki tüm yarışmacıların yerlerini olabildiğince yakından öğren ve içlerinde keskin nişancı olup olmadığını öğren."

"Stan Dorsey dışında mı?" Abe kuru bir sesle sordu ve Spinnelli gözlerini göğze kaldırdı.

"Tanrı yardımcımız olsun. Dorsey'in söz konusu günlerde attığı her adımı bilmek istiyorum. Listedeki tüm polisleri ve avukatları, o atışları yapabilecek kadar yetenekli biri var mı diye kontrol etmeye başlayacağım. Mia, kumlama konusunda ne bulabileceğine bir bak. Umarım Julia otopsileri bitirdiğinde daha fazla şey bulur."

"Peki ya bir sonraki kurbanı?" Kristen sordu. "Kapımın önünde başka bir sandığın belirmesini mi bekleyeceğiz?"

Spinnelli başını salladı. "Yarın evinizin etrafına güvenlik kameraları yerleştireceğim. Sizi tekrar ziyaret ederse haberimiz olur."

Başını sert ve hızlı bir şekilde salladı. "Hayır, kastettiğim bu değildi. Biz seks suçluları için özel bir öfkesi olduğunu biliyorum. Dava ettiğim tüm cinsel suçluların listesini verebilirim. Belki de onu geçerken durdurabiliriz."

Spinnelli başını salladı. "Bu iyi bir başlangıç. Peki ya Kristen?" Kadın temkinli bir şekilde ona baktı.

"Ne?"

"Köpeğiniz var mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman bir tane edinmenizi tavsiye ederim."

"Ve büyük olsun," diye ekledi Mia. "Sevimli yavru köpekler olmasın."

"Ve onu bir havlayıcı yap." Jack dişlerini gösterdi. "Keskin dişlerle."

Kristen Abe'e döndü, kızıl kaşlarından biri kalkıktı. "Başka önerin var mı?"

Dilini yanağının içine soktu. "Cerberus size uyumlu bir set verir ve Mephistopheles ve Nostradamus ile iyi geçinirdi."

Onu şaşırtacak şekilde güldü. Bir kıkırdama değil, gözlerine kadar inen dolu dolu, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Ve dinlerken sanki göğsüne bir yumruk yemiş gibiydi.

*Perşembe, 19 Şubat,
21:00*

Zoe doldurdu, küvette ıslandıktan sonra kemikleri nihayet ısınmıştı. İşe girdiğinde, sıcak bir yere gidecekti. Kışın ortasında Chicago'nun canı cehenneme.

Öldü. Dudakları kıvrıldı. Anthony Ramey ölmüştü ve CPD'nin elinde Ellerinde bir kanunsuz vardı. Ve o, Zoe Richardson, haberi yapmıştı. *Mayhew çok kızacak,* diye düşündü neşeyle. *Ne kadar muhteşem.* Zoe kaseti dikkatlice videodan çıkardı. Bu parça kesinlikle saklanmalıydı. Tarihin yarısını etiketin üzerine özenle basmıştı ki ön kapısının gürültüyle vurulmasıyla irkildi. Gözetleme deliğine bakınca biraz telaşlandı ama hemen vazgeçti.

Tek kelime edemezdi, edemezdi. Kadın onu ifşa edebilirdi ve ederdi de. Adam onun elinde oyuncaktı. Şaşırmış gibi yaparak kapıyı açtı. "Seni beklemiyordum. Mesajımı almadın mı? bu gece?"

Kapıyı iterek açtı ve onu yakalamadan önce sertçe kapattı. omuzları daha da sertleşti. Yüzü karanlık ve , şakağında bir damar zonkluyordu. Heyecan ayak parmaklarına kadar inmişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun ?" sordu onu sarsarak.

Ağzı bile gözlerini kırıştırdı. İçinde böyle bir şey olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? "Ne demek istiyorsun?"

"Ben Zoe Richardson, bildiriyorum," diye taklit etti iğrenç bir şekilde. Onu tekrar sarstı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"yakıyorsun." Adam onu hemen bıraktı ama göğsü hâlâ körük gibi inip kalkıyordu. Kadın adamın gözlerine baktı, tüm yapmacıklığı gitmişti. "Ben işimi yapıyorum. Ben bir muhabirim. Haberleri bildiriyorum."

"Bana embesil hayranlarından biriymişim gibi davranma," diye hırladı. "Muhabir olduğunu biliyorum. Ama neden Mayhew'i takip ediyorsun? Başına açacağın belanın farkında mısın?"

Umursamaz bir omuz silkmeyle şarap kadehini geri aldı. "Bu benim sorunun değil. Biraz şarap ister misiniz? Harika bir Chardonnay."

Sanki delirmiş gibi bakıyordu. "değil, değil mi? Kariyerimi mahvedebilecek bir arı kovanına çomak sokmuş olman umurunda değil."

Gülümsemesinin samimi olduğunu umuyordu. "Senin işinle benimki arasında bir bağlantı göremiyorum." Elbette bir bağlantı vardı. O da buna güveniyordu. Ona doğru yaklaştı, ipeğin tenini nasıl örttüğünün, banyosundan yayılan kokunun farkındaydı. İpeğin, gözlerinin düşmesine, parlamasına ve yanmasına neden olacak kadar dekolteyi ortaya çıkaracak şekilde ayrılmasının. "Surat asma, sevgilim." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun sert ağzına bir öpücük kondurdu. Omuzlarının biraz yumuşadığını hissettim. Başka yerlerinin sertleştiğini hissetti, oldukça fazla.

Bir bebekten şeker almak gibi. Erkekler harika bir şekilde tahmin edilebilirdi.

"Benimle tanıştırlmadan önce muhabir olduğumu biliyordun." tanışmasını sağlayan kendisi olmuştu ama saldırganın kendisi olduğuna inanmasını sağlamak da maskaralığın bir parçasıydı. Eliyle yüzüne dokundu. Dilimi ağzının kenarına götürdüm ve titrediğini hissettim. "Sen benimle tanışmadan önce aylarca Mayhew hakkında haber yaptım ve sen benden bıkip karına döndükten sonra da yapmaya devam edeceğim." Onu öptü, kısa bir ısırik. "Peki o nasıl?"

Elini bornozunun altından geçirip sırtının çıplak tenine bastırdı. "Kim?" diye mırıldandı, daha fazlası için başını eğdi.

"Karin, sevgilim," diye mırıldandı.

"Büyük ihtimalle uyuyordur." Diğer eli göğüslerinin arasındaki bağlarla oynadı. "Ve bir kez uyudu mu, sabaha kadar uyanmaz."

Zoe şarap gözü kapalı bir şekilde lamba masasının üzerine koydu ve omzunun üzerinden uzanarak ön kapının sürgüsünü çevirdi. "Mükemmel"

Sekizinci Bölüm

*Perşembe, 19 Şubat,
Akşam 9:00'da.*

Dikiz aynasını ayarlayan Kristen, otoparktan çıkmadan önce dikkatle iki da baktı, kendini yalnız ve çok savunmasız hissediyordu.

Omzunun üzerinden bakıyor, takip edip etmediğini merak ediyordu. Ve eğer takip etmiyorsa, neredeydi, ne yapıyordu? Onun adaleti için sırada kim vardı? Elleri direksiyonu kavradı ve gözlerini kısarak kendisine doğru gelen farlara baktı. Çoğu tamamen yasal işlerle uğraşan bir sürü insan. Ama dürüst vatandaş olan her yirmi kişiye karşılık, dürüst olmayan bir kişi vardı.

Bu yirmide birin toplamı, hayatının geri kalanında kazançlı bir işte çalışmasına yeterdi. Nefesini üfledi, buhara dönüşmesini ve sonra kaybolmasını izledi. Dışarıda bir yerlerde, yirmide birin peşindeydi.

Ve bir sebepten dolayı, emeklerinin meyvesini ona getirdi.

Emeklerinin meyvesi. "Onun gibi konuşmaya başladım," diye mırıldandı. "Tüm şatafat ve gösteriş." Dudağını ısırды, dikiz aynasına bir kez daha baktı. Dişleriyle. Mütevazı hizmetkârları çok keskin dişleri olan bir şatafat ve gösteriş adamıydı.

Bu da Jack'in ona keskin dişleri olan bir köpek almasını söylerkenki komik yüz ifadesini düşünmesine ve gülümsemesine neden oldu. Moralini düzeltmek, korkusunu azaltmak için çok uğraşmışlardı. Onu kiralık arabasına kadar götürmüşlerdi, hepsi birden. Mia, Jack ve Marc. Ve Reagan. Reagan'ı unutamıyordu. Yoğun mavi gözleri ve kuru zekâsıyla. *Cerberus*. Yüksek sesle kıkırdadı. Cehennemin kapılarının üç başlı koruyucusu. Ne kadar da uygun. Belki de ona bir köpek almalıydı. Belki bu hafta sonu. Havlayan, sevimli olmayan ve büyük, keskin dişleri olan bir köpek. Kedileri yemeyen bir köpek.

Eve dönerken yol boyunca bu düşünceyle oyalandı, ama araba yoluna girdiğinde bu neşeli düşünceler aklından uçup gitti ve kendi evine korkuyla bakmaya başladı.

Her yerde olabilirdi. Öfke dehşetle karıştı, korkusu yüzünden hâlâ evinin önünde oturuyordu. Kendi evinde korkuyordu. Lanet olsun.

Arabasının camına vurulunca neredeyse tavana fırlayacaktı. Elini hızla atan kalbinin üzerine koyarak döndüğünde Reagan'ın çatık kaşlı yüzüyle karşılaştı. Adam parmaklarını çevirdi ve kadın soğuk hava dalgasından titreyerek camı .

"Burası yerin on kat altında," diye tısladı, sokağın yukarısındaki ve aşağısındaki karanlık pencerelere dikkat ederek, "Eğer seni yakalamazsa, açıkta kalarak öleceksin."

Gözlerini ona dikti. "Arabanın içi sıcaktı."

"Burada kışım donuyor. Anahtarlarınızı verin." "Pardon?"

Eldivenli elini avuç içi yukarı bakacak şekilde açık pencereden içeri soktu. "Bana anahtarlarınızı verin, dolaplarınızı kontrol edeyim. Kahretsin, Kristen, acele et."

Anahtarlarını kontaktan çekip adamın avucuna sıkıştırdı. "Gelmeni ben istemedim." Ama aniden, şiddetle onun gelmesine sevindi. Dengesiz bacaklarına küfrederek onu kaldırıma kadar takip etti.

"ederim," diye mırıldandı. "Kapınızın yanında bir spot ışığı olmalı."

"Yaptım," diye mırıldandı, adam anahtar deliğini ıskalayınca ve anahtar geçen sonbaharda özenle boyadığı kapının üzerinde sekerken yüzünü buruşturdu. "Komşular kendilerini uyutmadığından şikayet ettiler ve ondan kurtulmam için bir dilekçe imzaladılar."

Paltosunun cebinden bir el feneri çıkarıp kilide tuttu ve mutfağın kapısını açtı. "Komşularınızın bir hayat kurması gerek." Kapıyı kapatmadan önce kadının kendisini takip etmesini bekledi. "Alarmı devre dışı bırak, sonra burada kal."

"Evet, efendim."

iğneleyici cevabı karşısında omzunun üzerinden orantısız bir sırtış fırlattı ve kalbi bir kez hızla çarpmaya başladı. Bu sefer korkuyla değil. En azından aynı türden bir korkuyla değil. Ama aynı hızda ve aynı sertlikte. Kız, adamın

silahını çekti ve sırtışı soldu. "Burada kal," diye tekrarladı, bu kez yumuşak bir sesle. "Ciddiyim."

"Ben aptal değilim," diye mırıldandı boş mutfığa. Kendini meşgul etmek için kedileri besledi, sonra çaydanlıkla meşgul oldu, ellerinin porselenleri tıkırdatmamasını istedi.

Çayı demlenmiş ve doldurulmuştu ama adam hâlâ dönmemişti. Parmak uçlarında yemek odasına açılan kemere doğru ilerledi ve dışarı baktı. Tıpkı bir gece önce yaptığı gibi, bütün ışıkları açık bırakmıştı. Bir gece önce elektrik faturasından şikâyet etmişti ama tek bir ışığı bile kapatmak için harekete geçmemişti.

Bu gecenin de aynı şekilde geçeceğinden şüpheleniyordu.

Arkasından kapı açılıp çarparak kapandı ve Kristen bir çılgılığı yuttu, tam o sırada adamın derin sesi mutfığa doğru gürledi. "Kahretsin, çok soğuk."

Döndüğünde Reagan'ın karla kaplı ayaklarını yere vurduğunu gördü. "Beni böyle korkutma."

Abe başını kaldırdı, yüz ifadesi . Taş gibi hareketsiz durmuş, ellerine kaynaşmış gibi görünen narin bir porselen çay fincanını sıkıca tutuyordu. Hâlâ üzerinde

Mutfak sıcak olmasına rağmen kışlık montunun düğmelerini boynuna kadar iliklemişti. "Özür dilerim. Sana gizlice yaklaşmak istememiştim."

Anahtarlarını tezgâha fırlattı ve dizüstü bilgisayar çantasını daha dikkatli bir şekilde yanlarına koydu. "Arabanın camını kapattım ve kilitledim."

Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Neden bu kadar uzun sürdü?"

El fenerini paltosunun cebine soktu. "Arka bahçeye çıkmak için bodrum kapısını kullandım ve evin etrafında bir tur attım."

"Ve?"

Dudakları inceldi. "Burada biri vardı. Bodrum pencerelerinizin yanında karda bir dizi taze ayak izi var. Dışarıdaki küçük kulübede ne var? Geri mi?"

"Müstakil garaj ama ben onu depo olarak kullanıyorum. Neden?"

Omuz silkti. "Sadece merak ettim. Bu bir depo için çok büyük bir asma kilit. Biri orada değerli eşyalarınız olduğunu düşünebilir."

Gülümsemesi titrekti ve tamamen sahteydi. Şimdi gerçeğini gördüğüne, onun gerçekten güldüğünü duyduğuna göre, diğer tüm gülümsemelerin sahtekârlık olduğunu anladı. "Bir adamın çöpü başka bir adamın hazinesidir," dedi hafifçe.

Bu da elbette kulübede ne sakladığını ona söylemeye niyeti olmadığı anlamına geliyordu. Bunun farkına varmak biraz canını yaktı. Fincanını kaldırdı. "Sana biraz çay koyabilir miyim?"

Abe bir an için ona baktı. Deniyordu. Deniyordu.

Onun burada, mutfığında olmasından rahatsızdı, bundan emindi ama

dürüst bir misafirperverlik girişiminde bulunuyordu. Onu rahat bırakmalı, belli ki çok ihtiyacı olan dinlenmeyi yapmasına izin vermeliydi, ama bir şekilde kendini gitmeye zorlayamıyordu.

Onun gülüşünü tekrar duymayı o kadar çok istiyordu ki, bu neredeyse elle tutulur bir acıydı.

"Elbette. Belki beni ısıtır." Masasına oturdu ve eldivenleriyle atkısını . "Paltonu çıkarmayacak mısın?"

Sanki hâlâ onu giydiğine şaşırılmış gibi yere baktı. Garip bir şekilde Omuz silkerek elbisesini çıkardı ve sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ama koyu kömür rengi takım elbisesinin ceketini çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Beni eve kadar takip ettiğiniz için teşekkür ederim." Kırılğan küçük fincanına tamamen zıt olan büyük bir bardağa çay doldurmaya odaklandı. "İçeri tek başıma girmekten korktum ve bu beni çıldırttı, ben de hıncımı senden çıkardım." Başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı. "Özür dilerim."

Başını eğdi ve fincanı önündeki masaya koyarken inceledi. Özür dilerken gözlerini kaçırmamıştı ve o da buna saygı duydu. "Sorun değil. Kadınların sinirlenmesine ve hıncını benden çıkarmasına alışkınım. Benim iki kız kardeşim var. Otur lütfen."

Kendinden emin bir şekilde oturuyordu ve adam onun kendi evinde her zaman bu kadar rahatsız olup olmadığını ya da katil bir kanunsuz tarafından takip edilmesinin özel bir nedeni olup olmadığını merak etti.

"Annie ve Rachel, değil mi?"

Başını salladı, kızın hatırlamasına memnun olmuştu. "Ve iki erkek kardeş. Aidan ve Sean." Çayına üfledi, soğuk ellerinin arasındaki sıcak fincanın verdiği hissin tadını çıkardı. "Aidan da bir polis. Emekli olmadan önce babam da öyleydi. Ve tüm arkadaşları."

Gözleri keskinleşti. "Şimdi anlıyorum. Polisi potansiyel şüpheli olarak düşündüyseniz özür dilerim. Aklıma gelseydi John'un ekibini de en baştan eklerdim, ama bunu yapmaya o kadar alıştım ki

başına." Parmak uçlarını ensesine bastırarak boynuna masaj yaptı. "Saygısızlık etmek istemedim."

"Çok hassas davrandım." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bazı evlerde IA, Iowa'nın posta kodudur. Benim evimde 'İç İşleri' en kötü dört harfli kelimeden bile daha kötüydü."

Gülümsedi, küçük ama gerçek. "Bu yanlış anlaşılmanın kalkmasına sevindim." Gözleri ayıldı. "Ama artık onun bir nişancı olduğunu bildiğimize göre polis olma ihtimalinin daha yüksek olduğunun farkındasınızdır."

Abe başını salladı. "Biliyorum. Sanırım bu sabah biliyordum ama bir polisin kötü yola düşebileceğini kabul etmek benim için kolay bir şey değil." Kadın ensesine tekrar masaj yaptı ve Abe görevi devralmamak için parmaklarını sıcak kupanın etrafında sıktı. "Sadece bırak gitsin."

Gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

Çayından bir yudum aldı. "Bırak saçlarını. O tokalar başını ağrıtıyor. Ayrıca, daha önce de saçını açtığını görmemiş değilim ve artık kendi evindesin."

Bir an tereddüt ettikten sonra bir avuç toka çıkardı ve saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi. *Düşmek* yanlış kelime diye düşündü. sürü yay gibi *gürlüyor*, ateşli bukleleri her yöne gönderiyordu. Çayını yudumlarken kıkırdadı ve onun bu düşüncelerden hiç de memnun olmayacağını hayal etti.

"Ne?"

Parmakları buklelerinin arasından geçerken yüzü gevşedi ve Abe parmaklarını kupasının etrafında sıktı, buklelerinin yumuşak mı yoksa kaba mı olduğunu merak , kadar cesur olsaydı saçlarının kokusunun ellerine sineceğini biliyordu. Bunun yerine başını salladı. "Çıldıracaksın."

Dilini yanağına bastırdı. "Ne oldu, küçük Yetim Annie? Parmağımı elektrik prizine mi soktum? Hepsini daha önce duymuştum."

"Hoşuma gitti."

Gözleri onun yalan söylediğinden şüphelenmiş ama bunu yüksek sesle dile getiremeyecek kadar kibarmış gibi kısıldı. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sessiz kaldılar, sonra mutfağın mutlak sessizliğinde çaylarını yudumladılar ve Abe, Kristen Mayhew'un evinde hiç gürültü olup olmadığını merak etti. Kendi ailesinin evi o kadar gürültülüydü ki sık sık sessizlik özlemi çekiyordu ama Kristen'in evindeki sessizlik bunaltıcıydı. Oda oda yenileme çabalarına rağmen, evde boş bir his vardı.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık iki yıl." Etrafına sevgiyle baktı. "Burayı baştan yaratmak çok eğlenceliydi."

"İyi iş çıkarıyorsun," dedi ve kadın gerçek bir memnuniyetle gülümsedi. "Kız kardeşim Annie'nin kendi iç tasarım işi var. Bunun gibi eski bir yerin zorluğuna bayılırdı."

"1903 yılında inşa edilmiş. Yeniden yaptığım her odada el oyması ahşabı ortaya çıkarıyorum, ancak henüz mutfağı düşünmedim bile. Biraz bekledim

yenilerini almak için iyi bir bahanem olsun diye aletlerden birinin ölmesini bekliyorum. Ama çok sık yemek yapmıyorum, bu yüzden fırın güvende ve buzdolabı da ölümsüz gibi görünüyor."

"Annie bu eski aletlere hiç pişmanlık duymadan kapıyı gösterirdi. Annem evdeki mutfağımızı yenilemek için yıllarca onunla mücadele etti ama sonunda Annie kazandı. Annem her gün mutfağın kendi elinde olmadığından yakınırdı ama sonunda mutfağı çok sevdi."

Kristen'in ağzı biraz özlemle kıvrıldı, diye düşündü.

"Annen iyi bir kadına benziyor. Bebeğine iyi bakıyor." "Bebek ben değilim," diye düzeltti. "O Rachel olmalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet. Benim yerimde olmak isteyen Rachel. On üç yaşında mı?" Abe dramatik bir şekilde ürperdi. "Görünüşe göre öyle."

"Biraz geç kalmış bir sürpriz, ha?"

"Daha çok yüzyılın şoku gibi." Ona sırtıttı. "Ailelerimizin hâlâ bunu yaptığını görünce hepimizin dehşete düştüğünü hatırlıyorum." Cevap olarak kıkırdadı ama hiçbir şey söylemedi ve bir dakika içinde sessizlik bir kez daha boğucu hale geldi. "Peki ya sen?" diye sorarken buldu kendini. "Aile içinde alan?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Hafifçe öne eğildi, bekledi. "Ve?"

Geriye yaslandı, kadar ki adam uzaklaştığını fark etmediğinden emindi. Bilinçli ya da değil, mesafesini korumuştı. "Hayır, Chicago'da hiç ailem yok."

Abe kaşlarını çattı. Sesi düzleşmişti, gözleri boş bakıyordu. "Nerede o zaman?"

Kansas mı?"

Memleketinden bahsedilince gözleri parladı ve çay fincanı yavaşça masaya düştü. "Hayır. Bana eve kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, Dedektif Reagan. İkimiz için de uzun bir gün oldu." Kadın ayağa kalktı ve sinirlenen Reagan, az önce kadının ellerinin titrediğini görmeseydi o da aynısını yapacaktı.

kilitledi. koyu renk takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla, mahkemede bu şekilde durduğunu hayal etti, görünüşte dokunulmazdı.

Elleri arkada titriyordu. Bu yüzden oturmaya devam etti.

Dün hiç arkadaşı olmadığını söyledi. Bugün de ailesi yoktu. Evini her iki seferde de gözden geçirdiğinde, masasının üzerinde asılı duran hukuk fakültesi diplomaları dışında ne bir fotoğraf ne de tek bir kişisel hatıra görmemiş olması dikkatini çekmişti. "Otur Kristen." Sandalyesini Kristen'in sertçe durduğu yere yaklaştırdı. "Lütfen."

Çenesi sıkıştı ve kaçırdı. "Neden?" "Çünkü çok yorulmuş olmalısın."

Başını salladı ve bukleleri . "Hayır, ailem hakkında bilgi sahibi olmak neden bu kadar önemli?"

"Çünkü... o bir aile."

Dönüp ona baktı ve gözleri artık kızgın değil, yorgundu. "Ailenizle yakın mısınız, Dedektif?"

Dedektif. Onu tutmaya kararlı . O da kadının ördüğü duvarın görmeye aynı derecede kararlıydı. "İş yüzünden son birkaç yıldır onları pek görmedim. Ama evet, biz yakınız. Onlar benim ailem."

"O zaman senin adına sevindim. Gerçekten. Ama bilmelisin ki ailelerin çoğu birbirine yakın, sıkı sıkıya bağlı küçük birimler değildir. Ailelerin çoğunun sorunları vardır."

"Bu kadar bıkkın olmak için çok gençsin."

Omuzları çöktü. "Düşündüğünden çok daha yaşlıyım."

Sonra ayağa kalktı. "Bence yorgunsun. Biraz uyumaya çalış."

Ağzı buruştu. "İyi uyudun mu Kristen?" acı acı alay etti.

"Nedense ben öyle düşünmüyorum." Adam konuşmak için ağzını açtığı anda kadın bir elini kaldırdı. "Sakın söyleme."

"Ne diyeyim?"

"Bana otele gitmemi söylemeyin. Burası benim evim. Beni gitmeye zorlamasına izin vermeyeceğim."

Fincanlarını aldı ve lavaboya koydu. "Öyle bir planım yoktu. Eczaneye gidip uyumana yardımcı olacak bir şeyler almayı teklif etmeyi planlıyordum." Gözlerini kapattı, bir eliyle sandalyenin arkasını kavradı.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsunuz, Dedektif?" Çok iyi bir soruydu. Çok yalnız görüldüğü için mi? Çünkü onu korkmuş ve savunmasız görmüştü, oysa herkese gösterdiği yüz kendinden emin ve Cesur mu? Neden dolabında parti elbiseleri ve komodininin üzerinde aile resimleri olmadığını merak ettiği için mi? Onu büyüleyici bulduğu ve aklından çıkaramadığı için mi? Gülüşü midesine inen bir yumruk gibi olduğu için mi?

"Bilmiyorum," diye cevap verdi . "Neden bana ilk adımla hitap etmiyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, aniden temkinli davrandı. "Ben... Ben bilmiyorum."

"Yeterince makul." Paltosunu çekti, gözlerinin onu takip ettiğinin farkındaydı.

düğmelerini iliklerken ellerinin hareketlerini izliyordu. Boğazındaki düğmeye ulaştığında, gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi ve sorusundan hâlâ rahatsız olduğunu görebiliyordu. İyi, çünkü o da onun sorusundan rahatsız olmuştu. "Yarın sabah seni almak için adliyeye uğrayacağım. Ölen beş adamımızın aileleri bu geceki raporla bağlantı kurup arkadaşın Richardson'la temasa geçmeden önce diğer kurbanları da ziyaret etmek istiyorum."

Richardson'dan söz edilince dudakları inceldi. "Hazır olacağım."

*Perşembe, 19 Şubat,
10:30.*

Üşümüştü. Çok soğuktu. Elleri ağrıyordu ve özlemle çantasından çıkan kürklü eldivenler. Yakında. Şimdilik ince deri eldivenlerle idare zorundaydı. Sıcak eldivenler o kadar kalındı ki tetiği hissedemiyordu.

Sert betonun üzerinde rahat etmeye çalışarak karnının üzerinde biraz kıpırdandı. Saatini kontrol etme isteğiyle savaştı. Geldiğinden beri bir saatten fazla zaman geçmiş olamazdı. Soğuk sabahlarda ördek perdelerinde çömelerek tüylü avını beklerken bu sürenin üç katını geçirmişti. Çok daha değerli bir ödül için biraz daha bekleyebilirdi.

Misafirinin her an gelmesini bekliyordu. Trevor Skinner'ın gelmeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Yem fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

Skinner gibi bir adamın bile gece vakti bir yere gelmeyi göze alabileceği kadar baştan çıkarıcıydı. Haftalar ve haftalar önce burayı gözüne kestirmişti. Yer, yer, yer, diye düşündü. Burada her şey vardı. Issız, karanlık bir sokak. Ticari mülk. Kolay çatı erişimi olan iki katlı terk edilmiş bir bina. Ve gerçekten bir şey duymuş olanları araştırmaya gelmekten caydıracak kadar kötü bir mahalle.

Arabanın köşeden döndüğünü görmeden önce sesini duydu, farları sönüktü. Skinner'ın arabasından inmesini sessizce bekledi.

Cadillac. Başını eğdi, görüş alanını kontrol etti. Aradığı adam olduğundan emin oldu.

Öyleydi.

Nişangâhı hızla Skinner'ın dizlerine indirdi ve tetiğe bastı - bir, iki kez - ve Skinner bir çığlıkla yere yığıldı. Tıpkı King'in yaptığı gibi. Zafer dalgasını hissetti, onu yok saydı, gözü hala nişangahta, hala Skinner'daydı, böylece Skinner'ın eli hareket ettiğinde tekrar pompaladı. Skinner'ın eli bir yay çizerek kaldırıma uçtu, boştu. Ceketinin cebinde bir şey arıyordu ama artık aramıyordu.

Skinner'ın hareket etmediğinden emin olana kadar yarım dakika daha bekledi. Kovanları da dahil olmak üzere eşyalarını çabucak topladı ve kovanlar elini yaktığı için irkildi. Polis er ya da geç onu yakalayacaktı ama bunu onlar için daha da kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu. Bir dakika sonra sokak seviyesindeydi ve eşyalarını minibüsünün arkasındaki küçük gizli bölmeye yerleştiriyordu. Yine, polisler yeterince dikkatli bakarlarsa onu bulabilirlerdi ama şöyle bir göz attığında içi boş bir teslimat minibüsünün içinde. Şimdi saatini kontrol etti - böylece gösterinin geri kalanını zamanlayabilecekti. Minibüsün arkasındaki platformu kaldırarak Sadece bu amaç için yaptığı tekerlekler. Rampayı indiriyor. Platformu hedefe doğru yuvarlamak, kıvranan bedeni platforma kaydırmak, tık, tık, emniyet kemerini takmak. Emniyet kemerleri hayat kurtarır, diye düşündü, Skinner'ın kim olduğunu öğrenmek için iniltili ısrarını açıkça görmezden gelerek. Skinner'ın zayıf intikam küfürleri onu gülümsetti.

Hayır, bu gece intikam alacak biri varsa, o da kendisi olacaktı. Ve bir yıl önce vahşi tecavüzü cezasız kalan genç kadın. Renee Dexter.

Ve tabii ki Leah.

Platformu rampadan yukarı yuvarlayarak kalın kamyonetin üstüne çıkardı. yere serdiği plastik. Kan lekelerinin halı liflerinden çıkarılması çok zordu ve polisin halı iyice temizlendikten sonra bile iz miktarlarını tespit etme yöntemleri vardı.

Son bir adım olarak Skinner'ın ceplerini yokladı ve bir dizi anahtar, elektronik bir ajanda ve gerçek bir ateşli silahtan çok su tabancasına benzeyen bir tabanca aldı.

"Neden... neden... bunu yapıyorsun?" Skinner talep etti, yüzü acıdan çarpılmış bir maskeye dönüşmüştü. "Al... cüzdanımı... lütfen... sadece... bırak beni... gideyim."

Kıkırdadı, minibüsün kapılarını kapattı, ajandayı cebine koydu ve Skinner'ın anahtarlarını Cadillac'ın ön koltuğuna fırlattı. Anahtarlarla birlikte araba şafakta gitmiş olacaktı.

Saatini son bir kez daha kontrol etti. Yedi dakikadan az bir süre kalmıştı. İkinci perdenin tamamı. King sekiz dakika yirmideydi. Gelişme gösteriyordu.

*Perşembe, 19 Şubat,
10:30.*

Abe arabasından apartmanına, karanlık binaya baktı. gökyüzüne doğru yükseliyormuş gibi görünen beton bir binaydı. Gerçekte sadece yirmi katlı bir binaydı. Onun dairesi on yedinci kattaydı. Bir yatağı, bir koltuğu ve bir televizyonu vardı. Kablolu - 250 kanal. Altı aydan fazla bir süredir televizyonu açmamıştı. Boş bir kabuk gibiydi. Uyumak için geldiği yer.

İçini çekti, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. Evinde aile fotoğrafları da yoktu. Hepsi kutulardaydı, depoda. Evin anahtarlarını ev sahibine devretmeden bir gün önce onları oraya kendisi koymuştu.

yeni sahipleri. Debra'yla birlikte satın aldıkları ev, bahçesindeki salıncak ve Debra'nın bebek mavisıyla yeni dekore etmeye başladığı çocuk odası.

Kristen Mayhew'in arka bahçede küçük bir kulübesi vardı.

Melrose Park'ta Chicagoland U-Store-It'i vardı. *Ben birinci sınıf bir ikiyüzlüyüm.*

Önce gösterge panelindeki saate, sonra da yolcu koltuğundaki boş kâselere baktı. Annesi bazen geç saatlere kadar ayakta kalırdı, genellikle Aidan ya da babası gece devriyesindeyken. *Ya da ben,* diye düşündü, sonra kahvaltı için uğradığında onu en sevdiği sandalyesinde uyuklarken bulduğu zamanları hatırladı, izlemeye başladığı film çoktan bitmişti.

Kafasını kaldırıp bir kez daha bakmadan geri geri gitti. Yirmi dakika sonra ailesinin garaj yoluna girdi. Işık hâlâ yanıyordu ve anahtarı hâlâ ön kapıda çalışıyordu. Debra'yla evlenmeden önce, gece yarısından sonra içeri girmeyeli uzun zaman olmuştu. Annesi en sevdiği sandalyesinde uyukluyordu. Bazı şeyler gerçekten değişmiyordu. Boş kaseleri mutfak lavabosuna koydu, sonra da

Annesini bir yorganla örttü. Kıpırdandı, sonra sarsılarak uyandı, onu görünce gözleri büyüdü.

"Sorun nedir?"

Çömeldi. "Bir şey yok. Kaseleri geri getirmem gerekiyordu."

Gözleri kısıldı. "Pazara kadar bekleyebilirdi. Sorun nedir?"

Elini tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Yok bir şey. Sadece seni özledim."

Gülümsedi ve onun elini sıktı. "Ben de seni özledim. Toplantın nasıl geçti?"

"Meşgulüm. Lahana güvecin çok ."

"Güzel. Annenin akşam yemeği getirmesi konusunda kimse seninle dalga geçmedi mi?" Sırıttı. "Tabii ki hayır. Takıma katılmanı istiyorlar."

O da sıırıttı, sonra ifadesi sinsileşti. "Peki... Bayan Mayhew ne olacak?"

Abe onun ne demek istediğini çok iyi bildiği halde anlamazlıktan geldi.

"Güveci denemek için oraya çok geç gitti. Mia sebzeler dışında her şeyi yemişti."

Annesi başını salladı. "Kastettiğim bu değildi. Güzel bir kız. Akıllı da."

Annesinin keskin gözlerinin Kristen'la aralarında geçen konuşmaların hiçbirini kaçırmadığını bilmeliydi. "Evet, öyle anne."

"Seni görmezden gelmesinden

hoşlanmadın." Onu çok iyi tanıyordu.

"Hayır, hoşlanmadım."

Yüzü sakınleşti. "Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlamamı ister misin?" Onu ayağa kaldırdı. "Hayır, yatağa gitmeni istiyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Baban horluyor."

"Bilmiyorum." Kyle Reagan genişleyen karnını kaşıyarak ortaya çıktı.

"O da öyle!" Küçümseyici bağırış Rachel'ın kapalı gözlerinin arkasından geldi.

Yatak odası kapısı.

"Gecenin bu saatinde uyanık ne yapıyorsun genç bayan?" diye sordu babası.

Rachel başını kapıdan uzattı ve Abe, üzerinde büyük boy bir tişörtten başka bir şey olmayan küçük kız kardeşini görünce gözlerini kırptırdı. .
Aman Tanrım. Daha on üç yaşında ama on yedi gösteriyor. Babasının yakın zamanda silahını temizleyip temizlemediğini merak etti. Koyu renk saçlarına farklı bir şey yapmıştı ve mavi gözlerinin etrafında lekeli maskara izleri vardı. büyük bir sabır gösterisiyle yuvarlanıyordu. "Sanki bütün bunlarla uyuyabilmişim gibi

gürültü," dedi. "Hayır." Abe'e dikkatle baktı. "Merhaba, Abe. Geri dönmene sevindim."

Bir şey istiyordu. Geçen yıl da bu kadar değişmemişti. "Selam, Rach."

"Bana bir röportaj ayarlayabilir misin, mısın?" Abe yine gözlerini kırıştırdı.

"Kiminle?"

Rachel küstahça, "Kim," diye düzeltti ve Abe'in gözlerini devirmesine neden oldu. "Her neyse. Kiminle?"

"Kristen Mayhew ile. Annem ikinizin sıkı fıkı olduğunuzu söylüyor."

Abe bu fikir karşısında irkildi. "Kristen Mayhew'le röportaj mı yapmak istiyorsun, kamerayla falan?"

"Hayır, kamera *gibi* değil. Kalem *gibi*. İstedığımız kariyerle ilgili bir proje yapmalı ve o işi yapan röportaj yapmalıyız. Ben avukat olmak istiyorum. Bayan Mayhew bir avukat."

"Lanet olası avukatlar," diye homurdandı Kyle. "Polisler tutukluyor, takım elbiseli avukatlar serbest bırakıyor."

Rachel başını salladı. "Bu avukat değil, baba. Bürosundaki en yüksek mahkûmiyet oranına sahip avukat o." Abe'in en son eve geldiğinde bu kadar sert cımbızlanmadığına yemin ettiği kaşlarını kaldırdı. "Ee? Bana bir görüşme ayarlayabilir misin, ayarlayamaz mısın?"

Bana ilk adımla hitap etmesini bile sağlayamıyorum, diye düşündü Abe. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Sorabilirim."

Rachel, "Geçen yıl Chicago Üniversitesi Hukuk Mezuniyet Töreni'nde konuşma yaptı," dedi ve Kyle hâlâ avukatlar hakkında homurdanarak mutfığa gitti.

Abe bunu hayal etmekte zorlandı. "Öyle mi yaptı?"

Rachel şiddetle başını salladı, sallanan küpeleri çılgınca dans ediyordu. "İnternette bir arama yaptım ve üniversitenin haber bültenlerinden birinde konuşmasını buldum. Gençlere akıl hocalığı yapmanın, mezun olan sınıfın farklı yeteneklerle dolu bir boru hattı oluşturmak için yapabileceği en iyi şeylerden biri olduğunu söylemiş."

"mi?"

Rachel yine gözlerini devirdi ve Abe annesinin sırtışını yakaladı. "Ne, burada bir yankı mı var?" Rachel tıpkı babaları gibi ses çıkararak sordu. "Evet, öyle. Eminim benim gibi genç birine yardım etmeyi çok isterdi." Yüzü, Abe'in asla inkâr edemeyeceği muzip bir gülümsemeyle yumuşadı. "Lütfen, Abe, lütfen?"

Abe çaresizce nefes verdi. "Ona soracağım, Rach. Ama hayır derse hayal kırıklığına uğrama. O meşgul bir kadın."

Rachel komplocu bir tavırla başını öne eğdi. "Eminim onu Pazar akşamı yemeğine davet edebilirsin. Annem kocaman bir jambon yapıyor. Herkesin yemesi lazım."

"Hayır. Hayır. Hayır." Abe kaşlarını çattı ama annesinin masasının karşısında Kristen'in yüzüne bakma düşüncesiyle değil. Bu hiç de zor olmadı. Onun kaşları, davetini reddettiğinde Kristen'in ona atacağı küçümseyen bakışlar için çatılmıştı. "Hayır mı dedim ben?"

Rachel'in yüzü düştü. "Peki, ona mülakatı sor. Kesinlikle A alırdım."

"Soracağım."

Becca, "Bence yatağa girme vaktin çoktan geçti, tatlım," deyince Rachel kaşlarını çattı ama itaat etti, önce Abe'in yanağını öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Geldiğine sevindim," diye fısıldadı. "Bana bir yatak bulamasan bile

röportaj."

Onu alnından öptü. Her şeye rağmen iyi bir çocuktü. "Ben de, bücür.

Şimdi yatağına git. Yarın okulda uyuyakalacaksın."

Rachel'in kapısı kapanırken annesi kolunu onun beline doladı. "Bayan Mayhew'i tanıdığınızı duyunca çok heyecanlandı. Sana sormak için beklemesini söyledim ama nasıl biri bilirsin. Eski odandaki yatak Abe. Burada uyumak istersen kahvaltıda sana sıfırdan waffle yaparım, o iğrenç donmuş şeylerden değil."

Kyle mutfaktan, "Bana hiç sıfırdan waffle yapmıyorsun," diye yakındı.

"Sıfırdan waffle'a ihtiyacın yok," diye karşılık verdi annesi. "Diyet yapıyorsun."

Abe babasının boğuk mırıldanmalarına sırtıtmak zorunda kaldı. "Hayır anne, yarın erkenden ofiste olmam gerekiyor. Sadece bu gece seni görmek istedim."

İç çekerek onu kapıya kadar geçirdi. "Pazar günü hala geliyor musun?"

"Bu davayla ilgili gerçekten önemli bir şey çıkmadığı sürece burada olacağım."

*Cuma, 20 Şubat,
Saat 1:00.*

"Neden?"

Bu acı dolu bir ılıktı ve o piçin hak ettiğinden daha az değildi. Soğukkanlı bir bakış attı. "Renee Dexter."

Skinner aletlerini toplarken onu takip etmek için başını çevirdi, gözleri dehşet içinde açılmıştı. "Kim?"

Durdu. Tüm dikkatini Skinner'ın hâlâ bağlı olan acınası haline verdi. Kanaması yavaşlamış, Armani takım elbisesi sıırılsıklam olmuştu. Bu, şimdiye kadar bir sandığa koyduğu en pahalı giysi olacaktı. Skinner bilincinin sınırında geziniyor, çabayla tutunmaya çalışıyordu. "Onu gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. *Kahretsin*. ben?" Skinner'ın nefesi kesildi. "Kimsin sen?"

Skinner'ın sorularını duymazdan gelerek arkasını döndü. "Renee Dexter bir üniversite öğrencisiydi, kampüs kütüphanesindeki yarı zamanlı işinden eve dönüyordu." Bir ekmeceyi açtı ve içindekileri inceledi. "Arabasında sorun vardı ve yardım isteyebileceği bir cep telefonu da yoktu." Seçimini yaptı ve yanındaki masaya koymadan önce Skinner'ın görmesi için havaya kaldırdı, Skinner'ın gözleri korkuyla camlaştığında memnun oldu. "Onu hâlâ hatırlamıyor musun?"

"Tanrım," diye inledi Skinner, iki büküm olmuş, kaçmaya çalışıyordu.

"Delirmişsin sen.

ılgınca."

Bunu düşündü. "Belki de. Sanırım buna Tanrı karar verecek." İçinde bir mengene bulunan bir arabayı odanın Skinner'ın başına yerleştirdi. Skinner'ın kafatasının iki yanındaki mengenenin saplarını ayarladı ve düğmeleri çevirdi. Skinner inledi.

"Renee Dexter dehşete düşmüştü." Sesi sertleşti. "On dokuz yaşında ve dehşete düşmüştü. Bir araba durdu ve içinden temiz giyimli iki genç adam indi ve o da rahat bir nefes aldı. Haydutlardan, suçlulardan korkuyordu ama kader ona karşı nazik davranmış ve yoluna iki iyi genç adam göndermişti."

Düğmeleri evirdi

Skinner bir kez daha hıçkırmaya başladı. "Ne yazık ki iyi gençler değillerdi, Bay Skinner. Polis ertesı sabah Renee Dexter'ı bulduğunda, yaya olarak trafikte ilerliyordu ve giysileri yırtıktı. Sarhoş olduğunu düşünmüşler ama değilmiş. Hafızanız şimdi düzeliyor mu, Bay Skinner?"

"Neden?" Skinner hıçkırarak ağladı. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Dudakları acımasızca büküldü. "İronik. Renee aynı şeyi iki genç adama da söylemiş, onlar da bütün gece onu tutup sırayla tecavüz etmişler. Güldüklerini ve 'çünkü yapabiliriz' dediklerini söyledi. Polis, Renee'nin hastane yatağında verdiği eşkalleri kullanarak iki adamı yakalamayı başardı ve

Eyalet Savcılığı suç duyurusunda bulundu." Seçtiği aleti kaldırdı, tepedeki ışıktaki çevirerek parlamasını izledi. "İşte burada devreye siz giriyorsunuz, Bay Skinner." Skinner'ın gözleri tanıdık bir ifadeyle kırpışınca kuru kuru kıkırdadı. "Şimdi hatırladığınızı görüyorum."

"Sen... orada değildin."

"Emin misiniz, Bay Skinner? Bundan çok emin misin? Sen oturdun o iki hayvanla aynı masada." Sesi öfkeyle titriyordu. "Ve Renee kürsüye geldiğinde, ona ikinci kez saldırarak onu mahvettin. Ne yumruklarınızla ne de..." Skinner'ın alt bölgelerine doğru bir el salladı. "Ama sen de ona aynı şekilde saldırdın. O bir parti kızıydı. O bir parti kızıydı. erkekler onunla bir hafta önce tanışmışlardı. Bu doğru değil. Onlarla buluşmayı kabul etmişti.

Bu doğru değil. Bir uyuşturucu testi, bir süre önce biraz marihuana içtiğini gösterdi.

önceki iki hafta, onun nasıl bir kız olduğunu doğruladı. Yani bunu onun istediğini, yapmalarına izin verdiğini söylediniz. Sonra da onları haksız yere suçladın." Yakınına eğildi, vücudu öfkeyle titriyordu. "*Şimdi hatırlıyor musunuz, Mr.*

Skinner?"

"Soruya cevap verin Bay Skinner. Evet mi, hayır mı?" Skinner inledi. "Oh, Tanrım."

Doğruldu. "Şimdi o kadar rahat değil misiniz Bay Skinner? Bunu uzun uzun düşündüm. O hayvanlar serbest kaldı çünkü siz Renee Dexter'ı ahlaksız bir kız olarak gösterdiniz. Kendini savunmaya çalıştığında, sonunda hiç sesi çıkmayana kadar ona tekrar tekrar çelme taktınız." Yine sakindi ve yapılması gerekeni yapmaya hazırdı. "Şimdi sesinizin çıkmamasının nasıl bir şey olduğunu öğreneceksiniz, Bay Skinner."

*Cuma, 20 Şubat,
SAAT 3:45.*

Zoe çarşafı onun uyuyan bedeninden çekip aldı. "Kalk bakalım." Sabırsızca onun omzunu salladı. "Kalk ve parla, koca . Eve gitme zamanı."

Sırt üstü döndü ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Saat kaç?" "Neredeyse dört. Karının alarmı iki buçuk saat içinde çalacak. yarım saat."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin." Yataktan yuvarlandı ve boxer şortunu kaptı. "Ne halt etmeye uyumama izin verdin?"

Zoe, gözlerindeki parıltıyı kontrol etmeyi başarana kadar ceplerinden düşen eşyaları topluyormuş gibi yaparak başka tarafa baktı. Geri döndüğünde elleri onun eşyalarıyla doluydu. "Çünkü ben de uyuyakalmışım." Çekici bir şekilde gülümsedi. "Beni çok yordun."

Gömleğinin kuyruğunu pantolonunun içine sokarken başını kaldırdı, yüzünde kendini bir sırıtış vardı. Bunu hak etmişti, o yüzden şimdilik kendini tatmin etmesine izin verdi. "Harikaydın amına koyayım."

Dudaklarını onunkilere değdirdi. "Hmm. Biliyorum. Ama eve gitme vakti geldi."

"Ben gidiyorum. Bu gece benimle buluşmak ister misin?"

Elimde olsa yapmazdım, diye düşündü ama yine de gülümsedi. " isterim." Eğer ona kalsa, gün batımına kadar kışının derinliklerinde bir öğrendiği her yeni bilgiyle daha da ilginç bir vaka.

Çenesini parmaklarının arasına alarak dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Seni arayacağım."

Onu kapıya kadar geçirdi. "Bunu sen yap." Sonra kapıyı arkasından kapattı ve sürgüyü yerine kaydırarak Cheshire kedisi sırıtışının yüzünü ele geçirmesine izin verdi.

Adamın uykusunda konuştuğunu bilip bilmediğini merak etti. Karısının bildiğinden şüpheleniyordu.

Telefonu eline aldı. "Scott... Tabii ki saatin kaç olduğunu biliyorum. Bir saat içinde benimle karakolda buluş. Çok yoğun bir gün geçireceğiz."

Dokuzuncu Bölüm

*Cuma, 20 Şubat,
SABAH 8:30.*

"Pek iyi görünmüyorsun, şekerim."

Kristen masasının üzerindeki kâğıt yığınının başını kaldırdı, gözleri kamaşmıştı.

John'un sekreteri ofisinin kapısında duruyordu, alt kısmı endişeli bir surat ifadesiyle dışarı çıkmıştı, kollarında bir yığın dosya vardı.

"Çok teşekkür ederim, Lois." Klasörlere dikkatle baktı. "Bunların benim için olduğunu söyleme."

"Korkarım öyle." Yığın bir gümbürtüyle masasının üzerine düştü ve Lois'in ellerini cömert kalçalarının üzerine koyması için serbest bıraktı. "Dün gece uyudun mu?"

Hayır, göz kırpmadım. "Birazcık." Owen'ın o sabah doldurduğu termosun kapağını açtı ve fincanını yeniden doldurdu. "Ama beni idare edecek kadar kahvem var."

"Yeni mektup var mı?"

Reagan'ın pencerelerinin yanındaki karda bulduğu ayak izlerini düşünerek başını salladı. "Hayır, ama olacak. Bu sadece bir zaman meselesi."

Diğer savcı Greg Wilson kafasını kapıdan içeri soktu. "Ona sordun mu, Lois?"

Lois kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Ben de tam ona geliyordum."

Greg odaya girdi. Kırkinci yaş gününü yeni kutlamıştı ama ofisteki tüm kadınları kendine hayran bırakan çocuksu yakışıklılığını koruyordu.

Dönüşler hayranlıkla iç çeker ve kıskançlıkla homurdanır. "Hepimiz senin için endişeleniyoruz, Kristen."

Kristen bir kızgınlık hissetti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim Greg."

Sanki o hiç konuşmamış gibi elini salladı. "Gel bizimle kal. Biz Kayınvalidem o adamla kaçtığından beri fazladan bir odamız var."

bingo salonu."

Kristen'in ağızı açık kaldı. "Ne?" "Evet, kayınvalidem bu adamla tanıştı ve! - "

Kristen onu için olduğu kadar beynini temizlemek için de başını salladı. "Hayır, gelip seninle kalmamı mı istiyorsun?"

"Tek yaşadığını hepimiz biliyoruz," diye açıklamak için acele etti Lois.

"Sana kimin teklif edeceğini görmek için kura çektik."

Kristen kaşlarını kaldırdı. "Ve sen kaybettin, Greg?"

"Hayır, ben kazandım. Gelip bizimle kalmanı istiyoruz. Tüm bunlar sona erece kadar."

Dokunaklı bir gülümseme buldu. "Karınızın bunu onaylayacağını sanmıyorum." "Bu karımın fikriydi."

Kristen'in gözleri büyüdü. "Ona mektuplardan bahsettin mi?"

Greg kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır. Ona evinizin tadilatı olduğunu ve kalacak bir yere ihtiyacınız olduğunu söyledim." Biraz utangaçlaştı. "Sonra dün gece Richardson'ın yerini gördü ve bu sabah kahvaltıda benimle bu konuda yüzleşti. Ama ben yine de bir şey söylemedim. Sen ne diyorsun?"

Kristen ikisine baktı, yüzleri çok ciddi ve ilgiliydi ve kalbi birazcık sıkıştı. Biri onunla ilgilenmek için kendi yolundan çıkmayalı uzun zaman olmuştu. *Hayır, olmamıştı. Dün gece Reagan yaptı.* "Bence bu harika bir jest."

Greg kaşlarını çatı. "Ama?"

"Ama kendi evimden çıkarılmayacağım. Ayrıca, Teğmen Spinnelli bugün bir güvenlik kamerası kurduruyor."

Greg boyun eğmiş görünüyordu. "Bence bir hata yapıyorsunuz." İkisine de gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ciddiyim."

Lois ona hızlıca sarılmak için masanın üzerine eğildi ve Kristen kaskatı kesildi. Kendisiyle ilgilenilmeyeli uzun zaman olmuştu, herhangi bir şekilde kucaklanmayalı ise daha da uzun zaman. Lois hemen geri çekildi, yanakları hafifçe kızarmıştı ama beklenmedik hareketi için özür dilemedi. "Sana yardım edip edemeyeceğimizi bize söyleyeceksin, Kristen."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Kristen sesini yumuşatmak için büyük bir çaba . "Şimdi, mahkemede olmam gerekmeden önce tüm bu yeni dosyaları gözden geçirmek için bir saatten az zamanım var."

Lois başını sallayarak dışarı çıktı. Greg son bir yorum için kapıda durdu, normalde hoş olan yüzü asıktı. "Kris, cidden endişeliyiz. Bu adamı hafife alma."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Yapmayacağım."

Sonra tekrar sandalyesine çöktü ve dosya yüküne ekleyeceği yeni dosyalara bakmaya . Bir dakika sonra kendini toparladı ve yığından ilk dosyayı kaldırdı. Ve iç çekti. Başka bir tecavüz davası.

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Bu o günlerden biri olmayacaktı.

*Cuma, 20 Şubat,
11:00.*

"Beni beklediğiniz için teşekkürler."

Abe yolcu koltuğundaki Kristen'a baktı. Cipine tırmandığından beri söylediği ilk sözler bunlardı, ceketinin düğmeleri açıktı, yanakları soğuk ve eforun birleşiminden kızarmıştı. Adliye merdivenlerinden o kadar hızlı inmişti ki, topuklu ayakkabılarına takılıp düşmediğine şaşırmıştı. Yolculuğun ilk yirmi dakikası boyunca endişeyle arkalarından baktı, ta ki adam Zoe Richardson'ın takip etmesine rağmen onu birkaç mil geride kaybettiklerini söyleyene kadar.

Şimdi kıpırdamadan oturuyor, gözleri Ross King'in genç kurbanlarından ilkinde ev sahipliği yapan banliyödeki sessiz küçük mahallenin geçip giden manzarasına sabitlenmişti.

"değil," dedi. "Zamanı bazı telefon görüşmeleri yapmak için kullandım."

Bir otuz saniye daha geçtikten sonra, "Yeni bir şey var mı?" diye mırıldandı. "Jack kasalardan birinin içinde kurutulmuş süt izleri buldu. İki yüzde."

Hiç , gözleri hâlâ pencereye yapıştı. "Süt kasalarında süt bulmayı beklemez miydin?"

"Yakın zamanda bir süt teslimatı için kullanılmadıysa hayır."

"Yani kasalarla süt alan bir kişi ya da işletmeye erişimi mi var?" "Kasaları müzik setini tutmak için kullanıyor. Evet."

"Onları herhangi bir yerden almış olabilir."

Abe omuz silkti, kızın canlanmaması biraz sinirini bozmuştu. O sabah bir şeyler olmuştu ve Abe'in, kızın kendisine bu bilgiyi açık yüreklilikle verecek kadar güveneceğini hiç sanmıyordu. "Olabilir. "Belki.

Ama bulmaca. Jack ayrıca tüm kasaların üzerinde öğütülmüş mermer buldu, ancak katil kasaları mermer karolarla kapladığı için bu sürpriz olmadı."

Cipi ilk duraklarının önündeki kaldırıma çekti.

"Bana ne anlatacak mısın?" diye sertçe sordu ve kadın sertleşti. "Başka bir mektup mu?"

Başını çevirdi, yeşil gözleri vahşi ve çalkantılıydı. "Hayır. Bunu size söyledim. Ben aptal değilim, Dedektif."

Ona dokunmak, onu yatıştırmak istedi ama tabii ki yapmadı. "Sonra ne olacak?"

Gözleri sakinleşti. "Bugün yeni bir cinsel saldırı davası aldım. Hareket saatinden döndüğümde kurban ve babası ofisimin dışında beni bekliyorlardı."

Bu da onun cep telefonunu arayıp yarım saat daha süre istediğinde takındığı sert tavrı açıklıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece devam etmesini bekledi. Birkaç saniye geçtikten ve omuzları yorgun bir şekilde çöktükten sonra devam etti.

"İfade vermekten korkarak ofisime kapandı. Eğer ifade vermezse babası onu tehdit etti. O pislik parmaklıklar ardına girene kadar rahat etmeyeceğini söyledi."

"Eğer jüri baskı altında olduğunu düşünürse çok ikna edici bir tanık olmayacaktır."

Arkasını dönüp kaldırımın ötesindeki eve baktı. "Hayır, doğruyu söylediğini düşünmeme rağmen söylemeyecek. Ayrıca, fiziksel kanıtlar çok güçlü değil. Suçladığı adamı suçlamak için elimizde yeterli kanıt olup olmadığına karar vermeliyim."

"Ve eğer yaparsan, onu kürsüye çıkarmak zorunda kalacaksın." Onun bakışlarını küçük eve doğru takip etti. "King davasındaki çocuklar gibi."

Derin ve uzun bir iç çekti. "Ramey davası ve diğer tüm davalar. Ne zaman bir cinsel saldırı mağduru kürsüye çıksa, her şeyi yeniden yaşıyorlar."

"Belki de bu şekilde iyileşiyorlar. Unutmayı öğrenirler. Hayatlarına devam ederler."

Tekrar döndü, onun bakışlarıyla buluştu, gözleri şimdi kederle ve kalbini sıkıştıran savunmasız bir pişmanlıkla doluydu. "Asla unutmazlar," dedi sessizce. "İyileşebilirler ve hayatlarına devam edebilirler ama asla ama asla " Kapıyı açtı ve zıplayarak aşağı indi. "Hadi şu işi bitirelim," dedi ona dönüp bakmadan.

Sersemlemiş bir halde oturup eve doğru bakan Kristen'ın arkasından baktı, sonra da kaldırımda durduğu yere doğru ilerledi. "Kristen - "

Başını salladı, sert ve kararlı bir hareketle rahat bıraktı. Zaten ne söyleyeceğinden de emin değildi.

Araba yolunu işaret etti. "Reston'ların misafirleri var," dedi. Bu doğrudu. Arabalar garaj yolunda ve sokağın diğer tarafında sıralanmıştı. "Bay Reston onların sözcüsüydü. O zaman birlikte durdular," dedi.

açıkladı ve ön tarafa doğru yürümeye başladı. "Tüm ebeveynler. Sanırım bu değişmedi."

Kapıyı çalmasına bile gerek kalmamıştı. Ön verandaya adım attıklarında kapı açıldı. İçeride çorap ayaklı, üzerinde Bears sweatshirt'ü ve hırpalanmış bir kot pantolon olan bir adam duruyordu. Yüzünde yorgun bir teslimiyet ifadesi vardı.

"Bayan Mayhew," dedi usulca. "Biz de sizi bekliyorduk." Kapıyı daha geniş açtı ve içeri girdiler. Abe odanın etrafına baktı. daha fazla yetişkin oturdu. Hepsini merakla onu inceledi, sonra bakışlarını indirip düşmanca bir suçlamayla Kristen'a baktılar.

Bu da Abe'i çok kızdırmıştı. Derin bir nefes aldı ve neden orada olduklarını kendine hatırlattı. Çocukları sadece King tarafından değil, aynı zamanda onlara adalet vermeyen yargı sistemi tarafından da korkunç bir şekilde mağdur edilmişti. Kristen'ın arkasında durarak hafifçe omzuna dokundu. Temas karşısında irkildi, sonra boğazını temizledi.

"Bu Dedektif Reagan. Bu davaya atandı."

Bu durumda söylenmesine gerek yoktu. Ebeveynlerden biri bile tek kelime etmedi.

Omuzları kaskatı kesilmiş olan Kristen devam etti. "Ross King öldürüldü. Sabahı kurbanların ailelerini bilgilendirerek geçirmeyi planlamıştık ama Burada hep birlikte bulunarak işimizi kolaylaştırdınız."

"İşinizi kolaylaştırdığım için çok mutluyum Bayan Mayhew." Alaycı küçümseme koltuktaki adamlardan birinden geldi ve Abe neden orada olduklarını kendine tekrar hatırlatmak zorunda kaldı.

Kristen iğneyi görmezden geldi. "Belli ki hepiniz bilgilendirilmişsiniz."

Reston, beş zarfın düzgün bir şekilde durduğu sehpayı işaret etti. Satır. "Bunları hepimiz dün sabah aldık. Ve o muhabiri dün gece haberlerde gördük."

Kristen odayı aradı. "Fuller'lar nerede?"

"Geçen yıl boşandılar," diye yanıtladı Reston. "O da geçen sene Oğullarıyla birlikte Los Angeles'a. Şirketi onu Boston'a taşıdı. Evlilikleri bu yükü kaldıramadı."

Bir kadın koltuktan kalkıp Reston'un yanına geldi ve destekleyici bir eş edasıyla kolunu onun beline doladı. "Dün o kadınları görmeye gittiğinizi biliyorduk. Bunun sadece bir mesele olduğunu düşündük."

"Sen bize gelmeden önce çok zaman geçti." Başını ve Abe'in gözlerindeki meydan okumayla karşılaştı. "Eskiden normal, mutlu bir aileydik, Dedektif Reagan. Ross King'e kadar. Hiçbirimiz onu ölü gördüğümüze üzülmüyoruz."

Abe her bir ebeveynin yüzüne bakarak kelimelerini dikkatle seçti. "Aksini varsayıyormuşum gibi davranarak zekanıza hakaret etmeyeceğim. Ross King benim merhametimi hak ediyormuş gibi davranarak kendi dürüstlüğümlü de küçük düşürmeyeceğim. Ama kurban hakkında ne hissettiğimden bağımsız olarak cinayeti soruşturmak benim işim. Bunu kabul etmenizi beklemiyorum, ama bu onu daha az gerçek yapmaz."

Odada mutlak bir sessizlik vardı. Sonra kadınlardan biri ağlamaya başladı. Kocasını yüzünde çaresiz bir öfkeyle ayağa kalktı. "Bize şunu söyleyin, Bayan Mayhew. Acı çekti mi?"

Kadın başını kaldırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bize bu kadarını borçlusunuz."

Kristen omzunun üzerinden Abe'e baktı ve bir an için hıçkırarak ağlayan annesinin ıstıraplı gözlerine yansıdı. Sonra kayboldu. Tekrar bekleyen aileye baktı. "Devam eden bir soruşturma hakkında size ayrıntılı bilgi veremem."

"Allah belanı versin!" Bir başka baba daha ayağa fırladı. "Dediğinizi yaptık. *Sen* onu içeri atabileceğini söylediğin için çocuklarımızı *cehenneme* ." Koltuğuna geri çökerek çenesini göğsüne indirdi ve omuzları titremeye başladı. "Lanet olsun sana," diye fısıldadı.

Abe onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu, sonra nefesi sessiz bir iç çekişle onu terk etti. "Size ayrıntı veremem," diye tekrarladı. "Ama..."

Baba başını kaldırdı ve Abe adamın sefaleti karşısında kendi gözlerinin de acıdığını hissetti. "Ama?" diye fısıldadı adam.

Kristen basitçe, "Acı çekti," dedi.

"Çok fazla," diye ekledi Abe, ebeveynlerin bir sonraki adımında ne yapacaklarını merak ederek.

baktılar, acımasız rahatlama hâkimdi. "King'in katilini bulduğumuzda hepinizin ona bir teşekkür kartı göndereceğinizi biliyorum ama - "

"20 yıllık bir şişe viski dene." "Florida'daki devre mülkümde bir hafta." "Bears'a sezonluk bilet."

Abe onları susturmak için bir elini kaldırdı. "Anlıyorum. Yine de bana yardımcı olacağınızı umuyorum. Notların teslim edildiği zamanı belirlemeye yardımcı olacak bir şey gören oldu mu?" Kimse tek kelime etmedi ve Abe

iç çekti. "Belli ki akıllı insanlarsınız. Haberlerden King'in öldürülen tek kişi olmadığını . Siz de biliyorsunuz ki kanunsuz adalete göz yummak. Eğer buna göz yumsaydınız, King'i kendiniz öldürürdünüz."

"Yapmadığınızı nereden biliyorsun?" Reston dikkatle sordu.

"Bilmiyorum," dedi Abe. "Ama dediğim gibi, siz akıllı insanlarsınız.

Biliyorsunuz ki

Hepiniz şüpheli listemdesiniz. Orada olmanızın çocuklarınız için bunu kolaylaştırmayacağını da biliyorsunuz. Zaten cehennemi yaşadılar. Şimdi, ben

King'i üç yıl önce terk etmemenizin tek nedeninin çocuklarınızın sizi Joliet'te ziyaret ederek büyümesini istememeniz olduğunu düşündüm." O

Bunun üzerine irkildiklerini gördü ve amacına ulaştığını anladı. "Notları ne zaman aldığını bilmem gerekiyor, sonra da King'in kaybolduğu gece nerede olduğunu bilmem gerekecek."

"Hangi gece kayboldu?" Bayan Reston sordu.

"Her şey sırayla." Abe not defterini çıkardı. "Burada sadece Reston'ları tanıdığım için adınızı, notu nerede bulduğunuzu ve ne zaman aldığınızı bilmem gerekiyor."

Bay Reston omuz silkti. "Önceki gece kanepede uyuyakalmışım. Sabahın üçünde uyandım ve fırtına kapısını kilitlemek için ön kapıyı açtım ve çerçeveye sıkışmış notu gördüm."

"Güzel." . "Sıradaki?" Diğer tüm ebeveynler uyandıklarında notları gördüklerini söylediler. Biri saat altıda, diğerleri sabah yedide.

Kristen'a bağırان adam hariç hepsinden yanıt almıştı. O adam hâlâ başını öne eğmiş oturuyordu. Abe bekledi ama adam hiçbir şey söylemedi.

Kristen sorgulama sırasında hiçbir şey söylememişti. Şimdi eğildi ve adamın omzuna dokundu. "Eve saat kaçta geldiniz Bay Littleton?"

Başını kaldırdı, kırmızı gözlerini kıstı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Karısı yorgun bir şekilde iç çekti. "Neden biliyorsun, Les. Eve saat bir buçuk gibi geldi." Abe'e baktı. "Les ve Nadine Littleton."

"O zaman not orada mıydı Bay Littleton?" Kristen sordu.

"Evet." Littleton döndü. Daha fazlası vardı, Abe bunu biliyordu. "Notu teslim eden birini gördünüz mü?" Kristen bastırdı, ama nazikçe.

Littleton tereddüt etti, sonra başını salladı. "Zarfı posta deliğinden geçirdi."

Abe bekledi ama adam başka bir şey söylemedi. "Ve? Neye benziyordu?" Littleton sıkıca omuz silktilti. "Siyah giyinmiş. Orta boylu. Başka bir şey yok."

"Araba mı?" Kristen tekrar onun omzuna dokundu. "Lütfen, Bay Littleton."

"Beyaz minibüs. Tek bildiğim bu."

Kristen doğruldu. "Sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim, Mrs. Littleton? Nerede olduğunu öğrenmeye başlayabilirsin," diye mırıldandı Abe'e. "Hemen döneceğiz."

Bayan Littleton'ı mutfığa götürürken, gruba geri döndü. Hepsi de söz konusu gece evde birlikte olduklarına yemin ediyordu. Kristen Bayan Littleton'la birlikte döndü ve eldivenlerini giydi.

"Littleton'ların nerede olduğunu biliyorum, Dedektif Reagan."

Ona şaşkın bir bakış sonra not defterini kapattı ve masanın üzerindeki beş zarfı paketledi. "Hepinizden basına konuşmamanızı rica ediyorum."

"Peki ya yaparsak?" Reston sordu.

Abe içini çekti. "Bu senin hakkın elbette. Ama Zoe Richardson ses getirecek bir haberden başka bir şeyle ilgilenmiyor. İlk seferinde çocuklarının adını bu işin dışında tutmuştun. Umarım öncelikleriniz hâlâ doğru yerdedir." Onları bu sözlerle baş başa bıraktı ve Kristen'la birlikte sessizce cipe doğru yürümeye başladılar. İki de kemerlerini bağladıktan sonra motoru çalıştırdı. "Bekliyorum."

İçini çekti. "Bay Littleton duruşmadan beri içki sorunu yaşıyor. Birkaç ay önce bir bar kavgası nedeniyle tutuklandı. Bayan Littleton bana geldi ve yardım etmemi istedi."

"Bunu yapmak onun için zor olmalı."

Bir kızıl kaş alaycı bir ifadeyle kalktı. "Hiçbir fikrin yok. Her neyse, davada ASA ile birlikte çalışarak Littleton'ın şartlı tahliye ve bir ayıklık programına katılımı daha hafif bir kabahat işlemesini sağladım. Ben sadece onun

dün gece dışarıda içiyormuş. Bayan Littleton bana barın ve onu eve getiren taksi servisinin adını verdi. Belki taksi şoförü bir şey görmüştür. Bay Littleton da King'in kaybolduğu gece dışarıdaydı. Taksi onu eve getirene kadar bardaymış." Uzaklara, Reston'ların evine baktı. "Sorunlarını diğerlerinin önünde dile gerek görmedim."

Abe cipi vitese taktı. "Burada birkaç şey öğrendim."

Yüzü hâlâ pencereye dönüktü. "Ne gibi?"

"Adamımız beyaz bir minibüs kullanıyor, siyah gece kıyafetleriyle klişe bir açıklama yapıyor, notları bir buçuk ile üç arasında teslim ediyor.

A.M. ve..." Kız gözleriyle buluşana kadar bekledi.

Temkinli bir şekilde. "Ve?"

"Ve sen de çok nazik bir insansın Kristen Mayhew."

Gözleri gizlenemez bir şaşkınlıkla açıldı ve yanakları kızardı, ama başka tarafa bakmadı ve an uzadı, Abe aniden onun nefesinin hızlandığını fark .

Kendi kalbinin atışıyla eşleşiyordu. Sertçe yutkundu, fısıltısı boğuk çıkıyordu. İnanılmaz derecede seksiydi. "Teşekkür ederim, Abe."

Gözleri kızın hafifçe aralanmış dudaklarına, oradan da nabzının boğazının çukurunda yere kaydı. Hava inkar edilemez bir şekilde yüklü olduğu için, kız alt dudağını dişlerinin arasına aldığı için ve özellikle de işe geri dönmek kesinlikle aklındaki son şey olduğu için Abe kararlı bir şekilde koltuğunda döndü ve cipi kaldırımdan çekti. "Bir şey değil."

Cuma, 20 Şubat,

13:00.

Zoe öfke içindeydi, adli tabiplikteki bir teknisyenden almayı başardığı bilgi bile acı bir zaferdi. Burada, adliye binasının önünde oturmuş kraliçenin saklandığı yerden çıkmasını bekliyorlardı. Lanet olsun. "Onları kaybettiğine inanamıyorum."

Scott burun kemiğini sıktı. "Bunu söylediğin her on seferde de özür diledim. Takip edilmek istemeyen bir polise ayak uydurabileceğini düşünüyorsan, tamam. Bir dahaki sefere sen sür, ben de mikrofonu zavallı bir piçin boğazını."

Zoe gözlerini devirdi. En azından cipinin plakasından polisin adını öğrenmişti. Dedektif Abe Reagan. Kayıtlara bir çağrı polis bir ailesi ve ölü bir karısı olan kariyer CPD'si olduğu ortaya çıktı. Kasette iyi görünürdü. Harika bir profil, ve o defans oyuncusu omuzları. Mmm. Yolcu koltuğunda oturan Mayhew'i kıskandı. "Pekala, o Bir ara geri gel."

Scott beklemekten sabırsızlanarak kıvrandı. "Dün çıkardıkları cesetlerin isimlerini almışsın. Neden bunun filmini çekmiyorsun?"

Bu doğrudu. Ofisteki bir tatil partisinden sonra yaptığı küçük bir patavatsızlık ona ME'nin ofisinde sonsuz bir bilgi kaynağı sağlamıştı. Erkeklerin eşlerinin kaçamaklarını öğrenmesini engellemek için neler yapabilecekleri inanılmazdı. Bunu hak ettiğini düşündü. Ölü insanları rutin olarak kesip biçen ellerin ona dokunacağı düşüncesi hâlâ tüylerini ürpertiyordu.

Artık Kristen'in işlediği üç suçun haklı olduğunu biliyordu. ve morgdaki beş ceset ve isimleri. O yapabiliirdi Blade Üçlüsü tarafından öldürülen çocukların ailelerinin filmini , ancak günün sorusunu sorduğunda Mayhew'in yüzünün filmini çekmeyi kaçırarak istemedi.

"Eee?" Scott talep etti. "Ölü küçük çocukların olduğu eve gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Hayır," diye tersledi Zoe. Sonra Dedektif Reagan'ın cipi adliyenin önünde durunca koltuğunda doğruldu. "Gösteri zamanı, Scott gidelim."

Kristen arabadan inip adliye merdivenlerinin yarısına gelene kadar bekledi, sonra arabadan atladı, Scott peşindeydi, teyp yuvarlanıyordu. Kristen'in yoluna çıktı ve kadının gözlerinin öfkeyle parlamasından büyük zevk aldı.

"Yorum yok Richardson," diye . Bir adım daha attı ama Zoe bir dans adımı kadar zarif görünmesini sağlayarak ona yumuşak bir şekilde engel oldu. Bu bir hediyeydi.

"Soruyu henüz sormadım, Avukat Bey." "Ama soracaksın."

"Yapacağım. Peki ya şimdi?" mikrofonu kendi ağzına yaklaştırdı. "Şu anda beş cinayetiniz olduğunu doğrulayabilir misiniz, ASA Mayhew?"

Mayhew'in gözleri bir anlık şokla genişledi, sonra daraldı. "Yorum yok." Yürümeye başladı, Zoe adım adım ona ayak uyduruyor, Scott tüm dansı filme alıyordu.

"Katilin size kişisel mektuplar göndererek cinayetleri bir hediye olarak sunduğu doğru mu?"

Mayhew aniden durdu, ağzı sıkı bir çizgiyle çizilmişti. "Yorum yok." Ama aniden durması her şeyi anlatıyordu. Merdivenlerden yukarı fırladı ve Zoe son bir hamleyle onu bıraktı, Mayhew'in geri çekilen sırtına son sorusunu haykırdı.

"Ramey'nin kurbanlarına yazdığı notları 'Mütevazı Hizmetkârınız' diye imzalamış. Sizin mektuplarınız da böyle mi imzalanıyordu, ASA Mayhew?"

Kristen durdu ve döndü, şimdi tamamen sakindi. "Belki de ilk üç seferde beni anlamadınız. Yorum yok, Bayan Richardson."

Zoe, "devam et," diye emretti ve Scott, Kristen adliye binasının içinde kaybolana kadar yuvarlanmaya devam etti.

Scott kamerayı indirdi. "Mektupları bizzat aldığını nereden biliyorsun?" Zoe sakince gülümsedi. "Ben iyiyim Scottie. Ve bunu sakın unutma."

*Cuma, 20 Şubat,
13:30.*

Önündeki sayfalarındaki kelimeler bulanıklaştı. Tek bir kelime bile okumamıştı.

Bu hiç adil değildi.

Kristen dudağını ısırıldı. Bu cümleyi daha önce kaç kez duymuştu? Eyalet 'na katılalı beş yıl mı olmuştu? Çok fazla kurbandan çok fazla kez, ki bu da çoğu zaman bunu daha az doğru yapmıyordu. Kendisi bunu kaç kez söylemişti? Son zamanlarda değil, kabul etmek zorundaydı. En azından kendi hayatı söz konusu olduğunda.

Ki şu anda bu gerçekten berbat bir durum.

Ama onun hayatı daha kötüydü. Birkaç kez. Cidden daha kötü. Yine de şikayet edecek biri değildi. Özel hayatını tutardı. *Peki neden bugün? Lanet olsun.* Dişlerini sıktı ve mendille dudağını sildi.

Reagan'a bunu söylemesine ne sebep oldu? *Asla ama asla unutmazlar. Kafayı mı yedim ben?* Gözlerini kapadı, sanki Reagan'ın şok olmuş gözlerinin görüntüsünü zihninden silecekmiş gibi masasından uzağa baktı. Adını söylediğinde çıkan sesi. *Sanki biliyormuş gibi.* Ya da Reston'ların evinden sonraki bakışı. Ona o mavi gözlerle bakmıştı. bir gaz alevinin merkezi.

Ona iyi bir insan demişti.

Tanrım. *Keşke bilseydi. Gerçekten, gerçekten bilseydi.*

Daha fazlasını istemişti. Bakışları ısınmış, hava öylesine yoğunlaşmıştı ki kollarında tüyler diken olmuş, sırtı ürpermişti.

Ona pek çok şey denmişti ama saflık bunlardan değildi. Frijit, evet. Buz Kraliçesi, evet. Naif, son zamanlarda değil. Reagan onu öpmeyi düşünmüştü. Tam orada, Reston'ların evinin önünde.

Boş, neşesiz bir kahkaha attı. *Keşke bilseydi. O kadar hızlı koşmuştu ki...* Onu öpmeyi düşünmüştü. Ve çılgınca bir an için, onun kendisine dokunmasının nasıl bir his olduğunu merak etmişti, dudaklarının sert mi yumuşak mı olduğunu merak etmişti, kollarını onun güçlü boynuna dolamanın ve tutunmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Sıkı.

O delice an için, onu geri öpmeyi düşünmüştü. Belki de onu bu kadar sarsan şey buydu.

"Kristen, bir ziyaretçin var."

Sarsılarak döndüğünde Lois'in kapısının önünde durduğunu ve endişeli görüldüğünü gördü. Kristen dikkatli bir nefes aldı ve Gün Sayacı'na baktı. Takviminde on beş dakika daha boştu.

"Öğleden sonra gelmelerini sağlayabilir misiniz?" Basın toplantısından sonra. Richardson Chicago'daki tüm mikrofonların önünde davalarını havaya uçurduktan sonra. *Reagan'a söylemeliydim*, diye düşündü. *Onu hazırlamalıydim*. Kendisinin iyi bir insan olduğunu düşünen bu adam için en azından bunu yapabilirdi. Hah. "Şu anda biraz meşgulüm."

"Hayır, bekleyemez." Owen elinde büyük bir kese kağıdıyla Lois'in etrafından dolandı. "Öğle yemeği için gelmedin."

Kristen yorgun bir rahatlamayla sandalyesine geri oturdu. Masasının üzerindeki klasör yığınının işaret . "Çok fazla evrak işi var."

Owen hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. "Evrak işleri öğle yemeğini atlamak için bir neden değil Kristen. Sana biraz et yahnisi getirdim." Çantayı masanın üzerine koydu ve gür kaşlarını kaldırdı. "Tatlı olarak da biraz vişneli turta."

Gülümseyerek ona baktı. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

Sert görünüyordu. "Ne sorunu? Plastik bir kâseye biraz güveç koydum ve birkaç blok yürüdüm. Ayrıca binada başka siparişlerim de vardı." Çantasından plastik bir kâse çıkarıp kadının önüne koydu. "Dün gece haberlerde Richardson denen kadını gördüm."

İç çekti. "Evet, sonunu yakaladım."

Owen kaşlarını çattı. "Söyledikleri doğru mu? Dışarıda kanunsuz bir katil olduğu doğru mu?"

Kristen kassenin kapağını çekti. Harika kokuyordu. "Owen, bir şey bilsem de bilmesem de sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Başını kaldırdı, sırtmaya çalıştı ama . "Yine de yahniyi yiyebilir miyim?"

O gülümsemedi. "Bütün sabah haberleri izledim Kristen. Dün gece Richardson adlı kadının anlattıkları yüzünden kanunsuzlar hakkında çok konuşuldu."

Müthiş. "Sokakta ne konuşuluyor?"

Dudakları inceldi. "Nihayet birileri bu kasabada suça karşı tavır alıyor."

Kristen yüzünü buruşturdu. "Bütün bunlar için çok fazla." Rapor yığınının işaret etti. "Bu gece saat on olduğunda ve ben hala burada olduğumda bunu hatırlamam gerekecek."

"İşler çirkinleşebilir, Kristen." Owen ceketinin fermuarını çekti. "Ben ve Vincent endişeliyiz. Sadece dikkatli olmanı istiyoruz."

Kristen, *Zoe bir sonraki haberini yayınlayana kadar bekle*, diye düşündü.

Çirkinlik yepyeni bir anlam kazanacak. "Her zaman öyleyim, Owen. Yemek için teşekkürler."

*Cuma, 20 Şubat,
13:50.*

Abe masasına bir çanta koydu. "Aç mısın?"

Mia başını kaldırıp derin derin kokladı. "Duruma göre değişir. Ne oldu?"

"Döner ve hamburger." Çantanın içine baktı. "Ve baklava."

Mia dudaklarını yaladı. "Senin hakkında söylediğim her kötü şeyi geri alıyorum." Abe kıkırdadı. "Bundan şüpheliyim."

Bir hamburger seçti. "Taksiciden bir şey aldın mı?"

"Dün sabah erken saatlerde Littleton'ı bıraktıktan hemen sonra yanında büyük bir çiçek olan beyaz bir minibüs gördüğünü söyledi."

Mia'nın kaşları çatıldı. "Bir çiçekçi dağıtım minibüsü mü? Bir adı var mı?"

"Adında 'çiçekler' olduğunu söyledi," dedi Abe kuru bir sesle, dönerini açarken. Takdir dolu derin bir nefes aldı. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

"Şey, *bu* onu daraltmalı."

"Büyük Chicago'da 460 yere. Kontrol ettim bile."

"Jack, Kristen'in arabasındaki eşyalarda çiçeksi bir şey buldu mu?"

"Hayır ve bu onu rahatsız etti. Jack, katil cesetleri ya da kasaları taşımak için bir çiçek dağıtım minibüsü kullandıysa, en azından kıyafetlerde bir şey bulacağımızı düşündü. Polen ya da başka bir şey." Kumlama ekipmanı satın alan Chicago bölgesi müşterilerinin fakslanmış listelerini işaret etti. "Nasıl gidiyor?"

Sinirli bir şekilde kâğıtları . "Ne aradığımı bilseydim yardımı olurdu. Burada yüzlerce isim var. Todd Murphy sabıka kaydı için isimleri araştırmaya yardım ediyor ama nedense adamımızın başının daha önce belaya girdiğini sanmıyorum."

Abe de onunla aynı fikirdeydi. "Bakalım bunlardan herhangi biri Chicago'da adında 'çiçek' geçen çiçekçilerden birinde çalışan insanlar var. Bana birkaç sayfa ver."

Ona bir avuç kâğıt uzattı ve Spinnelli'nin ofisinden yüksek sesle bir bağırış gelince yüzünü buruşturdu. "Mutlu değil."

Abe şöyle bir baktı, Spinnelli'nin volta attığını, kulağına bir telefon tuttuğunu ve çılgınca el kol hareketleri yaptığını gördü. "Ne, basın toplantısı yüzünden sahne korkusu mu?" Saat üçte yapılması planlanmıştı.

"Tabii ki hayır. Richardson'ın haberi nasıl aldığını kaptana açıklamaya çalışıyor." Başını öne eğdi ve yüzbaşı ona bakınca kaşlarını çatı. "be. Bildiğini sanıyordum."

Boynunda, stresin kesin bir işareti olan keskin bir sıcaklık hissetti. "Neyi biliyordum?"

"Richardson Kristen'in de mektup aldığını ve morgda beş ceset olduğunu ve isimlerini biliyor. Görünüşe göre Richardson adliyeye girerken onu pusuya düşürmüş. Kristen olaydan hemen sonra Spinnelli'yi aramış. Sana da söylediğini sanıyordum."

İştahı kayboldu. "Hayır, yapmadı." Aslında, cipten yeterince hızlı çıkamamıştı. Reston'ların evinden sonraki saatler en hafif tabiriyle gariپ geçmişti. Çetenin açtığı ateş sonucu ölen ilk çocuğun evine varıncaya kadar hiçbir şey söylemeyerek içine kapanmıştı. Sonrası tamamen işti. Ve bir kez bile ona Abe demedi. Öldürülen çocukların aileleriyle konuştular. daha fazla öfke ve suçlamayla, mütevazı evlerinden iki mektup daha aldı.

, sonra onu sessizlik içinde adliyeye geri götürdü, kalın ve ağır.

Richardson hakkında onu aramamıştı, ona güvenmemişti. Bu onu incitmişti. Ama Reston'ların evinin önünde otururken onun gözlerinde gördüğü şey ilgiydi. İlgi ve sıcaklık. Reston'ların evinin önünde onu öpmesine ramak kalmıştı ki bu kabul edilemez bir şey olurdu. Profesyonelce olmazdı. Muhtemelen harika.

Ama o çekildi. Korkuyordu, biliyordu. *Ben de korkuyorum*, diye düşündü. Ama Kristen'in korkusu daha derindi ve kaynağını düşünmekten korkuyordu, çünkü bildiğini düşünüyordu. Ve eğer haklıysa, önlerinde çok uzun bir yol vardı.

Kristen Mayhew ile tartışmayı düşünmek için bile deli olmam gerekir, . Peki neden öyleyim? Çünkü o cesur ve gözü pekti. Yeşil gözler ve ince kıvrımlar. Hızlı bir zekâ ve sessiz bir zarafet. Ve ona nefesini tutturan bir kahkaha.

Belki de sadece iyi bir insan olduğu içindi. Belki de Kristen Mayhew'in güzel bir kadın ve iyi bir insan olmasından daha karmaşık olması gerekmiyordu.

Saçmalık. Bundan çok daha karmaşıktı.

Mia düşünceli bir sessizlik içinde hamburgerini bitirdi. Ağzını bir peçeteyle sildi, sonra peçeteyi küçük bir kare şeklinde katladı. "Kristen'ı uzun zamandır tanıyorum, muhtemelen herkesin onu tanıdığı kadar iyi tanıyorum," dedi sonunda. Başını kaldırıp Mia'nın mavi gözlerindeki anlayışı gördü ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Ama kimse onu o kadar iyi tanımıyor," diye devam etti. "Her zaman biraz yalnız biri olmuştur." Kaşlarını çattı. "Soyunma odasında ona Buz Kraliçesi diyorlar ki bu hiç adil değil."

Abe, anne Reston'ların oturma odasında Kristen'in gözlerindeki ıstırabı, anne babanın acımasızca suçlayıcı sözlerine rağmen Kristen'in kendini savunmak için nasıl tek kelime etmediğini hatırladı. Onlar içeri girmeden hemen önce kurbanlara "asla ama asla unutmayacaklarını" söylemesi. Hayır. Onun gördüklerini gören birinin ona buzve soğuk diyebileceği düşünülemezdi.

"Evet, bu hiç adil değil." Sesi sakindi. Hissettiğinden çok daha sakindi. Kristen Mayhew onun içinde yıllardır hissetmediği bir şeyi ortaya çıkarmıştı, Onu inciten herkesi korumak, onlarla ilgilenmek için şiddetli bir arzu.

Katil de aynı şekilde hissediyordu. Farkına varması ani ve net oldu.

Bu yüzden hediyeleri için onu hedef almıştı, bu yüzden onu kendi evinde izliyordu.

Eve.

"Katil onu tanıyor," dedi.

Mia şaşkın görünüyordu. "Bunu biliyoruz."

"Hayır, onu *tanıyor*. Onun insanlarla, kurbanlarla etkileşimini gördü." Merhamet, ıstırap. "Ve ondan nefret etmiyor."

"demek istiyorsun?"

Abe öne eğildi, gergindi. "Son iki gündür onu tüm bu kurbanlar ve aileleriyle birlikte izledim. En azında soğuk, en uçta düşmanca davranıyorlar."

"Stan Dorsey gibi."

"Evet. Ama kimse sıcak davranmadı, kesinlikle hayranlık duymadı." Yardım etmek için elinden geleni yaptığı ve acınası sefaletiyle hâlâ onu lanetleyen Les Littleton bile.

Mia'nın gözleri parladı. "Yani ya onları temsil etmedi ya da kaybetmedi."

"Kaybetti," dedi Abe, "Kristen onu temsil etse de etmese de.

Westphalen'ın ne dediğini hatırla. İçimden bir ses Kristen'la televizyonda görmenin ötesinde gerçek bir bağı olduğunu söylüyor. Onunla şahsen tanıştı, bundan eminim. Acaba mahkemede kaybeden ve onu suçlamayan bir kurban bulabilir miyiz?"

Mia düşünerek başını eğdi. "Bize kaybettiği tüm davaların listesini verdi. Acaba o veri tabanında müşteri memnuniyetini not etmiş midir?"

Abe telefonu açtı. "Öğrenmenin bir yolu var."

*Cuma, 20 Şubat,
14:00*

Evi ilk inşa eden adam trompet çalıyordu. Adamın karısı görünüşe göre kocasının müzik yeteneğini pek takdir etmemiş ve ya trompeti bırakması ya da bodruma ses yalıtımı yaptırması konusunda ısrar etmiş.

Bodrum kapısını arkasından dikkatlice iterek kapattı.

Neyse ki adam trompetini gerçekten çok seviyordu. Ses yalıtımı olmasaydı şimdiye kadar bir komşu tarafından ihbar edilmiş olurdu.

Ama Şimdi, hiç ses yoktu. Skinner ölmüştü. Ölüm katılığı gelip geçmiş, bedeni gevşek bırakmıştı. Bir insanın iki kez ldürülebilmesini dileyerek cesede yaklaştı. Skinner'ın durumunda belki de yüz kez. Piç kurusu, masumları avlayan pislikleri savunarak bir kariyer yapmıştı. Skinner'ın North Shore'daki sekiz yatak odalı evi, lüks arabaları, çocukları için lüks özel okullar... Hepsi kanlı parayla satın alınmış, masumların çektiği acılar ve suçluların iğrenç pezevenklikleriyle denmiŐtı.

ekmecedен tabancasını çekti, bir adamı iki kez öldürmenin imkânsız olduğunu biliyordu, sembolik bir jestle yetinmek zorunda olduğunu biliyordu. Küçük bir tantanayla tabancanın namlusunu Skinner'ın alnına doğrulttu.

Tetiği ekti. Ve bir kez başını salladı. BitmiŐtı. Ve iyi yapıldı.

Sadece birkaç ayrıntıyı tamamladıktan sonra Leah'nın akvaryumunu bir kez daha ziyaret etmeye hazır olacaktı. Eldivenlerini giydi ve Bay Skinner'ın Armani takım elbisesini çıkarmaya hazırlandı. Ne de olsa Skinner son durağına vardığında onu dayanılmaz derecede sıcak bulacaktı.

Onuncu Bölüm

Cuma, 20 Şubat, 14:15

Kristen ve Jack, Julia'nın Ross King'in gövdesinden keten ipi çekmesini izlediler. Randevusu tamamlanmış, Julia'nın King'e otopsi yapmasını izlemek için aşağı inmişti. Eğer bir otopsi zihnini temizleyemezse, hiçbir şey temizleyemezdi. Yolda Jack'le karşılaştı, yüzü asıktı. Giysilerde, sandıklarda ya da mezarlıktaki toprakta yeni bir şey bulamamıştı. Bir şeyler bulabileceği başka bir laboratuvar testine işaret edecek bir şey bulmak için oradaydı.

Ve Julia'ya karşı bir şeyler hissettiği için, diye düşündü Kristen. Julia dışında herkesin bunu bilmesi çok kötü.

"Bunu her kim yaptıysa ne çok iyi biliyormuş," dedi Julia. "Güzel, düzgün dikişler, eşit yerleştirme, yırtılma yok." Başını kaldırıp Kristen'in bakışlarıyla buluştu, taktığı gözlükler gözlerini bozmuştu. "Ya bir doktor ya da yorgan dikme arısının kraliçesi."

Jack, Kristen'in sağında durduğu yerden, "Ya da bir avcı," diye ekledi. Kristen ve Julia şaşkınlıkla ona bakınca omuz silkti. "Eskiden amcamla birlikte avlanırdık. Bir sürü geyik ve ördek. Bir ördeği daha güzel giydirebilirdi.

bir cerrahthan daha çok dikiş atar."

Julia tekrar cesede, "Bu temiz kesiği açıklıyor," dedi.

Kristen daha da yaklaşarak Julia'nın eldivenli ellerini izledi. "Ne demek istiyorsun?"

Julia, King'in derisinin bir parçasını geri çekti. "Herhangi bir tereddüt belirtisi yok."

"Pürüzlü kenarlar yok," dedi Jack ve Julia başıyla onayladı. "Kesinlikle. Kesi sadece olması kadar derine iniyor."

Her iki kapağı da geri çekerek altındaki anatomiye ortaya çıkardı. "Organlarda bir hasar yok... en azından bıçaktan. Kurşunun girdiği yer burası. Bunu kim yaptıysa bıçak kullanmakta çok iyiymiş. Bir avcı olduğunu düşünmezdim ama haklı olabilirsin."

"Bu bir olasılık." Arkasındaki derin ses kafasında uyarı zillerinin çalmasına neden oldu ve Reagan'ın kapı aralığında dikildiğini görmek için dönmeden önce kendini toparlamak için ancak bir dakikası vardı. Kapı aralığını dolduran Mia, zar zor onun arkasında görülebiliyordu. Farkındalık aralarında vızıldadı ve sabah hatırası hala yanıyordu, Kristen başka tarafa baktı.

"Dedektif Reagan," dedi Julia. "Anneniz öğle yemeği getirdi mi?" sordu umutla.

Reagan odaya girdi ve oda birdenbire çok daha küçük hale geldi. "Belki bir dahaki sefere," diye karşılık verdi. "Yani oğlumuz hızlı iğnesi olan bir keskin nişancı. Otopside başka bir şey çıktı mı?"

"Henüz değil." Julia hızlı adımlarla tekrar cesedin yanına eğildi.

"Beyaz minibüs hakkında ne öğrendin?" Kristen sordu ve Reagan döndü, gözleri sitemle kısılmıştı ve bir an için hiçbir şey söylemedi. Spinnelli'yi aradığını bildiğini ve önce onu aramayarak onu gücendirdiğini biliyordu. Muhtemelen onu incitmişti bile.

Ama onu arayamamıştı. O sabah kendisinin açtığı yaralar hâlâ hamdı, aşağılanma hâlâ çok tazeydi. Bildiğini sanıyordu ama bilmiyordu. Ve bilseydi bile, anlamasının hiçbir yolu yoktu.

"Bir çiçek dağıtım minibüsüydü," dedi sonunda, aynı sessizlikle. "Spinnelli'nin birkaç adamı King'in cesedinin bulunduğu Arboretum bölgesinde benzer bir minibüs gören olup olmadığını araştırıyor. Umarım izler kaybolacak kadar uzun zaman geçmemiştir."

Julia'nın teknisyenlerinden biri elinde bir pano ile geldi. "Bu her gün göremeyeceğiniz bir şey," dedi Julia. "Blade vies'inizden ikisinde hücresel hasara dair kanıtlar var. Bu slaytlara bakılırsa, çete üyelerinizin bir zamanlar kaskatı donmuş olduklarını söyleyebilirim."

Mia tsked. "Dondurucu yanığı. Saran Wrap kullanmalıydım."

Reagan, Julia'ya dönmeden önce Mia'ya eğlenen bir bakış attı. "Bu mantıklı."

Julia kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Mia başıyla onayladı. "Üç Blades fotoğrafta , ama onlar en son farklı zamanlarda görülmüşler. Mütevazî hizmetkarımızın ne yaptığını merak ettik.

Üçünü de öldürürken ilk cesetlerle birlikte. Suçu birlikte işledikleri için fotoğrafta hepsinin birlikte yer almasını istedi."

Reagan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu, onları tespit edilme riskini göze alamayacağı bir yerde sakladığı anlamına gelebilir. Eğer onları dondurmamış olsaydı, ilk iki ceset, üçünü de paketlemeden önce kokmaya başlardı."

Mia ağzını buruşturdu. "Ya da sadece titiz bir tip olabilir."

"Bu onun bir avcı olduğunu da destekliyor olabilir," dedi Jack. "Bir avcının avı için büyük bir dondurucusu olurdu, özellikle de geyik avına çıktıysa."

Reagan yavaşça başını salladı. "Bu işte bir iş var," dedi ve Mia'ya baktı. "Basın toplantısından sonra yerel atış poligonunu ziyaret edelim. Eminim avcılar için bir kulüpleri vardır ya da nerede bulabileceğimizi biliyorlardır."

Jack, "Geyik ve kümes hayvanları için çalışan üyeleri sorun," diye tavsiyede bulundu. "Geyikleri giydirdikten sonra dikmezsın ama bir kuşu dikebilirsin. Şimdi geri dönmem gerekiyor. Hoşça kal, Julia."

Julia dalgın bir gülümsemeyle King'in bedeninden başını kaldırdı. "Güle güle."

Jack arkasını dönerek el sallarken Mia gözlerini devirdi. "Aptal," diye mırıldandı ama Kristen onun Jack'i mi yoksa Julia'yı mı kastettiğinden emin değildi ve açıkçası umursayacak durumda da değildi. Şu anda aradığı tek şey Reagan'ın her hareketini takip ediyor gibi görünen gözlerinden kaçmaktı. Kendi ceketini giymiş ve kapıya iki adım kalmıştı ki Mia elini kaldırarak onu durdurdu. "Bekle. Aslında seninle şu sakladığın veritabanı hakkında konuşmaya gelmiştik. Tüm davalarınızın olduğu veri tabanı. Kurbanın davanın sonucundan memnun olup olmadığını takip ettiniz mi?" Mia sordu.

"Ya da daha önemlisi," diye gürledi Reagan'ın sesi usulca, "seninle. Kaybettiğin için seni suçlamayan birini arıyoruz."

Kristen yutkundu, adamın sesi omurgasında dikenli karıncalanmalara yol açtı. Çok yakındı, çok yakındı, ama geri çekilecek yer yoktu. Onun yerine derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve istemeyerek de olsa adamın kokusunu içine çekti. Sabun... ve döner. Öğle yemeğinde döner yemişti. "Hepsi öyle ya da böyle beni suçluyor. Ama listemi gözden geçirip hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalışacağım." Saatine baktı ve boynunda zaten zonklayan gerginliğin bu kez Zoe Richardson'ın Spinnelli'nin basın toplantısını üç halkalı bir sirke planını düşününce arttığını hissetti. "Gösteri zamanı millet."

*Cuma, 20 Şubat,
Öğleden sonra 3:00.*

Bu seksten daha iyi. düşünce Zoe'ye komik gelmişti, doğruluğunu kabul etse de gülümsemedi. Kameralar hazırды, sahneye mikrofonlar ve iki düz arkalıklı sandalye yerleştirilmişti. Sol tarafta bir kapı açıldı ve iki adam podyuma doğru yürüdü. Biri Kristen Mayhew'in patronu John Alden, diğeri ise Teğmen Marc Spinnelli'ydi.

Ve şeytandan bahsetmişken... Alden ve Spinnelli sahnedeki yerlerini alırken Mayhew, Mitchell ve Reagan'ın eşliğinde içeri girdi. Zoe, bu sabah onları atlatan Reagan'ın oldukça seksi olduğunu düşünerek kaşlarını çatı. Etrafı hâlâ onur muhafızlarıyla çevrili olan Mayhew, ön sırada oturan Zoe'yi görene kadar yüzünde daha önce yaşadıkları tartışmaya dair hiçbir belirti olmadan saha kenarına doğru ilerledi. Mayhew'in

Zoe onun yeşil gözlerinin parladığını görmeden önce tepki çabucak maskelenmişti. Spinnelli mikrofona doğru ilerledi ve belli belirsiz mırıltılar kesildi. "Birbiriyle bağlantılı bir dizi cinayeti araştırdığımızı duymuşsunuzdur."

Spinnelli hiçbir şey söylemeden anons etti ve Zoe kendisine doğru dönen başları görmekten çok hissetti.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, diye düşündü Zoe.

"Dün beş ceset bulduk. Hepsinin cinayete kurban gittiği açıklandı. Bildiğiniz üzere, tüm kurbanlar son üç yıl içinde adalet sisteminden geçmiş, ancak ya beraat etmiş ya da savunma yoluyla serbest bırakılmışlardı. Soruşturma ofisimden Dedektif Mia Mitchell ve Abe Reagan tarafından yürütülmekte ve Eyalet tarafından desteklenmektedir. Şu anda soruşturmanın durumu hakkında, çözüme kavuşturulması için tüm aciliyetimizi kullandığımızı söylemekten başka bir açıklamamız yok." Durakladı ve kameralar parladı.

Yanındaki rakip istasyondan bir adam ayağa fırladı. "Ölen beş adamın kurbanlarına gelen mektuplar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Şu anda bu konuda yorum yapmıyoruz."

Zoe ayağa kalktı ve meslektaşlarının hışırtilı mırıltılarını dinlemiyormuş gibi yaptı. "Teğmen, ASA Mayhew tarafından alınan ve cinayetleri ona ithaf eden ve kendisini onun eşi ilan eden kişisel mektuplar hakkında yorum yapabilir misiniz? mütevazı hizmetkar?"

Cinayetlerin Mayhew'e adanmasıyla ilgili kısmı tahmin etmişti ama doğru tahmin ettiğini hemen anladı.

Mırıltılar mırıltılara ve haykırıslara dönüştü ve ilk sıradaki yerinden Spinnelli'nin çenesinin şaşkınlıkla olmasa da öfkeyle sertçe sıkıldığını görebiliyordu. Bu sabah Mayhew'e elini göstermesi liderliğini teyit etmek için gerekliydi ama ne yazık ki Spinnelli'ye zihinsel olarak hazırlanmak için zaman da vermişti. Yine de doğrudan bir vuruştı ve Spinnelli atışın heyecanını yaşamaya devam etti.

Spinnelli sakın bir sesle, "Şu anda bir yorumumuz yok," dedi ama iş işten geçmişti. Zoe göz ucuyla Mayhew'e baktı. Mayhew dimdik duruyordu, flaşlar artık yüzünü hedef aldığı için yüzü mükemmel bir şekilde sakindi. Kahretsin, ama Zoe önemli olduğunda soğukkanlılığını koruduğu için ona saygı duymak zorundaydı. Mayhew muhtemelen bu yüzden Alden'in en iyi savcısıydı. Halkın ne zaman izlediğini biliyor ve bunu iyi oynuyordu.

Zoe, "Ama tüm kurbanlar ASA Mayhew tarafından başarısız bir şekilde yargılanan sanıklardı," diye ısrar etti. "Mayhew mahkumiyet kararı alamadığı için sokakta kalan diğer kadın ve erkeklere söyleyecek bir sözünüz var mı?"

Arkasındaki adamlardan biri "Eğil!" diyerek basın mensuplarını kahkahaya boğdu ama ne Alden'in ne de Spinnelli'nin eğlendiği belliydi.

Spinnelli WGN'den bir muhabiri işaret etti. "Sıradaki soru."

Zoe memnun bir şekilde oturdu. Bazen bariz bir reddetme, doğrudan bir yanıtta daha çok şey ifade ederdi.

WGN, "Tek bir katil mi yoksa bir grup mu arıyorsunuz?" diye sordu. Spinnelli, "Yorum yok," dedi. "Sıradaki?"

"Bu davaya sadece iki dedektif atadınız.

Diğer seri cinayet davalarında dört ya da daha fazla ekip." Bu gözlem bir *Trib* muhabirinden geldi ve daha fazla homurdanmaya yol açtı. "Kamuoyu bu adamların cinayetlerine daha az önem verdiğinizizi mi düşünmeli? Suçlu oldukları için mi?"

Spinnelli'nin çenesi daha da sıkıldı ve Zoe yanağındaki bir kasın seğirdiğini görebiliyordu. *Trib* bir akorda çarpmıştı. *Bu davadaki çıkar çatışmasının ilginç bir bakış açısı olacağını* düşündü. Kaç polis bu kanunsuzun yakalanmasını *gerçekten* istiyordu?

Peki Mayhew'in kaybettiği davalar şu anda ne kadar korkmuş olabilirdi? Mayhew'in en son kaybını düşündü. Angelo Conti'nin

Özellikle de onu bardan çıkarken yakalarsa. Bu gerçek bir haber olmazdı ama harika bir metin olurdu. Ve bazen harika kopyalar harika haberler yaratır. Ne anlaşıma ama.

Mırıltılar ve flaşlar arasında Spinnelli sakın bir sesle, "Bu dava için Dedektif Reagan ve Mitchell'ı görevlendirdik. Her ikisi tecrübeli ve kalifiye. CPD'nin tüm kaynaklarıyla destekleniyorlar. Bu dava için uygun personel görevlendirildi."

John Alden ayağa kalktı. Spinnelli, Alden'in konuşmasına izin vermek için bir kenara çekildi.

"Teğmen Spinnelli ve ben bu soruşturmayla ilgili personel planlar konusunda tam bir mutabakat içindeyiz. Şu anda başka bir yorumumuz yok."

İki adam birlikte podyumdan ayrıldılar ve Zoe ikisinin de iyi, saf Amerikan erkeğinin güzel örnekleri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, Spinnelli üniformasıyla, Alden pahalı takım elbisesiyle. Ama şimdi boş boş dolaşmanın sırası değildi.

Saat altıdan önce hazırlaması gereken bir rapor vardı. Angelo Conti'nin sarhoş olduğunu umuyordu.

*Cuma, 20 Şubat,
16:15.*

Cam tezgâhın arkasındaki adam bir Sherman tankı gibi yapılmıştı, ki bu iyi bir şeydi çünkü camın altında çok müthiş bir ateşli silah sergisi vardı.

Mia arkasından, "Adam neredeyse şu Dorsey salağı kadar iyi stok yapmış," diye mırıldandı ve Abe kıkırdadı. Mia haklıydı. Ne yazık ki hem Dorsey aptalının hem de karısının King ve Ramey'nin kayb olduğu geceler ve mütevazı hizmetkârlarının notlarını Perşembe sabahı erken saatlerde teslim ettiğine inandıkları saatler için sağlam mazeretleri vardı.

Tezgâhın arkasındaki tank gözlerini kıstı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Abe kalkanını gösterdi, Mia da takip etti. "Ben Dedektif Reagan ve bu da Dedektif Mitchell." Adamın gözleri tanıyarak parladı, ağzı alaycı bir ifadeyle eğildi.

"Sadece meselesi," dedi acı bir şekilde. "Neden böyle söylüyorsunuz, efendim?" Mia sordu.

"Adamın biri birkaç tane patlatıyor ve birden polisler yasal silah sahiplerinin üzerine çullanıyor." Başını tiksintiyle salladı.

"Aslında buraya sizden yardım istemeye geldik," dedi Abe ve adam alay etti. "Doğru ya. Ne olmuş yani?"

Abe kalçasını tezgâha yasladı ve omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Birkaç tane patlatan ve birkaç tane daha patlatmaya hazırlanan adamı arıyoruz. Mağazanızı seçtik çünkü bir nişancılık yarışmasına ev sahipliği yapıyorsunuz ve işbirliği yapacağınızı ve bizi arama izni alma zahmetine sokmadan katılımcıların listesini bize vereceğinizi umuyoruz."

Sherman tankı kendini beğenmiş. "Arama emri çıkartın."

Abe iç çekti. "Mantıklı olmanı umuyordum."

"Olacak. Adama listeyi ver, Ernie." Dükkânın arkasından kolu askıda, ufak tefek, yaşlı bir kadın belirdi. "Ben Diana Givens, bu dükkânın sahibiyim. Bu Ernie, yeğenim. İşleri yürütmemde bana yardım ediyor.

Ben ." Yaralanmamış elini uzattı ve Abe sıktı. "Basın toplantısını gördüm, Dedektif. Kim olduğunuzu ve neden burada olduğunuzu biliyorum." Ernie'ye döndü. "Ofisteki dik duran dolaptan dosyayı al. Şimdi, Ernie," diye bağırdı ve Ernie onun emrini yerine getirdi, kambur durarak ve mırıldanarak. Givens, "Lanet çocuk kendini NRA'nın bir sonraki başkanı sanıyor," diye mırıldandı. "Burada temiz bir yer işletiyorum, Dedektifler. Silahlara itaat ederim satış kanunları ve tüm alıcıların sistemden geçirilmesi. Bunun suçu durdurmak için bir işe düşünmüyorum ama yasalara uyuyorum. Elimden geldiğince sizinle işbirliği yapacağım."

"O zaman belki bize biraz daha yardımcı olabilirsin," dedi Mia, duvardaki vitrine bakarak. "Burada harika bir koleksiyonunuz var. Babam da bir koleksiyoncudur. Bir LeMat'i var, nane şekeri."

Diana Givens gözle görülür bir şekilde yumuşadı, gözleri sahiplenici bir ışıltı aldı. "Nane mi?"

"Um-hmm."

"Eğer satmak istiyorsa, ilgilenirim."

Mia yarım bir gülümsemeyle döndü. "Bir gün bana bırakacak. Ondan ayrılmayı düşünmüyorum ama teşekkürler. Avlanan bir nişancı arıyoruz."

Yaşlı kadın dilini yanağına yapıştırdı. "Bu seçenekleri , tatlım."

Mia gülümsedi. "Biliyorum. Muhtemelen ördek ve geyik avlıyordur. Müşterilere göre cephane satışlarının kaydını tutuyor musunuz? Her iki türden de satın alan birini ararız."

"Avlanıyor musun?" Diana Givens ona sordu.

Mia eğlenmiş görünüyordu. ". Çok değil ama ormanda ne yapacağımı bilirim. Bir keresinde babamla birlikte üç noktalı bir geyik yakalamıştık. Annem bir ay boyunca geyik eti yahnisi yaptı."

"Jack morgda Julia'ya avcılarını önerdiğinde neden bir şey söylemedin?" Abe sordu.

Mia yüzünü buruşturdu. "Çünkü Jack'in Julia'nın önünde güneşin bir an geçirmesini istedim. Julia onun varlığının farkına bile varmıyor ve Jack de son bir yıldır neredeyse dilinin ucuna takılıp duruyor." Mia tezgâha yaslanmış, ufak tefek Givens'la göz göze geliyordu. "Kayıtlarınızı kontrol edebilir miyiz, Bayan Givens?"

Givens tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet demekten nefret ediyorum, biliyor musun? Oğlunuz çok kötü oyuncuları alt etti. Onun durdurulduğunu görmekten nefret ediyorum."

"Ama onu durdurmalıyız, hanımefendi," dedi Abe sessizce ve Givens derin bir iç çekti.

"Biliyorum. Ama bunun için dans etmek zorunda değilim. Plaklar arkada."

*Cuma, 20 Şubat,
16:30'da.*

"Myers kızı babasıyla birlikte burada, Kristen."

Kristen evrak işlerinden başını kaldırdı. Gözlerinin arkasında cehennemden gelen bir baş ağrısı vardı. Lois omzunun üzerinden kaşlarını çatmış bir şekilde bekleme alanına doğru bakıyordu.

Myers denen kız onun en yeni cinsel saldırı vakasıydı, babasının suç duyurusunda bulunmaları için ısrar ettiği bir vaka. Bugünü mükemmel kılmak için ihtiyacı olan tek şey, o genç kızın ofisinde tekrar yıkılmasıydı. "Daha sonra geri geleceklerini sanmıyorum."

Lois hoşnutsuzlukla homurdandı. "Hayır, sanmıyorum. Kristen, o baba beni sinirlendiriyor. Seğiriyor. Güvenliği aramamı ister misin?"

"Evet. Onlara hazır olmalarını söyle. Myers'a beş dakika içinde onları göreceğimi söyle. Önce bunu bitirmek istiyorum." Kahretsin, bugün sadece bir şeyi bitirmek istiyordu. Basın toplantısından beri telefonu susmak bilmiyordu, şehirdeki her muhabir bir yorum yapmak istiyordu.

"Tamam, Kristen. Oh, işte." Lois masasının üzerine büyük siyah bir klipsle bağlanmış kalın bir kağıt yığını bıraktı. "Her yerden gelen e-postalar. Bazıları bilgi istiyor, çoğu da *onu* destekliyor." İçini çekti. "Bu gece tek başına gitme. Arabana kadar sana eşlik etmesi için güvenliği ara. Yakında eve gideceğim. Başım ağrıyor."

Kulübe katıl, diye düşündü Kristen, ciltlenmiş kâğıt yığınınına bakarken. Haberin basına yansımından bu yana haberi almayan bir haber servisi kalmamıştı.

öğleden sonraki konferans. Her yarım saatte bir CNN'e çıkıyorlardı ve Yahoo! ana sayfasında bile Spinnelli ve Alden'in kürsüde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Yorgun bir şekilde şakaklarına masaj yaptı.

Myers'ı görecektir ve sonra evine gidecekti. Ne de olsa, alçakgönüllü bir hizmetkâr varken çok çalışan bir savcıya kimin ihtiyacı vardı ki? Belki de kaybettiği davaları onun temizlemesine izin vermeliydi, diye düşündü alaycı bir şekilde. Daha az saat çalışabilirdi.

Hatta tatile bile çıkabilir.

Kumsalda mayosuyla, gözünde güneş gözlükleri ve kucağında okunmamış bir kitapla kendini hayal edince ağzı burkuldu. Sanki hiç tatile çıkacakmış gibi. Alden onu her zaman tatile çıkmaya teşvik ediyordu ama birkaç kez sorduğunda her seferinde ofiste kalması için bir neden buluyordu. Alden tatile çıktığında onun yerine yeterince bakmıştı, diye düşündü, kızgınlık başının daha da zonklamasına neden oluyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve zihninin sürüklenmesine izin verdi, dalgaların ve ağlayan martıların görüntüsünün onu rahatlatmasına izin vermeye çalıştı. Terapistlerin önerdiği şey buydu. Bilmesi gerekirdi, parke zemini yeniden döşerken gece geç saatlerde televizyonda görmüştü.

birkaç ay önce.

Mutlu olduğunuz yeri bulun ve tüm endişeleriniz uçup gitsin...

Böylece sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Sonra onun içinde

Hayal gücü onları açtı ve başını yanındaki şezlonga doğru çevirdi.

Reagan'ın yattığı yerde, vücudu bronzlaşmış, kaslı... ve mükemmeldi. Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, o yoğun mavi gözlerini ona doğru çevirdi ve beyaz bir gülümsemeyle parladı. Ve onun elini kendi eliyle kapattı.

Kristen sert bir sarsıntıyla doğruldu ve yeni acı dalgaları başından boynuna doğru akmaya başladı. Lanet olsun. Adam onu bırakmıyor, dolaplarını kontrol ediyor, ona yemek ısmarlıyor, mükemmel bir otopsi görüntüsünü mahvediyordu. Şimdi de zihnini işgal ediyordu. Elini sertçe ovuşturdu, hayali bir dokunuşun bile neden olduğu karıncalanmayı yatıştırmaya çalıştı. Kadın

Kalbinin sert atışını lanetledi ve beyhude bir özleminden başka bir şey olarak nitelendirmesi aptallık olur diye duygularını bir kenara itti.

Asla sahip olamayacağı şeylerin özlemini çekmezdi. Reagan'ın yeterince yaklaşmasına izin verirse, o kadar hızlı kaçırdı ki... Kaçırdı.

Ama sahilde yatarken çok iyi görünüyordu.

Kendi aptallığına kaşlarını çattı. *Kabul et Kristen, asla kimseyle birlikte olamayacaksın. Sahilde bir tatil bile yapamayacaksın.*

Kararlı bir şekilde telefonu açtı. "Lois, Myers kızını hemen içeri gönder."

*Cuma, 20 Şubat,
16:30'da.*

Kulaklıkları şapkası yüzünü gizliyordu ve rüzgârın soğuğu göz önüne alındığında kimse bunu iki kez düşünmezdi. Şimdi, eğer polisten kaçmayı ve bahara kadar işine devam etmeyi başarabilirse, fark edilmeden dolaşmak istiyorsa biraz daha yaratıcı olması gerekecekti.

Bu düşünce onu gülümsetti, tıpkı Kristen'in ön verandasına özenle bırakılmış kahverengi kutu gibi. Çocuk iyi iş çıkarmıştı. Kristen'in evinin etrafındaki güvenlik kameralarının çocuğun yüzünü net bir şekilde yakalayacağını hayal etti.

Onu takip etmek Reagan ve Mitchell'a iki günlüğüne yapacak bir şey verecekti ama onu bulduklarında çocuk hiçbir şey veremeyecekti. en basit tanımlamalardan daha fazlası. Polisin çizdiği robot resim Chicago'daki erkeklerin en az yüzde 10'una uyabilirdi.

Haberlerde yer alacak ve çocuk bir seri katille ilişkilendirilecekti. Çocuğu dikkatle seçmişti. Eğer haberlerde adı geçen "Kanunsuz Katil "e bulaşmanın olumsuz bir yansıması olacaksa, bu çocuk bunu hak ediyordu. Eğer bir şey çıkmazsa, zarar yok, faul yok. Ama çocuğun başı belaya girerse, bu iyi bir şey olurdu.

Yavaşlamadan Kristen'in sokağından aşağıya doğru devam etti ve sol flaşörü yanıp sönerken bir dur işaretiyle itaatkâr bir şekilde durdu. Bugün bir elektrik müteahhidinin tabelasını taşıyan beyaz minibüsünü fark eden herhangi biri için onu unutulmaz kılacak kötü bir davranışta bulunmadı. Karikatürize edilmiş elektrik fişinin üzerindeki mutlu suratın sevimli bir dokunuş olduğunu düşündü.

Leah çok eğlenirdi.

*Cuma, 20 Şubat,
18:50.*

Spinnelli başını arkaya yasladı, yorgunluk yüzüne kazınmıştı. Hiçbiri harika bir gün geçirmemişti ama Spinnelli'ninki herkesin gözünde en kötü olanıydı. "Elinizde keskin nişancıların, ördek ve geyik avcılarının, çiçekçilerin ve mezar taşı yapımcılarının listeleri var." Ellerin yüzünde gezdirdi. "Görünüşe göre bir tür kuduz çocuk ."

Tamamen hayal kırıklığına uğrayan Abe, konferans salonundaki masayı kaplayan listelere baktı. Chicago bölgesinde çok fazla avcı vardı ve sadece birkaç mühimmat deposuna girebilmişlerdi. "Daha fazla insanımız olsa bile tüm bunları halletmek günler sürer. Bilgi işlemdeki çocuklar bize yardım edebilir mi?

dışarı? Belki isimleri tarar, bağlantıları ararız?"

Mia gözlerini Spinnelli'ye dikti. "Bugün birinin CPD'nin kaynaklarının emrimizde olduğunu söylediğini duydum."

Spinnelli omuz silkti. "Onlara sorarım. Oradaki o süslü bilgisayarlarla bir şeyler yapabiliyor olmalılar."

Abe masadan kalkıp beyaz tahtaya doğru yürüdü ve birbiriyle bağlantısı olmayan kanıtları not etmeye devam etti. "Yeni kurbanlarımızın kaybolduğu gecelerde tüm ilk kurbanların nerede olduğunu tespit ettik. Sadece Sylvia Whitman ve Paulo Siempres, öldürülen çocuklardan birinin üvey babası."

"Onlardan birinin bu işe karıştığını düşünüyor ?"

Abe başını salladı. "Siempres değil. Ramey'yi boğacak gücü kendinde bulamazdı. Sağ kolu solmuş. Çocukken çocuk felci geçirmiş."

"Ya Bayan Whitman?"

"Hayır." Mia ayak bileklerini masanın kenarında çaprazladı. "Büyük laflar ediyor ama ben onun da bunu yapabileceğini sanmıyorum. Ramey'yi öldürmesi için birine para vermiş olabilir ama veriyse bile kimsenin bir kaynaktan vermiştir. Tüm mali durumlarını kontrol ettim. Son zamanlarda kimse kontrat öldürme boyutunda büyük bir ödeme yapmamış."

"Ayrıca," dedi Abe, "birilerinin King'in altı kurbanının isimlerini işarete kum püskürtmek için bilmesi gerekiyordu ve Whitman ya da Siempres'in bu bilgilere erişimi olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yok."

Spinnelli içini çekti. "Kristen'in her üç davayla ilgili avukat ve polis listesini aldım. İte niancıların listesi."

"Zavallı Marc," dedi Mia sempatiyle. "Basın ve IA."

"Lanet basını tercih ederim," diye mırıldandı Spinnelli. "Her neyse, bu listeye göz atın ve iekilerinizle, avcılarınızla ve mezar taşı yapımcıları."

Abe listeyi taradı ve alçak sesle bir ıslık çaldı. "una bir bak Mia." Mia'nın gözleri büyüdü. "John Alden."

"Kristen'in patronu ordudaydı ve niancı olarak nitelendiriliyordu." Abe başını kaldırıp Spinnelli'ye baktı. "Bunu ister misin, yoksa sen mi istersin?"

Spinnelli omuz silkti. "Elbette herkesin nerede olduğunu ğren. Alden'la kendim konuacağım."

"Pazartesi ilk i başlayacağız," dedi Mia. Spinnelli

kaşlarını çattı. "imdi başlamanın nesi yanlış?"

Mia saate sivri bir bakış fırlattı. "Bugün cuma. Bir randevum var."

"Yanı?" Spinnelli karşılık verdi. "Karımı ve çocuklarımı bir yıldır görmedim bile.

hafta."

"O zaman sen de eve gitmelisin," diye tersledi Mia. "Sırf -"

Abe'in cep telefonu cebinde ve arayanın kimliğine bir kez baktığında sessizlik için elini salladı. "Sorun nedir?" Spinnelli ve Mia'nın aniden sessizleşmesini dinledi. "Sadece camlar açık bir şekilde orada kal ve kapılar kilitli. On dakika içinde orada olacağım." Cep telefonunu kapattı. "Kristen az önce saldırıya uğradı. Biri arabasını yoldan çıkarıp bir direğe çarpmış. Bıçaklı iki adam onun mütevazı hizmetkârının kimliğini öğrenmek istemiş."

Mia'nın rengi soldu. "Kahretsin. Blades'e benziyor. Lanet olsun

Richardson'a." Spinnelli ayağa fırladı. "Yaralanmış mı?"

"imdi neredeler?" Mia talep etti.

"Yaralandığını sanmıyorum," dedi Abe acımasızca, "ama korkmuş." Ve bunun bedelini bazı serseriler ödeyecekti. "Yüzlerine biber gazı sıktı ve kendini arabasına kilitledi, sonra diğer sürücüler yavaşlamaya başlayana ve pislikler kaçana kadar kornaya bastı." Ceketini kaptı. "Bununla ilgilenip seni arayacağım."

*Cuma, 20 Şubat,
19:10.*

Artık her şey bittiğine göre Kristen çığlık atmak istiyordu.

Onu arabadan çıkardıkları yerden omzu yanıyordu. Açılan hava yastığının etkisiyle tüm yüzü zonkluyordu ve burnu kırılmadığı için şanslı olduğunu biliyordu. Kaçıp kendini arabaya kilitlediğinden beri vücudunun geri kalanı kendini kaskatı tutmaktan ağrıyordu ama bırakırsa ağlamaya başlayacağını biliyordu ve bu bir seçenek değildi. Hele de Richardson, dalkavuk kameramanıyla dışarıda tünemişken. Öfke kaynıyordu. Richardson'ın her şeyi gördüğünü ve yardım çığlıkları atarken kameranın dönmesine izin verdiğini öğrenirse... O kaltağın içinden çıkabileceği kadar derin bir çukur olamazdı.

Biri pencereye vurdu ve kadın bir çığlık attı. Üniformalı bir polis memuru kilitli kapısının yanında duruyordu. "İyi misiniz Bayan Mayhew?" dedi camdan duyulabilecek kadar yüksek sesle. O, 911'e gelen cevaptı.

1. Reagan'ı aradıktan sonra yaptığı arama. Yardım için yaptığı telefon görüşmelerinin sırasının önemini düşünmeyi reddetti, bunun yerine acı içinde inlemek istemesine neden olan bir baş sallama hareketi yaptı. Kendini tuttu, hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. "Evet."

"Ambulans çağırmamı ister misiniz?"

Saat 10 haberlerinde harika görünmez miydi? "Hayır. Onları buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Aramaya devam edeceğiz ama sanırım caddenin karşısındaki iş parkına doğru yaya olarak gittiler." Adam aniden doğruldu ve Kristen bakmadan Reagan'ın geldiğini anladı. Yedi buçuk dakika. Yol boyunca birkaç dur işaretinden geçmiş olmalıydı. Yardım edemedi ama minnettar oldu.

Yüzü penceresinde belirdi, ve kaygılıydı. "Kapıyı aç, Kristen."

Elinin titrememesini isteyerek, omzundaki yakıcı acının verdiği irkilmeyi bastırarak yaptı. Kapıyı çekti ve çıkardığı gürültülü gıcırtya kaşlarını çatarak açtı.

"Beni bu tarafımdan vurdular," mırıldandı. "Sanırım çerçeveyi eğdiler." , yüzü onunkiyle aynı hizadaydı, yüz ifadesi acımasızdı. "Hava yastığınız açıldı." Sanki bu durumu daha da kötüleştiriyormuş gibi kelimeleri ısırarak söyledi.

"Bu normalde kırkla giderken bir telefon direğine çarptığında olur." Kaşlarını kaldırdı, hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. "Gözlerine biber gazı sıktım."

Adamın ağzı kıvrıldı ve kadın birden onun orada olmasından çok memnun oldu. "Aferin sana."

." Parlak ışıkların ve betonun yayıldığı bir alanı işaret etti. "İş parkının içinden. Sanırım kullandıkları araba çalıntı." Arabayı terk etmişlerdi, ön çamurluğu hâlâ onunkine bağlıydı. "Onlar Blades'ti. Kardeşlerini kimin öldürdüğünü bilmek istiyorlardı. Bilmediğimi söylediğimde, bunun önemli olmadığını, o beni almaya gelene kadar beni tutacaklarını söylediler."

Reagan'ın gözleri onun yüzünü aradı. "Sana zarar vermediler."

Başını iki yana salladı. "Sadece omzumda ve dizimde biraz ağrı var. Birkaç ibuprofen ve sıcak bir banyo ile sabaha iyi olacağım. Lütfen..." Sesi titremeye başladı ve zorlukla yutkundu. "Lütfen, sadece beni eve götür."

Elini uzattı ve kendini arabadan dışarı çekmesine izin verdi. Bir an için onun gözleri tarafından tutularak sendeledi, sonra ellerinden kurtuldu. İtiraf edemediği bir ihtiyaca teslim oldu ve ona, vücudunun sert gücüne yaslandı. Adamın sertleştiğini hissetti, sonra yarım vuruş sonra kolları ona sarıldı, onu içine çekti, tuttu. Omzundaki keskin acının araya girmesine izin vermeden önce bu hissin, kendini tamamen güvende hissetmenin verdiği ürpertiyle irkildi. Küçük iniltisini tutamadı ve adamın vücudu sıkılaştı.

"Yaralısın. Acil servise gidiyorsun."

"Hayır. Lütfen." Kadın nefesini tutup çekti, kısa süreli sona ermişti. Adam yüzüne uzandı ama kadın başını salladı. "Burada olmaz. *O* burada."

Gözleri şeytani bir ışığa bürünmüştü ve kadın daha fazla açıklamaya gerek olmadığını gördü. "Nerede?"

Kristen plakasız küçük bir minibüsü işaret etti. "Onun kölesi bizi gözüne ."

Reagan, "Kölesi o lanet olası kaseti teslim edecek," diye hırladı. "Bir dakika kendi başına durabilir misin?"

"Seni Richardson'ı hırpalarken görebilecek miyim?" Kristen dudaklarını bükerek sordu ve Reagan cevap olarak dişlerini gösterdiğinde Kristen onu plajda düşünmekten kendini . Her nasılsa, şu anda hayalindekinden çok daha çekici görünüyordu.

"Sadece beni kızdırırsa."

"O zaman kendi başıma ayakta durabilirim." Reagan'ın kendi arabasıyla Richardson'ın minibüsü arasındaki mesafeyi büyük, yer yutan adımlarla almasını izledi. O da sürgülü yan kapıyı açtı ve kameranin çekimini büyük eliyle engelledi.

Vücudu. Richardson elleri kalçalarında dışarı fırladı ama Reagan ve bir dakika sonra Kristen onun elinde siyah bir kaset gördü.

Sonra geri dönmüş, Kristen'in cipine binmesine yardım ediyordu. "Bir açıklama istiyorum, efendim."

Reagan derin bir nefes aldı ve 9-1-1'e cevap veren talihatsız genç üniformalıya dönmeden önce gözle görülür bir şekilde kendini dizginledi.

"Bunun kim olduğunu biliyor ?"

Memur Reagan'ın omzunun üzerinden göz göze geldi. "Evet, biliyorum."

"O zaman bizimle yarım saat içinde onun evinde buluşabilir misin? O zaman size ifadesini verir. Ve memur bey? Şu engerek yılanının bizi takip etmesini engelleyebilir misiniz?"

Genç adam Richardson'ın minibüsüne küçümseyerek baktı.

"Memnuniyetle, Dedektif. Bayan Mayhew, tıbbi yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz? dikkat?"

Ona gülümsedi, rahatlamıştı. "Eminim. Ama teşekkür ederim."

Adam uzaklaşırken Reagan başını kaldırdı ve Kristen'in kalbi, Reagan'ın yüzünde gördüğü çiğ şefkat karşısında boğazına düğümlendi. Buna karşı koymak çok zordu. "Kardeşim Sean'ın karısı çocuk doktoru. Sen onun normal hastalarından daha büyüksün ama eminim ev ziyareti yapacaktır."

"Hayır, ama teşekkür , gerçekten. Lütfen, beni eve götür."

Kapıyı çarpıp yanındaki koltuğa oturdu ve uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Sonra, çok nazik bir şekilde, "Neden ofisten ayrılmadan önce beni aramadın? Seni güvende tutabilirdim."

Korkudan gözleri yaşardı. Adam onları gördü ama hiçbir şey söylemedi, öylece oturup cevabını bekledi.

"Bu sabah bahsettiğim yeni davayı hatırlıyor musun?" diye kararsızca cevap verdi sonunda ama Reagan'ın bakışları hiç titremedi.

"İfade vermek istemeyen ama babasının ısrar ettiği cinsel saldırı mı?"

Başını salladı. "Evet. . Bu öğleden sonra beni görmeye geldiler ve babası dedi ki..." Sesi kesildi ve panikle nefesini içine çekerek gözyaşlarını geri itti.

"Bir an için farklı bir savcı istediğini düşündüm, çünkü kızının şu anda medyanın tüm ilgisini çekeceğini düşündüm. Ama istemedi."

Reagan koltuklarının arasındaki konsoldan bir paket mendil çıkardı ve sessizce uzattı. Bütün paketi aldı ve avucunun içinde sıktı. "Kaybetmemi umduğunu, çünkü o zaman 'alçakgönüllü hizmetkârın' kızına tecavüz eden piçin icabına bakacağını söyledi. Üç gün önce ben

savcı. Şimdi bir kanunsuz için vekil silahım." Zavallı mendil paketini ve eski haline getirmeye çalıştı. "Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." Gözlerini adamın gözlerinden kaçırdı. "Özür dilerim."

Arabayı çalıştırdı. "İyisin ve şu anda önemli olan tek şey bu." Kaldırımı yanaştı. "Senin kanepende uyuyacağım."

Adamın bir ricada bulunmadığını anlamıştı. Ezilmiş kiralık arabanın yan aynasından kayboluşunu izledi ve ilk kez ciddi bir zarara ne kadar yaklaşmış olduğunu anladı.

Her şeyi yapabilirlerdi. Yapabilirlerdi... Yapabilirlerdi...

Pandora'kutusunun kapağının açılması gibiydi, uzun zamandır kilitli tuttuğu anıları serbest bırakıyordu. Ürperdi. Sertçe.

"Katlanıyor," diye mırıldandı, gözlerini kapattı ve kumsallar, güneş ve dalgalar hakkında hayal kurmaya çalıştı. Ama serbest bırakıldığında, zihnini sadece bir görüntü doldurdu, başka birinin hayatının korkunç bir videosu gibi tekrar tekrar oynadı. Ama bu başkasının hayatı değildi. Onun hayatıydı.

*Cuma, 20 Şubat,
Akşam 7:30'da.*

Reagan'ın aracı uzaklaşırken öfkeli bir nefes verdi. Şimdi güvendeydi ama de. Neredeyse müdahale edecekti, ama sonra Meseleyi kendisi halletmiş, gözlerine spreyci sıkılmış, kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtırıp kaçmalarını sağlamıştı.

Yaralanmadı. Ama . Aşğılık solucanlar. Bir kadını yoldan çıkmaya zorluyorlar, kim bilir ne planlıyorlar.

Penceresinden gelen tıkırtı sesiyle sıçradı. Dışarıda bir polis memuru duruyordu.

"Bu bölgeyi temizlemeye çalışıyoruz efendim. Lütfen ilerleyebilir misiniz?"

Gölümsedi. Sadece güzel ve kolaydı ve hiçbir şüphe uyandırmayacaktı. Hiçbir şey söylemeden başını salladı. Minibüsü çekti ve trafiğe karıştı. Yakalanamazdı, henüz değil. Hâlâ yapması gereken işler vardı. Akvaryumu boşaltmaya bile.

On Birinci Bölüm

Cuma, 20 Şubat, 20:00

"Anahtarlarını ver."

Kristen hiçbir şey söylemedi, kılını bile kıpırdatmadı, öylece oturup dışarı baktı.

tıpkı evine giderken yaptığı gibi. Abe onun şokta olduğunu fark etti ve içgüdülerini dinleyip onu doğruca acile götürmediği için kendine lanet etti.

Aracın onun tarafına geçti ve nazıkçe çenesini kavradı. "Kristen."

Parmaklarını şıklattı ve Kristen gözlerini kırptırdı. "Hadi içeri girelim. Yürüyebilir misin?"

Başını salladı ve aşağı kayd, ayağı yere değdiğinde yüzü acıyla buruştu. Sessiz itirazlarına aldırmadan onu kollarına aldı ve sanki Sean'ın çocuklarından biriymiş gibi taşıdı.

Onu mutfak kapısından içeri sokarken, Richardson denen sürtüğün haksız kazancını almaya giderken dizini incitmemeye dikkat etti. Richardson'ı basın toplantısında durduramazdı ama Kristen'ı tüm Chicago'nun göreceği şekilde korkmuş ve incinmiş göstermesine izin verirse lanetlenirdi.

Çünkü kabadayılığına rağmen, kollarında tuttuğu kadın hem incinmiş hem de korkmuştu. Dehşete düşmüştü. O sabah kadının gözlerindeki bakışı düşündü. O sabah Reston'ların evinin önünde oturmuşlar mıydı?

İnanması imkansız ama doğru. Kurbanların asla ama asla unutmadığını söylemişti. Ve onun da bir kurban olduğundan şüphelenmişti. Hâlâ da öyleydi. Artık bundan emindi. Bunun ona nasıl hissettirdiğini analiz etmeye hazır değildi. Hâlâ geçmişini düşünemeyecek kadar kızgındı.

"Alarmı kapatmam gerekiyor," diye mırıldandı. Bu yüzden konsolun düğmelerine basacak kadar uzun süre onu yere bıraktı, sonra onu oturma odasındaki aşırı doldurulmuş kanepeye yönlendirdi, bacaklarını uzattı ve dizlerinin altına bir yastık koydu.

Ceketinin üst düğmesini açtı ve kızın elleri onunkilere uzandı. "Hayır." Başını kaldırdı, gözleri odanın karanlığında dikkatle boşluğa bakıyordu.

"Tamam." Tepedeki ışığı yaktı ve ikisi de gözlerini kırptırdı. "Sana biraz çay yapacağım." Umarım poşet çayı vardır, çünkü büyük güllü porselen demliğine ne kadar demlik çay koyacağını bilmiyordu. "Burada kal."

Çay poşetleri vardı ve görevi makul bir şekilde tamamladı. Spinnelli, Mia ve doktor Ruth'u ararken sesi sabitti. Ama çay bardağını eline aldığı anda Elleri titriyordu.

Abe döndü, eski buzdolabına yaslandı, kırılğan çay fincanı ellerinde sıkılmıştı, midesi çalkalanıyordu. Ve bir kez daha *oraya*, Debra'nın vurulduğu güne geri dönmüş, zihninde sayamayacağı kadar çok kez tekrarladığı o sahnede sıkışıp kalmıştı. Hava soğuktu, bahar sonu fırtınası bir gece önce beş santim kar bırakmıştı. Kaldırımlar hâlâ , ve onun kayıp düşeceğinden endişeleniyordu. Kendine ya da doğmamış çocuklarına zarar vermesinden. Ne kadar ironik.

"Seni mağazanın önüne bırakırım," demişti, park yerinden bebek mağazasına kadar yürümenin sekizinci ayını dolduran Debra için çok zor olacağından endişelenmişti.

Gülmüştü, adamın inanılmaz derecede seksi bulduğu o boğuk sesiyle. "Bu kadar babacan olma," demişti şakacı bir sitemle. "Ben hamileyim, engelli değilim. Egzersiz benim için iyi. Ruth öyle söyledi." O da bebeğin iki blok ötesindeki caddede boş bir taksimetrelili yer bulmak için yoluna devam etti.

Michigan Caddesi'ndeki butik. Bir gece önceki bebek partisinde aldığı hediye çekinin cebini yaktığını söylemiş ve adamın gelip kapıyı açmasına fırsat vermeden arabadan atlamıştı.

Ve sonra her şey çok hızlı oldu. Ateş edilişi, Debranın bedeninin yere yığılışı, genç tetikçinin bekleyen arabasına koşmadan önce yüzünde beliren şaşkın tiksinti ifadesi. Ciyaklama sesi kaçarken lastikler.

Sonra her şey çok yavaş ilerledi. Kanının olukta birikmesi, bir görgü tanığının yardım çağrısı, başının yanındaki delikten akan kanı durdurmak için kendi nafile çabaları, yalvaran kendi sesi. "Debra. Lütfen bebeğim, gözlerini aç." Tekrar ve tekrar.

Ama yapmadı. Ne o zaman, ne de bir daha. Doktorlar bebeği bir saat sonra hastanede hareketsiz ve cansız bir şekilde teslim ettiler. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Ta ki bu geceye kadar. Enkaza dönmüş iki arabanın yanına gitmek, Kristen'in arabalardan birinin içinde kilitli olduğunu bilmek, iki kana susamış çete serserisinin, kendisinin neden olmadığı bir şey için onu tehdit ettiğini bilmek.

Ama o iyi. Kendi başının çaresine baktı.

Neşesiz bir kahkaha attı. Elinde zavallı bir biber kutusu vardı. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki o vardı, onu kullanacak cesareti vardı. Çaresizce donup kalmadığı için.

"Abe."

Başını kaldırdığında onu kemerli kapı aralığında, alnı endişeyle kırışmış bir halde buldu. Ona Abe diye seslenmişti. "Uyanık olmamalısın," dedi.

Yorgun ve eski muşambanın üzerinde topallayarak ilerledi ve fincanı adamın elinden aldı. "Yaralanmadım. Ben iyiyim."

Daha iyiydi, bunu görebiliyordu. Gözleri daha keskin, yüzü daha az solgundu. Ama iyi değildi, hem de hiç iyi değildi. "Doğru. Bu yüzden kendi evinde ceketini çıkarmadın." Sesi kastettiğinden daha sertti ama kadın sessizce paltosunu çıkardı, kömür rengi bir takım elbise ve saçlarıyla çatışması gereken ama bir şekilde çatışmayan parlak fuşya bir bluz ortaya çıktı.

"Bu benim çayım mı?" diye sordu.

"Tadı kötü değilse, o zaman benimdir."

Yudumladı. "değil. Sana bir şey getireyim mi? Benden daha kötü görünüyorsun."

Bunu yapabileceğini düşündü. "Çaydan daha sert bir şeyiniz var mı?"

"Ben içki içmem ama bir şeyim olabilir." Bir dolabı karıştırdı ve gerçekten iyi bir marka olan açılmamış bir şişe viski çıkardı. "Geçen yıl John'un ofisindeki Noel partisinde kapı ödülünü kazandım. Eğer iyi değilse, onu suçla."

mutfak masasına kadar takip etti ve karşısındaki koltuğa oturdu. İlk yudumdan sonra "Güzelmış," dedi. Alden iyi bir zevke sahipti. "Neden sen de

İçki?"

Çay fincanının üzerinden ona göz kırptı. "Çok meraklı bir adamsın."

Viskisini yudumladı, karnını ısıttığını hissetti ve hafıza şeridinde yaptığı gezintiden arta kalan sinirlerini yatıştırdı. "Bu bir iş gerekliliği."

Alaycı bir baş sallamayla konuyu onayladı. "Kız kardeşim ben on altı yaşındayken alkollü araba kullanırken bir kazada öldü. O maddeye hiç dokunmadım."

"Özür dilerim."

"Teşekkürler."

Bundan sonra başka bir şey konuşmadılar, sadece oturup o zamanki içkilerini içtiler. Rahatsız edici bir sessizlik değildi, diye düşündü Kristen, Reagan'ın masanın karşısından onu izlemesini seyrederken. Aslında son birkaç gecedен sonra onu mutfağında görmeye alışmıştı. Bunun kendi hayal gücünün bir ürünü olduğunu bilse de tadını çıkardığı bir samimiyet havası vardı. Ve sonuçsuz bir dilek.

Ön kapının zili çaldı ve Reagan ayağa kalktı. "Bu Memur McIntyre olacak. İfadenizi almak istiyor."

"Sakıncası yoksa buraya gelsin."

Kristen onun kapıyı açıp McIntyre'ı selamladığını duydu. Sonra yüksek sesle küfretti ve mutfağa geri dönmeden önce elinde ne olduğunu biliyordu, elinde sade kahverengi bir kutu vardı.

"Orospu çocuğu," diye hırladı Reagan. "En azından bu sefer onu kayda alacağız."

Kristen gözlerini kutuya dikmiş, yorgunluktan kol ve bacakları ağırlaşmıştı. "Bunun er ya da geç olacağını biliyorduk. Burada mı yoksa aşağıda mı açmak istersin? istasyona?"

Reagan telefonunu çevirdi. "Bırakayım da Spinnelli karar versin." Mutfaktan çıktı, onu kutuyla ve tedirgin bir Memur McIntyre'la baş başa bıraktı.

McIntyre, "Gerçekten kötü bir zamanlama, Bayan Mayhew," dedi ve nedenini söyleyemedi ama genç adamın ciddi sözleri ona inanılmaz derecede komik geldi ve kahkahalar yuvarlandı. Güldü, güldü ve nefesi kesildiğinde sandalyeye yığıldı. McIntyre çay fincanına şüpheyle bakıyordu.

"Sadece eski moda Earl Grey, Memur Bey," dedi nefes alışları ciğerlerini yeniden doldurduğunda. "Viski Reagan'ın."

"Evet, . Şimdi ifadenizi alabilir miyim?"

Kristen bir sandalye çekti ve oturmasını işaret etti. ". Etki altında değilim Memur McIntyre, sadece çok yorgunum ve endişeliyim." Sandalyesinde doğruldu. "Az önce çok kötü bir günün en can alıcı cümlesini söylediniz."

Not defterini çıkarırken sempatik görünüyordu. "Bunu hızlıca halledeceğim."

Ve sözüne sadık kaldı, aptalca sorular sormadı ya da ona hiçbir şeyi tekrar ettirmedi. Reagan geri döndüğünde not defterini cebine geri koymuştu.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı McIntyre?"

"Evet. Kimseyi sanmıyorum ama yarın mahalleye birkaç adam göndereceğiz. Belki birileri birilerinin övündüğünü duymuştur. Göreceğiz."

Reagan yüzünü buruşturdu. "Tekrar deneyecekler." Kristen'in midesi altüst oldu.

"Harika."

Reagan onun yaralanmamış omzunu nazikçe sıktı. "Endişelenmemeye çalış." Reagan ona doğru eğilme isteğine kapılmadan önce elini çekti.

"Spinnelli ve Jack buraya geliyorlar. McIntyre, ön verandadaki kutunun yerini teyit etmen gerekecek."

McIntyre şapkasını kafasına geçirdi. "Sorun değil, Dedektif. Bayan Mayhew, başka bir şey olursa sizi ararım."

Reagan onu dışarı çıkardı ama başka birini karşıladığını duydu ve açık kahverengi saçlı, siyah çantalı, otuzlu yaşlarında bir kadın Reagan'ın yanında belirdiğinde gözlerini kocaman açtı. Evi son bir saat içinde son iki yıldan daha fazla ziyaretçi görmüştü. Reagan ona bir bakış attı temkinli bir bakış. "Bu benim baldızım, Ruth."

Çocuk doktoru. Kristen dudaklarını büzdü. "Size yaralı olmadığımı söyledim." "Ve muhtemelen haklısınız Bayan Mayhew," dedi kadın.

"Hadi

kontrol edin ve ikimiz de uyuyalım."

"Lütfen bana Kristen deyin." kadar özür dilememiş görünen Reagan'a ters ters baktı. "Reagan seni evinden uzaklaştırdığı için üzgünüm ama benim bir sorunum yok."

Reagan onu görmezden gelerek, "Omzu ve dizi," dedi. Kristen hayal kırıklığı içinde nefes verdi ama Ruth sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Bana Ruth ya da Dr. Reagan deyin, ama Dr. Ruth demeyin, tek istediğim bu.

Abe, defol." Adam itaat edene kadar bekledi, sonra gülümsedi. "Ceketini ve hortumunu çıkarabilirsen çıkar."

Ceket yeterince acı vericiydi ama idare edilebilirdi. Ancak hortum, farklı bir konuydu. Sinirlenen Kristen yenilgiyi kabul etti. "Buraya gelmen iyi oldu sanırım. Bu şeylerin içinde uyumayı hayal bile edemiyorum."

Ruth sırttı ve sandalyesinin yanında diz çöktü. "Onları giymeyi hiç hayal edemiyorum. Sanki sosis kılıflarının içine tıklmış gibi. Dur yardım edeyim." Birkaç kez çekiştirdikten sonra Kristen çıplak bacakla oturdu ve eteği dizlerinin üzerine kadar yükseldi. Ruth birkaç dakika hafifçe dürtükledikten sonra kalçalarının üzerine oturdu. "Muhtemelen dizini burkmuş ve omuz zorlamışsındır. İkisi de hayati tehlike arz etmiyor ama yarın kendini çok ağrıyor hissedeceksin."

Kristen kaşlarını çattı. "daha mı kötü?"

"Oh, çok daha kötüsü," dedi Ruth neşeyle. "Ama alternatifini düşününce şanslı olduğumu söyleyebilirim." Ayağa kalktı ve yere baktı, ifadesi neşeliden endişeliye dönüştü.

"Abe iyi bir adam. Şoka girmiş olmandan korkuyordu. Ona fazla yüklenme."

Kristen eteğini dizlerine kadar çekti. "Buraya sürüklendiğin için üzgünüm."

"Bir şey . Yemek yedin mi?"

Kristen hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Evet, hatırladım. Akşam yemeği için Owen'ın yerinde durdum. Lokantadan eve dönerken o adamlar beni durdurdu."

"O zaman en iyi fikrin biraz ibuprofen almak ve güzel bir banyo yapmak olduğunu söyleyebilirim."

Kristen homurdandı. "Reagan'a da bunu söyledim ama beni dinlemeyecek kadar kalın kafalı."

Ruth güldü. "Aileden geliyor, tatlım. Babasıyla tanışana kadar bekle."

Kristen başını salladı, Ruth'un düşündüklerinden dolayı içten içe paniklemişti... "Oh, Hayır. İstemiyorum... Yani..." Ruth daha da eğlenmiş görününce vazgeçti. "Boş ver."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Kristen." Ruth'un gülümsemesi soldu ve kapıya baktı. "Seninle ilgilenmesi gerekecek. Lütfen ona izin verin. Bu çok önemli."

Kristen mutfığa girdiğinde onun yüzündeki ifadeyi hatırladı. Çaresiz bir ıssızlık. Çay fincanını o kadar sıkı tutmuştu ki, fincanın elinde paramparça olacağını düşünmüştü. "Neden?"

Ancak Reagan geri dönmek için o anı seçtiğinden cevap alamadı.

"O iyi, Abe," dedi Ruth, onun omzunu sıvazlayarak. "Öte yandan sen, sıcak bir yemek ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Baldızına öylesine içten bir sevgiyle gülümsedi ki, Kristen'in kalbi bu manzara karşısında biraz sızladı. Aradığında geleceklerini bilecek kadar yakın bir aileye sahip olmak nasıl bir şey olmalıydı. Bir kez daha dileklerimle.

"Benim için endişelenme," dedi.

Ruth içini çekti. "Sen hep böyle diyorsun ama ben hep öyle yapıyorum. Cumartesi günü yine geliyorsun, değil mi? Yarından itibaren bir hafta, unutma."

"Vahşi atlar beni yeni yeğenimin vaftiz töreninden uzak tutamazdı."

Ruth dudağını ısırды. "Debra'nın ailesi için üzgünüm Abe. Onları annem davet etti. Büyük bir aile kavgasına neden olmadan onları davetten geri çeviremezdim."

Debra kimdi? Ve neden ailesinden bahsetmek gözlerini sertleştirmişti?

"Sorun değil, Ruth. Bir akşam için barış içinde bir arada yaşamayı başarabileceğimize eminim." Bir tutam saç kulağının arkasına itti, bu hareketi sanki daha önce defalarca yapmış gibi alışıkty. "Eğer bir sorun gibi görünürse, giderim. Söz veriyorum."

"Bunu yapmanı istemiyorum, Abe." Ruth'un sesi kalınlaştı ve gözlerini kapattı. "Özür dilerim. O kadar kaçırdın ki. Bunu da kaçırmanı istemiyorum."

Kristen'a baktı, yüz ifadesi biraz utanmıştı. Görgü kuralları gözlerini kaçırmasını gerektiriyordu ama Kristen yine onun yüzündeki ıssızlık ifadesini hatırladı ve ona destekleyici bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey verdi. Bu akraba yabancı ona iyi davranmıştı. Ne zaman onunla ilgilense buna ihtiyacı yoktu. Ruth onunla ilgilenmesinin önemli olduğunu söyledi ve nedeni ne olursa olsun Kristen bunun doğru olduğuna inanıyordu.

"Şimdi bana yumuşak davranma," dedi. "Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Ruth ağlamaklı bir şekilde sırtıttı. "Lanet hormonlar yüzünden. Kristen, seninle tanışmak çok güzeldi. Ayağını yukarıda tut." Eğildi ve Reagan'ın yanağını öptü. "Pazar günü akşam yemeği?"

Kristen, Reagan'ın kirli yanaklarının küçük öpücük karşısında kızarmasını hayranlıkla izledi. "Ben mi bayan jambon? Hiç sanmıyorum. Sizi arabanıza kadar geçireyim."

Kristen Ruth'a küçük bir el salladı. "Teşekkür ederim." Ve onların gidişini izledi, Reagan'ın kolu Ruth'un omuzlarındaydı, bu manzara gözlerini yakıyordu. Asla sahip olamayacağı şeyleri dilediği için kendinden nefret ederek döndü ve kutuya baktı.

O lanet kutu yüzünden buradaydı. Tüm o lanet kutular yüzünden. Ve mütevazı hizmetkârları güvenli bir şekilde ortadan kaybolur kaybolmaz, o da gitmiş olacaktı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Ve lanet kutuya odaklandı.

Kanunsuzun bu kez kimi hedef merak etti ve kendini önemsemeye çalıştı ama böylesine sapkın, kötü insanların kaybını önemsemek zordu. Bu geceden sonra daha da zor. Ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kaçmasaydı o adamlar ona neler yapardı. Onların merhametine sığınmış halini gözünde canlandırmak için hayal gücüne gerek yoktu.

Hatıralar yeterliydi.

"Spinnelli birazdan burada olur," diye mırıldandı kendi kendine ve o geldiğinde burada çıplak bacakla oturmak hiç de iyi olmazdı. Kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu. Tüm enerjisini toplayarak kendini ayağa kaldırdı.

*Cuma, 20 Şubat,
21:15.*

Kapıyı çalmadı. Lanet olası ölüleri uyandıracak kadar sert vurdu.

Zoe kapısını açtı. "Kendini kontrol etmek diye bir kavramın var mı senin?" diye tersledi.

İçeri itti ve ön kapıyı öyle sert çarptı ki bina sallandı. "Belli ki değilsin, çünkü seninle kadar aptaldım." Adamın vücudu zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyordu ve Zoe ilk kez korkmuştu.

"Sakin ol, Tanrı aşkına. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, içki istemiyorum." Adam kadının kollarını sertçe kavradı ve kadın . Onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. "Senden tek istediğim geri çekilmen. Mayhew ya da kanunsuz katiller hakkında daha fazla hikâye anlatma." Adam daha sert çekti ve kız bir iniltiyi bastırdı. "Anladın mı?"

Kadın mücadele etti ama adam direndi. "Bu benim işim. Ben işimi yapıyorum." "O zaman git başka bir hikaye bul, çünkü işini yapman beni benimkini kaybet."

"Aşırı tepki veriyorsunuz. Kimse işini kaybetmeyecek." Onu sertçe sarstı. "Çünkü duracaksın."

Başını geriye atıp adamın gözlerinin içine baktı. "Yoksa ne olur? Omurgasız küçük tehdidini desteklemek için ne yapabilirsin? Dünyaya seninle yattığımı mı söyleyeceksin? *Ben* evli *değilim*. Umurumda değil." Gözlerini kısmıştı. "Ya da belki Kristen'ın hediyelerinden biri olarak ortaya çıkarım."

Adam, kadının tahmin ettiği gibi soldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "Basının gücü, konuşulan kelime. Fısıltıyla yayılan bir iddia. Bir kanunsuzla birliktelik. Bir adamın kariyerini mahvedebilir."

Bir an ona baktı, sonra onu yakmış gibi fırlatıp attı. Öyle olmasını umuyordu. Kimse Zoe Richardson'ı tehdit edemezdi. Hiç kimse.

"Sen delisin," diye fısıldadı.

"Ne yazık ki senin için oldukça akıllı başında biriyim." Ellerini kalçalarına yerleştirdi, yarattığı resmin farkındaydı. "Kalmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Şimdi seninle yatacağımı mı sanıyorsun? Aman Tanrım."

"Yazık. Conti'lerle yapılan basın toplantıları ve röportajlar kanımı kaynatıyor. Uyumak aklımın ucundan bile geçmedi."

Gözleri kısıldı. "Conti mi? O orospu çocuğunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Zoe güldü. "Birdenbire çok kibirli oldun. Evine git şekerim. Şimdi çıkarsan muhtemelen görüşmeye yetişebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Sen zehirlisin."

"Muhtemelen. Yerde olsam uykuda konuşma konusunda dikkatli olurum şekerim."

Soluğu kesildi ve hareketsiz kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar zengindi. "Uykunda konuşuyorsun, tatlım. Eminim karın hakkımızdaki her şeyi biliyordur. Ya da yakında öğrenecek." Başını eğdi, gülümsemesi patronluk taslıyordu. "İyi uykular."

*Cuma, 20 Şubat, saat
10:00.*

Akvaryumdan bir sonraki ismi seçmişti. İyi bir seçimdi. İsme baktı ve adamın işlediği suçların iğrençliğini düşündü. Bu adamın öldüğünü görmek çok büyük bir zevk olacaktı.

İç çekti. Kendisinden başka hiç kimseye itiraf etmese bile bunu gerçekten itiraf etmeliydi. Bu göreve Leah'nın ve adaletten mahrum bırakılan diğer sayısız kurbanın intikamını almak için başlamıştı. İkincisinden, Ramey'den sonra tatmin olmuştu ve bu sorun değildi. King'de bu tatminden de öte bir şeydi, o adamın suratını kanlı bir posa haline getirmek neredeyse... heyecan vericiydi. Ama Skinner'la... bu bir zevkti.

Skinner'ın dehşete kapılmış gözlerini izlemek. Skinner'ın çırpınışını, en sonunda soluk soluğa kalışını ve hırıltısını. Ve zevk hissetmişti.

Yanlış mıydı? Tanrı hoşnut olmaz mıydı?

Hayır, dedi kendi kendine. Tanrı'nın halkına sık sık öldürmeleri emredilir ve ardından kutlama yapılırdı. Bunun bir örneği vardı. Skinner bile emsalleri takdir ederdi.

Bilgisayara gitmek için ayağa kalktığında gözüne titreyen televizyon ilişti. Bütün gün aralıklarla izlemişti. Kendisinden bahsedilip izliyor, halkın tepkisini ölçüyordu. Eğer adliyedeki halk gösterisi bir gösterge ise anketlerde önde olduğunu düşündü, sonra Zoe Richardson ekranı doldurunca sustu.

O kadından nefret ediyordu. Kristen'ı beceriksiz biri gibi göstererek ortalıkta caka satan o kadın da iğrençti. Reagan'ın bu akşam erken saatlerde onun video kasetini almasına çok sevinmişti. Eğer Reagan almasaydı, bunu kendisi yapacaktı. Oturdu, kumandayı eline aldı ve sesi açtı. Richardson katil Angelo Conti'yle röportaj yapıyordu. "Peki 'Mütevazı Hizmetkâr'ı öğrendiğinizde tepkiniz ne oldu?" Richardson sordu ve Conti yerinde kasıla kasıla yürüdü.

"Çok şaşırmadım," diye yanıtladı Conti.

Richardson platin sarısı başını eğdi. "Neden şaşırmadın Angelo?"

"Sanki deli ya da başka bir şeymiş gibi peşimden geldi. Ben masumdum."

"Aslında, jüri kararsızdı, Angelo. ASA Mayhew seni tekrar yargılayabilir."

Angelo'nun yüzü koyu kırmızıya döndü. "Evet, ve yine kaybedecek. O beceriksiz, biliyor musun? Bu yüzden bu adamı tuttu. Kazanamıyor, bu yüzden kavgayı dışarıya taşıyor."

Richardson şaşırmış görünüyordu. "ASA Mayhew'in mahkum edemediği insanları öldürmesi için bir şekilde bu kanunsuzu kiraladığını mı ima ediyorsunuz?"

Tetikçi gibi mi?"

Richardson'ın suçlaması televizyondan yuvarlanınca midesi bulandı. "Wo," diye fısıldadı, eli boynundaki madalyonu sıkıyordu. "Öyle bir şey değildi."

Angelo Conti omuz silkti. "Ne derseniz deyin. Ben sadece birilerinin mali kayıtlarını da benimkileri kontrol ettiği gibi kontrol ettiğini görmek istiyorum."

"İlginç bir bakış açısı." Richardson kameraya geri döndü. "Ben Chicago'dan Zoe Richardson."

Titreyerek televizyonu kapattı. Akvaryumdan çıkardığı kâğıttaki isme baktı. Beklemek zorundaydı. Önce ortadan kaldırması gereken başka bir hedef vardı.

*Cuma, 20 Şubat,
10:30.*

"Spinnelli nerede?" Jack homurdandı. "Kutuyu açmak istiyorum."

Abe'in gülümsemesi alaycıydı. Jack'in sesi Noel sabahı küçük bir çocuk gibiydi. "burada olur. Bu sefer ne bıraktığını analiz etmek için yarın bütün gününüz olacak."

Jack homurdandı. "Mia nerede? Buna ön sıradan bilet ister diye düşünmüştüm."

"Bir randevusu vardı. Kristen'in iyi olduğunu söylemek için onu aradım ama yarım saat sonra aradığımda telefonu kapalıydı."

Jack ofladı pufladı. "En azından yarın birimiz gülümsüyor olacak."

Kristen mutfak masasının ucundaki koltuğundan başını kaldırıp baktı. Üzerini eşofmanla değiştirmişti ama saçları hâlâ şiddetle başına tutturulmuştu ve Abe bunun muhtemelen sahip olduğu son kontrol şekli olduğunu bildiği için buklelerini serbest bırakma dürtüsüyle savaştı.

"Mia neden hepimizden daha mutlu olsun ki?" diye sordu. Sonra Jack'in ne demek istediğini anlayınca gözleri büyüdü ve yüzü pespembe kızardı. "Boş ver."

Jack sırtıttı. "Üzgünüm, Kristen." Sonra ayıldı. "Yarın analiz edecek pek bir şey biliyorsun. O burada bile değildi, bunu biliyoruz."

Gördüler. Piç kameraları görmüş olmalı çünkü Güvenlik kamerası kayıtlarında sadece kutuyu teslim eden genç bir çocuk görölüyordu. Çocuğun yüzünün ve ceketindeki lise adının iyi bir fotoğrafı vardı, bu yüzden onu kolayca bulabilirlerdi.

Yine de Jack'in ekibi şu anda Kristen'in ön verandasında parmak izi arıyor ve ön bahçenin her santimetrekaresini geride bırakılmış olabilecek bir şey için tarıyordu. Komşularına yapılan bir telefon görüşmesi, saat beşte işten eve döndüklerinde kutunun orada olduğunu ve bunun dışında kimsenin kimseyi görmediğini ortaya çıkardı.

Jack kutuyu işaret etti. "Hadi açalım şunu, tamam mı?" Abe iç çekti. "Tamam. Hadi bakalım."

Jack, Kristen'in mutfak masasını çoktan beyaz bir kâğıtla kaplamıştı. "Bu kutuda da parmak izi bulmayı beklemiyorum, ama asla bilemezsin. Al bakalım." Kutuyu kesip açtı ve bir zarf çıkardı. Ve sandalyesine sertçe oturdu. "Yüce Tanrım."

Kristen yüzünü buruşturarak ayağa fırladı. "Ne?"

Jack başını kaldırdı, yüzündeki tüm renkler uçup gitmişti. "Ben Trevor Skinner."

"Oh, hayır." Kristen tekrar yere çöktü, yüzü masanın üzerindeki kâğıt gibi bembeyazdı. "Bundan korkuyordum," diye fısıldadı. "Hedef listesine savunma avukatlarını da eklemiş."

Abe, Jack'in titreyen elindeki zarfa uzandı. Adamın adını sadece ünüyle duymuştu. Gerçek bir eser. "Onu tanıyor muydun? İyi misin?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Birkaç kez kafa kafaya çarpıştık. Acımasız biriydi. Onunla aynı mahkeme salonunda olmaktan nefret ederdim. Kurbanlarına karşı acımasızdı, onlar... bir hiç olana kadar vuruyordu." Elini parmak uçlarını dudaklarına dayadı. "Buna inanamıyorum."

Abe zarfın içindekileri masanın üzerinde salladı ve mektubu buldu. " 'Sevgili Kristen, meşhur kedinin artık çantadan çıktığına çok sevindim. Umarım bu canavarların öldüğünü bilmek seni rahatlatmıştır. Gücüm yettiğince devam edeceğim. Şu anda muhtemelen bunu neden yaptığımı merak ediyorsundur, neden şehri bu iğrenç pislikten kurtarmak için bu göreve soyundum?

sokaklarında dolaşıyor. Kendimce sebeplerim olduğunu söylemem yeterli. Bay Trevor Skinner'ı mahkeme salonunda çalışırken izledim, fikirleri nasıl ustalıkla kurbandan uzaklaştırdığını, çoğu zaman onları kendi adlarına konuşamayacak hale getirdiğini gördüm." Abe durakladı ve Kristen'a baktı.

"Evet, bu çok doğru. İtiraz ettim, itiraz ettim ama o hiç durmadı. Parası olan sanıklar arasında favoridir. Bir mağduru sanıktan daha kötü gösterebilirdi. Tecavüz davaları çok acı vericiydi." Dudakları titredi ve onları büzdü. "O kadınlara kendilerini çok değersiz ve kirli hissettirdi," diye fısıltıyla sözlerini bitirdi, adamın gözleriyle buluştu, gözleri parlak ve ıslaktı. "Öldürüldüğü için üzgünüm Abe, ama bunu bir daha asla bir kadına yapamayacağı için mutluyum." Kadın gözlerini kırıştırdı, yanaklarından aşağı iki damla yaş süzüldü ve Jack uzanıp onun elini tuttu.

"Bunu benim laboratuvarımda yapmalıydık," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Bu gece olanlardan sonra bu senin için çok fazla."

Yavaşça elini çekerek sakinleştirici bir nefes aldı. "Ben iyiyim, sadece sarsıldım. Gerisini dinleyelim."

"Bu yüzden göze göz ruhuyla, uygun bir ceza tasarladım. Bay Trevor Skinner'ın kendini savunmak için tek kelime edemedi öldüğünü bilerek rahat uyu Kristen. Lütfen Chicago'daki suçluların izlediğimi, kızgın olduğumu ve insan kanunlarına bağlı olmadığımı bilmelerini sağla. Ben her zamanki gibi mütevazı hizmetkârınızım." Abe içini çekti. "Not: Başka bir işe başlamadan önce gerçekten bir işi bitirmelisin."

"Hangi yeni işe başladın?" Jack sordu.

Kristen'in ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Dün gece lanet pencerelerim için perde yapmaya başladım."

Jack'in dudakları kıpırdadı. Sonra gülmeye başladı ve bir süre sonra o da ona katıldı. Harika bir kahkahası vardı, diye düşündü Abe, bir kez daha karnına tekme yemiş hissederek. Yüzü bunu göstermiş olmalıydı, çünkü kadın hemen ayıldı, suçlu görünüyordu.

"Özür dilerim, gerçekten. Sadece... gerçekten uzun bir gün oldu."

Spinnelli kapı aralığından, "Daha da uzamak üzere," dedi. "Haberleri izledin mi?"

"Biraz meşguldük Marc," dedi Kristen alaycı bir ifadeyle. "Basın toplantısında'ydık. O zamandan beri daha ne zarar vermiş olabilir ki?"

Spinnelli ceketinin cebinden bir kaset çıkardı. "Videon nerede?"

"Oturma odasında," dedi, şimdi endişeliydi.

Spinnelli kutuya baktı. "Bu seferki kimdi?"

"Trevor Skinner," dedi Abe ve Spinnelli'nin yüzü herkesinki soldu.

"Ben de günümün daha kötü olamayacağını düşünüyordum."

21 Şubat Cumartesi,
SAAT 2:00.

"Uyuyor olman gerekirdi."

Reagan'ın bodrum merdivenlerinden gelen çevik sesiyle irkildi, Kristen dikkatini zımparaladığı şömine rafından çekerek Zoe Richardson'ın bala batırılmış ve gelişen bir karınca yuvasına bağlanmış keyifli fantezisinde duraklayın. Sert ısırın kırmızı karıncalar. Saatler sonra hâlâ kızgındı. Richardson bir katil tuttuğunu ima ettiği için kızgındı. Kızgındı. Ağartılmış sarışın sürtük, suç dünyasına bıçaklarla peşine düşmeleri için bir neden daha vermişti. Angelo Conti'nin kamera önünde poz vermek için bir şans daha yakalamasına kızgındı. Ve tam şu anda, Reagan'ın sesinin bile nabzını hızlandırmasına kızgındı.

Ama kızgınlığının hiçbirisi onun suçu değildi. Spinnelli ve Jack gittikten sonra, ona saldıran adamların geri döneceğinden endişelenerek gitmeyi reddederek nazik olmaktan fazlasını yapmıştı. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Seni uyandırmak istememiştim. Sessiz olmaya çalışıyordum."

"Uyumuyordum." Adamın merdivenlerden yavaşça inişini izledi, kasıtlı bir şekilde. Sanki her an davetsiz bir misafirin peşine düşecekmiş gibi hâlâ sert ayakkabılarını giyiyordu. Onca saat giymiş olmasına rağmen pantolonu hâlâ kırıktı. Rahatladığına dair tek işaret kravatının olmaması ve pantolonundan çıkardığı gömleğinin düğmelerinin açık olmasıydı. Boğazının çukuruna. Gözleri orada, muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre oyalandı. Gözlerini adamın koyu kirli sakallarının yanaklarını gölgelediği yüzüne, sonra da endişeyle gölgelenen gözlerine kaldırdı. *Benim için*, diye düşündü ve bunun çok fazla anlam ifade etmesine izin vermemeye çalıştı. "Omzun mu?" diye sordu adam ve o da zımpara kağıdına baktı.

" değil. Sol omzum ve ben sağ elimi kullanıyorum."

"Perde dikiyorsun ," dedi. "Dikiş makine çok fazla ses çıkarıyor ve ben -" "Beni uyandırmamaya çalışıyordun. Anladım." Bodrum duvarını kaplayan küçük pencerelere doğru yürüdü. Kendisinin aksine, Reagan bir sandalyenin üzerine çıkmadan camdan bakabilecek kadar uzundu. Onun cüssesinde ve gücünde yerleşen bir şey vardı. "Dikiş makinen nerede?"

"Boş yatak odamda."

" zaman sizi sokaktan görmüş olabilir."

Kristen elindeki zımpara kağıdını bıraktı, avuç içleri birden nemlendi. Ellerini eşofmanına sildi. "Evet." Ayağa kalktı ve dizindeki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Bak, bunun kulağa zayıf ve ezikçe geldiğini biliyorum ama şu anda onun hakkında konuşmasak olur mu? Dışarıda bir yerde bana bakıyor mu diye düşünmek beni deli ediyor." Kollarının üst kısmını ovuşturdu, aniden üşüdü. "Beni izliyor. Tanrım, bir tür Hitchcock filmi gibi. İçeri girmeye korkuyorum lanet düş."

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı ve bu onun ne kadar güzel bir ağzı olduğunu ilk kez fark edişi değildi. Şu anda ona doğru dönmekte olan yüzüne çok yakışıyordu. "Eğer bu gece bir tane almak istersen, kapının önünde nöbet tutacağım ve söz veriyorum bakmayacağım."

Kıpırdamadan durdu, vücudundaki her kas gerildi. Bunu aptalca bir şaka olarak söylemişti, onu gülümsetmeyi amaçlamıştı ama sözlerinin onu da etkilediğini görebiliyordu. Adamın tek hareketi göğsünün ritmik bir şekilde inip kalkmasıydı, mavi gözleri parlıyor ve onu kavırıyordu. Aralarındaki hava aniden şarj olmuştu. Kıvılcımları neredeyse hissedebiliyordu.

Kıvılcımlar. Zihni harekete geçerken çenesi yukarı kalktı. "Sparks davasında çalışıyordun, değil mi? Seni daha önce orada görmüştüm. İki yıl önceydi, yazın. Gizli görevdeydin ve uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanan diğer herkesle birlikte tutuklanmıştın. Seni nezarethanede görmüştüm." Hatırladığı kadarıyla onu görmeden önce duymuştu. Görmemesi imkânsızdı.

Ağzı neredeyse kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. Yeterince uzun sürdü."

Topallayarak bir adım ilerledi. "Hiç adil değil." Hatırlayarak kıkırdadı. "Sen başka bir şeydin. At kuyruğun, sakalın, morluğun ve kocaman bir ağzın vardı."

Adam sırtıttı ve kadının nefesi kesildi: "O gün tam bir karakterdim. Sen gittikten sonra senin hakkında neler söylediğimi duymalıydın."

Sadece üç gündür tanıdığı, kendisini güvende hissettiren ve yanılmıyorsa onunla flört eden adamla yalnızdı. Daha önce de flört edilmişti ama her seferinde soğukkanlılığını kaybetmişti. Şimdi hissediyordu ki ama kesinlikle soğuk değildi. "Neredeyse sormaya korkuyorum." *Ne kadar doğru.*

Adam kara kaşlarını kaldırarak şeytani bir ifade takındı ve Kristen'ın ağzı sulandı ve yüzündeki sıcaklık aşağıya doğru yayıldı. *Keşke deme, Kristen. Böyle bir şey olmayacak.*

"Örtünme biçimim çok heteroseksüeldi diyelim ve kalsın," dedi kuru bir sesle, ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Kristen zorlukla yutkundu ve başka tarafa baktı. Zımpara kağıdını eline aldı ve onlarca yıllık boyanın inatla yapıştığı küçük bir şöminenin oyma bölümünü işlemeye başladı. "O gün karakola bazı evraklar götürüyordum," dedi. "Seni duydum, sonra gördüm. Beni izliyordun." ile asla unutamadığı o delici mavi gözler. "Neden?"

Onun yaklaştığını duydu, sıcaklığını sırtında hissetti. Ve nasıl üşümüş olabileceğini merak etti. "Bilmiyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Kafamı kaldırdım ve siyah takım elbisenin içinde saçlarını toplamış bir şekilde karşımdaydın. Şaşırdım kaldım."

Şaşırdım. Kristen kendini güldürdü. "Oh, lütfen, Reagan. 'Sersemlemek' biraz dramatik, öyle değil mi?"

", ben de söyledim," diye cevap verdi. "Ben de bu konuda mutlu değildim."

Sesi son derece acımasızdı ve kadının midesi fena halde bulandı. *Bu acıttı.* İnatçı boya üzerindeki çabalarını yenileyerek sesi sabit olacaktı. "Bunu iyi oldu. Sanırım artık kanunsuz takipçiler hakkında konuşmaya hazırım."

"Karım o zaman hayattaydı." Kelimeler , aralarında geziniyor gibiydi.

Karısı. Yavaşça arkasını döndü. Adam çok yakın duruyordu ve kadın aralarına birkaç santim daha mesafe koymak için şömineye yaslandı. Adam onu hâlâ evliyken fark etmişti. Onun böyle bir adam olduğuna inanmamıştı. *Ve bu daha da çok acı veriyordu.* "Karın mı?" Sesi fısıltıyla çıkmıştı.

Ona bakıyordu, gözleri çok yoğundu. Meydan okuyordu. "Evet. Debra, karım."

Debra, ailesinin Cumartesi günü vaftiz törenine gelmesi onu kızdırmıştı. Aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. "O artık hayatta değil. Bu mu?"

"Bir yıl önce öldü."

Kristen bir an bekledi ama başka bir şey söylemedi. "Neden?"

Yüz ifadesi sinirli bir hal aldı. "Sanırım resmi ölüm nedeni kalp yetmezliğiydi ama bitkisel hayatta geçirdiği beş yılın ardından herhangi bir yetmezlik yeterli olurdu."

İtirafının büyüklüğü kafasına dank edince nefesi boğazında düğümlendi. *Beş yıl.* Beş yıllık acı dolu bir belirsizlik. Kalbi onun için, katlandığı şeyler için acıyordu. Asansördeki o geceyi düşünerek, ilk izleniminin doğru olduğunu düşündü. Çaresiz bir ıssızlık. "Onu seviyordun o zaman."

Gözleri parladı. "Evet." Isırarak söyledi, o küçük kelime çok şey anlatıyordu. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsa sorması gerektiğini biliyordu. Daha fazlasını bilmek isteyip istemediğini merak etti. Bir başkasının sorunlarını üstlenmeden de kendi sorunları vardı zaten. *Ama o seninkileri bir saniye bile düşünmeden üstlenmişti Kristen.* Ve bir anda onun ne teklif ettiğini anladı. Yükleri paylaşma fırsatı.

Bir ilişki. Yıllardır özlemini çektiği bir şey. Çağırdığı kadar korkuttuğu da bir şey.

Onun düşüncelerini biliyormuş gibi rahatsız edici bir şekilde onu izliyordu. Belki de biliyordu. *Belki de umursamayacaktır.* Çocukça ve umutlu bir düşünce geldi aklına ve hemen sildi. Hayır, umursayacaktı. Bu bir fark yaratacaktı. Daha sonra fark ederdi. Ama şimdi, onun konuşmaya ihtiyacı vardı ve o da dinlemek istiyordu. Arkadaş olabilirlerdi.

Ama arkadaştan fazlası değil. Bu onun seçimi olacaktı, onun değil. Çekip olan o olacaktı, kendisi değil. Gözlerinin içine bakarken bile bunu biliyordu. de incinecekti. Ama bu gece değil. Zımpara kağıdını ikiye böldü ve bir tanesini ona uzattı.

"Bana ondan bahset. Debra."

Kocaman elinde acınacak kadar küçük görünen zımpara kâğıdını aldı. Şöminenin diğer ucuna doğru ilerleyerek uzaklaştı ve kadın derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu. Sonra inatçı boyasına geri döndü.

"O..." Sesi sertleşti, kırıldı. "O her şeydi."

Kristen, birinin "her şeyi" olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederken kalbi kırıldı. Onun gibi biri. Daha sert zımparaladı. "Ne oldu?"

"O ve ben markete gidiyorduk. Arabadan indi ve vuruldu."

Göz ucuyla ona baktı. Adam orada öylece durmuş, elindeki zımpara kağıdına bakıyordu. "Bu bir soygun muydu?"

Çenesi sıkıştı. "Hayır. Sadece kardeşini tutuklayan yeni terfi etmiş dedektife misilleme yapan bir serseri."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. O sadece işini yapıyordu ve biri hayatını mahvetmişti. Burada bir paralellik vardı, geçmişte yaşadıklarıyla şu anki durumu arasında, ama şimdi buna dokunmayacaktı. "Bana *ondan* bahset."

"Kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı." Bir an için sessiz kaldı ve neredeyse onun "her şeyi" olan kadının anısıyla boğuştuğunu hissedebiliyordu.

"Uzun boyluydu," diye devam etti, sesi daha kararlıydı. "Okul öncesi öğretmeniydi, küçük çocukları severdi."

"Çok hoş bir kadına benziyor."

"Öyleydi." Adamın sesindeki alaycı gülümsemeyi duydu ve yüzüne yansıdığını görmek için döndü. Hâlâ elinde zımpara kâğıdıyla duruyordu. "Bana katlandı."

Kristen kendi dudaklarını büktü. "Zor bir durum, eminim."

Gülümsemesi soldu ve onunla birlikte enerjisini de tüketti. "Hiçbir fikrin yok." Birdenbire ayakta duramayacak kadar yorgun düşen Kristen şömineyi terk etti. "Yorulдум,

Abe. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Sen de uyumalısın. Lütfen."

Sadece başını çevirdi, onu başından ayak parmaklarına kadar inceledi ve tekrar geri döndü, gözleri sıcaktı ve yorgunluğu buharlaştı, yerini karıncalanma farkındalığı aldı. Sersemlemiş olduğunu söyledi. O da öyle, diye itiraf etti.

"O tokaları saçından çıkarmayı düşünüyor musun?" sordu ve nefesi başını döndüren sert bir nefesle onu terk etti.

Nefes al, Kristen. Nefes al. "Neden?"

Başını salladı ve büyü bozuldu. "Boş ver. Uyu hadi. Sabah yakında olacak." "Peki o zaman ne olacak?"

Kaşlarını kaldırdı. "Trevor Skinner'ı bulacağız."

On İkinci Bölüm

*21 Şubat Cumartesi,
Sabah 7:00'de.*

Basın güçlükle bastırılmış bir kalabalıktı ve başlarında şu anda Abe'in yüzüne çok yakın bir mikrofon sallayarak kaderi kışkırtan Zoe Richardson'dan başkası yoktu.

Richardson, "Halkın bu kurbanın kimliğini bilmeye hakkı var," diye talepte bulundu. "Bunu gizli tutamazsınız."

Abe, her hareketinin kamuoyunun "bilme hakkı" için kaydedildiğinin farkında olarak uyarı tonunda "Kurbanın ailesine haber verene kadar devam edeceğiz," dedi. Olay yerinde kalabalığı kontrol etmekle görevli memura işaret etti. "Onları bu çizginin arkasında tut." Ana yolun hemen dışındaki birkaç ağacın koruduğu olay yerine yürüdü.

Julia, Jack'in yanında, üzerinde Renee Dexter yazan bir tabelanın bulunduğu sığ mezarın yanında duruyordu. Mia, onlara sessizce vakanın ayrıntılarını anlatan Kristen'in yanında duruyordu. Olay bir gece önce mutfağında anlattığı gibiydi. Dexter, Skinner'ın kürsüde sözlü olarak içini boşalttığı bir tecavüz kurbanıydı.

"İtiraz ettim ve itiraz ettim," diye mırıldandı, kadının sonsuza dek mermere kazınmış adına bakarken. "Ama yargıç Skinner'ın o kadını paramparça etmesine izin verdi."

Jack'in ekibi şimdi Julia'nın gözetiminde cesedi yukarı çıkarıyordu. Skinner yere indiğinde beşi bir araya geldi ve Mia cesedin yanında diz çöktü.

"Elinde bir şey var," diye açıkladı. "Yumruğu koli bandıyla sarılmış." Jack bandı dikkatle keserek elini açtı. Mia yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle başını kaldırdı ve Abe'in gözleriyle karşılaştı. "Görünüşe göre

"Mütevazı hizmetkarımızın çantadan çıkardığı meşhur kedi Skinner'ın meşhur dilini kaptı."

"Kristen mektuptan alıntı yaparak, "'Kendini savunmak için tek kelime etmeden öldü,' dedi. "Karısına söylediniz mi?"

Abe başını salladı. "Spinnelli Skinner'ların evine bizim buraya geldiğimiz saatte geldi. Basının önce ona haber vermesini istemedik."

Hâlâ cesedin yanında diz çökmüş olan Mia, başını kaldırıp Julia'ya baktı. "Bir insan dili kesildiği için ölebilir mi?"

Julia Skinner'ın cesedinin diğer tarafında diz çöktü. "Hayır. Ama kafatasının her iki yanındaki şu çöküntülere bakın. Aynı büyüklükte, kulaklarının hemen arkasında aynı yerde."

Jack, "Mengene tutuşu," dedi ve Julia onaylayarak ona baktı. "Bu işe yarar."

"Ne yapmak?" Abe sordu.

Julia ayağa kalktı. "Otopside sonra bunu doğrulayabileceğim ama eğer oğlunuz tutarlıysa ve Skinner'ın alnındaki bu kurşun deliği ölüm nedeni değil de ölüm sonrasıysa, ciğerlerinde kan bulacağımızı düşünüyorum."

Abe iç çekti. "Yani Skinner'ın dilini kesti ve kafasını mengeneyle hareketsiz hale getirerek kendi kanında boğulmasını sağladı."

Mia dizlerini fırçalayarak ayağa kalktı. "Bence Renee Dexter'a tecavüzden beraat eden adamı izlemeye almalıyız. Bir sonraki saldırısının orada olması mantıklı."

Adli tabip Skinner'ı ceset torbasına koyarken hepsi bir adım geri çekildi.

"Çizgiyi aştı," diye mırıldandı Kristen. "Skinner mahkeme salonunda piçin tekiydi ama asla yasaları çiğnemezdi."

"Sırada ne var?" Jack acı acı sordu. "Yargıçlar mı?"

"Ya da kazanamayan savcılar," dedi Abe ve Kristen'in gözleri açılarak onunkilerle buluştu. "Bu adamın sınırları yok Kristen. Henüz seni suçlamıyor ama bu değişebilir."

"Spinnelli'den sana yirmi dört/yedi koruma sağlamasını istedik," dedi Mia ve Kristen itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı.

Onun yerine "Teşekkür ," dedi.

"Ve o zamana kadar," dedi Abe, "bizden biriyle kal."

Mia'nın telefonu bipledi ve çevirip açtı. "Mitchell." Dinlerken dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söylemiyorsun. Teknoloji harika değil mi?"

Dur ." Abe'e baktı, sarı kaşları kalkıktı. "Skinner'ın arabasını şehrin öbür ucunda bulmuşlar. Şu küresel konumlandırma sistemlerinden birine sahip."

Abe'in nabızı hızlandı. *Sonunda bir mola.* "Onlara Perşembe gecesi arabanın hareketlerini takip edip sorun."

Mia memnun görünüyordu. "Yapabilirler ve yaptılar da. Görünüşe göre kendi küçük x-işaretleli noktamız var."

*21 Şubat Cumartesi,
SABAH 7:00.*

Midesi bulanarak bodrum duvarına doğru sendeledi. Yere doğru kaydı. Nefes nefese. Kalbi sanki göğsünden çıkacakmış gibi gümbürdüyordu. Elleri, kolları, göğsü, yüzü... hepsi kan içindeydi. *Bunu ben yaptım. Yüce Tanrım... Bunu ben yaptım. Bunu ben yaptım.*

Gözlerini kapattı. *Rahatla. Derin bir nefes al. Kendini kontrol et.*

Derin yudumlarla havayı içine çekti, ürpererek dışarı attı, kontrolün yavaş atılımlarla geri geldiğini hissetti. İş bitmişti. Angelo Conti ölmüştü. Çok, çok ölmüştü.

Ayaklarını beton zemine dayayarak duvarı itti ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Ve bu sırada bıraktığı hasarı inceledi. Kontrolünü kaybetmişti. Bunun tekrar olmasına izin vermemeliydi.

Ama Conti bunu hak etmişti, ukala serseri. Dün gece onu bulmak büyük bir gizem değildi. Angelo evinden çıkana kadar beklemişti. Northwestern kampüsünün hemen dışındaki favori barında sarhoş bir şekilde sallanıyordu. Yepyeni Corvette'ine yönelmişti, belli ki direksiyona geçmeye niyetliydi. Conti onun yürüyemeyecek kadar sarhoş olmasını umursamamıştı. Paula Garcia ve doğmamış oğlunu öldürmek suçundan hapse girmekten kıl payı kurtulduktan sonra çocuğun terbiyesine dikkat edeceği düşünülebilirdi ama belli ki Angelo kendini büyülenmiş sanıyordu.

Angelo yanılmıştı.

Geldiğimi hiç görmedi. Conti'nin kafasına vurup onu minibüse sürükleyebilirdi ama o sarhoş havası ve yepyeni Corvette kanını kaydattı. yüzden dizlerini patlattı. İkisini de.

Sonra kafasına vurup onu minibüse sürükledi.

Conti'nin bilincinin geri gelmesini beklemenin, çocuğun gözlerinin cam gibi olmasını ve dilinin sonunda durmasını sağlayacak korkunun tadını çıkarmıştı.

çırpıyor. Ama hayır. Angelo sersemliğinden şaşırtıcı bir şekilde uyanmış ve saniyeler içinde nerede olduğunu anlamıştı.

Ve kim olduğumu.

Konuşmayı kesmemişti ve ben daha ne olduğunu anlamadan levye elimdeydi. İlk birkaç darbe dikkatini çekmek içindi. Ama Conti hala susmuyordu. Sonra Kristen hakkında konuşmaya başladı.

Ve kontrolümü kaybettim.

Conti'nin söylediği şeyler... kötü, iğrenç şeyler. "Kirli işlerini yapman için sana nasıl ödeme yaptım, ha? ? Bahse girerim o titiz takımın altında gerçek bir kaplan vardır." Konuşmaya devam etti, onun hakkında, Kristen hakkında sapıkça, aşağılık şeyler söyledi. Durmak bilmiyordu.

Ve sonra ben de yapamadım.

Bir nefes çekti. Conti'yi artık kimse tanıyamazdı. Yüzünün büyük kısmı gitmişti. Polaroid çekmenin bir anlamı yoktu. Conti'nin eşyalarını bıraktığı yere doğru yürüdü ve çocuğun cüzdanını buldu. Şoför cüzdanı çok fazla alkollü araç kullanmaktan ehliyeti elinden alınmış. Ama Conti'nin üniversite tarafından verilmiş fotoğraflı bir kimliği vardı. Bu iş görür.

Conti'nin icabına bakmakla meşguldü. Tabancasının keskin çatırtısı ve ateşlenmiş bir silahın keskin kokusu onu yatıştırdı. Bu artık rutin bir şeydi.

Saatine baktı ve zamanı görünce yüzünü buruşturdu. "Geç kaldım," diye mırıldandı. Temizlenmeli ve işinin başına dönmeliydi. Daha sonra geri dönecek ve işaretleyiciyi yapacaktı. Paula Garcia ve doğmamış oğlu bu kadarını hak ediyordu.

*21 Şubat Cumartesi,
SABAH 9:30.*

Trevor Skinner'ın karısı zayıf, solgun bir kadındı ve her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Kocasının nerede olduğuyla ilgili sorulara, yabancı ziyaretçilere, onu rahatsız edecek hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. Skinner'ın Perşembe gecesi vurulduğu yere nasıl çekildiğini açıklayacak.

Modern teknoloji sayesinde pusu yerini kolayca bulmuşlardı. Skinner, sürücüleri uydudan takip eden küresel çağrı hizmetlerinden birine abone oldu, böylece bir kaza olması durumunda yardım gönderebilecekler.

Acil durum. Servis ayrıca yol tarifi de veriyordu. Şans onlardan yanaydı. Skinner, katilin diz kapaklarını vurduğu ve onu başka bir yere taşıdığı terk edilmiş bir fabrika yolunu tarif etti. Görünüşe araba daha sonra yoldan geçen gençler tarafından çalınmış ve o sabah bulunduğu yere götürülmüş.

Abe histerik Bayan'la ilişkisini bitirmeye hazırdı.

Skinner, yaşlı bir hizmetçinin ceketinin kolunu çekiştirdiğini gördü. "Efendim?" diye fısıldadı. "Bir paket teslim edildi."

Anında alarma geçen Abe ve Mia, hizmetçiye Bayan Skinner'ın anlaşılabilir histerisi üzerine yumuşak sesini duyabilecekleri yan odaya kadar eşlik ettiler.

"Bu paket ne zaman teslim edildi hanımefendi?" Abe sordu.

"Perşembe." Kadın rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Belki saat ikide."

"Teslim eden birini gördünüz mü?"

"Hayır, efendim. Birisi kapının zilini çaldı ve orada bıraktı." "Bu paketi tarif edebilir misiniz, hanımefendi?"

Mia sordu.

"Düz kahverengi bir kâğıda sarılmıştı. Üzerinde sadece Bay Skinner'ın adının yazılı olduğu bir etiket vardı. Çok hafifti, hava gibiydi. Yaklaşık o kadar büyüktü." Elleriyle işaret etti.

Hava gibi hafifti. Tek bir kâğıt parçası, büyük olasılıkla başka bir mektup ve Abe, Skinner'ı dışarı çekecek kadar zorlayıcı ne olabileceğini merak etti. "Bir araba gördünüz mü, hanımefendi?"

"Evet, evet gördüm. Beyaz bir minibüstü. Garip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bir çiçekçi minibüsüydü ama hiç çiçek yoktu."

"Evet," diye mırıldandı Mia. "Başka bir adı olan bir çiçek de aynı derecede güzel kokar.

Kutuyu açtın mı?"

Hizmetçinin gözleri dehşete benzer bir şekilde büyüdü. "Hayır. Bay. Skinner onun eşyalarına dokunmamızdan hoşlanmazdı. Çok titizdi." Hizmetçi omzunun üzerinden hıçkırarak ağlayan Bayan Skinner'a baktı. "Gerçekten öldü mü?"

Evet, diye düşündü Abe. Bay Skinner çoktan ölmüş. "Evet, . Çok üzgünüz."

*21 Şubat Cumartesi,
16:00'da.*

"Diana Givens bize yardım edemeyecek." Mia'nın Reagan'ın cipinin arka koltuğunda yaptığı açıklama suratlıydı. "Kimse bize yardım edemez. Kurşun çok hasar görmüş."

Olay yeri inceleme kurşunu Skinner'ın Perşembe gecesi kaçırıldığı eski fabrikanın kapısının ahşap çerçevesi içinde bulmuştu. Sokakta buldukları kanın analizi, Skinner'ın burada vurulduğunu kesinleştirecekti ama zaten oldukça emindiler. Kurşun büyük bir bulguydu, özellikle de katil kurşunu King'in vücudundan çıkarmak için o kadar özen göstermiş, onu kesip açmış ve tekrar dikmişti.

Merminin bir tür işaret vardı, balistikçilerin deyimiyle bir yapımcı işareti. Ama ne yazık ki bu işaret tanınmayacak bozulmuştu.

"Bunu bilmiyorsun, Mia." Reagan devasa SUV'sini eski görünümlü bir silah dükkanının otoparkına usulca park etti ve Mia arabadan atladı.

"Geliyor musun, Kristen?" Mia sordu.

Kristen iç çekti. Bugün şehirdeki her yere gitmişti. Bu onların yedinci silah dükkânı olacaktı. "Neden olmasın?"

Reagan ona sempatik bir bakış attı. "Seni eve götürebilirim. Spinnelli şimdiye kadar gölgeni tayin etmiş olmalıydı."

Bu düşünce onu rahatlattığı kadar rahatsız da etmişti. Komşuları CSU'nun parlak ışıklarının gecenin bir yarısı mahalleyi aydınlatmasından zaten rahatsızdı. Şimdi de evinin önünde bir siyah-beyaz olacaktı, ta ki... Bir şeyler değişene kadar, diye düşündü Kristen. Mütevazı hizmetkârı artık onu izlemeyene kadar. Öfke dolu çetelerin ya da gözü dönmüş muhabirlerin hedefi olmaktan kurtulana kadar. Ta ki başına bir şey gelmesini bekleyen bir kurban olmaktan çıkana kadar. Silah dükkanının vitrinindeki büyük tabelaya baktı ve bir karar verdi.

"Hayır, geliyorum."

Reagan onun yüksek koltuktan inmesine yardım etti ve o da kendi ayakları üzerinde durana kadar nefesini tuttu. Dizi fena halde zonkluyordu ama kameraların pusuda olma ihtimaline karşı bunu belli etmemek için kendini zor tuttu. "Herhangi bir

Kameralar mı?" diye mırıldandı ve Reagan cadde boyunca bir aşağı bir

yukarı baktı. "Hayır, sanırım kamerası olan herkes Spinnelli'nin basın Konferans." Reagan yüzünü buruşturdu. "O bizden daha iyi. Özellikle de bizim oğlan repertuarını genişletmişken."

"Richardson Skinner'la ilgili haberi yaptığundan beri savunma avukatlarından cep telefonuma on beş arama geldi." Kristen bir deneme adımı attı ve yüzünü buruşturdu. "Herkes evinden çıkmaya korkuyor." Ve eğer onları evlerinde saklanırken, tir tir titrerken hayal etmekten belli bir tatmin duyuyorsa, Kristen buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Savunma avukatlarının zihniyetini hiçbir zaman anlayamamıştı. Müvekkillerinin çoğunun suçlu olduğunu biliyorlardı ama yine de onları sanki o pislik herifler kurbanların kendileriymiş gibi savunuyorlardı.

Reagan sadece homurdandı. "Piçlerin hakkı bu. Belki bir iki gün korkmak onlar için iyi olur. Mia'nın arabasını almalıydık. Bütün gün aşağı tırmanmak diziniz için iyi olamaz."

Ona doğru bir bakış attı ama koyu renk güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremedi. Böylesi daha iyi, diye düşündü pişmanlık duygusunu yutkunarak. Onun gözlerindeki şefkatli bakışa çok alışmıştı. "Ruth'u duydun. Yaralı değilim."

Miayı mağazaya kadar takip ettiklerinde hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu uzattı. "Bu da ne?" Kristen, Mia'nın sapından tutarak taşıdığı çantaya bakarak sordu. Silah dükkânlarını dolaşmaya başlamadan önce evinde durmaları için ısrar etmiş ve elinde çantayla çıkagelmişti.

Reagan kıkırdadı. "."

İri yarı bir adam cam tezgâhın arkasında durmuş, ters ters bakıyordu.

"Geri dönmüşsün." "Öyle görünüyor," dedi Mia kuru bir sesle. "Diana burada mı?"

"Hayır," diye tersledi adam.

"Oh, Ernie, Tanrı aşkına." Arkadan yaşlı bir kadın belirdi, kolu askıdaydı. "Evet, buradayım, Dedektifler. Sizin için ne yapabilirim? bugün?" Mia'nın siyah çantasına ihtiyatla baktı, sonra da Kristen'i açıkça değerlendirdi. "Ünlü bir arkadaş getirmişsin."

"Evet, evet, o sıradan bir ünlü." Mia tezgâha yaslandı. "Durum şöyle, Diana. Soruşturma sırasında bir mermi bulduk." O bir çanta çıkardı ve cam tezgahın üzerine koydu. "Güzel değil ama şu anda elimizdeki tek şey bu. Bize bunun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü, ağzının kenarlarından güneş ışınları gibi kırışıklıklar yayıldı. Merminin bulunduğu çantayla oynadı. "Peki içinde benim için ne var?"

Mia getirdiği siyah çantaya dokundu. "Uslu bir kız ol, göreceğiz."

"Ne oldu?" Kristen Reagan'a fısıldadı ama Reagan başını onu susturdu. Diana'nın gözleri oldukça ısınmıştı. "kız demeyeli uzun zaman oldu."

"Bunu hizmetin bir parçası olarak düşünün," dedi Mia. "Bu kurşunun elle atıldığını düşünüyoruz."

Diana spekülatif bir kaş çatmayla ağzını eğdi. "Evet, öyle. Ama onu yapan kalıp hakkında bilgi edinmek için fazla ezilmiş." Mermiyi eline aldı ve gözlerini kıstı. "Üzerinde bir yapımcı işareti var."

"Biliyorum. Balistikçim bana o kadarını söyledi. Onu tanımadı. Öyle mi?"

Bir büyüteç çıkardı ve mermiyi hassasiyetle inceledi. "Hayır, dediğim gibi çok ezilmiş. Artık pek çok insan kendi mermisini yapmıyor."

"Müşterilerinizden biri mi?" Mia sordu. "Bize verdiğin nişancı listesinden herhangi biri?"

Yaşlı kadın düşündü. "Birkaç tane var ama hiçbirinde işaret yok." Siyah çantaya baktı. "Peki içinde ne var, Dedektif Mitchell?"

Mia mandalları açtı. "Babamın silahı." Diana'nın gözleri büyüyüp saygıyla bakınca gülümsedi. "Bu gerçek bir hazine." Sonra da silahın Diana dokunmak için uzandığında kasa kapandı. "Belki sonra."

Diana kaşlarını kaldırdı. "Quid pro quo, ha?"

"Duruma göre değişir. Ben ve ortağımın bu merminin üzerindeki işaret hakkında bilgiye ihtiyacımız var. Eğer düzgün bir çizim yapabilirim, bunu ilan panonuzda asabilir misiniz?"

Diana ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak kabul etti. "Ben işbirlikçi biriyim, Dedektif Mitchell. Aslında, sana daha iyisini yapacağım. En iyi dedektiflerime soracağım.

keskin nişancı arkadaşlarımızı küçük bir buluşma için buraya çağırın, biz de size hatırladığımız tüm işaretlerin bir listesini yapalım."

Kristen, Reagan'ın kahkahasının kulağının dibinde hafifçe gümbürdediğini duydu. "Çok iyi, değil mi?" diye sordu ve Kristen başını geriye yaslayarak onun profiline baktı. Gözleri Mia'ya odaklanmıştı, ağzı gururun yanı sıra eğlenceyi de barındıran bir gülümsemeye bükülmüştü. Bir başkasının becerisi tarafından tehdit edilecek bir adam değildi, bu kişi bir kadın olsa bile ve sadece bu bile onu tanıdığı çoğu erkekten ayırıyordu.

"Evet. Evet, öyle. nereye gidiyoruz?"

"Mia ve ben King Lisesine gidiyoruz. Bir resmimiz var o kutuyu evine getiren çocuğun güvenlik kamerası kayıtları ve biz

etrafa dağıtmak istiyorum. Cumartesi olduğu için bütün gün okulun basketbol sahasında çocuklar olacak."

"Otuz dakika gecikerseniz, bu bir sorun olur mu?"

Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sanırım hayır. Neden?" Kristen cam döndü. "Çünkü bir silah alacağım."

*21 Şubat Cumartesi,
17:00.*

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim Jacob?"

Jacob Conti başını kaldırdığında Elaine'in ofisinin kapısında durduğunu ve ellerini ovuşturduğunu gördü. "Ne oldu, Elaine?" Ama o biliyordu.

O ürkek haliyle yaklaştı. Yirmi beş yıl önce onunla ilk tanıştığında narin bir kuşu anımsatmıştı. Hâlâ da öyle. "Bütün gün Angelo'ya ulaşmaya çalıştım. "Angelo'ya ulaşmaya çalışıyorum. endişeliydi. Raketbol oynamak için arkadaşlarıyla kulüpte buluşacaktı ama gelmedi. Drake'i onu araması için gönderebilir misiniz?"

Conti başını salladı. "Elbette canım. Endişelenmemeye çalış."

Yaklaştı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Deneyeceğim. Teşekkür ederim Jacob."

Drake Edwards ve üç kişinin daha Angelo'yu aramaya başladığını söylemeden gitmesine izin verdi. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Midesine hastalıklı bir his yerleşti. *Angelo, gidip o koca ağzını açmak zorundaydın. Sanki en başta hedef sen değilmişsin gibi, televizyona çıkmak zorundaydın, Tanrı aşkına.*

Eğer oğluna bir şey olursa... Birisi bunu ödeyecekti.

Ve Jacob Conti boş tehditler savurmaya alışık bir adam değildi.

*21 Şubat Cumartesi,
19:00'da.*

Abe, Kristen'ın yemeklerini İtalyanca sipariş etmesini ve ardından garsonla akıcı bir şekilde sohbet etmesini izlerken, Kristen'ın onu bir kez daha şaşırttığını düşündü. Onu Rossellini'ye getirmişti, ailesinin eskiden beri sevdiği bir İtalyan restoranına.

o bir çocuktu. Burada sıcacık bir ortam ve muazzam yemekler vardı. Mia'nın aksine Kristen yeni mutfak deneyimleri için açık fikirli görünüyordu.

İtalyanca dudaklarından dökülürken gülümsemesini izlerken, başka deneyimlere de açık olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Bütün gün cipte onun yanında otururken, kokusunu içine çekmiş, onu izlemişti. Yüzündeki duygu oyunlarını, bazılarını belli belirsiz, bazılarını ise hiç belli etmeden. Cep telefonu her çaldığında gerilmesini izlemiş, mahkeme salonunu paylaşma talihsizliğine uğrayan korkmuş savunma avukatlarının tacizlerine katlandığını biliyordu. Bütün gün omzunun üzerinden bakıp kameraların, çete üyelerinin ya da mütevazı hizmetkârının incelemesine maruz kalıp kalmadığını merak etmesini izlemişti.

Ve gün boyunca Abe önceki gece yaşananları zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Normalde temkinli olan yeşil gözlerindeki hararetili ilgi. Onu Debra hakkında konuşmaya çağırdığında gösterdiği basit şefkat. Ve bunun nasıl bir şey olacağını merak etmişti.

Onunla birlikte.

Onun vakur yüzünün her gün gülümsediğini görmenin, endişeden arınmış kahkahalarını duymanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Sonra da gizli görevden çıktığından beri karşılaştığı ilk sağlıklı kadına bağlanarak aptallık edip etmediğini merak etti. Kristen dürüst ve zeki bir kadındı. Güzellik ve zarafet. Bu özelliklere sahip çok az kadınla tanışmıştı. son beş yıldaki nitelikleri. Uyuşturucu ve silah tüccarlarının etrafında dolaşma eğiliminde değillerdi.

Onu ilk gördüğü günü hatırlayıp duruyordu. Bir gece önce yalan söylememişti. Şaşırmıştı. Sonra büyülenmişti. Sonra da tahrik olmuştu. İnanılmaz, açık bir şekilde tahrik olmuştu. O gün kimliğini gizlememiş, imalı sözler söylemiş ve yeraltı dünyasındaki suç ortaklarından birkaç tokat yemişti. Ama zihnindeki görüntüler kaybolmamış, kimliğine inandırıcılık kazandırmak için sahnelenen tutuklamayı tamamlarken zihninde sabit kalmıştı. O da onlardan biriydi, tutuklanmıştı, sabıkası vardı. Kısa bir süre sonra kefaletle serbest bırakılmış ve şehrin karanlık, kirli bölgesine geri dönmüştü.

Ama fırsatını bulur bulmaz Debra'yı görmeye gitti, yatağının yanına oturdu, ellerine ve ayaklarına masaj yaptı, sessizce onun adını söyledi, bir yandan da zihninde kendine suçluluk duygusuyla eziyet etti.

suçlamalar. Karısı sessiz bir cehennemde yatarken o başka bir kadını arzulamıştı.

Artık karısı huzur içindeydi, sonunda. Ve hala Kristen Mayhew'i arzuluyordu.

Garsonun diğer müşterilerine dönmek için konuşmalarını kesmesi bariz bir üzüntüyle karşılandı. Kristen ona döndü, sonra yeşil gözleri büyüdü ve ne düşündüğünün yüzünden okunduğunu fark etti. Bir an için gülüp geçmeyi düşündü. Ama gözleri yavaşça kızardı ve yanaklarını pembe bir allık kapladı. Dilinin ucu dudaklarını ıslatarak belirdi ve Abe neredeyse yüksek sesle inleyecekti.

"Özür dilerim," dedi. "Seni görmezden gelmem kabalıktı. İtalyancamı kullanma fırsatı bulmayalı uzun zaman oldu."

"Özür dileme. Seni dinlemek hoşuma gitti. İtalyanca konuştuğunuzu bilmiyordum."

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Üniversitedeyken İtalya'da bir yıl geçirdim. Çok fazla İtalyanca konuşmayı öğrendim ama dilbilgimin berbat olduğuna eminim. Çok paslandığımı biliyorum." Menüsünü eline aldı ve köşesiyle oynamaya başladı. "Beni yemeğe götürmek zorunda değildin, biliyorsun.

Spinnelli'nin evimin önünde bir kruvazörü var. Sanırım tek başıma iyi olacağım."

İçinde bir şeyler , sıcak ve huzursuz. "Seninle birlikte olmak isteyebileceğim hiç aklına geldi mi? Seni buraya getirmemin bu davayla hiçbir ilgisi olmadığını?"

Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Evet." Sesi kısılmış, boğuklaşmıştı ve adamın teninde karıncalanmalar yaratıyordu. "Evet, öyle oldu."

Sertçe yutkundu. Aklından binlerce yanıt geçti, de tamamen uygunsuzdu ve kızın geri çekilmesini garantiliyordu.

"Ah, sinyorina."

Kristen'in yüzü, restoranın kalbi ve ruhu ve ailesinin en eski arkadaşlarından biri olan Tony Rossellini'ye doğru yükselirken, Abe bu kesinti karşısında bir küfür savurdu. Kendini gülümsemeye zorladı. "Tony, seni görmek çok güzel."

Tony'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Abe, yaşlı adamın onu görmeye gelmediğini eğlenerek fark etti. "Abe. Abe Reagan. Yeğenim bu gece bu güzel sinyorina ile senin olduğunu söylemedi. Sizi gördüğüme sevindim. Ailen geçen hafta buradaydı ve senin şehre döndüğünden hiç bahsetmediler."

Bu ailenin hikâyesiydi, tüm arkadaşlarına ve hatta kendi küçük çocuklarına bile anlattıkları bir hikâye. Abe Los Angeles'a taşınmış ve sadece periyodik ziyaretler için geri gelmişti. Bildiği kadarıyla Rachel bile buna inanıyordu. Çocuklardan birinin yanlışlıkla onun gerçek hareketlerinden bahsetmesi çok tehlikeli olurdu. Kristen'a bir bakış attı ve onun ne demek istediğini anladığını gördü. ve bunu ifşa etmeyecekti.

"Evet, efendim. Şimdi geri döndüm, Cinayet 'na atandım. Kristen Mayhew."

Tony'nin yaşlı yüzü, ismi bulmakta zorlanırken konsantrasyonla buruştu ve bulduğunda kaşları alnına doğru kalktı. "Ah.

Bu gece böyle şeylerden bahsetmeyeceğiz. Bu gece iş için değil, oyun için." Arkasından bir şişe kırmızı şarap çıkardı. Mükemmel bir etiketi olduğunu Abe bir bakışta anladı. "Yeğenim bana sadece babamın ve büyükbabamın güzel şehrinde bir yıl geçiren güzel bir kadından bahsetti." Tecrübeli bir ustalıkla şişenin mantarını çıkardı. "Firenze'ye gitmeyeli uzun zaman oldu ama her zaman kalbimdedir." Gururla kadehlerini doldurmaya koyuldu ve o anda Abe, Kristen'ın içki içmediğini hatırladı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama durdu, kızın elinin kendi elinin üzerinde kaydığını hissettiğinde tüm vücudu kaskatı kesildi. Ona baktı ve başını salladı, sadece onun için yapılmış küçük bir hareketti. Sonra eli gitti ve kadehini kadeh kaldırmak için Tony'ye doğru kaldırdı. İtalyanca konuşuyordu ve söylediği her şey Tony'nin daha da parlamasına neden oluyordu. O da aynı şekilde karşılık verdi

Büyük bir gülümsemeyle Abe'e dönmeden önce.

"Artık evde olduğuna göre sık sık geleceksin, değil mi Abe? Ve geldiğinde, sinyorinayı da getireceksin."

"Yapacağım." Abe ilkinin mi yoksa ikisini birden mi kastettiğini söyleyemedi. "Tony, bütün gün muhabirler tarafından takip edildik. Şüpheli görünen biri gelirse..."

Tony kaşlarını çatı. "Başka bir şey söyleme, Abe. Seni burada rahatsız etmeyecekler." Yanıt beklemeden mutfığa geri döndü.

Kristen şarap kadehini dikkatle masaya koydu ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "İyi bir adam."

"Mmm, evet. Tony ailemin eski bir arkadaşı."

Başını eğdi, ona bakmasını istiyordu ama bakmadı. Parmakları ona dokunmak, masanın üzerinden kaymak ve elini onun yaptığı gibi örtmek için kaşınıyordu.

onun. Ama o içmedi, onun yerine kendi kadehini dudaklarına götürdü. "İçki içmediğini söylediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum ama misafirperverliğini reddederek onu aşağılamak istemedim. Akşam bir iki yudum içeceğim ve bunu bilen tek kişi sen olacaksın."

Ve işte yine o, başkalarının duygularına gösterdiği basit saygı. Bir gece önce zımpara kağıdını ikiye bölüp yarısını ona uzatırken gözlerindeki bakışı düşündü. Merhamet ve anlayış görmüştü ama daha fazlasını da görmüştü. Bu daha fazlası onu gecenin geri kalanında uyanık tutmuştu.

"Kristen." Adam bekledi ama Kristen gözlerini restoranın karşısındaki bir noktaya sabitlemişti. "Spinnelli gölgenizi atadıktan sonra herhangi bir noktada eve gidebilirdiniz. Mia randevusuyla buluşmaya giderken seni teklif etti. Neden burada benimlesin?"

Göz göze gelene kadar uzun bir an daha geçti ama göz göze geldiğinde hem ilgisini hem de kanını kaynatırken bile kalbinin teklemesine neden olan bir kırılganlık gördü. "Benim de seninle birlikte olmak istediğim için burada olduğum hiç aklına geldi mi?" diye sordu sessizce.

"Umuyordum," diye dürüstçe cevap verdi ve dudakları kıvrıldı, o kadar hafıftı ki bakıyor olmasaydı fark etmeyecekti. Elini kendi eliyle kapattı ve onun hızlıca ırkıldığını hissetti. Ama kız geri çekilmedi ve adam bunu bir işaret olarak algıladı.

olumlu bir işaret. "Neden İtalya?"

Gözlerini kırıştırdı, soruyu beklemediği belliydi. "Affedersiniz?"

Başparmağını elinin altından geçirdi ve avucunu nazikçe okşayarak ileri geri hareket ettirdi. Kadın sertleşti ama yine de geri çekilmedi. "Neden İtalya'da bir yıl?"

Gözleri birleşmiş ellerine kaydı. "Floransa'da okuyordum." "Sanat mı?"

Kız başını kaldırdı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve adamın kalbi yeniden tekledi. "Floransa'ya başka bir şey okumak için giden var mı?"

"Renklerden anladığınızı sanıyordum," dedi. "Madem Floransa'da sanat eğitimi aldın, nasıl avukat oldun? Neden resim ya da heykel yapmıyorsun ya da her ne eğitimi aldıysan?"

Gülümsemesi soluklaştı. "Hayat her zaman planladığınız gibi sonuçlanmaz. Ama sanırım sen de bunu biliyorsun."

Öyle yaptı. "Evet."

Gözle görülür bir şekilde kendini salladı. "Burada bencillik yapıyorum.

Beni davet ediyorsun

Güzel bir akşam yemeğini paylaşalım ve ben de sana hüzünleneyim. Hadi bir şeyler hakkında konuşalım.

başka."

"Tamam, başka bir şey." Başını eğerek onu inceledi. "Bu öğleden sonra poligonda bizi şaşırttın. Bize ateş edebildiğini hiç söylememiştin." Ama yapabilirdi. Diana Givens'in cam tezgâhının önünde durup metodik bir şekilde silahını seçmesini izlemişti.

Ona bir silahı kullanmanın temellerini göstermenin ne kadar zevkli olacağını. Kollarını ona dolamanın, ince bedenini kendi bedeninde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını. Vücudu bu fanteziye anında tepki , Mia'nın ve kendisinin yardım tekliflerini reddettiğinde neredeyse rahatlamıştı.

Bunun yerine, şarjörü hızlı ve isabetli bir şekilde kağıt hedefe boşaltarak hepsini bir an için suskun bıraktı. "Her seferinde göğüs boşluğunu vuruyorsun."

"Keskin nişancı değilim ama çitin üzerindeki bir teneke kutuyla baş edebilirim."

"Yani Kansas'ta bir çiftlikte mi yaşıyordun?" diye sordu, son birkaç gündür hayatı hakkında anlattığı yetersiz detayları bir araya getirerek.

Rahatsızca kıpırdandı ama başını salladı. "Babamın atış talimi için kullandığımız eski bir 38'liği vardı."

Mayhew ailesinin eski çiftliği hakkındaki soruyu etkili bir şekilde geçiştirmişti. "Peki baban öldüğünde silahını kim aldı?"

Yüz ifadesi buz . "Babam ölmedi."

Abe kaşlarını çatı. "Ama hiç ailen olmadığını söylemiştin."

"Çünkü bilmiyorum." Bir kez daha nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde kendini salladı. "Özür dilerim. İşte yine başladım. Silahımı almak için üç gün beklemek zorunda kaldığım için kızgınım. Evrakları doldururken silah yasalarının gerçekliği yüzüme çarptı."

"demek istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Sadece kendimi koruduğum adamlar silahlarını silah yasalarına tam olarak uymayan bir satıcıdan satın almış olacaklar. Ben beklerken onlar silahlı."

"Muhtemelen bekleme süresinden feragat edebilirsiniz."

"Ve bu Zoe Richardson'ın raporunda harika görünmez miydi?" Başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Hayır, altımda bir bijon anahtarı bulunduracağım. İznimi alana kadar yastık."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra restoranın kapısı açılınca bir iniltiyle kapattı. Kristen anında doğruldu ve elini geri çekerek

masanın onun tarafına geçti. "Ne?" diye sordu, arkasına bakmak için döndü, yüzünde endişe vardı. "Daha fazla muhabir mi?"

"Hayır, daha kötüsü. Kız kardeşim." Bu doğrudu. Rachel bir otobüs dolusu gençle birlikte içeri girdi ve restorandaki ses seviyesi aniden bunalıcı bir hal aldı.

Rachel'in onu görmeyeceğini ummak çok fazlaydı. Kristen'i tanımayacağını düşünmek boş bir hayaldi. Restoranın öbür ucundan Rachel'in gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordu ve bir dakikadan kısa bir süre içinde masalarının yanında duruyordu.

"Abe!" Eğildi ve onun yanağını öptü. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum. Ona sordun mu? Sordun mu?"

Abe iç çekti. Rachel'in okul projesi için Kristen'la röportaj yapma isteği. Tüm bu hareketlilik içinde aklından çıkıvermişti. "Hayır, Rach, meşguldük."

Rachel hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. "O zaman en azından beni tanıştı ki tanıyabileyim. Lütfen?"

Abe bu kez daha ağır bir şekilde iç çekti. "Kristen Mayhew, bu benim en küçük kardeşim Rachel. Rachel, bu da Eyalet Savcı Yardımcısı Mayhew."

*21 Şubat Cumartesi,
Akşam 7:30'da.*

"Rahatsız edilmek istemiyor."

Jacob Conti, en sevdiği aryanın son notalarını selamlamak için hoparlörlerden bir tenorun sesinin karanlık ofisinin kapısının dışında uşağının sesini duyabiliyordu. Normalde bunu günü bitirmenin en rahatlatıcı yolu olarak görürdü ama bugün tam bir maskaralıktı. Angelo kayıptı, Elaine gözyaşları içindeydi ve Jacob bundan sonra olacakların kötü olacağını biliyordu. "Beni görmek isteyecektir," dedi Drake Edwards.

Hayır, seni görmek istemiyorum, diye düşündü Jacob. Ama uzaktan kumandayla ayağı susturdu. "Bırak girsin." Öfkeyle ayağa kalktı, bacakları titriyordu. Jacob'ı içeri aldı. Drake'in yüzüne bir kez baktı ve sandalyesine geri çöktü. Güvenlik acımasız görünüyordu.

"Özür dilerim Jacob," dedi Drake sessizce. Gömleğinin cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve Jacob zincirde asılı duran Northwestern amblemini hemen tanıdı. "Corvette'i bulduk. Bazı çocuklar anahtarları ön koltukta bulduklarını ve gezintiye çıktıklarını söylüyorlar."

"Ya Angelo?" Jacob'ın sesi boğuk çıkıyordu.

Drake başını salladı. "En son kampüs dışında bir barda görülmüş. Arkadaşları çok içtiğini söylüyor ama kimsenin ona taksi çağırmasına izin vermemiş."

Aptal, aptal çocuk. "Hayır, sanırım . Angelo değil."

"Jacob, biz..." Drake gözlerini kapattı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Sürücü koltuğuna sıçramış kan bulduk."

Jacob nefes aldı. Elaine'e söylemek zorundaydı. Bu onu öldürebilirdi. "Emin olana kadar Bayan Conti'ye söylemeyi bekleyeceğim. Aramaya devam et, Drake. Mayhew ve şu iki dedektifin peşine adam tak... Mitchell ve Reagan.

Richardson'a göre, katil Mayhew'e mektuplar gönderiyor. Eğer Angelo'nun - " Kelimeyi zorla ağzından çıkardı, "*incindiyse*, yakında öğrenecekler."

Drake sertçe başını salladı. Jacob bunun onun için de zor olduğunu düşündü. Drake uzun zamandır, Jacob Conti Chicago'lu zengin bir sanayici olmadan çok önce de onunla birlikteydi. Yalnız yaşlı kadınları dolandırdığı ve diğerlerinin kirli işlerini yaptığı günlerden beri Drake onun sağ koluydu. Drake aileden biriydi. Angelo'nun bezini değiştirmiş, daha çocukken onu sirke . Drake'in kalbi kırılıyor olmalıydı.

"Üçünün, patronlarının ve Richardson denen kadının peşine adam taktım bile," dedi Drake. "Jacob, biraz dinlenmeye çalış, Angelo'yu bulana kadar durmayacağım."

Hayır, Drake bakmayı bırakmazdı. Jacob bunu kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu. *Ama Angelo'yu bulduğunda, hâlâ bir oğlum olacak mı?*

On Üçüncü Bölüm

*21 Şubat Cumartesi,
21:30.*

Reagan, kruvazöre el sallayarak arabayı onun garaj yoluna çekti. Farlar, garajının altında duran başka bir aracı aydınlatıyordu. "Görünüşe göre misafirin var," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Hiç arkadaşı olmamıştı. Onun dışında. "Sanırım araba kiralama şirketi bana başka bir araba getirdi." Kristen gözlerini kısarak Karanlıkta marka ve model. "Bu bir Chevy." Başını çevirdiğinde adamın kendisini incelediğini gördü, yüz ifadesi eve gelene kadar olduğu gibi yoğun ve beklenti içindeydi. Aralarında, onu aynı anda hem ürküten hem de özlemle endişelendiren bir beklenti havası vardı.

"Belki Skinner'ınki gibi bir küresel konumlandırma sistemiyle birlikte gelir."

Reagan'ın ağzının kenarı kalktı. "Zararı olmaz."

Aralarındaki sessizlik ağırlaştı ve gözleri hâlâ onunkileri tutuyordu. Bekliyordu. Neyi beklediğinden emin değildi. Evet, bekliyordu. Sorun şu ki, nasıl başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi. "İyi vakit geçirdim." Gerçekten de geçirmişti. Adamın kız kardeşiyle ve kız kardeşinin dört düzine kadar arkadaşıyla tanışmıştı. Çocuklar gürültülü ve küstahtı ama gençlik coşkuları onun depresif ruh halini dağıtmaya yaramıştı. Rachel sayesinde herkesin bildiği davayı merak etmişler ve sorular sormuşlardı.

şaşırtıcı derecede uygun. Rachel, Zoe Richardson'ın o kadar komik bir taklidini yaptı ki Kristen kaburgaları ağrıyana kadar güldü. Sonra Ortaokul kalabalığı restoranın diğer yarısını ele geçirdi, Kristen ve Reagan'ı nispeten huzur içinde konuşmak için bıraktı.

Reagan ona sanattan hoşlandığını söylemişti ve Empresyonistlerle ortak noktaları olduğunu fark etmişlerdi. Müzik biraz daha farklı bir konuydu. Yetmişlerin rock'ını tercih ediyordu.

Bee Gees'in tüm albümlerine sahip itiraf etti. Reagan'ın arkadaşlığını son derece çekici bulmuştu. Ve rahat. Ve baştan çıkarıcı.

Bir kez daha onun elini tutmuştu. Çok uzun zamandır kimse onun elini tutmamıştı. Daha fazlasını arzulamasına neden oldu. Ve bu onu çağırırken bile korkutuyordu.

"Kız kardeşim için üzgünüm. O ..."

"Bir genç mi?" Kristen cevap verdi ve gülümsemesi parladı.

"Evet, sanırım bu da iyi bir kelime. Yarın öğleden sonra onun küçük röportajını yapmak zorunda değilsin Kristen. Seni buna zorladığını biliyorum."

Kristen başını salladı. Rachel Reagan'ın bir satış elemanı olduğunu düşündü. Bir an kızın görüşme talebini kibarca reddetti. Bir dakika sonra da yarın öğleden sonra Reagan'ın Pazar yemeğine davet ediliyordu. "Sorun yok." Ve gerçekten de öyle olduğunu fark etti. "Sorun değil." *Aslında dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle bekliyorum.* "Ayrıca, alabileceğim tüm iyi basını kullanabilirim."

Reagan yüzünü buruşturdu. "Tony bu konuda kendini çok kötü hissetti."

"Bunun kaçınılmazdı. Muhabirlerin dışarıda pusuya yatmış olması onun suçu değildi. Keşke Richardson'ın ne zaman uyuduğunu bilseydim. Her zaman her yerdeymiş gibi görünüyor."

"En azından evinizin önündeki üniforma onun sizi burada rahatsız etmesini engelleyebilir."

Bir başka ağır duraklama daha oldu ve Kristen sosyal kelimeler konusunda rahattı. Büyük bir olaymış gibi görünmeden onu çaya davet edebilmeyi diledi. Öyle olsa bile. Adamın başparmağını avucunun içinde gezdirmesi hâlâ tenini karıncalandırıyordu. Ve bunu tekrar yapmasını istiyordu. Sert bir nefes verdi.

"Bu işte iyi değilim."

Koyu renk kaşlarından biri kalkarak ona hınzır bir bakış attı. "Neye?"

Kristen gözlerini devirdi. "Bir fincan çay içmek için içeri gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Adamın gözleri karanlıkta parlıyordu ve kadın onun cevabını beklerken kalbi küt küt atıyordu. "Evet, biliyorum," dedi adam boğuk bir sesle ve kız onun çaydan daha fazlasından bahsettiği izlenimine kapıldı. "Sokaktaki üniformanla konuşmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Kapıyı çarptı ve onu düşünceleriyle karanlıkta bıraktı.

Seni öpecek, Kristen. Seni aptal salak. Şimdi öğrenecek.

O kadar da saf değildi. Evet, adam onu öpmeye çalışacaktı. Kaçınılmaz olanı inkar edecek bir kadın da değildi. Evet, bilirdi. Reagan gibi bir adamla tek bir öpücük onu açığa çıkarır. *Yani bilecek. Ne olmuş yani? Belki de umursamayacaktır.*

Hah, kendisiyle alay etti. Sen gerçekten aptalsın. Bütün erkekler umursar.

İç çekti. Abe Reagan gibi iyi bir adam bile onun şeyleri isteyebilirdi. Bir öpücükten sonra, onun çok soğuk olduğunu fark ederdi... Ona ihtiyacı olanı, istediğini veremeyecek kadar soğuk. Bunun işe yaramayacağı sonucuna çabucak varırdı ve bu konuda nazik olmaya çalışsa da, çabucak tamamen profesyonel bir ilişkiye geri döndüler. Ki bu daha iyiydi. Bu katili ne kadar çabuk yakalarlarsa, Reagan o kadar çabuk gidecek ve hayatı normale dönecekti. *Normal yalnızlıktır. Normal, sahip olabileceğin tek şeydir. Aş artık bunu.*

Arabanın kapısını açarak soğuk havanın içeri dolmasına izin verdi. Kendine verdiği ders. Kasvetli bir şekilde ona baktı. "Bugün ben yokken herhangi bir hareket oldu mu?"

"Hayır. Charlie Truman gece vardiyasına atandı. İyi bir polistir, kardeşimin arkadaşısıdır. Onunla dışarıda güvende olursun. Ve McIntyre'ı unutma,

Dün gece ifadeni alan adam mı? Gündüz vardiyası var. Yarın sabah onu görmelisin." Kaşlarını çatı. "Kristen, sorun ne?"

"Hiçbir şey."

Sessizlik içinde onun inmesine yardım etti, mutfak kapısını açtı ve ışığı yaktı

O alarmı devre dışı bırakırken ışıkları kapattı. "Çayı başka zaman içerim," dedi sessizce. "Yorgun olmalısın."

"Hayır." Bu kelime dudaklarından patlayarak ikisini de şaşırttı. Nefes aldı ve ceketinin düğmelerini çözdü. *Şu işi bir an önce bitirelim.* "Hayır, kal. Lütfen." Paltosunu çıkarıp çaydanlıkla meşgul oldu, adamın sandalyeye çarpan paltosunun hışırtısını dinledi ve yarım kaşık çay tezgâha düştüğünde ellerinin titremesine lanet etti.

"Kristen." Sesi arkasından geliyordu. Derin, çevik ve yatıştırıcı. "Her şey yolunda"

Hayır, her şey yolunda değil. Çenesini göğsüne indirdi. "Belki de haklıydın. Yorgunum." Bu işte hiç iyi değilim.

Adamın elleri omuzlarını örttüğünde irkildi ama elleri zorlamadı, yatıştırdı, omuzlarına geniş daireler çizerek masaj yaptı ve iç çekip hiç durmaması için yalvarmak istedi. Ceketini üzerinden kaydırđı

Görevine dönmeden önce omuzları ve vücudu yavaşça gevşemeye başladığında ellerinin sıcaklığını bluzunun içinden hissedebiliyordu.

Bu işte çok iyisin, diye düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi ve düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini fark etti. Sesi daha derin, daha boğuk çıkmıştı ve sert bir ürperti vücudunu tepeden tırnağa sarmıştı. Adamın elleri bir an için kadının omuzlarında sıkıştı, sonra bıraktı ve boynunun arkasına doğru ilerledi. Başparmakları boynunun her iki yanındaki gergin kordonlara bastırdı ve dizlerinin bağı çözüldü. Güçlü kollarından biri onu göğüslerinin hemen altından yakaladı ve... ona izin verdi. Onu desteklemesine izin verdi. Onu vücuduna doğru çekmesine izin verdi.

Çok sert vücudu. Tüm yanlış yerlerde sertti. Kadın öne doğru sarsıldı, aralarına mesafe koydu, aniden tekrar gerildi. Adam tek kelime etmeden ellerini omuzlarına götürerek tutuşunu bıraktı ve her şeye yeniden başladı. *Beni nazikleştiriyor,* diye düşündü.

"Um-hm," diye mırıldandı ve yine yüksek sesle konuştuğunu anladı. "Ve ben," diye ekledi.

"Sen mi?"

"Burada gergin olan tek kişi sen değilsin Kristen."

Omzunun üzerinden ona baktı. Yüzü sade, neredeyse acımasızdı.

"Neden?" Bir fısıltı gibi çıktı ve elleri hareketsiz kaldı ve bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra fısıldadı, "Çünkü baban hala hayattayken ailem yok diyorsun ve Floransa'da sanat eğitimi aldığını söylüyorsun ama bu evde resmettiğin hiçbir şey göremiyorum. Çünkü dedin ki Kurbanlar asla ama asla unutmaz. Çünkü biri seni incitti ve ben de seni inciteceğimi düşünmene neden olacak bir şey yapmaktan korkuyorum. Çünkü yapmayacağım."

Ama yapacaktı. İçindeki gerçeği kabul ederken kalbi parçalandı.

Dışarıda başını salladı. "Biliyorum." Çünkü öyle demek istememişti. Ve belki de küçük bir parçası hâlâ tüm gücüyle onun sözlerinin doğru olmasını dilediği için.

Gözleri onunkilere dikilmişti. "mi?" Elleri saçlarının üzerinde gezindi ve kız onun önce bir iğneyi yokladığını, sonra da saçından çektiğini hissetti. İğne tezgâha çarptı ve adam bir tane daha çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" sesi tiz ve hırıltılıydı.

"Saçını indiriyorum. Bu iğneler bütün gün beni deli etti." Bu alçak bir mırıltıydı ve vücudunda yeni ve sert bir ürperti yarattı. Gözleri parladı ve daha fazla toka çıkardı. Saçları serbest kaldı ve elleri

derinlere daldı, halkaları kafa derisini hafifçe sıyırdı. Kısık bir iniltiyle gözleri kapandı ve ciğerlerindeki tüm oksijen tükendi. Adamın elleri çok iyi ve kesinlikle gerekli hissettiriyordu.

Onu çıldırtıyordu. Bu düşünce neredeyse başını döndürmeye yetiyordu.

Bir eli saçlarından kayarak çenesini kavradı ve başparmağı daha önce avucunda olduğu gibi yanağında gezindi. Gözlerini güçlkle açtı, zevkten neredeyse uyuşmuş hissediyordu. Adamın yüzü şimdi daha yakındı, çok daha yakın.

Dudakları şakağına değdi ve kadın durdu, sadece nefes almayı kesti.

"Korkmam için bir neden daha var," diye mırıldandı, nefesi sıcaktı tenine karşı.

"Ne?" Kelimeyi ağzından kaçırdı ama sesi hiç çıkmadı.

"Seni ilk gördüğümde istemiştim. Şimdi de istiyorum." Fısıltıyla yaptığı itiraf onu sarsmış, şok etmişti. Korkması, dehşete düşmesi gerekirdi.

Ama ben değilim. Onun yerine baştan çıkarıldı. Sonra adamın dudakları yanağında, ağzından birkaç santim ötedeydi. Çok baştan çıkarıcıydı. Tek yapması gereken başını biraz çevirmektir ve adamın ağzı üzerinde olacaktı. Ve o da bunu istedi. Ağzının sıcaklığını hissetmek, onun gibi bir adam tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. "Abe."

Aniden sustu. "Tekrar söyle," dedi. "Adımı tekrar söyle." Sertçe yutkundu ve bir şekilde sesini buldu. "Abe."

Ürperdi ve vücudunun titreşimi onunkine doğru yol aldı. Keskin, küçük karıncalanmalar tenini yaktı, derinliklerine işledi ve daha fazlasını arzulamasına neden oldu. Sonra başını hareket ettirip dudaklarına birkaç santim yaklaştığında tüm düşünceler gitti. Ağzı onunkini kapladı, aynı anda hem sert hem de yumuşaktı.

zaman, inanılmaz derecede sıcak. Ve daha fazlasını istedi. Vücudunu onunkine doğru çevirdi ve kalbinin sert bir atışıyla kolları ona sarıldı, elleri sırtına yayıldı, tenini yaktı. Adam başını eğerek öpücüğü derinleştirdi ve kadının kolları kalktı, ön kolları adamın göğsündeki sert kayaya dayandı. Onun Elleri hafifçe bileklerini kavradı ve kollarını yukarı kaldırıp boynuna doladı. Sonra elleri tekrar sırtındaydı, parmakları etine sertçe bastırıyordu, aceleciydi. Çaresizce.

Ve öpücük devam etti, devam etti ve devam etti.

Birdenbire ilişkiyi kesti. Adam kızın ellerinden birini tutup kalbinin üzerine koyana kadar hayal kırıklığı dalga dalga üzerine çöktü. Avucunun altında vahşi gök gürültüsünü hissederek yukarı baktı ve yaşadığı sürece bunu bilecekti,

Ertesi gün, ertesi dakika ne olursa olsun, adamın ona bakışını asla unutamayacaktı. *Sanki bana doyamıyormuş gibi.*

"Yapamam." Bir alevın çekirdeği gibi mavi gözleri parlıyordu ve Kristen bir kez daha düşüncelerini dile getirdiğini biliyordu ama utanç aklından geçen en uzak duyguydu. "Bana ne yaptığını hisset Kristen. Lütfen, korkma."

." *Gerçekten değilim.* Bunu ona ve belki de kendine kanıtlamak için başını aşığı çekerek bir öpücük daha kondurdu, bu seferki daha kısaydı ama onunkiydi. Sonra onu gülümserken bulmak için geri çekildi ve kalbi büyük bir sıçrama yaptı, sonra yuvarlandı. Gülümsemesinde öyle bir tatlılık, öyle bir rahatlık, öyle bir ferahlık vardı ki. Kendi dudaklarının da karşılık olarak kıvrıldığını hissetti.

"Sevindim," dedi.

"Ben de öyle."

"Gitmem gerek."

Kristen irkilerek gözlerini açtı. "Neden?"

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Çünkü seni öpmekten çok daha yapmak istiyorum."

Sözcüklerinin aktardığı imge karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Beklediğinden, planladığından çok daha fazlasıydı. "Abe, ben - "

Parmak uçlarını onun dudaklarına bastırdı. "Sorun değil Kristen. Bekleyebilirim."

Onun parmak uçlarını öptü ve gözleri ısındı. *Bu adamı yakabilirim.* Ve yakmıştı da. Öpüşükleri sırada adamın vücudunun kısa süreli fırçalanışında bunu hissetmişti. Adam tahrik olmuştu. Ama baskı yapmamıştı. . Kendini üzerine itmemişti... Onu incitmemişti... Ve lanet olsun, geri dönmüşü *Orada*, yirmi yaşında ve korkudan aklını kaçırmış. *Sakin ol. Bana karşı koyma. Seni lanet olası, bunu sen istedin.* Zemin sert, gece sıcaktı ve dönme dolap dönüp duruyordu, ışıklar parlak ve -

Hayır, hayır, hayır. Gözlerini kapattı, bir nefes aldı ve anının durmasını sağladı. Başını kaldırdığında adamın bildiğini görebiliyordu. Anlamıştı. Ve kaçmıyordu.

"Her seferinde bir gün, Kristen," diye mırıldandı. "Yapacağımız şey bu."

Biz. Gözyaşları gözlerini yaktı ve onları geri kırıştırdı. "Neden umursuyorsun ki?"

O kadar nazik gülümsedi ki kalbinin kırılmasını istedi. "Çünkü senden hoşlanıyorum. Şimdi sana iyi geceler öpücüğü vereceğim çünkü gitmem gerekiyor." Yaptı, sert bir sahiplenme damgası. "Yarın saat dörtte akşam yemeği için hazır ol. O zamana kadar Truman, McIntyre, Mia ya da ben olmadan evden çıkma."

22 Şubat Pazar,
Sabah 9:00'da.

Birçok insanın dışarıda olması için hava çok soğuktu ama Abe Basketbol toplarının ritmik vuruşları ve mahallede birilerinin kıpırdadığını biliyordu. Umarım bugün Skinner kutusunu Kristen'in kapısının önüne bırakan çocuğu bulmakta düne göre daha başarılı olurlardı. Bu çocuğu tanıyan biri varsa bile, kimse söylemiyordu. O zamana kadar beklemek zorunda kalabilirlerdi.

Yarın okul açıkken öğretmenlere resimdeki çocuğu tanıyıp tanımadıklarını sorun.

Mia arabasına yaslanmış, kahve fincanının plastik kapağındaki tırnağı odaklanmıştı. Kaputunun üzerinde duran, dumanı tüten ikinci fincanı işaret etti. "Seninki."

Abe kahveyi aldı ve homurdanarak teşekkür etti.

Mia ona donuk bir bakış fırlattı. "Tanrım, bu sabah ne kadar neşeliyiz değil mi?" "Dün gece iyi uyuyamadım."

"Neden olmasın?"

Abe yüzünü buruşturdu. *Çünkü gözlerimi her kapattığımda Kristen'ı kendi adını hatırlayamayana kadar, onu incitmek için yapılan her şey aklımdan çıkana kadar, bana daha fazlası için yalvarana kadar öpmeyi hayal ettim.* Kristen'ı

Rüyalar onu sert, acılı ve yalnız bırakmıştı. "Sanırım bu dava beni yakaladı. Hadi başlayalım. Bu çocuğu bir an önce bulmak istiyorum. Bu akşam annemde yemeğim var."

Mia parladı. "Bana biraz yemek artığı ayırır mısın?" Abe kıkırdadı. "Gidelim, Mia."

Zıplayan topların sesini takip ederek King Lisesi'nin karşısındaki sahaya gittiler; fotoğraftaki çocuğun giydiği ceketin üzerinde de bu isim açıkça görülüyordu. Beş genç çocuk asfaltın üzerindeydi. Onların geldiğini görünce beşi de durdu.

"Polisler," diye tısladığını duydu Abe içlerinden birinin.

"Dün buralarda dolanıyordum," diye mırıldandı bir başkası.

Abe rozetini uzattı. "Ben Dedektif Reagan ve bu da Dedektif Mitchell. King Lisesi'ne giden bir çocuğu arıyoruz. Aranızda King'e giden var mı?"

Beşi birbirine baktı. Hepsi de on altı yaşlarında görünüyordu. *Debra'yı vuran serseriden çok da genç değillerdi.* "Size bir soru sordum," dedi Abe, sesi daha da sertleşerek. "King'e gidiyor musun?"

Hepsi isteksizce başını salladı.

Mia cebinden bir resim çıkardı. "Bu çocuğu arıyoruz. Eğer onu bugün bulamazsak, yarın okul açıldığında buluruz. Eğer bugün onu tanımadığını söylersen ve daha sonra tanıdığını öğrenirsek..." Düşüncenin imalı bir şekilde sona ermesine izin verdi. "Bize yardım ederseniz sizin için daha iyi olur."

Bir grup olarak birbirlerine kaşlarını çatıldı ve havayı daha fazla mırıltı doldurdu.

Ama önce resme, sonra tekrar birbirlerine baktılar. "Onu tanıyorsun," dedi Mia.

Çocuklardan biri başını salladı. "Evet, onu buralarda gördük."

Abe kolunun altında basketbol topu tutan genç çocuğa baktı. Genç çocuk meydan okurcasına ona baktı. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Öyle olduğunu söylemedik," dedi Mia sessizce. "Şimdi, onu nerede bulabiliriz?"

Çocuklar ayaklarına baktılar. "Bilmiyorum."

Abe iç çekti. "Pekâlâ çocuklar, herkes çitlere yaslansın. Sizi şehir merkezine götürmeleri için birkaç polis çağıracağız."

Elinde top olan çocuk tepindi. "Biz hiçbir şey yapmadık. Neden şehir merkezine gitmek zorundayız?"

Mia omuz silkti, cep telefonu elindeydi. "Siz bir cinayet soruşturmasının maddi tanıklarısınız. Siz *polisleri* izlemiyor musunuz?"

"Kahretsin," diye sızlandı diğerlerinden biri. "Bir daha şehir merkezine gidersem annem beni öldürür."

Abe sesini sert tuttu. "O zaman bize bu adamı nerede bulacağımızı söyle, biz de gidelim."

Elinde top olan çocuk kaşlarını çatı. "Adı Aaron Jenkins. Artık King'e bile gitmiyor. Üç blok ötede yaşıyor." Sıska bir parmağıyla işaret etti. "Şu tarafta."

"Üç blok ötede 'şu ' bir sürü bina var." Mia çocuğun gösterdiği yönü işaret etti. "Biraz daha bilgi verirsiniz dostça davranmış oluruz," diye ekledi, yüz ifadesi alaycı ve kuruydu.

Çocuğun kaşları daha da çatıldı. "O blokta yeşil sahanlığı tek bina orası. Yaşlı kadın bütün gün orada oturup bizi gözetliyor."

Bir diğeri gözlerini devirerek ekledi: "Benekli bir şapka takıyor, onu fark etmemek mümkün değil." "Onda nazar var, biliyor musun?"

Mia'nın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkürler," dedi ve elini topu taşıyan çocuğa uzattı. "Ben de alabilir miyim?"

Belli ki kızın başarabileceğine inanmıyordu. Topu ona itti ve o da tek eliyle yakaladı. Sonra üç sayı mesafesinden tek gözünü kapattı ve topu çembere doğru gönderdi. Çocukların ağzı açık kaldı ve Mia sırttı. "Beladan uzak durun çocuklar, tamam mı? Sizi gerçekten şehir merkezine götürmek istemem."

Onlar uzaklaşırken Abe onların haykırışlarını duyabiliyordu. "Çalmayı nerede öğrendin?"

"Babam." Mia omuz silkti. "Oğulları olsun istiyordu ama sadece kızları oldu."

Abe bunun oldukça üzücü olduğunu düşündü ama boş verdi. Çocukların gösterdiği yöne doğru yürüdüler, Abe bir gece önce Kristen'in babasının hâlâ orada olduğunu söylediğinde gözlerindeki soğuk bakışı hatırladı. yaşıyordu ve Kristen ile babası arasındaki sorunun, gerçekten bir oğul isteyen bir babadan çok daha karmaşık olduğunu düşünüyordu.

"Yeşil merdiven, kem gözlü yaşlı kadın..." Mia, binaya yaklaştıklarında mırıldandı; polka noktalı şapkalı yaşlı bir kadın onları şüpheyile süzüyordu. Mia'nın en iyi gülümsemesi bile yaşlı kadının yüzünü buruşturmasını .

"Burası doğru yere benziyor," diye onayladı Abe. "Aaron Jenkins'in evde olması için parmaklarımızı çapraz yapalım."

Jenkins'in dairesini buldular ve kapıyı çaldılar. Bir kalçasında yürümeye başlayan bir çocuk tutan kadın kapıyı açtı ve onları görünce gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

Mia kibarca, "Aaron Jenkins adında genç bir adamı arıyoruz, hanımefendi," dedi.

Kadın bebeği kalçasının üzerinde kaydırdı. "O benim oğlum. Neden? Aaron'ın başı dertte mi?"

Mia başını salladı. "Sadece onunla konuşmak istiyoruz."

Kararsızca omzunun üzerinden baktı. "Kocam işte." "Bu sadece birkaç dakika sürecek," diye onu rahatlattı Abe. "O zaman biz de Yolumuza devam ediyoruz."

"Aaron!" diye seslendi ve fotoğraftaki genç adam yatak odalarından birinde belirdi. Onlara şöyle bir baktı ve geri geri gitmeye başladı.

"Sadece seninle konuşmak istiyoruz," dedi Mia ve durakladı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Aaron," diye tersledi annesi. "Buraya gel." Ayaklarını sürüyerek ona uydu.

"Cuma öğleden sonra bir paket teslim etmişsin," dedi Abe.

Aaron kaşlarını çattı. "Ne olmuş yani? Yasadışı bir şey yapmadım."

"Senin yaptığını söylemedik. Paketi nereden aldın Aaron?" Mia sordu.

"Beyaz bir adamdan. Kutuyu teslim etmem için bana yüz dolar verdi."

"Neye benziyordu?" Abe sordu.

Aaron omuz silkti. "Bilmiyorum. Kapüşonlu bir ceket vardı, bu yüzden yüzünü göremedim."

"Yaşlı mıydı? Genç miydi?" Mia bastırdı.

Aaron sabırsızca ofladı. "Kapüşon taktığını söyledim. Yüzünü göremiyordum."

"Arabada mıydı?" Abe sordu.

"Hayır, bir minibüs. Beyaz bir minibüs. Yan tarafında bir tabela vardı. Üzerinde küçük bir fiş vardı.

o"

Abe kaşlarını çattı. "Fiş mi?"

"Evet, duvara taktığın gibi. küçük şirin bir mutlu yüz vardı. "Evet.

"Banner Elektronik." Aaron kendinden memnun bir şekilde başını salladı.

"Tek bildiğim bu."

Abe kaşlarını daha da çattı. Bu aynı minibüs değildi. Mia sıkıntıyla Abe'e baktı. Sonra dikkatini tekrar Aaron'a çevirdi. "Kutuyu nereye teslim edeceğini nasıl bildin?"

Aaron omuz silkti. "Bana adresi verdi, sonra da atmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Dinle, tüm bildiğim bu." Annesine baktı. "Artık gidebilir miyim?"

Bayan Jenkins kalçasındaki bebeği salladı. "Yapabilir mi?"

Mia başını salladı. "Evet, tabii." Sokağa varana kadar sessiz kaldı. "Şu taşları kumlayan alet mi? Kauçuk işaretler de yapabiliyor."

"Bir minibüse yapışmak için mıknatıslanmış." Abe alnına bir çipura üfledi.

"Lanet olsun."

Mia gözlerini devirdi. "Çiçekçilere bakmak için saatlerimi harcadım. O çiçekçi değil. Bu yüzden Jack minibüste hiç çiçek ya da polen bulamadı. İsteddiği her şey olabilir. Kahretsin."

Abe'in cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğine bakınca ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Sorun ne Kristen?"

Kristen'in sesi titriyordu. "Bir kutu daha var Abe. McIntyre onu bırakan çocuğu yakaladı. Sen gelene kadar onu tutuyor."

"Hemen geliyoruz," dedi Abe acımasızca, sonra Mia'ya döndü. "Jack'i ara ve bizimle Kristen'in evinde buluşmasını söyle. Spinnelli'ye haber vereceğim. Mütevazı hizmetkârımız yine vuruldu."

*22 Şubat Pazar,
Sabah 10:00'da.*

"Aman Tanrım." Jack zarfın içindekileri mutfak masasının üzerine bırakırken Kristen'in yüzünün rengi soldu. "Bu Angelo Conti."

Mia rahatlatıcı bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Sakin bayılma."

"Ben asla bayılmam"

Abe, asansörde karşılaştıkları gece, onu neredeyse ölesiye korkuttuktan sonra da aynı şeyi söylediğini hatırladı. Ama onlara daha sert bir yapıya sahip olduğunu göstermişti ve Abe onun gücüyle gurur duyuyordu. Mesafesini korumak ona pahalıya patlıyordu ama profesyonel kişiliğini korumak istediğini biliyordu. Saçları düzgünce toplanmış ve tutturulmuştu ama bir gece önce çıkardığı tokalar hâlâ tezgâhın üzerinde bıraktığı yerde dağınık duruyordu.

"Hiç Polaroid yok," diye yorumladı Jack. "Sadece Conti'nin Northwestern Üniversitesi'nden aldığı öğrenci kimlik kartı var. Neden?"

"Bilmiyorum." Abe mektuba uzandı. " 'Sevgili Kristen.

Angelo Conti öldü. Sarhoşken Paula Garcia'nın arabasına çarparak işlediği suç başlangıçta ahlaksız bir kayıtsızlıktı. Ancak insan hayatını açıkça hiçe sayması, zavallı kadını öldüresiye dövmesine neden oldu. Babasının Birleşik Devletler hukuk sistemini açıkça hiçe sayması Jacob Conti'nin jüriyi lekelemesine neden oldu. Angelo Conti, en azından siz onu tekrar yargılayana kadar özgür bir adam olarak kurtuldu. Ancak işlediği ilk suçlar yetmiyormuş gibi, bir de sizin karakterinize alenen suikast düzenledi ve buna izin verilemezdi. Umarım onun ölümü, sizlerle alay etmek isteyen herkese bir işaret olur.

yargı sistemi ve onun hizmetkârları. Her zaman olduğu gibi, naçizane hizmetkârınız olmaya devam edeceğim."

Abe başını kaldırdığında Kristen'in kendini yavaşça sandalyeye bıraktığını gördü. "P.S. nedir?"

"Bu bir plaka numarası." Abe ona mektubu uzattı ve kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"O benim değil," dedi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Sanırım teslimatçı çocukla konuşmamız gerekiyor," dedi Mia ve Abe başını salladı.

O ve Mia, çocuğun arka koltukta beklediği McIntyre'in aracına gittiler.

McIntyre, "Adı Tyrone Yates," . "Ailesi yolda."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye Yates.

"Biz öyle bir şey demedik," diye karşılık verdi Mia. Yates, Aaron Jenkins tarafından anlatılan hikayenin neredeyse aynısını anlattı. Ancak bu kez Beyaz minibüs bir halı mağazasının adını taşıyordu. Çocuk işini bitirdiğinde, ailesi onu eve götürmek için gelmişti.

Abe ve Mia içeri girdiğinde Kristen çay yapıyordu, onları McIntyre izliyordu. Mia bir sandalyeye çökerken, Abe donmuş arka bahçeye bakan tek pencereye doğru ilerledi McIntyre mutfak kapısında öylece duruyordu, genç yüzü sıkıntılıydı.

"Ne buldun?" Kristen sordu.

Abe omzunun üzerinden sinirli bir bakış fırlattı. "Pek bir değil."

McIntyre tedirgin bir şekilde kıpırdandı. "Beyaz minibüs hakkında - "

"Çiçekçi minibüsü mü?" Kristen sordu ve Mia başını salladı.

"Farklı manyetik işaretler kullandığını düşünüyoruz," dedi. "King Lisesi'nden bir çocuk bunun bir elektrik müteahhidinin minibüsü olduğuna yemin ediyor. son çocuk ise halı montajcısı olduğunu söylüyor."

"Bu yüzden kasalarda çiçek ya da polen izine rastlamadım," dedi Jack öfkeyle masaya vurarak. "Lanet olsun. İsteddiği zaman minibüsü değiştirebilir."

Abe pencereden döndü, yüzü ayıktı. "Peki ya beyaz minibüs McIntyre?"

"Bayan Mayhew'in yoldan çıkarıldığı gece, trafikte ilerliyordum. İnsanlar aval aval bakmak için dururlar, bilirsiniz. Araçlardan biri üzerinde elektrik müteahhidi tabelası olan beyaz bir minibüstü."

Kristen'in midesi çalkalandı. P.S.'nin ne anlama geldiğini artık biliyordu. Masanın üzerindeki mektubu aldı ve McIntyre'a gösterdi. "Sen Bu numarayı tanıyor musunuz, Memur Bey?"

McIntyre başını salladı. "Sana çarpan araba bu. O günün erken saatlerinde çalınmıştı."

Kristen mektubu masanın üzerine koydu, elleri şaşkıncı derecede . "Ben de öyle düşünmüştüm."

Jack bir küfür savurdu. "Oradaydı."

Abe neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Muhtemelen ona dokunacak kadar yakındım."

Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun McIntyre?"

McIntyre başını salladı. "Başında şu kulaklıklılı şapkalardan vardı. Yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. O gece hava çok soğuktu, bu konuda hiçbir şey düşünmedim. Çok kibardı, bunu hatırlıyorum."

"Yaş?" Mia sertçe sordu.

McIntyre çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki kırk? Pek bir şey söylemedi, sadece istediğimde başını salladı. Bakarken yakalandığım için utandığımı düşündüm."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, sonra Jack ayağa kalktı. "Ekibimi bu haritadaki noktaya çağırmalıyım. Julia'yı da bizimle orada buluşması için arayacağım. Geliyor musunuz?"

"Bunu kaçırmazdım," dedi Abe suratsızca. "Hadi gidelim."

Kristen takip etmeye başladı ama Abe onu durdurdu. "Burada kal. Lütfen." "Orada olmak istiyorum," dedi alçak bir sesle, diğerlerinin farkında olarak

İzliyordum.

Abe Jack, Mia ve McIntyre'a baktı. "Bize bir dakika verin, tamam mı?"

McIntyre hemen başını eğdi. "Nöbete geri dönmeliyim."

Mia kaşlarını kaldırarak merakla onlara baktı. "Tamam." Kristen yanaklarının yandığını hissetti. "Reagan, lütfen."

Jack ona sert bir bakış attı. "O haklı. Bu hafta sonu zaten bir kaza geçirdin. Yaralandığını görmek istemiyorum." Sonra Mia'yı takip ederek mutfaktan çıktı ve onları yalnız bıraktı.

Abe ona inançla baktı. "Burada kal."

Kristen hayal kırıklığının kaynadığını hissetti. "Beni dışarıda bırakma. Lütfen. Orada olmam gerek."

Elleri kadının omuzlarını örtmek için kalktı ve sarsıcı bir şekilde yağurmaya başladı. "Jacob Conti, oğlunun öldürüldüğünü öğrendiğinde ne olacağını biliyor ?

Öldürüldü mü?" Mavi gözleri parladı. "Öyle mi Kristen? Eğer olay yerindeysen

ve basın ortaya çıkarsa, yüzünüz tüm haberlerde yer alacaktır, özellikle de Angelo'nun size sözlü saldırıda bulunduğu için öldürüldüğü ortaya çıkarsa. Conti size saldıracaktır ve o olmasını isteyeceğiniz biri değildir. Lütfen, benim için burada kal."

Gözleri ikna ediciydi ama sonunda kadının rızasını kazanan sesindeki duygu oldu. "Pekâlâ. Ben burada kalacağım."

Rahatladığı elleri gevşedi. "Akşam yemeği için seni almaya geleceğim."
"Dörtte."

Adam eğildi ve kadının aklını başından alan sert bir öpücükle dudaklarını kendi dudaklarıyla kapladı. "İhtiyacın olursa beni ara."

Kristen ön kapısının çarpma sesini duyunca iç çekti. Tam da bunu yapmaya alışmıştı. İhtiyacı olduğunda onu aramaya. Ve bir anda baldızının sözleri anlam kazandı. Ruth, Abe'in onunla ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Parçaları bir araya getirmek için psikiyatrist olmaya gerek yoktu. Abe Reagan karısının vuruluşunu izlemiş ve hiçbir şey yapamamıştı. O, halkı güvende tutmak için maaş alan bir adam, kendi karısını hayatta tutamamıştı.

Şimdi beni güvende tutuyor. Ve bu düşünce rahatlatırsa bile, Tüm bu kâbus sona erdiğinde ve artık güvende tutulmasına gerek kalmadığında ne olacağını merak etti. Parmak uçlarını ağzına bastırdı, adamın sert öpücüğü hâlâ yumuşaktı.

Alabildiğimi alacağım ve sürdüğü sürece minnettar olacağım. Ama şu an için bitirmesi gereken bir yığın yarım dikilmiş perde vardı.

*22 Şubat Pazar,
11:30.*

"X" ile işaretlenen nokta, Angelo Conti'nin arabasının Paula Garcia'nın arabasına çarptığı noktadan elli metre ötedeki bir toprak parçasıydı. Uygun. Paula Garcia ve doğmamış oğlunun isimlerinin yazılı olduğu mermer bir levha buldular. İsimlere bakarken Abe'in gözleri doldu.

Thomas Garcia matı diğerlerinin anlaması mümkün değildi. Mezarın üzerinde sadece kürek sesleri ve Jack'in adamlarından birinin ara sıra söylediği sözlerle bozulan ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Ugh." Jack'in ekibi Conti'nin yüzündeki kiri temizlerken Mia'nın yüzü tiksintiyle buruştu. En azından geriye ne kaldıysa.

Julia yüzünü buruşturdu. "Senin oğlan bu sefer kaybetti."

Ceset sığ çukurdan özenle çıkarıldı. Abe cesedi nazikçe çevirdi ve sırtının alt kısmındaki çürükleri gösterdi. "Lastik demiri mi?"

Julia onun yanında diz çöktü. "Muhtemelen. Onu temizledikten sonra daha iyi bir fikrim olacak."

Mia, "Conti Garcia'nın üzerinde bir levye kullandı," dedi. "Bu kısım halka açıklanmadı."

"Daha fazla içeriden bilgi," diye mırıldandı Abe. "Harika."

Julia cesede bakıyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Conti'ye saldırdı, Abe. Uzun böyle bir dayak görmemiştim. Hâlâ Kristen'ı mı izliyor?"

Abe'in dudakları inceldi. "Evet. Ve hâlâ elimizde hiçbir şey yok."

Julia omuz silkti, iç çekişi soğuk havada buharlaştı. "İyi tarafından bak. Kontrolünü kaybetti. Belki de geride bıraktığı fiziksel kanıtlar konusunda o kadar dikkatli değildi." Asistanına başıyla bir işaret yaptı ve o da cesedi bir torbaya koyup fermuarını kapattı. "Skinner'ın otopsisini dün gece bitirdim. Ciğerlerinde kan buldum."

Mia hayal kırıklığıyla ofladı. "Demek düşündüğümüz gibiymiş."

Julia başıyla onayladı. "Skinner'ın kafatasındaki çöküntülerin resimlerini bu sabah Jack'e gönderdim. Onları mendenin özel modeliyle eşleştirmeye çalışıyor. Skinner'ın dizleri tıpkı King'inki gibi parçalanmış ve kafasındaki kurşun deliği de ölümden sonra oluşmuş." Lastik eldivenlerini çıkardı ve sıcak tutan deri eldivenlerini giydi. "Bir de Ramey'nin boğazındaki bağ izlerinin alçı kalıbını . Jack'te o da var."

"İyi iş, Julia," diye övdü Abe.

"Teşekkürler. Bana daha fazla iş göndermeden önce şu adamı bul. Bu gece üç yaşında bir çocukla var. Annem ölü insanları kesmek için iptal etmek zorunda." Küçük bir el sallayışla uzaklaştı.

Abe Mia'ya döndü. "Çocuğu mu var?"

"Çok tatlı biri. Kocasını terk etti ve o zamandan beri bekar bir anne olarak yaşam mücadelesi veriyor."

"Bu çok zor." Abe, ceset torbasını adli kamyonetine yüklerken Julia'nın yardımcılara talimat vermesini izleyen Jack'e baktı. "Peki Jack bu işe nasıl dahil olacak?"

"Öyle değil." Mia gözlerini devirdi. "Tamamen tek taraflı." Yüz ifadesi sinsileşti. "Gerçi aynı şeyi başka biri için söyleyemem."

Abe kendi şaşkınlığı içinde yanaklarının yandığını hissetti. "Bu kadar yeter, Mia. Bu sahnenin birkaç fotoğrafını çekelim. I - "

Bir alarm çığılığıyla bölündü ve Julia'nın gümüş saçlı bir adam tarafından arabasına doğru itildiğini görmek için arkasını döndü. "Kahretsin," diye tısladı ve koşmaya başladı. "Bu Jacob Conti."

Abe arabaya ulaştığında Jack daha hızlıydı ve Conti'yi Julia'nın üzerinden çekiyordu, Mia da peşindeydi. "Çek ellerini onun üzerinden," diye hırladı Jack ve Abe aralarına girdi.

"Sakin ol Jack," diye mırıldandı Abe ve Jack geri çekildi, öfkesi hâlâ onu titretiyordu. Abe, kendisine vahşi gözlerle bakan Conti'ye döndü. "bir suç mahalli Bay Conti. Korkarım sizden geri çekilmenizi istemek zorundayım."

"Bu onun oğlu, lanet olsun." İri ve tehditkâr başka bir adam öne çıktı.

Mia not defterini çıkardı. "Siz kimsiniz, efendim?"

"Drake Edwards. Ben Bay Conti'nin güvenlik şefiyim. Angelo'yu görmek istiyoruz."

Mia derin bir nefes aldı. "Oğlunuzun ölümünü size başka koşullar altında bildirmeyi planlamıştık Bay Conti. Şu anda onu görmemenizin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Conti gözlerini kapadı, vücudu sarktı ve Drake Edwards destek için bir kolunu omuzlarına koydu. "O zaman doğru mu?" Edwards mırıldandı. "Angelo mu?"

Mia başını salladı. "Evet, efendim. Öyle olduğuna inanıyoruz."

Conti'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. " *inanıyor* musun? Neden böyle *olduğunu bilmiyorsun*? Sen - " Gerçekliğin dehşeti onu vurduğunda gözleri daha da açıldı. "Yüzüne bir şey yaptı. Onu tanımadın bile." ME minibüsünün kapısına doğru hamle yaptı ama Edwards onu geri çekti ve kulağına Conti'nin durmasına ve gözle görülür bir şekilde kontrol mücadelesi vermesine neden olan bir şeyler mırıldandı. Büyüleyici bir dönüşümdü. Bir an sonra, sakinleşmiş bir Conti Hala kızarmış olan Julia soğukkanlılıkla sordu: "Cesedini ne zaman alabiliriz? Annesi onu gömmek isteyecektir."

"ME bittiğinde," diye tersledi Jack, ama Julia elini onun koluna koydu.

"Soruşturmamı hızla tamamlamak için elimden geleni yapacağım Bay Conti," dedi sesi hafifçe titreyerek. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Conti sertçe başını salladı ve hâlâ güvenlik şefinin desteğiyle arkasını döndü.

"Nereden biliyordu?" Julia titreyerek sordu. "Angelo olduğunu nereden biliyordu?"

Conti'nin limuzini uzaklaşırken Abe'in bakışları Zoe Richardson'a ve arka planda duran, her şeyi kayda alan kameramanına takıldı. Bir an bile tereddüt etmeden elinde lanet olası mikrofonuyla yaklaştı.

"Kendi küçük kuşumuz," dedi Julia sessizce.

"Bizim kuşumuz bir akbaba," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Abe. "Kaltak," diye hırladı Jack.

"Tanrım, çok soğuk," diye hayret etti Mia.

Abe bir adım öne çıktı, bastırması gerektiğini bildiği bir öfkeyle içi çalkalanıyordu. Bu kadın olayları sistematik olarak kötüden daha kötüye götürmüştü. "Bayan Richardson, korkarım sizden gitmenizi istemek zorundayım. Burası bir suç mahalli ve burada bulunmanıza izin verilmiyor."

Kadın onu görmezden geldi. "Dr. VanderBeck, Bay Conti'nin saldırısından zarar gördünüz mü?"

Julia Richardson'a sanki üç kafası varmış gibi baktı.

"Yorum yok," diye tersledi Mia ve kameranın önüne geçti. "Şimdi gidersiniz Bayan Richardson, yoksa soruşturmamıza müdahale ettiğiniz için sizi tutuklarım."

"Ama -"

"Şimdi." Mia kelepçelerine uzandı ve kameraman kamerasını indirdi.

Göz ucuyla Richardson'a bakarak, "Gidiyoruz," dedi.

Richardson öfkeli görünüyordu. "Biz kalıyoruz. Birinci Anayasa Değişikliği haklarıma müdahale eden sizsiniz. Halkın haber alma hakkı var."

"Gidiyoruz dedim," dedi kameraman ve Zoe yavaşça döndü, şok normalde mükemmel olan yüz hatlarını gevşetmişti.

"Sanırım gidiyorsun," dedi Abe kuru bir sesle.

Richardson ona baktı, gözlerinde zehir vardı. "Bu arada, Mayhew nerede?"

"Ulaşamayacağınız bir yerde. Başka bir kaset daha teslim etmek istemiyorsanız, kameramanınızın talimatlarına uymalısınız." Kadının tepinerek uzaklaşmasını izledi. "O kadından gerçekten nefret ediyorum."

Julia ceketini düzelitti. "Nedenini anlayabiliyorum. Ben sessiz bir yer olan morga gidiyorum. Bir şey bulursam seni ararım." Başını kaldırıp Jack'e baktı. "Teşekkür ederim," dedi usulca ve Jack'i yüzü kıpkırmızı bir halde bırakarak uzaklaştı.

"Belki o kadar tek taraflı değildir," diye mırıldandı Mia sırtarak. "Yağmur yağdığında dökülür."

Bölüm On Dört

*22 Şubat Pazar,
17:30'da.*

Reagan'lardaki Pazar akşam yemeği Kansas'taki bir hortumun ortasında olmak gibiydi. İki televizyon ustalık için yarışıyordu; oturma odasındaki set, orada bulunan tüm erkeklerin tiksintiyle inlemesine neden olan bir spora ayarlanmıştı. İkinci set Bayan Reagan'ın mutfağındaydı ve QVC'ye ayarlanmıştı.

inci telleri stokları neredeyse tükenmişti. Bayan Reagan mutfakta koşuşturuyor, patatesleri eziyor ve jambonunu kontrol ediyordu. Fırına her bakışta mutfığa inanılmaz bir aroma yayılıyor ve Kristen'in midesi gurulduyordu.

"Çok kokuyor," dedi Kristen, Rachel'in yarım daire şeklinde bir dizi kitap ve küçük bir teyp yerleştirdiği mutfak masasında yanına oturarak.

"Annem en iyi aşçıdır. Bütün arkadaşlarım öyle düşünüyor." Defterini boş bir sayfaya çevirdi. "Benimle bu röportajı yaptığınız için teşekkürler. Annem seni rahatsız etmemem gerektiğini söylüyor. Tüm bu olup bitenlerden sonra."

"değil. Zaten evimde tek başıma oturmaktan çıldıracaktım." Oturma odasından yüksek sesli bir kükreme yükseldi. "Futbol sezonunun bittiğini sanıyordum."

Rachel sandalyesinde yaslanıp köşeden oturma odasını görebileceği kadar uzandı. "Evet, öyle. Şu anda bir hokey maçı ve bir üniversite basketbol maçı var. Sean geçen Noel'de babama şu resim içinde resim olan televizyonlardan almıştı." Dudakları ergen bir eğlenceyle yukarı kıvrıldı. "Annem çok kızdı. Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

"Kaydettiğiniz her şeyi duyabileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Elbette. Ben bu evde büyüdüm. Mükemmel dinleme ve dinlememe becerileri geliştirdim." Rachel kayıt cihazını açtı. "Bu, Eyalet Savcı Yardımcısı Kristen Mayhew ile bir röportaj. Bize mesleğiniz olarak neden hukuku seçtiğinizi anlatarak başlayabilir misiniz?"

Kristen ağzını açtı, her zaman kullandığı yanıtı vermeye hazırdı. Gerçeğe yakın olmayan bir cevap. Ama Rachel Reagan'ın mavi gözlerindeki bir şey onu durdurdu. "Başta istemiyordum," dedi dürüstçe. "Sanat okumayı planlamıştım. Sanat bursum bile vardı. Ama benim İkinci yıl çok yakın olduğum biri ciddi bir suçun kurbanı oldu."

Rachel'in gözleri . "Kim?"

"Söylememeyi tercih ederim. Mahremiyet beklentisi var, biliyor musun? Her neyse, suçu işleyen kişi hiçbir zaman cezalandırılmadı ve ben bunun adil olmadığını düşündüm."

"Yani bir fark yaratmak için mi avukat oldunuz?"

Kristen kızın ciddi ifadesine odaklandı. Rachel Reagan ona yıllar önceki kendisini hatırlatmıştı. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Rachel'in bir sürü sorusu vardı. Kristen her birine cevap verdi, Becca'nın mutfaktaki hareketlerini takip etti, kendi annesinin de aynı şeyi yaptığını hatırladı, anılar acı tatlıydı. Becca hamur açarken arka kapı açıldı ve Bears sweatshirt'ü ve solmuş kot pantolon giyen, Abe kadar uzun ve esmer bir adam içeri girdi. Becca'nın yanağına sevgiyle bir öpücük kondurdu ve Kristen bunun Abe'in diğer kardeşi olduğunu sormadan anladı. Geldiklerinde Sean'la tanışmıştı, yani bu ondan başkası olamazdı -

"Aidan!" Rachel kalemını düşürdü. "Gelmeyeceğini sanıyorduk."

Aidan'ın omzunda askıya asılı bir CPD üniforması vardı. "Bazı vardiyaları değiştirmem gerekti ama jambonu kaçırmak istemedim." Şapkasını Rachel'in kafasına geçirdi ve gözlerini kapatması için kenarını çekti. "Ne var ne yok, bücür?"

Rachel görebilmek için şapkasını düzeltti. "Ödevimi yapıyorum."

Aidan'ın bakışları Kristen'a kaydı ve Kristen onun soğuk mavi gözlerinin kendisini eleştirel bir gözle değerlendirdiğini hissedebildi. "Anlıyorum," dedi. "Sen ASA Mayhew'sin."

Kristen bunu iyi bir şey olarak emin değildi ama elini uzattı. "Kristen."

"Aidan." diye salladı. Abe'inkine çok benzeyen gözleri kısıldı. "Neden buradasın?"

"Aidan." Becca'nın ağız onaylamayan bir kaş çatmayla eğildi. "Sana ne böyle?"

"Özür dilerim," diye cevap verdi Aidan ama çenesinin gerginliğinden ve yüzündeki küçümseme ifadesinden hiç de öyle olmadığı anlaşıyordu.

"Aidan."

Kristen içgüdüsel olarak arkasından gelen Abe'in sesine döndü. Adam oturma odasının kapısını doldurmuştu ve onu görmek bile nefesini kesmiş, Angelo Conti'nin mezarından dönerken ona verdiği öpücükten dolayı dudaklarının yeniden karıncalanmasına neden olmuştu. Hâlâ takım elbise giyyordu ama kravatı gevşemiş ve gömleğinin düğmeleri açılmıştı, güçlü bir boğaz ve sadece yoğun göğüs kıllarının ipucu ortaya çıkmıştı. Gözlerinde temkinli bir bakışla öne doğru bir adım attı. "Sorun nedir?"

Aidan önce Abe'e, sonra tekrar Kristen'a baktı, küçümsemeye inançsızlık da karışmıştı ve Kristen, Abe'le olan kırılgan ilişkisini göğsünde kırmızı bir harf gibi taşıyıp taşımadığını merak etti. "Hayatta olmaz," diye tükürdü Aidan.

Rachel canlandı. "Neyin yolu yok?"

"Sessiz ol Rachel," diye tersledi Aidan. "Bana bunun doğru olmadığını söyle, Abe."

Abe onu eşit bir şekilde değerlendirdi. "Bir karşı hiç kaba davranmadın. Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece ortağım ve bölgemizdeki diğer üç polis dün İç İşleri'ne çağrıldı. Görünüşe göre savcılık, ilk seferinde kızartılmayı hak eden o serserilerin cinayetleri için polisleri soruşturuyor." Aidan Kristen'a ters ters baktı. "Onlar iyi adamlar ve iyi polisler, siz hapiste tutamayacak kadar beceriksiz olsanız bile kimseyi öldürmezler."

Kristen bunu inkâr etmek istedi ama Abe'bir bakışıyla ağızını sıkıca kapattı.

"Şimdi de onu *buraya* getirmeye mi cüret ediyorsun?" Aidan alay etti. "Ben gittim."

"Bir santim bile kımıldama." Becca kendini kardeşlerin arasına soktu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Aidan. Önce Rachel'ın misafirinden özür dileyene kadar olmaz."

Aidan'ın gözleri büyüdü ve Abe'e baktı. "Düşündüm ki -"

Abe'in dudakları kıpırdadı. "Sanırım teknik olarak Rachel'ın misafiri." Aidan'ın bir süre düşünmesine izin verdikten sonra, "Ama bir dahaki sefere benim olacak," diye ekledi.

Becca ve Rachel sevinçle yanakları kızaran Kristen'a baktılar. Kasıtlı olarak onları görmezden geldi ve Aidan'a baktı. "Özür dilerim."

Arkadaşları rahatsız edildi, ancak bu davalarla herhangi bir teması olan herkes cinayet gecelerinde nerede olduklarını açıklamak zorunda kaldı.

Savcılıktaki herkes sorgulanıyor, ben bile. Eğer mazeretleri , onları listeden çıkaracağız. Değilse, orada biraz daha kalmaları gerekecek." Ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Aidan tereddüt etti, sonra başını eğerek tek bir selam verdi. "Pekâlâ o zaman." "Eğer ona arka verandada yemek yedirirsek, akşam yemeğine kalabilir mi?"

Rachel kuru bir sesle sordu.

Aidan gözlerini devirdi. "Şapkamı ver, seni ukala."

"Aidan!" Becca tersledi. "Mutfağında küfür etme."

Rachel sırtarak, "Oturma odasına git ve babana küfret," dedi ve bir süre sonra Aidan da sırttı.

Gözleri Kristen'inkilerle buluştu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Ortağım IA'ya çağrıldıktan sonra çok üzüldü. Hepimiz bunun bir cadı avına dönüşmesinden korkuyoruz."

Kristen, "Benim gözetimimde olmaz," diye yemin edince Aidan dudaklarını büzerek düşündü.

"Pekâlâ o zaman." Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Sanırım kalabilirsin."

*22 Şubat Pazar,
Akşam 8:00'de.*

Abe gururla, kendi başının çaresine baktı, diye düşündü. Kristen, Reagan'larla bir pazar yemeğinden sağ çıkmıştı. Jambon mutfak tarihiydi ve Kalan herkes film izlemek için oturma odasında toplanmıştı, eski günlerdeki gibi boğazını düğümledi. Sean kanepeye oturdu, Ruth ise Yeni bebekleriyle birlikte yerde oturmuş, sırtını Sean'ın dizlerine dayamıştı. Debra'nın ölümünden sonra Abe uzun bir süre Sean ve Ruth'u birlikte izleyememişti. Mesele sadece Ruth'un Debra'ya çok benzemesi değildi, çünkü benziyordu. Ne de olsa kuzenlerdi, anneleri de kız kardeşti. Bu daha çok Sean ve Ruth'un aynı odada bulundukları her an yadıkları mutluluk, katlanılması en zor olan şeydi. Ama yıllar geçtikçe Abe kaybın keskin acısına alışmıştı. Bu bir veriydi. Sadece o şeylerden biri. Sean ve Ruth'u birlikte görmek kalbini acıtıyordu.

Bugüne kadar. Bugün yalnız değildi. Bugün Kristen'ı ailesine getirmişti ve Kristen sanki onları tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi ailesiyle kaynaşmıştı. Şimdi Rachel'la aşk koltuğuna oturmuş, Sean'ın kiraladığı Steve Martin komedisini izliyorlardı. Abe kanepedeki koltuğundan Rachel'ın yüzünü izleyebiliyordu.

Beş gün sonra ilk kez gerçekten rahatlamıştı.

Rachel eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığında Kristen filme odaklanmıştı. Klasik bir Rachel fısıltısı olmalıydı, saygısız ve komikti, çünkü Kristen başını geriye attı ve ona karnına bir tekme yemiş gibi hissettiren o harika boğuk kahkahayı attı. Geriye dönüp baktığında, böyle hisseden tek kişinin kendisi olmayacağını bilmeliydi. Ruth dönüp baktı, yüzü şoktan donuklaşmıştı. Anne ve babası da acı içinde döndüler.

Abe tüm sahneyi dondurmak ve Kristen ailenin tepkisini fark etmeden önce onu odadan çıkarmak istedi. Ama elbette bunun için artık çok geçti. Rachel'ın esprisi karşısında gülümsemesi, güneş ışığındaki sis gibi kayboldu.

Yeşil gözleri bir kez daha temkinli bir şekilde onunkilere dikildi.

"Ne?" diye sordu. "Tanrım," diye nefes aldı Ruth, sonra başını sertçe salladı. "Çok özür dilerim,

Kristen, kaba olmak istemezdim ama... sesin bir zamanlar tanıdığım birine benziyordu."

Kristen kıpırdamadan durdu, gözleri hâlâ Abe'in gözlerindeydi. "Debra?"

Onun gözlerinde korku ve cesareti, kırılganlığı ve üzüntüyü görmüştü. Şimdi Kristen'ın kendi sonuçlarına varırken incindiğini gördü ve bu ona bir bıçak gibi saplandı. "Kristen - "

Elini kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme vardı. " yok." Ama öyle olmadığını görebiliyordu. Tekrar televizyona döndü. "Biraz geri sarabilir miyiz, Sean? Son bir iki dakikayı kaçırdık."

Sean itaat etti. Ruth, Abe'e sessiz bir özür mesajı gönderdi. Film devam etti ama Steve Martin ondan sonra o kadar komik görünmedi.

*22 Şubat Pazar, saat
10:00.*

Abe sokaktaki polis aracının yanından geçip onun araba yoluna girdi. Ailesine akşam yemeği için içtenlikle teşekkür etmiş, Sean ve Ruth'a yeni bebekleri için tebrik etti ve Rachel'ın

iyi bir not almıştı. Ama cipine bindikten sonra sessizleşti ve evine giden her kilometrede kalbi daha da ağırlaştı. Neredeyse duyabiliyordu zihninde dönen çarkları fark etti ve umutsuzca bir şey söylemesini diledi. Herhangi bir şey. Sonunda söyledi.

"Sorun değil Reagan," dedi. Bu resmiyet karşısında irkildi. Gözleri buluşmadı, onun yerine yeni perdeleriyle karanlık pencerelerine odaklandı. "Anlıyorum."

Elini onunkinin üzerine koydu. "Ne anlıyorsun?"

"Bu geceden önce benimle ilgilenmen, beni güvende tutman gerektiğini anlamıştım. Çünkü Debra'yı güvende tutmadın. Bu senin hatan olmasa da. Sanırım diğer her konuda senin yerine geçebileceğimi düşünmemiştim." Yutkundu ve pencereden dışarı baktı. "Bu eski egomu biraz incitti," diye ekledi alaycı bir ifadeyle.

"Debra'nın yerini tutamazsın. Kahretsin, Kristen, bana bak."

Başını sertçe salladı ve kapıyı açtı. "Teşekkür . Gerçekten. Çok güzel vakit geçirdim ve harika bir aileniz var. Davayla ilgili görüşmek istersen yarın beni ara. Bu gece Memur Truman burada olacak. İyi olacağım."

Kristen, öyle olacağını düşündü. Çok şey atlatmıştı. Bundan daha kötüsü de olabilirdi. Cipun kapısını çarptı, yarı yarıya onun da kendisini takip etmesini bekliyordu. Takip etmediğinde hayal kırıklığına uğramadığını söyledi kendine. Komşularının kesinlikle şikayet etmesine neden olacak bir motor gürültüsüyle garaj yolundan geri geri çıktı. Mutfağına girdi, ne yapacağını düşünmüyordu. geçmişte kendi evine ilk kez yalnız girdiği gerçeği Beş gün. Çaydanlığının yanında paylaştıkları öpücüğü düşünmüyordu. Onu hiç düşünmedi.

Sonuçta kötü bir sonuç değildi. güçlü kollar hissetmeye tahammül edebileceğini, hatta bunu beklediğini keşfetmişti. Bir erkeği öpebileceğini, hatta onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmeyi özleyebileceğini. Yani tamamen bir kayıp değildi.

Ceketini mutfak sandalyesinin üzerine bıraktı. Çaydanlığı atladı. Bu gece çayı mideye indirebileceğini sanmıyordu. En azından artık pencereden içeriye gözetleyemeyecekti. Ağır perdeler camı örtüyordu.

Abe Reagan'ı düşünmeden yatak odasının kapısını kapattı. Hepsi.

Ama eli kapıdan çıktığında çılglık attığı şey onun adıydı. karanlık ağzını kapatarak çılgılığını bastırdı ve onu geriye doğru çekti.

büyük, sert bir vücuda karşı. Şiddetle , tırnakları derisini tırmalıyordu. Boğuk bir çığlık kulaklarına ulaştı ve el ağzını terk etti, demir bir kol göğüslerine sertçe kilitlenerek onu hareketsiz hale getirdi. Tekrar çığlık attı, tekmeledi, topuğu sert bir şeye çarptı. Sonra soğuk, sert metal şakağına dokunduğunda vücudu hareketsiz kaldı. *Öleceğim.*

Dudaklar kulağını sıyırdı ve safrayı yuttu. "Bu daha iyi," dedi hırıltılı bir ses. "Şimdi, kim o?"

*22 Şubat Pazar,
10:05.*

İncinmeye hakkı vardı, diye düşündü Abe, evinden uzaklaşırken. Kristen gibi zeki bir kadın iki ile ikiyi bir araya getirebilirdi. Ne yazık ki beş etti. Debra'nın yerini tutamazdı. *Öyle miydi?* Onun evine tek başına, yapayalnız girdiğini düşündü. *Onu takip etmeliydim, dolabını kontrol etmeliydim.* Ama Charlie Truman oradaydı, izliyordu.

Abe kıpırdamadan dururken, boynundaki tüm tüyler diken diken olmuştu. *Öyle değil miydi?* Kruvazörü görmüştü ama *Truman'ı görmüş müydü?*

Panik boğazını sıktı ve yolun ortasında bir seksenlik dönüş yaptı. Bir araba korna çaldı ama Abe çoktan yolu yarılamıştı. SUV'u polis aracının yanında gıcırdayarak durdurdu. Pencereden bakmak için atladı.

Araç karanlık ve boştu. Aracın kapısını çekti ama kilitliydi. Truman gitmişti.

Kristen.

"Kahretsin." Abe garaj yolunda koşarken ayakları buzda kaydı. Düştü ve kendini ayağa kaldırdı, tekrar koşmaya başlamıştı bile. Kadın mutfak kapısını kilitlemişti. Yumruklarıyla vurmaya başladı. "*Kristen!*"

Evin arka tarafına doğru döndü. Bodrum kapısı daha az güvenliydi. Kırabilirdi. Kendini tekrar tekrar kapıya attı, ta ki çerçeve kırılıp içeri girene kadar. Akılsızca merdivenleri dörder dörder çıktı, ta ki silahını çekmiş ve kalbi küt küt atarak yatak odasına girene kadar.

Yere diz çöktü, başı eğikti, nefes nefese kalmıştı, elinde komodinın telsiz telefon vardı. Bir dizinin üzerine çöktü, çenesini yukarı çekti.

Gözleri geniş ve cam gibiydi.

Ona baktı, sonra elindeki telefona baktı ve ironik bir şekilde cep telefonu cebinde titremeye başladı. "Ben de seni arıyordum," dedi, sesi garip bir şekilde mesafeliydi. "O gitti. Pencereden dışarı çıktı."

Abe tam zamanında pencereye ulaşır siyahlar içinde bir figür gördü. arka bahçenin kar beyazı. Adam arka çiti bir engel gibi aştı ve koşarak uzaklaştı.

"Kahretsin," diye hırladı Abe. Dışarıda kalsaydı onu yakalayabilirdi. Ama yine de, içeri zorla girmesi muhtemelen o piçin kaçmasına neden olmuştu. Arkasını döndüğünde Kristen'in ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. İki uzun adımda onu kollarının arasına aldı. Yatağına uzandı, ona sıkıca sarıldı ve vücudunun titrediğini hissetti. Kristen ona doğru kıvrıldı, elleriyle ceketinin yakalarını kavradı. Nefesi hızlı, çok hızlı geliyordu ve adam onu nazıkçe salladı.

" yok. Ben buradayım." kucakladı, yanağını başının üstüne bastırdı. *Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Tam zamanında geldim.* Derin bir nefes aldı ve kendi nefes alışının da neredeyse onunki kadar düzensiz olduğunu fark etti. Cep telefonunu bulmak için cebini karıştırdı ve Merkez'i aradı. "Memur Truman kayıp."

Operatör sakindi. "Memur Truman bir rahatsızlık ihbarı yaptı. dakikalar önce. Genç bir kız, büyükbabasının arka bahçede düştüğünü ve baygın olduğunu bildirmek için aracına yaklaştı. Ona yardım etmeye gitmiş. Ne oldu, Dedektif?"

"Koruması gereken kadın az önce kendi yatak odasında saldırıya uğradı," Abe. "Hemen dönmesi için telsizle haber verin." Telefonu kapattı ve Mia'yı aradı. Mia ilk çalışta telefonu açtı.

"Ne oldu?"

"Kristen saldırıya uğradı."

Mia'nın hareket , çekmecelerin çarpıştığını duyabiliyordu. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Jack'i ara. En kısa zamanda bir CSU ekibinin gelmesini istiyorum. Spinnelli'yi arayacağım."

". Ona tahsis edilen üniforma nerede?"

"Bir telefon daha aldım. Birazdan döner. Olabildiğince çabuk buraya gel." Telefonu kapattı ve elleri titreyerek cep telefonunu yatağının üzerine fırlattı.

Adam onu beri tek bir kelime bile etmemişti. "Kristen, Kristen, tatlım, konsantre olmalısın. Beni dinle, tatlım. Sana zarar verdi mi?"

Kadın başını sertçe adamın göğsüne doğru salladı ve adam rahat bir nefes aldı. . Kalbinin normale döndüğünü hissetmeye başladı. "Tamam, güzel. Sana bir şey söyledi mi?"

Başını salladı.

"Ne var tatlım? Ne dedi o?"

Kızın cevabı ceketine karşı mırıldanmak oldu. Adam onu nazikçe göğsünden çekti ve kadın cesurca nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Kim o?"

Kahretsin. "Katilin kim olduğunu mu öğrenmek istedi?"

Başını salladı, gözleri kayarak kapandı. "Onun... bir silahı vardı. Soğuk. Onu... kafama dayadı... patlatacağını... söyledi..." Ürperdi ve ceketini avuçlarının arasına aldı. "Benim beynimi uçuracağını söyledi. Mektuplar aldığımı söyledi. Ben de onu tanımak zorunda kaldım. Belki de onu kiraladım."

Abe, Zoe Richardson'la ilgili kötü bir küfür savurdu ve inanılmaz bir şekilde Kristen gülümsedi. "Ne... centilmenlik," dedi burnundan eşit nefesler alarak.

Abe onu tekrar kendine yaklaştırdı ve sıkıca tuttu. "Başka ne dedi?" "Eğer bilmiyorsam... bunu çözmem gerektiğini söyledi... Ya da önemseydiğim insanlar hakkında... ölebilirdi."

Uzaktan bir siren sesi geliyor, her saniye biraz daha yaklaşıyordu. Abe onu yavaşça yatağa yatırdı. "Çevreyi kontrol etmeliyim. Belki girerken ya da çıkarken bir şey düşürmüştür."

"Ama sen öyle

düşünmüyorsun." "Hayır.

Burada kal. Geri geleceğim."

"Abe."

Kapıdan döndüğünde onu ellerine bakarken buldu, nefesi hâlâ kesikti. "Jack'in adamlarından birini... tırnaklarımı kazıması için buraya gönder." Başını kaldırdı, ağzı memnun bir çizgiye oturmuştu. "Ben... onun yüzünü aldım."

Abe acımasızca gülümsedi. "İşte benim kızım."

*23 Şubat Pazartesi,
12:30.*

Artık her şey bitmişti. Tüm polis ve CSU gitmişti. Evinde sadece kendisi ve Abe Reagan kalmıştı. Oturma odasında karşı karşıya ve adam elini uzattı. Kadın onun kollarına doğru yürüdü.

"Geri döneceğini nereden biliyordun?" diye sordu, yanağını adamın sert göğsüne bastırarak. Bir kalp atışı sonra onu kollarına aldı ve kanepeye yerleşerek onu bir bebek gibi kucağına . İtiraz etmek aklının ucundan bile geçmedi.

Adam hızlı ve etkili hareketlerle saçındaki tokaları çıkardı ve başındaki baskı ortadan kalkıp bukleleri serbest kalınca kadın iç çekti. "Truman'ı kruvazörde görmediğimi hatırladım." Omuz silkti. "Sadece biliyordum."

"Teşekkür ederim." Ağzının bir köşesi kalktı. "Ya ben zor durumdaki genç kızı oynamakta ustalaşıyorum ya da sen beyaz şövalyeyi oynamakta ustalaşıyorsun."

Büyük eliyle kızın başına masaj yaptı. "İkisi de birbirini dışlamak zorunda mı?"

Gözlerini kapattı ve sadece elinin verdiği hissin tadını çıkardı. "Hayır. Seni yine ben aradım."

"911'i aramadan önce," dedi sertçe ve kadın sadece gülümsedi.

"Sanırım . Geleceğini ." İç çekti. "Teşekkürler. Benimle ilgilendiğin için."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu gece şanslıydın."

Bunu düşünmek istemiyordu. "Memur Truman'ın başı belaya girecek mi?"

Abe başını salladı ve Kristen rahatladığını hissetti. Memur Truman, Abe'in onu kurtarmak için kapıyı kırmasından sadece birkaç dakika sonra geri döndüğünde hissettiği kadar üzgün görünüyordu. "Hayır. O her şeyi doğru yaptı. Nasıl oldu da sahte bir ihbarla sizden uzaklaştırıldığını biliyor muydu? Aracına yaklaşan kız içtenlikle çıldırmış görünüyordu."

"Kimdi o?"

"Truman ressamlara bir tarif verecek, ama ben hiçbir şeye güvenmiyorum. Düşündükten sonra kızın genç bir kız olduğundan bile emin olamadı. Ona büyükbabasının köpeği gezdirmek için dışarı çıktığını, onun gittiğini fark edene kadar bir süre geçtiğini söylemiş. Büyükbabasını karda yüzüstü yatarken bulduğunu ve baygın olduğunu söylemişti. Kızın 911'i aramamasını bir çocuğun paniğine bağladı. Tabii ki ortada yaşlı bir adam yoktu."

"Neden kruvazörü kızın evine götürmedi?"

"Ona arka bahçelerden geçmenin daha hızlı olacağını, sadece birkaç ev ötede olduğunu söyledi. Ağlıyordu ve histerikti. Sonra da gitti. Yaşlı adamı aramak için arkasını döndüğünde ortadan kayboldu. Tuzağa düşürüldüğünü anladığında ben buradaydım."

Kristen yanağını onun gömleğinin gevrek pamuğuna yasladı ve bir kez daha eli buklelerinin arasından geçerek başının arkasına masaj yaptı. Gerginliğin yavaş yavaş hissedebiliyordu. "Eh, bitti ve bitti ve ikimiz de iyiyiz. Ne gündü ama."

Eli durdu, avucu Kristen'in başını kavradı. "Kristen, özür dilerim."

Gözlerini açtığında onu kendisine bakarken buldu, gözleri ıssızdı. "Neden?"

"Çünkü seni ailemin önünde kötü hissettirdim. Evet, Debra gibi konuşuyorsun. Ama sana yemin ederim, ölen karımın yerini tutamazsın."

Adamın yüzüne baktı, güçlü kollarının onu sardığını hissetti. Onun bodrum kapısına vurduğunu duyduğunda nasıl hissettiğini hatırladı. Geri gelmişti. "Sorun yok."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Abe, ne zaman arasam geldin. Bana hiç hissetmeyeceğimi düşündüğüm şeyleri . Bunun için minnettarım. Hayatın büyük planında, Debra gibi konuşup konuşmamam o kadar da önemli değil." Gözlerini kısmıştı. "Şimdi eğer onu giymemi istiyorsan kıyafetler giyersen ya da saçımı onun gibi yaparsam, biraz tuhaflaşmaya başlayabilirim."

Kıkırdadı. "Debra'nın kıyafetlerini giymeye kalkarsan oyun oynayan bir çocuk gibi görürsün. Ayakkabıları olmadan 1.80 boyundaydı."

Kristen başını onun omzuna yasladı ve kollarının ona sıkıca sarıldığını hissetti. "Aileni sevdim, Abe. Aidan'ı bile."

Hafifçe homurdandı. "Aidan bazen tam bir pislik olabiliyor." "Senin gibi değil."

Ona ters ters bakmak için geri çekildi. "Affedersiniz?"

"Şüpheliler listesine polisleri de eklediğim için bana kızmadın . Değil mi?"

Kızın buklelerinden birini çekti. "Sus, yoksa sana masaj yapmam."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Masaj mı? Gerçekten mi?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Hâlâ bir davuldan daha sıkı duruyorsun."

Ona dikkatle baktı, ellerinin üzerinde olmasını düşündü omuzları ve sırtı erimek istiyordu. Tersine, o düşündü

Ellerini onun üzerinde... başka bir yerde... ve midesi sıkıştı. "Sana güveniyorum, biliyor musun?"

Gözleri, kadının söylemeden bıraktığı şeyle ısındı. "Biliyorum. Bu beni öldürüyor

Biliyorum, ama evet, biliyorum. Düzgün masaj. Daha fazla değil. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Bir yanağını içine çekti. "Ne?"

"Bana aileden bahset. Seni benimkine götürdüm, aptal kardeşim ve her şey.

Bana seninkinden bahset."

Kristen iç çekti. Aynı şey değildi, hem de hiç. Ama yine de, büyük hayatın düzeni, gerçekten ne önemi vardı? "Kansas'ta, en yakın trafik lambasından yüz mil uzakta bir çiftlikte büyüdüm. Sadece ben ve kız kardeşim Kara vardı."

"Kız kardeşinizin alkollü araç kullanırken kaza geçirip öldüğünü söylemişsiniz."

O tanıdık acıyı hissetti, sanki on beş yıl önce değil de dün olmuş gibi. "Ben on altı yaşındaydım, o on sekiz. Kara her zaman vahşi olandı. Biz büyüdüm..." Doğru kelimeyi aradı. "Evimiz çok katıydı. Babam kuralları severdi. Kara sevmezdi. On sekiz yaşındayken bazı arkadaşlarıyla bir yolculuğa çıktı. Günah yuvası Topeka'ya gittiler."

Abe gülümsedi ve o da üzüntüyle gülümsedi. "Göz alabildiğine buğday ekili küçük bir çiftlikte yaşadıktan sonra Topeka bile uçurumun kenarında yaşamak gibiydi." Şimdi hatırlayarak ayıldı. "Kara bazı partilere gitmiş olmalı. Her neyse, ailem gece yarısı eyalet polisinden bir telefon aldı. Kara ölmüştü."

O da ayılmıştı. "Özür dilerim."

"Ben de öyleydım. Birçok açıdan. Kız kardeşimi seviyordum ve onu özliyordum. Hâlâ da özliyorum. Ama o gittikten sonra aileme bir şeyler oldu. Babam daha sertleşti ve annem de gevşedi. Önceden babamın kurallarını yumuşatırdı. Ama Kara öldükten sonra, o sadece bu içine gitti... Bilmiyorum. Karanlık bir yere. Bir daha asla eskisi gibi olmadı."

"Yanında olacak kadar önemsemediği için kızgın olmalısın."

Kristen bunu düşündü. "Sanırım öyle. Çıldırılmışım. Ayrıca babam bana daha da sert davrandı. Vahşi çocuğun ben olduğumu düşünebilirdiniz. Okul dışında evden çıkmama izin vermiyordu. Futbol maçlarını, baloyu, her şeyi kaçırdım. Ama lisede harika bir resim öğretmenim vardı, Floransa'daki çalışma programına katılmama yardım etti, beni yerel bir aileye yerleştirdi. Hatta babamdan gitmem için izin bile istedi."

"Hayır dedi."

Kristen ona baktı. Gözleri onun yüzünden ayrılmamıştı. "Hayır dedi." Omuz silktilti. "Ben de ona karşı geldim ve yine de gittim. O zamanlar on sekiz yaşındaydım ve Kara ölmeden önce bebek bakıcılığından kazandığım parayı biriktirmiştim. Ayrıca Kara'nın kenara koyduğu bir birikimi vardı. Benim almamı isteyeceğini biliyordum, bu yüzden onu aldım ve İtalya'ya bir bilet aldım. Tek yönlü. Eninde sonunda eve dönmek zorunda kalacağımı biliyordum ama o kadar ilerisini düşünmüyordum."

Abe yumuşak bir sesle, "Seni doğaçlama konuşan bir kız olarak hayal edemiyorum," dedi.

Kristen eskiden olduğu kızı düşündü. "Zaman insanları değiştiriyor. Her neyse, İtalya'dan döndüm ve üniversiteye gittim. Babam hiç değişmedi, ben de... ayrıldım." Kısmen doğrudu ama şu anda söyleyebildiği ya da söylemek istediği tek şey buydu. Belki de hiç.

Adam kızın yüzünü inceledi ve kız onun tüm hikâyeyi anlatmadığını bildiğini anladı ama . "Babanın hâlâ hayatta olduğunu söyledin. Onu en son ne zaman gördün?"

"Geçen ay."

Abe'in kaşları havaya kalktı. "Geçen ay mı?"

"Evet. Annem huzurevinde." Boğazı düğümlendi. "Alzheimer'ın ileri safhalarında. Üç yıldır beni tanımıyor ama onu ziyaret etmek için ayda bir kez Kansas'a uçuyorum. Son seferinde babam da oradaydı. Genelde Pazar günlerimde gelmezdi ama annem kötü bir gece geçirmiş ve onu çağırmışlar. Ben geldiğimde odadan çıktı, yani teknik olarak onu gördüm ama konuşmadık."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle. Annemi görmek çok zor. Bu gece anneni izlemekten keyif aldım Kara ölmeden önce annem mutfağında olmayı severdi. Kara öldükten sonra çok depresyona girdi. Şimdi orada öylece yatıyor, eriyip gidiyor. On altı yaşımdan beri benim annem değil."

Bir an sessiz kaldı. "Debra'yı ziyaret ederdim, konuşurdum, konuşurdum ve söylediğim tek bir kelimeyi bile duyup duymadığını asla bilemezdim."

Kristen alnını onun göğsüne dayadı, "Bazen," dedi bıkkınlıkla, "ölmesini diliyorum ve sonra kendimi çok suçlu hissediyorum."

Göğsü inip kalktı. "Evet, ben de eskiden aynısını yapardım. Ben de kendimi suçlu hissedirdim."

"Cuma gecesi beş yıldır komada olduğunu söylemiştin." Beş yıl, sevdiğiniz birinin öylece var olmasını izlemek için çok uzun bir süreydi.

"Komada değildi. Kalıcı bitkisel hayattaydı. Bu farklı bir şey. Debra'nın acil servise getirildiği andan itibaren klinik olarak beyin ölümü gerçekleşmişti."

Kristen tereddüt etti, sonra ağzından kaçırıldı. "Yaşam destek ünitesini çekmeyi hiç düşündünüz mü?"

İri göğsü bir kez daha inip kalktı. "Sadece onu her gördüğümde ya da düşündüğümde. Ama yapamadım. O hayatta olduğu sürece yapamazdım. Ama ailesi bunu yapmamı istedi."

Kristen'in gözleri büyüdü. "Genelde anne babalar dayanır sanırdım."

"Debra'nın değil." Yüzü gölgelendi. "Öldüğünde babası velayeti için bana dava açmıştı. Bu şekilde devam etmek istemeyeceğini söylediler ve bunun doğru olduğunu biliyordum ama o *yaşıyordu*."

"Ve eğer yaşıyorsa umut vardı."

"Evet. Sonra Debra'nın annesi kalp krizi geçirdi. Babası Debra'yı her yıl böyle görmenin onu öldürdüğünü söyledi. Çaresizdi. Ne yapacağımı bilmiyordum ama onun istediğini yapamazdım. Debra enfeksiyon kapıp kendi kendine ölmeden bir ay önce velayet davası açtı. Ailesi ve ben dostça diyebileceğimiz bir şekilde ayrıldık."

"Sanırım değil."

İç çekti. "Debra ve Ruth kuzenlerdi. Sean'la bu şekilde tanıştık ve Ruth bana Debra'yla sürpriz bir tanışma randevusu ayarladı."

Kristen bunun bir nedenden ötürü önemli olduğunu düşündü ve beyinde bir bağlantı aradı, bulduğunda başını salladı "Ruth geçen gece buradayken bundan bahsediyordu. Annesi Debra'nın ailesini vaftiz törenine davet etmiş."

Abe pişmanlıkla gülümsedi. "Çok iyi. Şimdi onları gördüğümde ne söylemem gerektiğini düşünebilirsen, gerçekten etkileneceğim. Ama bir gece için bu kadar endişe yeter." Ayağa kalktı ve ayakları yere değene kadar vücudunun onunkine doğru kaymasına izin verdi. Dudaklarını onun alına bastırdı ve bir süre orada tuttu.

Kalbi üç kez sertçe çarptı. Sonra onu nazikçe yatak odasına doğru itti. "Bir masaj. Sonra da kanepende berbat bir gece uykusu çekeceğim."

"Rahatsız edici mi?"

"Hayır." Sesi üzgün bir şekilde eğlenmiş gibi geliyordu, onun arkasında yürüyordu. "Olacağım."

Kısa bir süre durdu, tüm vücudu kaskatı kesildi. Adam yaklaştı ve sıcaklığı sırtını yaktı. "Özür dilerim." Üzgündü de. Zamanı geldiğinde da öyle olacaktı.

Buklelerini boynundan itti ve dudaklarını tenine değdirdi. Kadın ürperdi. "Olma," diye mırıldandı. "Söylediklerimde ciddiydim. Her seferinde bir gün. Yapacağımız şey bu."

Cesaretini topladı. "Hayal kırıklığına ."

Nefesi kızın teninde ılıktı. " sanmıyorum. Ama şimdi bunun için endişelenme. Şimdi sırtındaki o düğümleri çözeceğim ve bir bebek gibi uyuyacaksın." Onu biraz daha itti. "Benim kişisel garantimi aldın."

Yatağının yanında durdu. Kararsızca bluzunu karıştırdı. Kendini aptal gibi hissetti. Tanrı aşkına, otuz bir yaşındaydı.

"Seni en rahat ettirecek şey neyse," diye mırıldandı. "Bana güvendiğini ."

Derin bir nefes aldı ve yüzüstü yatağına uzandı, kıyafetleri bozulmamıştı "İstiyorum." *Tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla.*

"Biraz yana kay," dedi ve onun kalçasına oturdu. "Baştan itiraf etmeliyim. Debra için nasıl masaj yapılacağını öğrendim. Bu onun kaslarının körelmesini engelliyordu ve bakımevinde bunu kadar sık yapacak personel yoktu."

Adam ellerini üzerine koyduğunda kadın gerildi ama adam hiçbir şey söylemedi, sadece kadın gevşeyene kadar kaslarını metodik bir beceriyle çalıştırmaya başladı. "Mmm. Bu işte çok iyisin."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi, sadece omurgasının her iki yanındaki kasları çalıştırmaya devam etti ve kadın iç çekti. Ve onun omurgasına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. ellerini doğrudan tenine sürmüş.

Elleri durakladı. "Çok daha iyi hissettireceğini düşünüyorum," diye mırıldandı, sesi sıcak ve boğuktu. "Gömleğini çıkar."

Bir kez daha düşüncelerini yüksek sesle dile getirmişti. Bu adamın düşüncelerini ortaya dökebilmesinden dolayı kendini tehdit altında hissetmesi gerekirdi ama hissetmiyordu. "Arkanı dön." Bluzunu çıkardı, sutyeninde tereddüt etti. O kalacaktı. Karnının üzerine yeniden yerleşti. "Tamam." Sonra adamın ellerinin çıplak bedeninde ilk kez hissedilmesini bekledi. Adam ona dokunduğunda nefesini içine çekti ve uzun bir iç çekişle dışarı verdi. Adam haklıydı. Bu çok daha iyiydi.

"Çok güzel bir sırtın var," dedi usulca ve kadın titredi. Sertçe. "Soğuk mu?"

"Hayır." Yakınından bile geçmedi. Ona dokunduğu her yer sıcaktı ve her yerde yapmadı. Göğüsleri, vücudunun sınırları içinde .

Sade pamuklu sütyeni ve nabzı bacaklarının arasında neredeyse acı verici bir basınçla zonkluyordu. Sırtını dikleştirerek leğen kemiğini yatağa bastırdı.

Durakladı. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Zaten öyle demek istememişti. Daha çok bir gibiydi. Sadece onun dindirebileceği bir sızı. *Bana dokunmasını istiyorum.*

Abe aniden durdu. Sözlerinin duyulmasını istememişti. Bunu biliyordu. Ama yine de onları duymuştu. Ona dokunmasını istiyordu ve tam burada, şu anda başka bir şey düşünemiyordu. Ama ona düzgün bir masaj sözü vermişti. Daha fazlası değil. Her ne kadar dolgun yüzünü görebilse de göğsünün kıvrımı. Omurgası yün pantolonunun beline doğru baştan çıkarıcı bir şekilde eğilmiş olsa da. Şu anda daha önce hiç olmadığını düşündüğü kadar sert ve hazır olmasına rağmen.

Kendini kontrol etmek için her şeyini koyarak yatağın ayak ucundaki yorganı çekti ve üzerine örttü. Bu gece çok az uyuyacağından şüphelenirken neredeyse uyuyordu. Ayağa kalktı. Onu izledi derin ve eşit nefesler aldı. Koyu renk kirpiklerinin krem rengi teninde yelpazeler gibi uzanışını fark etti. Eğildi ve onun yanağını öptü.

"Şimdi uyu," diye fısıldadı. Doğrulmaya başladı ama kızın eli fırladı ve şaşırtıcı bir güçle bileğini kavradı.

Yarı , yeşil gözleri çok yoğundu. "Gitme."

Gözleri, lanet olsun, daha aşağılara daldı, göğüslerini inceledi, sessizce küfretti beyaz sütyenini gözünden saklamıştı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Hemen.

Başını iki yana salladı. "Kapının önünde yerde uyuyacağım. Güvende olursun."

"Gitme." Tutuşu sıkılaştı. "Lütfen."

"Kristen, ben..." Nefes verdi ve kadının parmaklarını bileğinden nazıkçe çekti. "Uyuman gerek. Ve ben burada kalamam. Sana söz verdim."

"Biliyorum." Adamın gömleğinden bir avuç yakaladı, ayağa kalktı, koltuğa oturdu.

Yatağın kenarına. Boştaki eli onunkini yakaladı ve avucunu dudaklarına götürdü.

Ve inlemesine engel olamadı. "Kristen, bırak gideyim. Şimdi."

"Hayır." Onun elini tuttu ve çarpan kalbinin üzerine koydu. "Anlaman mümkün değil... Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim." Başını kaldırdı ve gözleri korkmuş, temkinli ya da incinmiş değildi. Canlı ve büyüleyiciydi. Etkileyiciydi. Gözlerini onunkilerden ayırmadan, avucu beyaz pamukla kaplanana kadar elini santim santim hareket ettirdi. Elini kendi eliyle kapladı.

Kendi göğsünü içine alana kadar parmaklarını bastırdı. "Sensin," diye nefes aldı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktı. Elini kucağına bırakarak gözlerini kapattı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, hayır diyemedi. Yavaşça onu yatağa geri itti ve orada ona katıldı, eli şimdi özgürce keşfediyor, başparmağı beyaz pamuğun gizleyemediği sert ucu arıyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve dudaklarını öpmek için eğildi. Elini kaldırıp ensesindeki saçları düzeltince öpücüğü derinleştirdi ve onun iç çektiğini hissetti. Elini diğer göğsüne götürdü ve kız onu karşılamak için eğildi. Kızda aynı anda hem akıcı bir zarafet hem de sarhoş edici bir masumiyet vardı ve adam kızın geçmişi her neyse, onu düşüncesizliğe iten her neyse, bunu biliyordu, Bir zamanlar kendiliğinden olan kız, sadece beş yaşında tanıştığı temkinli kadına

Günler önce, şu anda hissettiği şey yepyeni bir şeydi. Başını göğsüne eğdi ve sütyeninin üzerinden öptü ve nefesi ona gururlu hissettirdi, sanki tamamen olağanüstü bir şey yapmış gibi. Ve belki de yapmıştı.

Başını daha yakına çekti ve ağzını açtı, sert meme ucunu dilleyerek ağzıyla teni arasında hiçbir şey olmamasını diledi. Sonra eli başını bıraktı, pamuğu çekiştirdi ve yoktu. Adam meme ucunu ağzına çekti ve emdi.

Ve onun adını inledi. Çarpan kalbi patladı. Onu istiyordu. çıplak istiyordu, etrafında kılıflı hissetmek istiyordu. Onun kasıldığını, çırpındığını, adını dudaklarında hissetmek istiyordu. Niyetinin farkına varmadan önce eli aşağı kayıyor, parmakları arıyor, buluyordu. İddia ediyorum.

Ürkek bir soluk onu şaşırttı ve başını kaldırdı. Şaşkın Panik, gözlerindeki tutkuyla savaşıyordu. "Şşşt," diye yatıştırdı. "Bu sadece benim elim. Hepsi bu. Duracağım."

Gözleri kısıldı ve eli bir kez daha elini kapatarak teklifini yerine getirmesini engelledi. "Hayır, yapmayacaksın"

Dudakları kıvrıldı. Dizginleri eline almıştı. Aferin ona. "Siz nasıl isterseniz, hanımefendi."

"Bana hanımefendi deme." Sonra dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kapattı. Eli onunkinden uzaklaştı, yorganı kavradı. Kaşlarını çattı, o kadar odaklanmıştı ki gülümsemek zorunda kaldı. Elinin topuğunu kasıklarının sert kemiğine sürttü, yüzünün değişmesini, yumuşamasını, zevkin kaşlarını çatmasını kovalamasını izledi. Bu haliyle çok güzeldi, kendi tutku kapasitesini keşfediyordu. Hiçbir şey söylemeden onu pantolonunun üzerinden okşadı,

Ona ne kadar iyi hissedebileceğini gösteriyordu. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam gözlerinde şaşkınlık ve aciliyet gördü.

"Durma," diye fısıldadı.

Vücudundaki ani dalgalanmaya karşı dişlerini sıktı. Şimdi olmaz. *Bu sefer Kristen'in*. "Yapmayacağım." O yapmadı ve kadın kalçalarını hareket ettirerek adamın eline doğru kalktı, nefesi sert pantolonlarla geliyordu. Bir ayağını

daha sert itebilmek için yatağa uzandı ve sonra vücudu dondu. Eli yorgani bıraktı ve onunkinin üzerine kenetlendi, bastırdı, bastırdı ve Abe, Kristen'in doruğa ulaşmasından daha seksi bir şey görmediğini biliyordu. Geriye doğru yığıldı, hâlâ nefes nefeseydi. Vücudu acıyordu, ereksiyonu serbest kalmak için zorlanıyordu. Ama kendi ihtiyacının gücü bile, kirpikleri kalktığında Kristen'in gözlerindeki ifadeyle kıyaslanamazdı.

". " Korku dolu bir fısıltıydı. "Gerçekten . "

Kasıklarındaki zonklamaya rağmen gülümsemek zorunda kaldı. "Evet, öyle yaptın." "Teşekkür ." Bu basit bir minnettarlıktan çok daha fazlasıydı. Bu bir dönüm noktasıydı.

Hayatındaki en önemli anlardan biriydi ve bunu onunla paylaşmış olmaktan büyük bir onur duyuyordu. Tek umudu, çok yakında daha ileri düzeyde başka bir havza anı yaşamasıydı.

Vücudunun, biraz daha aktif bir şekilde katılmadan onu tekrar izlemenin zorluğuna dayanabileceğinden emin değildi.

Sütyenini göğsünü örtecek şekilde yukarı çekti ve kıvrılmış buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Bir şey değil."

Titreyerek bir nefes verdi. "Sen ..."

Kızın ağzına sert bir öpücük kondurdu. ". Ama sorun değil."

Dudağını ısırdı. "Özür dilerim."

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sessiz ol. Ben iyiyim."

"Abe..." Gözleri yaşlarla doldu ve nefesi kesildi. "Özür dilerim, ben - "

"Şşş." Onu kollarının arasına aldı ve kucağına oturttu.

O akşam ikinci kez. Bu tepkiyi bekliyordu ama yine de gözyaşları kalbini parçaladı. Yanağını onun göğsüne bastırdı ve Omuzları titriyordu.

"Çok korkmuştum."

Onun başının tepesini öptü. "Benden mi?"

Başını iki yana salladı. "Sen değil. Asla..." Bir omzunu kaldırdı. "Biliyorsun."

Biliyordu ve ona kendi bedenine olan güvenini kaybettiren, bir zamanlar olduğu kişiyi gömecek kadar canını yakan kişiye sessizce lanet okudu.

Ona zarar vermek. Ne acınası bir bu. O bir polisti, her şeyi görmüştü ve yine de kızın asla unutmayacağını bildiği o kelimeyi söylemekte zorlanıyordu. *Tecavüz.* Tecavüze uğramıştı. Kendini bu kelimeyi düşünmeye zorladı, asıl istediği bunu yapanı bulup çıplak elleriyle bağırsaklarını deşmekken kendini sakın kalmaya zorladı ve bir tecavüzcüyü çoktan gezegenden silmiş olan katile karşı bir saygı, bir minnet duydu. Böyle hissetmek yanılttı ama şu anda, kollarındaki kadına kimin zarar verdiğini bilse, kendisinin de soğukkanlı bir intikam cinayeti işleyemeyeceğinden emin değildi.

"Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diye sordu sessizce ve kadının vücudu gerildi.

Başını tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde salladı. "Hayır, şimdi olmaz. Şimdi olmaz."

Abe ona sıkıca sarıldı. "O zaman uyu."

*23 Şubat Pazartesi,
Saat 1:30'da.*

Daha önce Conti'yle kontrolü kaybetmişti. Bu bir daha olamazdı, olmayacaktı. Canavar bunu ve çok daha fazlasını hak etmediğinden değil. Ama tehlikeliydi. Conti'nin vücudunda kanıt bırakmıştı, bundan emindi ama adamı bir fıçı kül suyuna batırmak dışında durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Olan şuydu.

Onu öylece gömüp ailesini merak içinde bırakabilirdin, diye düşündü. Ama bu onu değerli bir kapanıştan mahrum bırakacaktı. Dünya Conti'nin Paula Garcia'ya, doğmamış oğluna, Amerikan adalet sistemine ve olarak da Kristen Mayhew'e karşı işlediği suçlar nedeniyle cezalandırıldığını biliyordu. Belki de artık onun mahkemesinde geçit töreni yapan pislikler, onun adını alenen karalamadan önce iki kez düşüneceklerdir.

Yer değiştirerek çatının betonunda rahat bir yer bulmaya çalıştı. Yeni bir çatı bulmak zorundaydı. Polisin onları eski çatıya götürmek için Skinner'ın arabasını kullanacağı kimin aklına gelirdi? Onlara vermeliydi. Mitchell ve Reagan aptal değillerdi. Özellikle de şu Reagan. Reagan'ın Kristen'i kurtarmaya nasıl geldiğini düşünerek biraz kaşlarını çatı.

arabasını yoldan çıkaran o haydutlar. Kristen sanki onu birkaç gündür değil de hayatı boyunca tanıyormuş gibi kollarına atılmıştı.

Reagan'ın kendi avantajını zorlayacak türden bir adam olmadığını içtenlikle umuyordu. Eğer Reagan bunu deneyecek kadar aptalsa, Kristen'in gizli yerlerde güçlü müttefikleri olduğunu görecekti.

Aah, sonunda. Hedefinin asla gelmeyeceğini düşünmüştü. Conti'yle yaptığı küçük gezintiden sonra akvaryuma geri dönmüş ve görevine kaldığı yerden devam etmişti. Bu geceki hedefi cezbetmek yeterince kolay olmuştu. Arthur Monroe'yu bir barda bulmuş, adama bir bira ısmarlayarak hemen arkadaş olmuştu. Sonra da

Monroe, saf kokain zulasıyla övünerek ve bu gece burada buluşurlarsa ona biraz teklif ederek ağzının suyunu akıttı. Bu yem geçmişte işe yaramış, biraz daha farklı bir şeker isteyen Skinner hariç her hedefi ona getirmişti. Skinner'ın cazibesi, Skinner'ın müşterilerinden birini cinsel tacizle suçlayan bir kurban hakkında itibarsızlaştırıcı bilgi vaadiydi. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Skinner'ı öldürmek insanlığa yaptığı en büyük katkılardan biriydi.

Ama bu gece Arthur Monroe ile ilgiliydi; kız arkadaşının küçük kızına cinsel tacizde bulunmasını, beş yaşındaki çocuğun kendisini "", "kendine engel olamadığını" ve bunun "tek seferlik bir şey" olduğunu söyleyerek haklı çıkaran bir adam. Kristen duruşma için bastırdı, ancak anne çocuğunun tanıklık etmesine izin vermeyi reddetti. İşareti gözünün önüne getirirken dişlerini sıktı. Çoğu zaman ebeveynler, çocuklarını medyadan ve daha fazla travmadan korumak için tanıklık etmelerine izin vermeyi reddettiler. Bu küçük kızın annesi erkek arkadaşının hapse girmesini istemiyordu. Kristen'in şokuna göre, bu davada yargıç erkek arkadaşın tarafını tutmuştu.

Onu o zamandan beri tanıyordu ve o günü çok iyi hatırlıyordu. Yıkılmıştı. Yeterince iğrenç bulduğu bir savunma hazırlamıştı, ancak yargıç inanılmaz bir şekilde toplumun genelinin pedofilik erkek arkadaşı olduğunu ve Monroe'yu şartlı tahliye ve danışmanlık çarptırarak savunmayı reddettiğini söyledi.

Şartlı tahliye. Beş yaşındaki bir çocuğu taciz ettiği için. Yolun karşısına geçen adamı takip ederken acımasızca gülümsedi. Bu sefer erkek arkadaşını yakalayacaktı. Belki bir dahaki sefere akvaryumdan bir yargıcın adını çıkarırdı. Çünkü orada diğerleriyle birlikte bekleyen yargıçlar vardı.

açısını aşağıya doğru kaydırarak adamın dizlerini ortaya çıkardı. Monroe'nun cezasını çekmesini gerçekten istiyordu, hem de kolay bir ölümden daha fazlasıyla. Ama Conti'yi öldürdükten sonra kendi kanlı ellerinin görüntüsü aklına geldi.

Ortada. *Kanlı, küreksiz elleri*. Ne aptalca bir hata yapmıştı. Kontrolü tekrar kaybetme riskini göze alamazdı. Polis minibüsteki çiçekçi tabelasının sahte olduğunu zaten biliyordu ve bir mermi bulmuşlardı. Kurşunun teşhis edilemeyecek kadar hasarlı olması kısa vadeli bir nimetti. Er ya da geç ve onu bulacaktı. Acele etmesi gerekiyordu. Akvaryumda daha birçok isim vardı.

Nişangâhı Monroe'nun alnına yaklaştırdı ve tetiğe hafifçe bastı.
Dokuzu gitti ve hala bir milyon kaldı.

On Beşinci Bölüm

23 Şubat Pazartesi,
SABAH 5:00.

"."

Kristen sineğin vızıltısını duydu ve onu uzaklaştırdı. "Kristen, ." Hayır, vızıldayan bir sinek değildi. Gürleyen bir ses. Abe. Sırt üstü yuvarlandı, Gözleri uçarak açıldı. Abe yatağının kenarında oturmuş, endişeli görünüyordu. Ve inanılmaz derecede yakışıklı. Gömleğinin bir kısmı açıktı ve ona göğsünü gösteriyordu. Zor olduğunu biliyordu. Onu her kendine doğru tuttuğunda, onun sağlam gücünü hissetmişti. Şimdi ona dokunmanın, parmaklarını göğsünü kaplayan kalın siyah saçların arasından geçirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu.

Kaba mı yoksa yumuşak mı olacaktı? Hoşuna gider miydi? Ellерinin altında onun iniltisini hissedecek miydi?

O düşünürken, eli kalkıp saçlarını yüzünden öyle şefkatle uzaklaştırdı ki iç çekmek istedi. Çok nazik elleri vardı. Ne kadar güzel ellerdi. Vücudunun yerini değiştirdi, bacaklarının arasında sıcak bir zonklama hissetti. Artık sinir bozucu bir dikkat dağıtıcıdan daha fazlası olabileceğini bildiği bacaklar. Çok daha fazlası. *Demek bu yüzden herkes orgazma bu kadar bağımlı*, diye düşündü. Bu duygu basitçe tarif edilemezdi. Heyecan verici. Güçlü. *Başardım. Sonunda, gerçekten yaptım.* Ve o bunu tekrar yapmak istedi.

Böyle bir istekte bulunmak için tam olarak nasıl bir yol izlenirdi? Ve eğer , ne zaman daha fazlasını beklerdi? Sonunda, daha fazlasını isteyecekti. Ve Aksini iddia etmesine rağmen hayal kırıklığına uğrayacaktı. Aniden sıcaklık soğudu. *Bu kadarı da fazla.*

Başını biraz daha yaklaştırdı. "Sen iyi misin?" "İyiyim."

O mavi gözlerini kısmıştı. "İyi görünmüyorsun. İşe gitmemelisin."

"Yapmak zorundayım. Dokuzda hareket saatim var." Ayağa kalkmaya çalıştı
dirseklerini büktü ve sırtında oluşan ağrıdan dolayı inledi. "Sanki bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

"Sen . Silahlı büyük bir kamyon."

Midesi titredi ve yatak odasının penceresine baktı.
Saldırıyı neredeyse unutmuştu. İlk aklına gelen bu olmalıydı. Ama öyle olmamıştı. İlk düşüncesi Reagan ve onun elleriydi.

"Artık güvendesin," dedi Reagan yatıştırıcı bir sesle. "Korkmana gerek yok." Ama korkmuyordu. Daha önce hiçbir erkek ona kendini gerçekten güvende hissettirmemişti. Bu adama kadar.

Onun gözlerinin içine baktı. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Gözleri bir değişti, endişeden hararete dönüştü ve kendi bedenindeki sıcak zonklama geri döndü, neredeyse acı noktasına kadar yoğunlaştı. Adamın boğazının çalışmasını izledi. Çenesi sıkıştı. Ama ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Ve kadın onun dokunmasını istiyordu.

Yataktaydı. Bir erkekle. Ve korkmuyordu. Gözlerini onunkilerden ayırmadan dudakları kıvrıldı. "Günaydın."

Burun delikleri alevlendi ve kız onun hızlı nefes alışını duydu.
"Günaydın."

Tıraş olması gerekiyor, diye düşündü. Koyu renkli bir sakalın başlangıcı yanaklarını, çenesini kaplıyordu. Burnu ile üst dudağı arasındaki boşluk. Çekingen bir tavırla uzandı ve parmak uçlarını önce o boşlukta, sonra da dudaklarında gezdirdi. Ve adam sertçe yutkundu.

"Ne?" diye fısıldadı, parmak uçları onun dudaklarında duruyordu. Yumuşaktılar ama onun dudaklarına değdiklerinde sert olabileceklerini biliyordu.

Gözleri parlıyordu. "Çok güzelsin," fısıldadı. Nefes almayı hatırlamak zorunda kaldı. "Hayır, değilim."

Adam kızın bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu ve kız onun nabzının hızlandığını hissedip hissetmediğini merak etti. Gözleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaştı. Bu kadar yakinken mavinin siyahla çevrili olduğunu görebiliyordu. "Evet, öylesin." Sonra başını eğdi ve dudakları onunkilerin üzerindeydi ve her şey yeniden başladı. Acele, çarpma, zonklama. İstek. Zevkle mırıldandığını duydu ve görünüşe göre o da duydu çünkü

daha derin öptü, sırtını yastıklara yasladı. Elleri uzandı, adamın omuzlarını buldu ve tuttu. Omuzlarında bir gerginlik vardı. Adam kendini tutuyordu, belli belirsiz fark etti. Ona sadece ağızıyla dokunmuştu,

Vücudunun geri kalanı dikkatlice onunkinden ayrı tutuldu. İtmek yok, zorlamak yok. Güçlü ama nazik. Bu eşitsizlik tahrik ediciydi.

Öpücüğü aslında hiç bitirmeden sonlandırdı, dilinin ucuyla ağzının köşelerini okşadı, yanaklarına, çenesine, alına öpücükler kondurdu. "Sen çok güzel bir kadınsın Kristen," diye mırıldandı kulağına ve Kristen sertçe ürperdi, kalçaları yukarı doğru kalktı, battaniye ve havadan başka bir şeyle karşılaşmadı. Gerginleşen adam, eski pozisyonunda oturana kadar geri çekildi. Gözlerini açtığı anda adamın kendisine baktığını gördü, güçlü göğsü nefesini tutmaya çalışırken yükselip alçalıyordu.

Demek cinsel gerilim derken bunu kastediyorlar, diye düşündü. *Bunu sevdim.* "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, sesi sert ve boğuktu.

Kaşları kalktı. "Beğendin mi?"

Yanaklarının ısındığını hissetti ve şakayık pembesini atlayıp doğrudan yakut kırmızısına geçtiğini anladı. Adamın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, yüzünün saçlarıyla uyuşmaması umurunda bile değildi. "Evet."

"Güzel," dedi adam öyle bir memnuniyetle ki kadın gülümsemek zorunda kaldı.

Gözlerini kapadı ve cesaretini topladı. "Daha fazlasını istememe neden oluyorsun."

Tam bir vuruş geçti. Sonra bir tane daha. "Güzel," dedi sonunda ve bu kez sesi sert ve boğuktu. Parmak uçları kadının dudaklarını sıyırdı.

Adam ayağa kalkınca şilte kayd. Gözlerini açtı ve adamın profilden vücudunu görünce ağzı kurudu. *Sert olan tek şey göğsü değil,* diye düşündü. Ve bu düşünce onu . Adam alaycı bir şekilde kıkırdarken gurur ve rahatlama karışımı bir duygu içine doldu.

"Teşekkür ," dedi ve yatağın altına saklanabilmeyi diledi. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?" diye sordu.

"Korkarım öyle." Ona doğru eğlenen bir gülümseme yöneltti. "Şimdi kalkman . Seni işe götürmeden önce daireme uğrayıp kıyafetlerimi değiştirmem, duş almam ve tıraş olmam gerekiyor."

kendisinin kullanabileceğini söylemek için ağzını açtı, sonra pencereye baktı. Bir gurur vardı, bir de aptallık ve Kristen aptal bir kadın değildi. "Tamam."

23 Şubat Pazartesi,
SABAH 8:00'DE.

Spinnelli endişeli görünüyordu. haklıydı, diye düşündü Abe. Ellerinde bir bok yoktu.

Spinnelli bir kalçasını konferans salonundaki masaya dayamış, gür saçları Bıyıkları acı dolu bir kaş çatmayla eğildi. "Özetlemem gerekirse..." Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir, iki cesedimiz daha var. İki, şehrin önde gelen savcılarından biri, biri kendi evinde olmak üzere iki kez saldırıya uğradı. Üç, savunma avukatları için açık sezon."

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," diye mırıldandı Mia ve Spinnelli ters ters bakarak onun sözünü kesti.

"Dört, yüzbaşı hafta sonu boyunca her saat başı Jacob Conti'den telefon aldı çünkü savcılık, Conti'nin deyimiyile, oğlunu ikinci kez doğruyor ve beş" - beş parmağını da uzattı - "tek bir şüpheli bile yok."

Mia sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Boyutları bu kadar."

"Kristen dün gece saldırganı tırmaladı," dedi Abe. "Peki ya Tırnaklarının altındaki kazıntılar?"

Jack, Mia'nın yanındaki koltuğundan omuz silkti. "Sizin için DNA bulabilirim ama bir şüpheli bulana kadar karşılaştıracak bir şeyim yok."

Spinnelli hayal kırıklığı içinde beyaz tahtaya baktı. "Julia Skinner'ın cesedinde hiçbir şey bulamadı mı? Ne bir kıl, ne bir lif, ne de başka bir şey?"

Jack başını salladı. "Hiçbir şey bulamadım. Skinner'ın kıyafetlerine bulaşmış bazı kalıntılar, çamur ve toprakta fabrikadan kalma bazı kimyasal kalıntılar buldum. Mermiyi bulduğumuz yerle eşleştirdim, böylece Skinner'ın orada olduğunu doğrulayabiliriz. Skinner'ın kafasını hareketsiz tutmak için kullandığı mengene o kadar sıkıymış ki model numarasının izini bırakmış. Julia deriyi boyayabildi, böylece iyi bir fotoğraf çekebildim. Bir Craftsman'dı."

"Sears kadar sağlam," diye mırıldandı Mia. "Her babanın Noel dilek listesinde." "Bende bir tane var," diye homurdandı Spinnelli. "Karım bana atölyem için verdi. üç yıl önce."

"Bahse girerim Chicago'daki atölyelerin yarısında bir tane vardır," dedi Jack. "Peki ya kurşun?" Spinnelli sordu.

Mia, "Bunu şehirdeki tüm büyük silah mağazalarına gösterdik," dedi. "Kimse bu üreticinin işaretini tanımıyor. Çok hasar görmüş. Ayrıca kimsenin poligonlarında ev yapımı mermilerle pratik yapmadığını söylediler. Ama ben düşünüyordum ki - "

"Hayır," dedi Spinnelli ve Mia ona yarı kızgın yarı kırgın bir bakış fırlattı.

"Evet, bunu ara sıra yapıyorum Marc," dedi sessizce.

Spinnelli iç çekti. "Özür dilerim Mia. Hafta sonunun çoğunu bunun üzerinde çalışarak biliyorum. Bu sabah kaptanın ofisinden bir telefon aldım. Conti'den bu davaya daha fazla adam koymamızı talep eden telefonlar alan belediye başkanıyla konuşmayı yeni bitirmişti. Belediye başkanı memnun değildi, bu yüzden kaptan da memnun değildi. Ayrıca sanki her Kasabadaki savunma avukatları şikayet için aradı. Savcıların hedef olması halinde davaya daha fazla polis koyacağımızı söylüyorlar." Spinnelli çenesini sıkı. "Bu tam bir saçmalık"

"Yani boktan bir ruh hali içindesin," dedi Mia. "İyi, ama hıncını benden çıkarma."

"İyi." Spinnelli iki kaşını da kaldırdı. "Peki ne düşünüyordun Mia?"

Mia yatışmış görünmüyordu. "Sadece, eğer adam kendi mermilerini yapmak için onca zahmete girmişse ve bir keskin nişancıysa muhtemelen kendi poligonunu kurmuştur. Bunu yapmak için bir araziye ihtiyacı vardı, böylece komşular onu görüp polisi aramayacaktı. Hiç 11 Eylül'den bu yana insanlar kapı komşularının Rambo oynamasından biraz ürküyorlar."

"Bu iyi, Mia," dedi Abe. "Eğer arazisi varsa, adı tapu kayıtlarında görünecektir. Kumlama şirketinden aldığınız listeyle çapraz karşılaştırma yapabiliriz."

"Ama çiçekçi şirketleri değil," dedi Jack.

"Bunun için hâlâ kızgıyım," diye yakındı Mia. "Saatlerce çiçekçilere baktım. Hepsi boşa gitti."

"Bundan emin miyiz?" Spinnelli bastırdı. "Beyaz bir minibüste farklı işaretler gördüklerini söyleyen iki çocuğun ifadesini aldık. Emin miyiz? doğruyu söylüyorlar mı?"

"McIntyre da gördü," dedi Abe ve Spinnelli pişman bir kabullenişle omuz silkti.

"Hem o çocuklar neden yalan söylesinler ki?" Jack sordu. "Bundan ne çıkarları var?"

"Özellikle de içlerinden biri Conti paketini teslim etmek için bir polis aracının yanından geçerken," diye ekledi Mia. "Tyrone Yates kutusunu bıraktığında McIntyre Kristen'ın evinin hemen dışında oturuyordu. Eğer içeride olsalardı adamımızla işbirliği yapsalardı, bu kadar olmazlardı."

Abe'in aklına aniden korkunç bir düşünce geldi. "O kadar cesur olmayabilirler. O olabilir."

Mia dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

Abe bilgisayarın başına oturdu ve departmanın suç veri tabanını açtı. "Katilimiz bu iki çocuğu nasıl seçti? Farklı mahallelerden, farklı okullardan gelmişler. Onları rastgele mi seçti? şans eseri mi?"

Spinnelli'nin ifadesi acımasızdı. "O hiçbir şeyi tesadüfen yapmaz. Çok düzenli. Her şey birbirine bağlı, her döngü kapalı. Abe, bana o iki çocuğun kanuna bir gün bile sorun çıkarmayan, Tanrı'dan korkan melekler olduğunu söyle. Lütfen."

Abe, Tyrone Yates'in adını yazdı ve bilgisayarın yanıt vermesini bekledi. Cevap verdiğinde de içini çekti. "Bu ocuğun kolum kadar uzun sarı bir kağıdı var. Saldırı, suçu kabul et. Mülkiyet, suçu kabul et. Vesaire, vesaire."

Mia kıpırdamadan durdu. "Peki ya Aaron Jenkins?"

Odadaki tek ses klavyenin tıkırtısıydı. "Aynı. Birkaç küçük hırsızlık suçu da var." Aşağı doğru kaydıldı. "Dört ay önce on sekiz yaşına girdi. Mühürlü bir ıslahevi kaydı var." Abe başını kaldırdı ve herkesin ona baktığını gördü. "Bu ocuklara tuzak kurmuş."

Jack kaşlarını çattı. "Seni takip etmiyorum."

Abe kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyede arkasına yaslandı. "Bu çocukları rastgele semedi. Bundan eminim. Ya bu çocuklarla kişisel bir sorunu varsa? Belki ona bir şey yapmışlardır ya da intikamını almak istediği başka biri. Onları işe alırsa, onlara para derse, insanlar onun kim olduğunu bildiklerini varsayacaktır. Onlar kötü çocuklar, mahallede itibarları var. Haber yayılır ve birdenbire katille bağlantıları olur. Biri katili arıyorsa, çocuklar üzerinden gider."

Jack başını salladı. "Ama bu hiç mantıklı değil, Abe. Sadece bir sürü 'eğer'in olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu çocuklarla bir sorunu varsa, neden onları kendisi öldürmüyor?"

Abe omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de kanunsuzların etik kuralları falan vardır. Belki de yaptıkları şey onun adaletini gerektirecek kadar kötü değildi, ama hey, bu onuru başkası yaparsa, onun için sorun olmaz. Bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda elimizdeki tek şeyin bu olduğu."

Mia gözlerini kapattı. "O mahalledeki herkese Aaron Jenkins'in fotoğrafını gösterdik. Bütün mahalleye."

Jack şakaklarına masaj yaptı. "Ve televizyonu olan herkes Zoe Richardson sayesinde sizin bu dava üzerinde çalıştığınızı biliyor."

"Dün gece Tyrone Yates'in resmini haberlere koydu," dedi Spinnelli acımasızca.

Abe çenesini sıktı. Dün gece haberleri kaçırmıştı. Kristen'in saldırganıyla çok meşguldü. "Richardson Tyrone Yates'in fotoğraflarını nasıl buldu?"

Spinnelli hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi. "Dün Kristen'in mahallesinde sinsice dolaşmış olmalı. Yates'in McIntyre'in aracının arkasında beklerken çekilmiş çok grenli bir videosu var. Sonra Conti'nin Julia'yı tartakladığı görüntüleri yayınladılar. Richardson buna 'bir babanın acısı' diyor," dedi alaycı bir tavırla. "Dün gece Kristen'in evinde biraz meşgul olduğumuz için karım benim için videoya çekti. Eve geldiğimde gördüm."

Mia adım atmak için ayağa kalktı. "Yani Richardson'la aramızda kalsın, o iki teslimatçının kimlikleri herkesçe biliniyor."

"Çocuklar kanunsuzu teşhis edemeyecek," dedi Jack. "Tabii ne gördükleri konusunda size yalan söylemedilerse."

"Belki de yalan söylediler," dedi Abe. "Belki de söylemediler. Eğer yaptılarsa, gerçeği öğrenmek için buraya gelmelerini istiyorum. Eğer değilse, eğer biri bizim

Mütevazı hizmetçi yeterince kötü, o çocuklara inanmayacaklar ve hayatları ciddi tehlikede. Blades'in Kristen'a halka açık bir caddede saldırmayı göze alacak kadar bilmek istediğini biliyoruz. Kendi güvenlikleri için şu iki çocuğu içeri alalım. Bu arada, ne olduğunu bilmek istiyorum bu çocukları adamımızla ilişkilendiriyor. Kristen iki davaya da karışmadı."

*23 Şubat Pazartesi,
11:30.*

Eyalet Savcısının ofisindeki konferans salonunda sessizlik hakimdi. Kristen derin bir nefes aldı. "Hepsi bu kadar." Odadaki yirmi küsur yüzü taradı ve çoğunun şok ya da dehşet içinde olduğunu gördü. Greg ve Lois endişeliydi.

Masanın başında oturan John yorgun görünüyordu. John'un isteği üzerine Cuma gecesi arabasına yapılan saldırıyı ve arabada bulunan

Skinner kutusu, Conti kutusu, iki teslimatçı çocuk ve dün geceki saldırısı. Daha kişisel noktaları, özellikle de Abe Reagan'ın birden fazla şekilde yardımına koşmasını atladi.

"Bu adamın kim olduğunu bilmediğine emin misin?" Greg sesinde belirgin bir şüpheyile sordu ve Kristen'in aklı aniden Abe Reagan konusundan ayrıldı.

"Bunu kendime sakladığımı mı sanıyorsun?" dedi sertçe, Greg'in sözleri sözlü bir tokat gibiydi.

Greg yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemediğimi biliyorsun. Demek istediğim, bu adam seni tanıyor. Sana kişisel erişimi var. Muhtemelen sana dokunacak kadar yakın olduğu zamanlar vardır."

Lois kuru bir sesle, "Kristen'ı böylesine canlı bir şekilde için teşekkürler," dedi ve kıkırdamalar odada dalgalandı.

Kristen kaslarını sıkkan rağmen küçük bir gülümsemeyi başardı. "Greg zaten düşünmediğim bir şey söylemedi."

John boğazını temizledi "Polis cinayetlerin her biri için bazı temel zaman dilimleri belirledi. Çünkü katilin cinayetleri Gizli mahkeme kayıtlarına erişiminiz olduğu için her birinizden bu zaman dilimlerinde nerede olduğunuzu bildirmeniz istenecek. Teğmen Spinnelli'ye hepinizin tam bir işbirliği içinde olacağınıza dair güvence verdim."

Öfkeli mırıltılar Kristen'in kulaklarına kadar ulaştı ve onları susturmak için elini kaldırdı. "Pek çok kez polisi 't'lerin üzerini çizip 'i'lerin noktasını koymadığı için eleştiriyoruz. Tam da bunu yapmaya çalışıyorlar, John'un bahsettiği gizli mahkeme kayıtlarına erişimi olan bizleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Lütfen sizinle konuşmaya geldiklerinde onlarla işbirliği ."

John yorgun bir şekilde elini kaldırdı. "Bilgin olsun, Cumartesi günü Spinnelli tarafından aynı nedenle sorgulandım. Size nerede olduğunuzu sorduklarında, onlara sadece söyleyin. Unutmayın, duyduğunuz her şey gizlidir. Bunları bu odanın dışında tartışmayacaksınız. ." Parmağıyla Kristen'ı işaret etti. "Kalmanı istiyorum."

Herkes dışarı çıkana ve masada sadece ikisi kadar bekledi. Ellerini yüzünde gezdirdi ve iç çekti. "Bu sabahki hareket saati nasıldı?"

Kristen soruya şaşırarak kaşlarını kaldırdı. John, önemli bir vakası olmadığı sürece hareket saatleriyle ilgilenmezdi ve bu sabahki vakalar oldukça rutindi. "Gergin." Bu yetersiz bir ifadeydi. Savunma, sanki hava sahası kirlenmiş gibi masalarının ucunda toplanmıştı. "İdare ettim."

"Her zaman idare edersin. Bundan hoşlanmayacaksın."

Kristen'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne gibi?"

"Ne olursa olsun, bununla mücadele etmeye çalıştım. Merdivenin en üst basamağına kadar çıktım." Kristen onun gözlerinde yorgun bir teslimiyet gördü ve midesi sıkıştı. "Skinner'ın cinayet haberi duyulur duyulmaz Milt bütün hafta sonu boyunca arandı." Milt, John'un patronuydu. Onun bu işe karışması ya kınama ya da zam anlamına geliyordu. Kristen zam bekleyecek kadar saf değildi. "Bu iş bitene kadar idari izindesin."

Kristen duyduklarına inanamayarak donakaldı. "Affedersiniz?"

John tekrar iç çekti. "Şehirdeki hiçbir savunma avukatı sizinle aynı mahkeme salonunda istemiyor. Hepsi senin için fiziksel tehlikeden bahsetmeye hazır.

kendileri ve müvekkilleri. Milt bunu, sizi ilgilendiren her davada temyiz için büyük bir neden olarak görüyor. Bugün saat 16:00 itibariyle tüm davalarınızı devredeceksiniz. İş yükünü diğerleri arasında paylaşacağız."

Kristen orada oturmuş, afallamıştı. Tek kelime bile edemiyordu.

John kendini ayağa kaldırdı. "Özür dilerim, Kristen. Milt'e hatalı olduğunu, bunun adil olmadığını söyledim ama sonunda bir önemi kalmadı. Kendimi bundan sorumlu hissediyorum ama yapabileceğim bir şey yok." Geçici bir elini omzuna koydu ve sıktı. Kadın bunu neredeyse hiç hissetmedi. "Bunu hak edilmiş bir tatil olarak düşün," dedi beceriksizce. "Hayır, sanırım değil."

Hak edilmiş bir tatil. Bu düşünce bile alay konuşuydu. İrade gücüyle bacaklarını sabit tutarak ayağa kalktı. Her zaman olduğu gibi kontrol onda olacaktı. "Eşyalarımı toplayacağım."

"Kristen - " John elini uzattı ve Kristen onun yolundan çekildi. Elini bıraktı ve bir kez daha iç çekti. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapmayacağım."

*23 Şubat Pazartesi,
13:00.*

Abe, adli tabibin ofisinin kokusundan nefret ederdi. İyi bir günde, orası bir hastanenin antiseptik kokusu. Hastanelerden nefret ederdi. Kötü bir günde... Neyse ki Conti bu güne kötü bir gün diyecek kadar uzun süredir ölü değildi.

"geldiğince çabuk geldik Julia," dedi Mia, Angelo Conti'nin cesedinin bulunduğu masaya doğru yürürken. "Ne oldu?"

"Bunu görmeni istedim." Julia masada onlara katıldı. "Conti'nin cesedi şu ana kadarkiler arasında en kötü durumdaydı. Adamınız onu sadece dövmekle kalmamış, hamburger haline getirmiş."

Mia, "Orta pişmiş, turşuları tut," diye takıldı ve Julia'nın dudakları seğirdi.

"Beni güldürme. Kaburgalarım dünden beri hâlâ biraz ağrıyor."

Abe kaşlarını çatı. "Jacob Conti seni o kadar kötü mü yaraladı?"

Julia yüzünü silkti. "Birkaç çürük. Daha kötüsü de olabilirdi." "Evet, Jack onun yüzünü parçalayabilirdi." Mia, Julia'nın yüzündeki düşündüm.

Julia'nın yanakları nazikçe renklendi. "Jack, Conti'nin peşinden bu şekilde gitmemeliydi."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Mia.

Julia yarım dakikalık bir tereddütten sonra, "Ben de öyle,"

diye itiraf etti. "Suç duyurusunda bulunabilirdin," dedi

Abe.

", ama o muhabir her hareketini filme aldığı için durum yeterince alevlenmiş görünüyordu. Tanrı aşkına, oğlunun öldüğünü daha yeni öğrenmişti."

"Onun katil oğlu," diye mırıldandı Mia. "Ben olsam gözyaşlarını onun için harcamazdım, Julia. Angelo Conti de Paula Garcia'nın gibi öldü, bir levyeyle dövülerek öldürüldü."

Julia bir iç çekti. "Sanırım senin adamın şiirsel bir adalet anlayışı var. Neyse, şuna bir bakın." Cesedi hafifçe yuvarladı ve Conti'nin dizinin hemen arkasındaki bir noktayı işaret etti. "Silik ve eksik ama hiç yoktan iyidir."

Abe görmek için daha yakına eğildi, nabızı hızlandı. "Kısmi bir parmak izi."

Mia onun gözleriyle karşılaştı, gözleri parlıyordu. "Conti'nin kanından. İyi iş, Julia." "Cesedin morarmış olması katilin Conti'yi kısa bir süre yan yatırdığını gösteriyor.

ölümünden sonra. Kan hâlâ ıslak olabilirdi." "Eldiven giymemişti," diye mırıldandı Mia.

Abe heyecanlı bir umut kıvılcımı hissetti. "Kendini o kadar kaptırdı ki bir hata yaptı."

"Evet," dedi Julia memnuniyetle. "Dayağın şiddeti için, cesette çok az kan vardı. İşi biliyor olmalı ve daha sonra onu temizlemeye çalıştı. Ama Conti'yi yan yatırdıktan sonra,

vücut sertleşerek kasılır ve dizin arkasındaki bu nokta gizlenirdi. Bunu gözden kaçırmış."

Abe ısıklık çaldı. "Bacağın sürtünmesinden dolayı parmak izi bulanıklaşmadığı için şanslıyız."

"Aynen . Baskıya yardım etmesi için Jack'i aradım. Her an burada olabilir."

"Bu sadece kısmi bir şey," diye uyardı Mia. "Fazla umutlanmamalıyız."

"Umutlanmayacağız." Abe kısmi parmak izine bir kez daha baktı. "Ama o bir

hata. Başkalarını da yapacak ve biz de onu bu şekilde bulacağız."

Julia eldivenlerini çıkardı. "Güzel. Bu işin bitmesini istiyorum, hepimizin iyiliği için, ama özellikle Kristen'in iyiliği için. Dün gece olanları duydum. O nasıl?"

Mia, Abe'e yan gözle bakarak, "Kristen," dedi.

"Onu bıraktığımda iyi görünüyordu. Ama sonra bütün gece kalmadım."

Julia eğlenmiş görünüyordu. "Ama sen kanepede uyudun, değil mi Abe?"

Abe gözlerini devirdi. "Evet, aslında yaptım. Çok rahatsız edici bir katlama." Gerçekten de öyle. Adam yatağının kenarında otururken kız kollarında uyuyakalmıştı. Uzun bir süre onun yanında kalmış ve derin nefesler alıyor, ani ve yoğun ilgisinin altı yıllık bir aradan sonra tanıştığı ilk kadın olmasından mı kaynaklandığını yoksa onu gizliden gizliye Debra'yla mı kıyasladığını merak ediyordu. Her ikisinin de söz konusu olmadığı, sadece sağlıklı, kırmızı kanlı bir erkeğin güzel, zeki ve duyarlı bir kadına duyduğu arzuyla hareket ettiği sonucuna varmıştı. Sonra katlanabilir kanepenin göreceli rahatlığına çekildi ve gece boyunca yan odada güzel, zeki, çok seksi bir kadınla sağlıklı, kırmızı kanlı bir adam olduğu gerçeğine lanet okuyarak uyanık kaldı. Birkaç sabah öpücüğünden sonra durmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Julia kuru bir sesle, "Katlananlar genelde öyledir," dedi. Sonra kapı açıldığında başını kaldırdı, yüzü eğlenceden farkındalığa dönüştü. "Jack."

Jack kapıyı arkasından kapattı. "Mesajında acil olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Abe ceketini çekti. "Ona dikkat et, Jack. Bu bizim en iyi şu ana kadar."

23 Şubat Pazartesi, 14:30

Kafasını tuttuğunda işlerini halletmek daha az dağınıklık yaratıyordu. Vücudundaki tek iz, düzgün bir kafa derisi olduğunda çok daha az temizlik gerekiyordu.

Alnında kurşun deliği vardı. Kafanın arkasındaki çıkış yarası biraz zahmetliydi ama hayattaki en iyi şeyler nadiren en kolay olanlarıydı. En azından Conti'yle olduğundan daha kolaydı. Cesedi yıkama düşüncesi hâlâ tüylerini ürpertiyordu. İğrenç bir şeydi. *Benim için bile.*

Ama Angelo Conti hakkında bu kadar yeter. Şimdi Arthur Monroe'ya, toplumun yüzüstü bıraktığı sübyancıya geçmişti. Arthur Monroe'nun ebedi istirahatgahını ironik bir özenle seçmişti. Liberal kanayan yürek Suçluya beş yaşındaki kurbanından daha çok acıyan yargıç, şehrin kuzeyinde küçük bir kuru temizleme işletmesine sahipti. Burası hem Monroe için bir çöplük hem de yargıç için bir uyarı görevi görecek.

Minibüsünü kuru temizlemecinin arkasındaki dar bağlantı yoluna çekti. Minibüste Chicago Su Yönetimi Departmanı tarafından kullanılan tabelanın güzel bir taklidi olan yeni bir tabela vardı. Elektrik müteahhidi tabelası gibi bu da hendek kazmak için iyi bir kılıf oluşturunuyordu. Kimse sokakta bir hizmet aracı gördüğünde ikinci kez düşünmezdi.

Ve kimse yapmadı. Minibüsüne geri dönüp uzaklaşırken, bunun neredeyse bir olduğunu düşündü. Kimse ona meydan okumadı, kimse "Hey, dostum, ne yapıyorsun?" demedi.

Ama yine de daha iyiydi. Ödülünü, dünya bir başka itici tehdidin daha sokaklardan çekildiğini öğrendiğinde alacaktı.

Şimdi işe dönüyorum. Bu gece akvaryuma geri dönüyorum. Bir hobi edinmek güzeldi.

23 Şubat Pazartesi, 15:45

"Kristen?"

Greg'in sesini duyunca başını kaldırdı ve onu ofisinin kapısında dikilmiş, perişan bir halde buldu.

Onun da kendisi kadar mutsuz görüldüğünü söyleyebilirdi ama insan yüzü bu tür bir ifade yeteneğine sahip değildi. Tekrar aşağıya baktı,

Topladığı dosyalara konsantre olmuş, sesini sabit tutmaya zorluyordu. "Neredeyse bitirdim Greg. Yaklaşık bir saat içinde bu dosyaları sana ulaştırmaya hazır olacağım."

Derin bir iç çekti. "Bunun için burada olmadığımı biliyorsun." Ofisine girdi ve kapıyı kapattı. "Olanlar için üzgünüm. Senin başına geldiği için üzgünüm. Benim başıma geldiği için üzgünüm."

Başını kaldırdı ve onun nazik gözleriyle karşılaştı. "Biliyorum. Sana kızgın değilim Greg. Gerçekten."

Masasının karşısındaki sandalyeye çöktü. "Bu adil değil. Doğru değil. Ama geçen haftanın tamamı adil ya da doğru değildi. Sen iyi misin, Kristen? Fiziksel olarak?"

Elleri dosya klasörlerinin üzerinde hareketsiz kaldı. "Ben iyiyim Greg."

"Hep böyle söylüyorsun," dedi acı acı. "Bunun korkuyorduk, Lois ve ben. Bu yüzden gelip bizden biriyle kalmanı istedik."

"Evinizde silahlı davetsiz misafirleriniz olsun ve ailelerinizi tehlikeye mi atsınlar? Hiç sanmıyorum."

Kadının sözleri yüzüne çarpınca buruşturdu ve yumruğunu dizine vurdu. "Kahretsin, birinin senin yanında olması gerekiyor. Bunu tek başına yaşamamalısn."

Ben değilim. Bu düşünce zihninde yankılandı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını hafifletti. Ne kadar sürerse sürsün, Abe Reagan oradaydı. Hâlâ tam olarak emin değildi ama şu noktada, aradığında geleceğini bilmek yeterliydi. "Ben iyiyim Greg," dedi daha kararlı bir şekilde. "I polis koruması, ev alarmı var - "

"de dün gece yaradı," dedi alaycı bir tavırla.

Ne kadar savunmasız olduğunu düşünmesine izin vermeyerek başıyla onayladı. "Bir köpek düşünüyorum."

Memnun olmamış görünüyordu. "Büyük bir tane mi?"

"Üç başlı kötü bir şey. Ona Cerberus adını vereceğim." Greg kaşlarını çattı, sonra biraz rahatladı. "Yakında bir tane alacak mısın?" "Belki yarın."

Kapı çalındı ve Lois kafasını içeri uzattı. "Kristen, bir ziyaretçin var."

Kristen'in gülümsemesi soldu. "Onları John'a yönlendir. Ben tatildeyim." Lois başını salladı. "Kişisel." Kapıyı daha geniş açtı ve Owen'üzü belirdi, ardından da geri kalanı. Elinde kahverengi bir kâğıt vardı.

harika kokan bir anta.

"Ögle yemeği için gelmedin," dedi sitemle ve Greg ayağa kalktı
Yu

kar "Köpek, yarın?" Greg ısrar etti.

1. "Söz veriyorum." Greg gitti ve Owen içeri girdi, kaşları çatık bir şekilde
Masa.

"Nedir bu?"

Kristen umursamaz bir el salladı. "Oh, sadece birkaç dosyayı
temizliyorum." "O adam neden 'köpek, yarın' dedi?"

"Bir köpek alıyorum," dedi hafifçe. "Çantanın içinde ne var?"

"Çorba ve Reuben. Köpekleri sevdiğini sanmıyordum. O kör adam bir
gün lokantaya bir Gören Göz köpeğiyle geldi ve sen gelecek haftaya
hapşırarak girdin."

"Turta mı?" diye sordu, Owen'ı yemekten bahsederek yönlendirebileceğini
umarak. "Hollanda elması, Vincent'ın aile tarifi. Neden bir köpek
alıyorsun?"

Kristen çantayı açtı ve beğeniyle kokladı. "Açlıktan ölüyorum. Ögle
yemeği için zamanım yoktu." Doğrusu, ögle yemeği yemek için ofisten
çıkmaya korkuyordu, bu da günün genel sıkıntısına katkıda bulunuyordu.

Kadın elini çantayı kapattı. "Köpek. Şimdi. Ne oldu?" "Oh, tüm bu olanlar
yüzünden eve sinir bozucu insanlar geliyor.
mütevazı hizmetçi saçmalığı." Onu endişelendirmemek için yüzüne bir
gülümseme yerleştirdi. "Çocuklara onları korkutmak için bir köpek alacağıma
söz verdim."

Gözleri kısıldı. "Hepsi bu mu? Sadece sinir bozucu insanlar mı?"

Başını salladı. "Tamamen sinir bozucu. Yeni kızartma aşçısı nasıl?"

Owen kaşlarını çattı ve çantayı ona verdi. "İşi bıraktı. Yeni birini işe aldı
ama o da üzgün. Peki neden bütün hafta sonu lokantaya gelmedin? Diyet
falan yapmıyorsun, değil mi?"

Kristen kıkırdadı. Reagan'ın dönerleri, İtalyan yemekleri ve annesinin
jambonları arasında yıllardır bu kadar iyi yemek yememişti. "Hayır. Aslında
ben..." Bocaladı. "Biriyle görüşüyorum." Owen'ın yüzünde sevinçli bir
gülümseme belirince omuz . "Beni besliyor."

"Mükemmel. Mükemmel haber. Peki adı ne?" "Abe
Reagan."

Owen'ın gözleri tekrar kısıldı. "Bu cinayet davasındaki dedektif mi?"

"Evet." Çorba kâsesinin kapağını kaldırdı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece tehlikeli görünüyor."

Kendi hayatımdan daha tehlikeli değil, diye düşündü.

Owen'ın yüzü yumuşadı. "Sana karşı iyi mi?"

Bir gece öncesini, bu sabahı, onun sabrını ve nezaketini düşündü ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Evet. Evet, öyle."

"Bu benim için yeterli. Ye hadi. Vincent yeni aşçıyı öldürmeden önce geri dönmeliyim."

Kristen buna gülümsedi. "Nedense Vincent'ın o kadar sinirlendiğini hiç görmedim."

"Şaşıracaksın. Adam oldukça sinirli."

Kristen gerçekten şaşırmıştı. "Vincent mı?" Öfke mi? Ve aklı bir an için düşüncelere daldı. Aptalca bir an. Vincent'ın bir başkasına zarar vermesine imkân . Ama yine de, daha garip şeyler olmuştu.

"Hmm." Owen kapıya doğru geri geri gitti. "Dün geceki Bulls maçında yirmi dolar kaybetti ve gerçekten 'lanet olsun' dedi. Bağlanmaya hazırды."

Kristen onun kendisiyle alay ettiğini fark etti ve an için Vincent'ı alçakgönüllü bir hizmetçi rolünde hayal ettiği için kendi kendine güldü. "Sen kötüsün, Owen."

Sırıttı. "Biliyorum." Kapıyı açtı, neredeyse Lois'e takılıp düşüyordu.

"Kristen, bir ziyaretçin daha var." Yarı eğlenmiş yarı gülmüş görünüyordu. telaşlandı ve bir saniye sonra Kristen nedenini anladı.

"Kristen!" Rachel Reagan hızla ofisine girdi. "Ooh, yemek. Biraz alabilir ?"

Kristen güldü, gün aniden daha güneşli olmuştu. "Tabii, ama elmalı turtaya dokunma. O benim. Rachel, bu arkadaşım Owen. Owen, bu Abe'in küçük kız kardeşi Rachel."

Rachel ona gülümsedi, gülümseme sadece henüz emrine girmemiş insanları etkilemek içindi. "Memnun oldum, efendim."

Owen hayali bir şapka çıkardı. "Ve sen. Kristen, yakında görüşürüz."

"Teşekkürler, Owen." Kristen beklemekte olan Lois'e gülümsedi.

"Çocuk kalabilirsin."

Rachel Reuben'in paketini açtı. "Çok acıktım. Öğretmenimle konuşuyordum ve öğle yemeğini kaçırdım." Kocaman bir ısırık aldı ve çiğnemeler arasında, "Senden bahsediyorduk," dedi.

"Ben mi?"

Rachel başını salladı ve yutkundu. "Buralarda içecek bir şey var mı?"

Kristen masasının çekmecesinde sakladığı su şişelerinden birini ona uzattı ve Rachel devam etmeden önce şişenin yarısını yuttu. "Teşekkürler. O

sizinle yaptığım röportajı çok beğendi. Sınıfımla konuşmak için gelip gelmeyeceğinizi öğrenmek istedi." Başını sinsice eğdi. "Lütfen mi?"

Kristen kaşlarını çattı çünkü yapılması gereken doğru şey buymuş gibi görünüyordu. "Annen burada olduğunu biliyor mu?"

"Sayılır. Ona okuldan sonra bir arkadaşımın evine gideceğimi söyledim. Neredeyse burada yaşadığını söyledin, çok fazla saat çalışıyorsun, bu yüzden tam olarak yalan söylemiyordum."

Kristen gülümsemesini yuttu ve Rachel'a sert bir bakış attı. "Sen de tam olarak doğruyu söylemiyordun. Buraya nasıl geldin?"

"El'le geldim." Kızgın görünüyordu. "Ben aptal değilim Kristen. Şehir merkezine gidebilirim."

Ama Rachel'ın mahallesi ile ASA'nın ofisinin bulunduğu durak arasında pek çok keyifsiz yer vardı. Kristen on üç yaşında bir çocuğun sokaklarda tek başına dolaştığını düşününce ürperdi. "Rachel, ailen şehirde tek başına dolaşmana izin vermiyor, değil mi?"

Rachel'ın gözleri kucağındaki sandviçe kaydı ve Kristen aynı ifadeyi Abe' yüzünde de gördüğünü fark etti - ilk cesedi buldukları sabah, polisleri şüpheli listesine koyduğu için çok kızmıştı. Rachel onu azarlamış ve Abe utanmıştı. Rachel şimdi kara başını sallıyordu. "Hayır. Muhtemelen yine ceza alacağım." Başını kaldırdı, mavi gözlerinde bir parıltı vardı. Abe'in gözleri. Ve Abe'in gözlerinde de Kristen aynı parıltıyı görmüştü. "Tabii beni ispiyonlamazsan."

Kristen kıkırdamak zorunda kaldı. "Aslında olacak olan şey, seni eve bırakacağım ve ailen neden seninle olduğumu merak edecek. Sonra onlara kendin anlatacaksın. Buradan tek başına çıkmaya izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Yakında hava kararacak."

Rachel'ın güzel ağzı kaşlarını çatarak yukarı kalktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Kristen kaşlarını kaldırdı. "Savcı olmak istiyorsan herkesten üç adım düşünsen iyi edersin. Tüm olası sonuçları belirlemeli ve her biri için plan yapmalısın."

Rachel yeniden . "Okuluma gelecek misin? Lütfen?" Sıkıca kavuşturduğu ellerini kalbine bastırdı. "Seni görmeye gelmeyeceğime söz veriyorum. bir daha El'de tek başına."

Kristen alaycı bir ifadeyle, "Bir daha El'e yalnız binmeyeceğine söz vermediğini fark ettim," deyince Rachel sırtlamakla yetindi. Kristen masasının üzerindeki dosyalara baktı. Onlar artık Greg'in sorunuuydu. "Gecikmiş bir tatile" çıkmıştı.

"Neden olmasın? Takvimim birdenbire özgürleşti."

Rachel, başka bir sonuç beklemediğini belli eden kendinden emin bir ifadeyle arkasına yaslandı ve bir ısırık daha aldı. "Ekstra kredi, işte geliyorum." Kristen genç kıza sevgiyle baktı. "Ağzın doluyken konuşma, Rachel."

*23 Şubat Pazartesi,
17:00.*

Jacob Conti sandalyesinde arkasına yaslanmış, kara kara düşünüyordu. "Peki ne biliyorsun?"

Drake ona endişeli bir bakış fırlattı. "O tertemiz, Jacob. Kadının park cezası bile yok. İmkânsız gibi görünüyor. Dürüst bir avukat."

Jacob kaşlarını çatarak sandalyesini duvara doğru çevirdi. "Bunu bana daha önce de söylemiştin."

Drake sinirlerini bozan bir sabırla, "Angelo yargılanırken de doğrudu, şimdi de doğru," dedi. Drake Bayan Angelo'yu iyice araştırdı.

Mayhew, Angelo'nun cinayet davasına atandığında. O zaman ona karşı kullanabilecekleri, onu utandırabilecekleri, gerekirse şantaj yapabilecekleri bir şey aramışlardı. Hiçbir şey bulamamışlardı.

O kendini beğenmiş küçük bir kaltaktı.

Angelo'nun duvarda asılı duran resmine baktı ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Aptal, aptal çocuk. Ağzını bu şekilde açması.

Oğlunun canını alan adam bunun bedelini ağır ödeyecekti.

Elaine dün ona haberi verdiğinden beri yatağından çıkmamıştı. Hayatında yaptığı en zor şeydi bu. Sakinleştirici vermek zorunda kalmıştı ve doktor yine histerik bir şekilde uyanırsa diye başucunda bekliyordu.

"Paglieri'yi tırmaladı," dedi Drake ve Jacob başını çevirip bakmaya başladı. "Ne?"

"Paglieri," dedi Drake sıkıca. "Dün gece benim haberim olmadan Mayhew'e silahla zorbalık yapması için gönderdiğin adam."

Jacob sandalyeyi çevirdi ve gözlerini Drake'e dikti. "Senin iznine ihtiyacım yok, Drake. Burada patron hâlâ benim, unuttun mu?"

Drake gözünü kırpmadı. "Hatırlıyorum. Ben de sana bunun çok aptalca bir şey olduğunu söylüyorum Jacob. Kalbinle düşünüyordun, aklınla değil."

Bir kül tablası odanın öbür ucuna uçtu, duvara çarparak parçalandı ve küller yere saçıldı. "Elbette kalbimle düşünüyorum. Oğlum öldü, Drake." Öyle büyük bir keder dalgası ona çarptı ki, ağırlığından eğildi. "Angelo öldü, Drake."

"Biliyorum Jacob," dedi Drake nazikçe. "Ama Mayhew gibi bir kadını kendi evinde sonuçlarına katlanmadan taciz edemezsin. Paglieri'yi kaşdı. Deri örnekleri, Jacob. DNA. Yakalanırsa, onu sana kadar takip edecekler. Bırak ben halledeyim."

"Hiçbir şey bulamadığınızı söylemişsiniz."

"Yasadışı bir şey yok Jacob. Bu, işbirliği yapmaya ikna edilemeyeceği anlamına gelmiyor."

Jacob iç çekti. Drake . Düşüncesizce davranarak Angelo'ya hiç de iyi bir şey yapmıyordu. "Dinliyorum."

23 Şubat Pazartesi,

18:00.

Zoe gözlerini kısarak kasete baktı. Kahretsin, çok uzaktaydılar ve görüntü çok grenliydi. Dün gece Mayhew'in evinin görüntüsünü almaya çalışmıştı.

Çünkü evinin önündeki lanet polisler daha fazla yaklaşmasına izin vermiyordu. Dün gece bir şey olmuştu ve

Bir keresinde evin içindeydi, dışında değil. Mayhew'in kalesine tırmanılmış gibi görünüyordu. Ne yazık ki Mayhew zarar görmemiş görünüyordu. Ne kadar da tatmin edici.

Bu harika bir kopya olurdu. Yine de bu küçük hikâye farklı yönler doğru süzölmeye başlamıştı. İyi de olmuştu, çünkü sevgilisi geri dönmemişti. Onun gerçekten de bir vicdanı olduğunu tahmin ediyordu.

Grenli videoyu durdurdu. Değersizdi. Yeni bir şeye ihtiyacı vardı. CNN bu sabah aramış ve kasetin haklarını istemişti. Bu Tek şansı vardı ve Mayhew bekçi köpeklerinin bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

On Altıncı Bölüm

*23 Şubat Pazartesi,
Akşam 9:00'da.*

Kendini annesinin mutfağına bıraktı ve minnettar bir nefes aldı. Annesi akşam yemeğı için ne hazırladıysa harika kokuyordu. Sadece ona da biraz ayırdıklarını umuyordu.

"Eee?" Kristen arkasından sordu ve birden aklındaki son şey akşam yemeğı oldu. Döndüğünde onu anne ve babasının oturma odasının kapısında durmuş, son derece güzel görünürken buldu ve verandada buldukları en yeni kutuyla ilgili düşünceler aklının bir köşesine kaydı. A Omzunun üzerinden bakınca Rachel'ın sırtıttığını gördü.

"Selam, Abe."

Ellerinden biriyle Rachel'ın yüzünü örtmek için Kristen'in etrafına uzandı. Yavaşça onu itti ve avucunun altında kıkırdadığını hissetti. "Kaybol, evlat."

Kristen'in gülümsemesi alaycıydı. "Cebir çalışıyorduk. Aslında Rachel cebir yapıyordu ve ben de kendimi yaşlı ve aptal hissediyordum." Sessizce, "Kurtar beni. Lütfen."

Abe, Rachel'ın bariz neşesi karşısında kolunu Kristen'in omuzlarına doladı. "Ben ciddiylim, Rach. Kristen ve ben iş hakkında konuşmalıyız. Sen cebirine geri dön."

"Tamam." Rachel genişçe göz kırptı. "Sen git iş hakkında *konus*." Çok az şeyle eğlendiğı belli olan, pek de zarif olmayan bir çıkış yaptı.

"Ah, yeniden on üç yaşında olmak," dedi Kristen.

Abe ona baktı. "Yapar ? Tekrar on üç yaşında olur musun?"

Kız korkunç bir yüz ifadesi takındı ve adam kıkırdadı. " olmaz." Çabucak ayıldı. "Ne buldun?"

Başını iki yana salladı. "Burada olmaz. Rachel'ın yarasa gibi kulakları var." Onu mutfaktan geçirip çamaşır odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Televizyonun sesi kesildi, geriye sadece kurutma makinesinin koşu ayakkabısı tutuyormuş gibi çıkardığı ses kaldı.

"Şimdi söyle bana," dedi ama gerçek dünyayı biraz daha uzakta tutmak isteyen adam başını salladı.

"Önce bu." Başını eğdi ve onun boynuna sokuldu, yumuşak kokusunu içine çekerek yatıştırmasına izin verdi. Kız iç çekti ve sanki bütün gece onun bunu yapmasını beklemiş gibi rahatladı. Kollarını boynuna doladı ve küçük elleri tenine yerleşip saçlarıyla hafifçe oynadığında kendi kendine iç çekecek gibi hissetti. Yüzü yukarı kalktı ve adam ona yaklaştı. dudaklar tam hatırladığı gibi. Hatırladığından daha iyi.

"?" diye sordu ağzına karşı ve dudakları kıvrıldı. "Beni cebirden kurtardın. Ne düşünüyorsun?"

Onu tekrar öptü, sonra gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. Bugün şok olmuştu, idari izne çıkarılması onu çok etkilemişti. Ama yıkılmış gibi görünmüyordu. En azından dışarıdan öyle görünmüyordu ama dört saat önce onu ve Rachel'ı bıraktığından beri kendine ayıracak vakti olmamıştı. Belki de bu iyi bir şeydi. Rachel herkesin aklını başından almaya yeterdi. "Akşam yemeğinde ne vardı?"

"Tencere rostosu." Kadın dudaklarını yaladı ve adam vücudunun canlandığını hissetti. Aralarına mesafe koymak için yarım adım geri çekildi, onu korkutmak istemiyordu. Er ya da geç ona, vücudunun verdiği tepkiye alışacaktı. Umarım çok erken olur. "Şu küçük kırmızı patateslerle," diye ekledi. "Annen sana bir tabak hazırlamış." Gözleri ona bakarken dans ediyordu. "Baban yemekte hikâyeler anlatırdı."

Abe inledi. "Eminim öyledir." Onu burada, tek bir soru bile sormayan ama Abe'in bildiği kadarıyla neler olup bittiğine dair çok iyi bir fikri olan babasının yetenekli koruması altında bırakmıştı. Kyle Reagan emekli bir polis olabilirdi ama bağlantıları polisliği bıraktığı günden kadar güçlüydü. "Hangi hikâyeler? Yoksa sormaya korkuyor muyum?"

"Ah, her türlü hikâye." Parmakları adamın ensesini okşadı ve vücudu kasıldı. Gözlerini hafifçe kısarak hareketi tekrarladı ve onu izledi. Adam ellerini kadının sırtının ortasında genişçe açarak kendini ona istediği şekilde dokunmamaya zorladı. Onun üzerindeki gücünü test ediyor, keşfediyordu.

"Bu iyi hissettiriyor," mırıldandı ve onun kendine güveninin arttığını görebiliyordu.

gözlerinin önünde. Tekrar yaptı, sonra ellerini göğsüne götürdü ve paltosunu omuzlarından itti. Kollarını göğsüne doğru indirdi.

ve ceketini silkerek yere bıraktı. Kadın ceketini hareketlendi ama adamın kolları tekrar ona dolandı ve onu sıkıca tuttu. "Bırak onu."

Gözleri ısındı, farkına vardı ve parmakları kravatını çekerken adam sakinleştirici bir nefes aldı. Kravatı çekip kurtardıktan sonra omzunun üzerinden düşürdü.

"Baban bana Sean'la kavga ettiğinizi söyledi." Parmakları boğazındaki düğmeyle uğraşırken sesi boğuk çıkıyordu ve Abe nefes almasını sağladı. Ellerini onun sırtında sakince dinlendirdi.

"Her zaman," dedi. "Annemi deli ederdim." Kadın sonunda ilk düğmeyi çözdü ve adam kollarını iki yana açarak ellerini yumruk . Bu güçle ilgiliydi, onun gücü ele geçirmesiyle ve onun gösterisinden bir zerre bile çalmadan lanetlenecekti.

"Umm." Kaşlarını çatarak bir sonraki düğmeye odaklandı. "Benim favorim Sean'ın annenin eski arabasının arka koltuğunda sana sataştığı ve senin de parlak bir fikirle omuz kemerini ona fırlattığın zamandı."

Bir sonraki düğme serbest kaldı ve anlattığı olay bir yana, kendi adını bile hatırlamakta zorlandı. "Emniyet kemeri geri çekilip yüzüme çarptığında dudağıma dört dikiş atmak zorunda kaldım."

"Zavallı bebek." Mırıldandığı acıma duygusunun dudağında dikişler olan yedi yaşındaki bir çocuk için mi yoksa onun ellerinde işkenceye katlanan yetişkin bir adam için mi olduğundan emin değildi. Bir düğmeyi daha çözdü ve parmak uçları açık yakasındaki saçları hafifçe okşadı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Çok yumuşak."

Alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı. "Ne?"

Ona parmakları o küçük noktayı okşamaya devam etti. "Kaba mı yoksa yumuşak mı olduğunu merak ettim. Göğsündeki kıllar."

Gözlerini onunkilerden ayırmadan düğmelerini çekerek gömleğini beline kadar açtı. Kızın ellerini tutup göğsüne koydu ve elleri kendisine yaslanana kadar parmaklarını nazikçe çekti. Ellerini bir o yana bir bu yana hareket ettirirken nabzının boğazının çukurunda attığını görebiliyor, neredeyse zevkten inliyordu. Bir kadının ellerini üzerinde hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Altı uzun yıl. Bu farklı türden bir eve dönüştü. Gözlerini kapattı ve sadece hissetmesine izin verdi. Ellerini bıraktı.

Ellerini onunkilerden ayırdı ve geniş, kapsamlı okşamalarına devam etti. Gözlerini açtığı anda onu kendisine bakarken buldu, yeşil gözleri keşifle parlıyordu.

"Bundan hoşlanıyorsun," diye fısıldadı. Kurutma makinesinin sesini duyamıyordu ama dudakları kıpırdadı ve bir şekilde anladı.

"Çok fazla." Adam demir bir çubuktan daha sertti ve onu istediği gibi kurutucuya bastırırsa ölesiye korkutacağını biliyordu. Sonra başparmakları göğsündeki kalın tüylerin altında saklı meme uçlarını buldu ve inledi.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı süzüldü ve adam onun uyarılmışlığını, aralarında asılı duran ipeksi, zonklayan bir ağı hissedebiliyordu. "Öp beni, Kristen. Lütfen."

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını onunkilerin üzerine koydu, sadece bir öpücük fısıltısı. Belinden öne doğru eğildi, elleri arkasındaki kurutucuyu . Kadın, adamın kolları ve titreyen cihaz arasında sıkışmıştı ama adamın kalçaları

Bir şekilde vücudundan on beş santim uzakta duruyordu. "Seni istiyorum," diye bağırdı. "Seni korkutmak istemiyorum ama seni o kadar çok istiyorum ki - "

Aniden ayak parmaklarının üzerinde doğruldu, kollarını adamın boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Öpüşme vahşiceydi ve ağzını açarak adamın

Dili onunkini okşadı, karşılık verdi. Başını hareket ettirdi, sadece öpücükten alabileceği en fazlasını aldı. Elleri tekrar göğsüne, gömleğinin altına ve çıplak sırtına doğru hareket etti ve adam kurutucunun kenarını sanki tek can simidiydi ve o boğulan bir adamdı.

Boğuluyordu. Ve hiç havaya çıkmak istemiyordu.

Sonra dışarıdan gelen kapı açıldı, içeri buz gibi bir hava ve şaşkın bir Aidan girdi. Aidan'ın gözleri yuvalarından fırladı, ağzı bir karış açık kaldı ve üçü bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Aidan kapıdan geri adım attı. "Kusura bakmayın. Ben ön taraftan dolaşacağım." Önce omzunun üzerinden baktı, sonra sırtarak geri döndü. "Dikkat. Sean ve Ruth'un minibüsü az önce geldi ve görünüşe göre beş çocuğu da almışlar."

Kapı kapandı ve büyü bozuldu. Kristen ona baktı, elleri hâlâ çıplak sırtındaydı. Parmak uçları şimdi yumuşakça okşuyordu ve adam ürperdi, aynı anda hem Aidan'ı lanetliyor hem de ona teşekkür ediyordu. Başka bir dakikadır ve Kristen'a ihtiyacı olduğunu bildiği boşluğu verebileceğinden emin değildi.

"Misafirin var," dedi. "Gitmeliyiz."

Parmakları hâlâ adamın sırtını okşuyordu. "Bir dakika daha. Çok iyi hissettiriyor." Şakağına, alnına, ağzının bir öpücük kondurdu. "Çok iyi hissediyorsun."

"Bana karşı çok sabırlısın."

Sertçe yutkundu. "Beklemeye değersin."

Bunun üzerine gülümsedi, adamın kalbini parçalayan hüzünlü bir gülümsemeydi bu. "Göreceğiz," şifreli bir şekilde söyledi. Ellerini adamın gömleğinden kurtardı ve kurutucuya . "Pastayı eritmek için ilginç bir yoldu."

Şimdilik işlerinin bittiğini düşündü Abe ve pişmanlıkla doğruldu ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Turta mı vardı?"

"Kiraz. Owen'inkinden daha iyi, ama sana söylediğimi ona asla söyleme." Ona gülümsedi. "Sırrın benimle güvende."

Kaşları hafifçe çatıldı. "?"

Saçındaki iğnelerden biriyle oynadı. "Herhangi biri. Hepsi."

Bir sessiz kaldı ve sonunda, "Debra şanslı bir kadındı," dedi.

Buna ne diyeceğini bilemedi. O da "Teşekkür ederim." dedi.

"Bir değil." Başını öne eğdi ve onu ciddiyle süzdü. "Ne buldun?"

Telefon tam yemeğe oturdukları sırada gelmişti. Truman verandasına bir kutu bırakan başka bir çocuğu yakalamıştı. Çocuk bir kez daha kolunun uzunluğu kadar sarı bir çarşafı olan başka bir gençti. Sanki bir işaretmiş gibi kurutma makinesi durdu ve oda sessizleşti. "Arthur Monroe." Gözleri çakmak çakmak oldu.

"Küçük Katie Abrams," dedi.

"Taşın üzerindeki isim Katie Abrams'tı," diye doğruladı.

"Kariyerimin en kötü davalarından biriydi. Bir adamın beş yaşındaki bir çocuğu taciz ettiğine, çünkü toplumun onu yüzüstü bıraktığına bir şekilde inanan dünyanın en liberal yargıcını çektim."

Gözlerini kapattı ve adam onun kendini hazırladığını görebiliyordu. "P.S. neydi?"

Çenesini sıktı, öfkesi yeniden yükseldi. *Orospu çocuğu. Onu bu tehlikeye attığı halde onu önemsiyormuş gibi davranıyordu.* "Senin güvenliğinin için endişeleniyordu. Benimleyken."

Gözleri iri iri açıldı ve irkildi. "Ne?"

"Dedi ki, 'Geceleri sizi koruması için kime güvendiğiniz konusunda dikkatli olun'"

Gözleri parladı, krem rengi tenine karşı ikiz zümrüt gibi. "Ondan nefret ediyorum." "Biliyorum. Bu gece evinde uyumanı istemiyorum. Bana gel. daire."

Dudakları titredi. "Beni evimden atmasını istemiyorum," diye fısıldadı. "Bunun çılgınca olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama benim için önemli olan

kendi evimde. Lütfen."

Daha fazlası olduğunu biliyordu. Evinde kalmaya bu kadar kararlı olmasının, 'beni dışarı atın' sözlerini seçmesinin bir nedeni vardı. Ona diğer her şeyi anlattığı gibi bunu da zamanı gelince anlatacaktı. "Pekala," dedi. "Ama ben seninle kalacağım."

Gözleri yaşlarla doldu ve onları öfkeyle uzaklaştırdı. "Bundan nefret ediyorum."

Onu göğsüne doğru çekti ve o da isteyerek boşaldı. "Biliyorum." Cep telefonunun sesi cebinden geldi ve kız ona telefonu çıkardı. "Reagan."

Mia'nın sesi titreyerek geldi. Ama sorun bağlantıda değildi. Titrek olan Mia'ydı. "Abe, Tyrone Yates'i bulmuşlar. Ölmüş."

"Lanet olsun. Nasıl?"

"Bıçaklardı. İzlerini yüzüne kazımışlar." "Peki ya diğeri?"

Aaron Jenkins."

"Hâlâ arıyoruz," dedi Mia. "Ailesi çılgına döndü. En azından bu, bu geceki çocuğun ailesini, değerli çocuklarını koruyucu gözaltı."

"Belki bu Jenkins'in ıslahevi kaydını açmaya yeter. Yargıç Rheinhold bugün bu konuda çok dindardı. Bakalım şimdi fikrini değiştirecek mi?"

Mia diğer taraftan iç geçirdi. "Sanırım Bayan Jenkins'le daha şanslı olabiliriz. O zamana kadar Blades'in başı ciddi belada. Kristen'a tatile çıkmasını, Jamaika'ya gitmesini söyle."

"Ona söylerim," dedi Abe kuru bir sesle. Telefonu cebine attı. "Mia'nın selamı var."

Kristen kaşlarını kaldırdı. "Peki Mia başka ne diyor?"

Ona Tyrone Yates'ten bahsetti ve omuzları çöktü. "Artık cebir için hazırım."

Alnına bir öpücük daha kondurdu. "Gerçekten nasılsın?" "Yani bugün ya da dün gece olanlardan sonra mı?"

"İkisi de. İkisi de."

Bir nefes aldı ve omurgasını dikleştirdi. "Dürüst olmak gerekirse . Ama bir iyi tarafı da olabilir. Şimdi tüm o eski dava kayıtlarını incelemek için daha fazla zamanım olacak, böylece burada benden başka neyin ortak olduğunu anlamanıza yardımcı olabilirim."

Abe kaşlarını çattı. "Ama - " Kadın ona kendinden memnun bir gülümseme verdi.

"Tüm bilgileri içeren bir CD yazdım. Evden çalışabilirim." "Bu muhtemelen kurallara aykırıdır."

Kızın gülümsemesi biraz yaramazlaştı ve Reagan'ın kalbi küt atmaya başladı. "Beni tutuklayacak mısın, Reagan?"

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. " Çıktım. Kelepçeleri çıkarmadan önce gidelim." Kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu çamaşırhaneden mutfağa götürdü; burada ses kurutucudan daha yüksekti.

Sean ve Ruth'un çocukları mutfakta sanki Indy'deymiş gibi koşturuyorlardı. 500. Abe annesinin yanağına bir öpücük bıraktı, sonra da kucağındaki bebeğin yanağına bir öpücük daha kondurdu. En yeni yeğeninin. "Geri döndüm."

Becca eğlenmiş görünüyordu ve Abe, Aidan'ın çamaşır odası hakkında boşboğazlık ettiğini biliyordu. "Bunu görebiliyorum. Merhaba, Kristen."

Abe başını çevirdiğinde Kristen'in yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle Ruth'a baktığını gördü. "Hepsi senin mi?"

Ruth sırtıttı, sonra kırılan camın sesiyle irkildi. "Ayrıca kırdığı şeyin bedelini ödemek için hayatının geri kalanında harçlığını kaybedecek bir kişi daha var."

Becca bebeği Ruth'a verdi. "Ben gidip bakayım. Abe, sana bir tabak hazırladım.

Mikrodalgaya atın."

Abe homurdandı. "Kahretsin, Aidan burada olduğunu anlamadan önce kalan turtayı ."

Ruth onu kışkırladı. "O zaman yemek odasında ye. Kristen'la konuşmak istiyorum. Kahve ister misin?"

Kristen başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"O zaman oturun lütfen." Ruth masayı işaret etti ve Kristen oturdu. "Becca bana bu gece burada olduğunu söyledi. Geri gelmeyeceğinden korkuyorduk."

Kristen kaşlarını çattı. "Neden?"

"Dün gece ayrılırken çok incinmiş görünüyordun. Öyle olmamaya çalışıyordun ama öyle olduğunu anlayabiliyorduk."

Dün gece. Dün gece Reagan'la birlikteydi. Reagan'ı öpmüştü. Ondan önce kendi yatak odasında silahlı bir saldırganın saldırısına uğramıştı. Ama ondan önce - "Oh. Debra ile ilgili şey. Özür dilerim. Biraz incindim. Ama Abe beni eve götürdükten sonra..." Tereddüt etti. "Biri evime girdi ve beni tehdit etti. Abe onları kovaladı."

Ruth hareketsiz kaldı. "Cuma gecesi sizi arabanızdan çıkaran adamlarla aynı adamlar mı?"

"Muhtemelen hayır." Hepsi Jacob Conti'den şüpheleniyordu ama ellerinde kanıt yoktu.

Jack'in tırnaklarından kazıdığı deriden başka bir şey yoktu ama karşılaştırılacak bir şüpheli olmadığı için kanıtın pek bir anlamı yoktu. Kristen omuz silkti.

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece sarsıldım."

"Abe dün gece seninle kaldı, değil mi? Seni yalnız bırakmadı." Kristen yanaklarının kızarmaması için çok uğraştı, ama içerideki ışık Ruth'un gözleri başarısız olduğunu biliyordu. "Hayır," dedi, biraz göstermeye çalışarak. "Beni yalnız bırakmadı."

Ruth masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini kapattı. "Güzel. Ciddiyim, Kristen. Abe çok uzun zamandır yalnız. O iyi bir adam. Onu mutlu edecek birini hak ediyor."

Kristen, Ruth'un gözlerindeki sıcak bakışa dayanamıyordu. Artık Abe'i mutlu ediyordu, biliyordu. Ama bu uzun sürmeyecekti "Hepinizin istemiyorum, Ruth. Abe tüm bu... şey yüzünden bana göz kulak oluyor." Bir eliyle amaçsızca işaret etti. "Medya, katiller, silahlı adamlar. Her şey bittiğinde burada kalmasını beklemiyorum."

Ruth içini çekti. "Bu senin işin Kristen. Senin ve Abe'in. Aranızda ne olursa olsun, bu ikinizin arasında. Sadece dün gece verdiğim tepki için üzgün olduğumu bilmeni istedim. Çok kabaydım ama senin güldüğünü duyduğumda Debra'nın burada, odada olduğunu hissettim." Bebeği salladı ve bu görüntü Kristen'in yüreğini burktu. "Cumartesi günü Debra'nın ailesini görmek Abe için zor olacak."

Bebeğin vaftiz töreni. Kristen vaftiz törenlerini düşünmekten bile korkuyordu ve geçmişte bu tür törenlere katılmaktan hep kaçmayı başarmıştı ama Abe isterse onunla birlikte gidecekti. Bu, eski yaralarını daha da deşecekti ama bu onu içten içe öldürse bile ona destek olmak için orada olacaktı. "Abe bana Debra'nın bakımı konusunda anlaşılamadıklarını söyledi."

Ruth dalgın dalgın baktı, sonra bebeğinin tüylü başına bir öpücük kondurdu ve Kristen'in kalbi bu manzara karşısında bir kez daha burkuldu. "Bunu onlara karşı kullanmayın. Teyzem ve eniştem Debranın iyiliği için hareket ettiklerine inanıyorlardı. Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum."

Kristen, Ruth'un bebeği kucağına alışıma izledi ve onun sözlerini düşündü. Çocuğunuzun düşünerek hareket etmek. Kendi kalbinizi göğsünüzden söküp atmaya yetecek bile doğru olanı yapmak. Herkesin bilebileceğinden daha iyi anlıyordu.

Ruth boğazını temizledi. "Her neyse, eğer Abe'in Cumartesi günü yanında biri olacak. Vaftiz törenine gelir misin? Biliyorum.

Kısa bir süre kaldı ama..."

Pek çok kez onun yanında olmuştu. "Tabii ki. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Senden ne yapmanı istiyorlar?" Abe elinde Kristen'in çantasıyla kapıda belirdi. Bebeğin başını öpmek için eğildi. "Çantan çalıyor."

Kristen ayağa kalktı. "Cep telefonum." Çantasından çıkardı. "Mayhew."

Abe onu dinlerken izledi, yüzü soluklaştıkça endişesi de artıyordu. Sandalyeye çöktü, gözlerinde gerçek bir korku vardı.

"O iyi mi?" Kristen söyledi. Küçük cep telefonunu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Emin misin?" Dinledi, derin bir nefes aldı. "Ben sakınım. Gelmem gerekiyor mu?" Cevap karşısında ağzı buruştu. "Sanırım gerek yok. Polisi aradınız mı?" Dişlerini sıktı. "Hayır, bu lanet bir şaka değil baba... Sadece nota ya da çiçeğe dokunma, tamam mı? Polisi arayacağım. Notu isteyecekler ve

Bu gece huzurevine gelen herkes." Dudakları sertçe ve kapaklı telefonu sert bir hareketle kapattı. "Evet," dedi kimseye acı acı. "Her neyse."

Abe masanın kenarına, onun yanına oturdu. "Annen mi?"

Başını salladı. "Birisi huzurevindeki yastığının üzerine siyah bir gül ve bir not bırakmış." Ruth'a bir bakış fırlattı. "Annem son günlerini yaşıyor. Alzheimer'ın evreleri."

Abe onun yüzünü avucunun içine aldı ve titrediğini hissetti. "Notta ne yazıyordu?"

"Kim o?" Ayağa fırladı, yüzü kaskatı kesilmişti. "Paltom nerede?"

"Kansas'a mı gidiyorsun?" Abe sordu.

Kristen başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Hayır, buradan gidiyorum. Dün geceki adam, kim olduğunu söylemezsem yakınımıdaki insanların öleceğini söyledi. Aileni tehlikeye atmamın imkanı yok Abe. Beni eve götür."

Abe göz ucuyla Ruth'un içgüdüsel olarak bebeğini göğsüne yaklaştırmasını izledi. "Sakin ol Kristen," ve bunun yanlış bir şey olduğunu çok geç fark etti. Görünüşe göre babası da aynı şeyi söylemişti.

"Sakinim," dedi soğuk bir sesle. "Beni eve götürdüğünde daha sakın olacağım." Boyun eğen Abe ayağa kalktı. "Paltonu getireyim."

23 Şubat Pazartesi, 11:00

Çok erkendi. Arada dinlenmek için kendine zaman tanımıyordu ama zamanı da tükeniyordu. Akvaryumda bir sürü isim vardı. Dolandırıcılar, avukatlar. Yargıçlar.

Hava çok soğuktu. Tir tir titriyor, kemikleri sızlıyordu. Boğazının her geçen dakika daha da acıdığını hissedebiliyordu. Çatı sert ve buzluysa, karnının altında parmakları donmuştu. İki saattir bekliyordu. William Carson ortaya çıkacak gibi görünmüyordu. Dudakları çatlayarak acımasızca gülümsedi. Belki de avukatların aklı başına gelmiştir. Belki de Skinner'ın zamansız ölümü onları gecenin uygunsuz saatlerinde şehrin köhne yerlerinde kurbanlara karşı delil toplamak için ortaya çıkmamaları konusunda uyarmıştı. Temsil ettikleri haşaratın aklanmasına yardımcı olacak kanıtlar. Ancak medya nasıl kandırdığını öğrenmemişti, bu yüzden Carson'ın isimsiz ihbarlara karşı dikkatli olması için gerçek bir neden yoktu.

Kaşlarını çattı, soğuk rüzgara karşı kendini destekledi. Eğer medya bilseydi, engerek yılanı Zoe Richardson bunu söylerdi. Her gün raporlarını hazırlıyor, her gün Kristen ve polislin bildiklerinden daha bildiğini öne sürüyordu. O kadın durdurulmalıydı. Ne yazık ki, yasadışı ya da ahlaksız bir şey yapmamıştı. Sadece değersizdi.

Bir hareket gözüne çarptı. Kendini ağrıyan dirseklerine kadar itti ve karanlığa baktı. Demek fare peyniri vazgeçemeyeceği kadar dayanılmaz bulmuştu.

Mükemmel. Eğildi ve gözünü nişangâha dayadı, soğuk metal yüzünü ısırdığında irkildi. Carson'ın alnına odaklandı. Tetiğe bir kez bastı... Görüş alanının sınırında bir hareket daha oldu ve tetik parmağı hareket ettiği anda irkildi. Havayı delici bir çığlık kapladı ve Carson yere düştü.

Kaçırdım. Hâlâ hayatta.

Gölgelerin arasından başka bir adam belirip Carson'ın üzerine doğru koşmaya başladığında bu düşünce henüz aklına gelmemişti. Adamın cep telefonunu çıkarmasını dehşet içinde izledi. Carson yalnız gelmemişti. Sanki görünmeyen bir el tarafından yönlendiriliyormuş gibi bir kez daha eğildi, görüşünü çömelen adama ayarladı ve

Ateş etti. Adam hiç ses çıkarmadan yere düştü ama Carson hâlâ kıvranıyordu. Nişangâhı Carson'ın göğsüne yerleştirdi ve tetiğe bir kez bastı. Carson'ın vücudu hareketsiz kaldı.

Sonra tüfeğini kaptı ve kaçtı.

23 Şubat Pazartesi, 11:35

Kristen penceresinin önünde durmuş, Abe'in cipinin caddede kayboluşunu izliyordu. Bir tane daha. Ama bu seferki farklıydı. Adamları ıskalamış ve bir hedefi canlı bırakmıştı.

Abe onu terk etmekte ama sonunda ısrar etmiş ve görevini bilerek gitmişti. Şimdi yine sessizdi ve kendi evinde yalnız, tedirgin ve korkmuş bir şekilde duruyordu. Yemek yapmak için mutfağa gitti. Biraz çay, rutin hareketler biraz rahatlık sağladı. Sonra yere baktı ve saç tokalarını Reagan'ın bıraktığı tezgahın üzerinde gördü. Geçmişini düşündü. Cumartesi gecesi. İki gece önce. Yirmi yıl gibi gelmişti. Onu tam burada ayakta tutmuş, ilk kez öpmüş ve ona... yaşadığını hissettirmişti. Onun şimdi burada olmasını diledi.

Kapı zili çaldı ve yerinden sıçradı. "Saçmalık," diye mırıldandı. "Dışarıda oturan bir polis var." *Bunun dün gece çok işe yaradığını* düşündü. Zil tekrar çaldı, bu sefer daha uzun süre. Üç günlük bekleme süresinin bitmesini ve yeni silahına kavuşmayı dileyerek, dizleri titreyerek mutfağından çıktı. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve 9-1-1'i tuşlayıp başparmağını gönder düğmesinin üzerine koydu. Her ihtimale karşı. Yine de kötü niyetli birinin zili çalacak kadar cüretkâr olacağından şüpheliydi.

Ama daha garip şeyler olmuştu. Bu hafta. *Bana.*

Kapısındaki gözetleme deliğinden baktı ve rahatlayarak nefes verdi. "Kyle," dedi, kapıyı açtı ve cep telefonundan 911'i aradı.

Kyle Reagan oğlu kadar iri yarı bir şekilde içeri girdi. Sessiz bir adamdı, Reagan'ın evini iki kez ziyaret ettiğinde ona iki düzineden az kelime söylemişti. Ama her seferinde ona hoş karşılandığını hissettiren rahat bir gülümsemesi ve mavi gözlerinde bir pırıltı vardı. Kadının yüzünü incelerken mavi gözleri artık ayıktı, muhtemelen gerginlik belirtileri vardı. Reagan'ın evinden ayrıldığı bir sır değildi.

Bu gece evinde pek de sakin bir ruh hali içinde değildi. Bir çanta uzattı.

"Becca yemek gönderdi."

Kristen'in dudakları kıvrıldı. Yemek Becca'nın her derde deva ilacıydı. "Ve seni Abe mi gönderdi?"

Omuz silkti. " gibi bir şey. Kahven var mı? Dışarısı soğuk."

"Ben de kendime çay yapmak üzereydim."

Kyle onu mutfağa kadar takip etti ve çaydanlığa kaşıkla çay koyarken hiçbir şey söylemedi. "Sanırım sana gelmemen gerektiğini söylemeliyim," dedi. "Ama geldiğine sevindim." Elleri tezgâhın üzerinde kenetlendi. "Kendi evimde korkmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Sana korkmamamı söylemeyeceğim Kristen. Bu insani bir tepki ve senin durumunda iyi tepki. Seni farkında tutuyor."

"Bir silah aldım."

"Biliyorum. Abe söyledi. Oldukça iyi bir olduğunu söyledi." Tezgâha yaslandı. "Öyle mi dedi?"

"Elbette. Aslında, ailemdeki hemen hemen herkes sizi övüyor."

Kristen kaçırdı. "Aileni seviyorum, Kyle. Onları bu işe bulaştıramayacak kadar çok seviyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Odanın diğer ucundan onu inceledi, ailesi için duyduğu korkuyu küçümsemedi ve ona olan saygısı arttı. "Annen nasıl?" diye sordu.

"O iyi. Teşekkürler." Çaydanlık ısıklık çalmaya başlayınca onu ocaktan kaldırdı. "Buraya döndüğümüzde huzurevini aradım." Abe yanında, kolunu destek için omuzlarına dolamış, kanepede oturuyordu. "Personelden bizzat haber almam gerekiyordu. Babam bazı şeyleri benden saklamaya meyillidir."

"Bunu ebeveynler yapar. Bazı nedenlerden dolayı çocuklarımızın endişelenmesini istemiyoruz."

Kristen omuz silkti. O daha iyi biliyordu. "Belki de." Çaydanlık ve iki fincanla birlikte masada ona katıldı ve konuyu değiştirdi. "Sonra Abe Kansas'ta polisi aradı."

"Onlarla bir yere varabildi mi?"

"Hayır. Kimse bir şey görmedi ve huzurevinde hiç kamera yok."

"Peki not ve çiçek?"

"Abe onları buraya göndermeyi kabul ettirmeye çalıştı ama kibarca reddettiler."

Topeka'daki kendi suç laboratuvarlarına göndereceklerini söylediler."

"Eğer Conti yaptıysa, hiçbir şey bulamazlar," dedi Kyle sessizce. "Biliyorum."

Elini cebine attı ve bir deste kâğıt çıkardı. "Uyumak istersen ben burada kalırım. Ama eğer yapamazsan..." Güvertayı salladı.

Kristen, Abe son silahlı saldırıyla ilgili haberlerle dönene kadar gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. "Pek kart oyunu bilmem," dedi. "Babam kart oyunlarına izin vermezdi. Ama yine de biraz çalışmam gerekiyor."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Veri tabanları hakkında bir şey biliyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Kartlar hakkında ne biliyorsan o kadar."

Kristen gülümsedi. "O zaman sadece bana eşlik et?"

Kendine bir el iskambil kağıdı dağıttı. "Bunu yapabilirim."

*24 Şubat Salı,
12:05.*

Kırmızı ışıklar yanıp en az beş polis arabası, altı sivil araç, bir CSU minibüsü ve iki ambulansa yansıyarak flaş etkisi yarattı.

Mia iki adamdan birinin yanına çömelmişti. Abe'i görünce ayağa kalktı ve onu yanına çağırdı.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye özür diledi. "Kristen'la kalacak birini bulmam gerekiyordu."

"Sorun değil. Bu Rafe Munoz," dedi ve sedyede yatan, fermuarı açılmış bir ceset torbası içindeki iri adamı işaret etti. "O bir koruma.

En azından öyleydi. Bu" - ambulansa yüklenen işaret etti - "William Carson."

Abe yüzünü buruşturdu. Bu ismi biliyordu. Yıllar önce, hâlâ üniformalı olduğu dönemde Carson tarafından çapraz sorguya çekilecek kadar talihsiz olmuştu. "Başka bir savunma avukatı. Carson'ın durumu nedir?"

"Kararsız. Başarabilir de, başaramayabilir de. İlk ekip geldikten sonra birkaç dakika bilinci yerindeydi. Bayılmadan önce Munoz'u teşhis etmiş. Onu Rush'a götürüyorlar. Munoz'un kafasında bir kurşun deliği var. Görünüşe göre vurulduğunda Carson'ın yanında diz çöküyormuş. Ama Carson..." Hatta karanlık Abe, Mia'nın gözlerinin parladığını görebiliyordu. "İlk atış onu buradan vurdu,

zar zor sıyırdı." Kafatasının tepesine vurdu. "İkinci atış göğsüne etti. Giriş yarası var ama çıkış yok."

Abe'in nabızı hızlandı. "Kurşun hâlâ içinde."

"Şansımız yaver giderse, şafak sökmeden Diana Givens'a gösterecek bir yapımcı işaretimiz olacak."

"Kurşun nereden geldi?"

Mia döndü ve caddenin karşısındaki dört katlı binayı işaret etti. "Carson'ı orada bekliyordu. Hadi gidip bir bakalım."

Parlak bir projektörle donanmış olarak yangın merdiveninden çatıya tırmandılar ve keskin nişancılarının pusuya yatmış olabileceği yere doğru yavaşça ilerlediler.

Mia ıslık çaldı. "Gözlerim beni yanıltıyor mu? Baktığımı sandığım şeye bakıyor muyum?"

Abe plastik kapaklı bardağa baktı, kendi kalbi küçük bir zafer dansı yapıyordu. Yine de onların umutlanmasını engellemek zorunda hissetti kendini. "Onun olmayabilir."

Mia eğildi, kokladı ve lateks eldivenli parmaklarını fincanın kenarına bastırdı. "Bu kahve ve hâlâ ılık." Ona doğru sırtıttı. "Jack memnun olacak."

*24 Şubat Salı,
12:30.*

Mutfak masasına oturdu, elleri hâlâ kontrolsüzce titriyordu. Iskalamıştı. *Iskalamıştı.* Sonra panikledi ve masum bir adamı öldürdü.

Adamın muhtemelen o kadar da masum olmadığını düşündü. Ne de olsa Carson'ın etrafında takılıyordu. Carson katilleri, uyuşturucu satıcılarını ve tecavüzcüleri temsil eden kirli bir avukattı. Böyle bir dışlanmışa eşlik eden biri tamamen masum olamazdı.

Ama kabul etmeliydi ki, bu üzücü bir kayıptı. Daha da kötüsü, iki adamın da öldüğünden emin olmadan kaçmıştı. Kuyruğunu kıstırmış ve sıradan bir suçlu gibi, peşinde polis olan bir haydut gibi yangın merdiveninden aşağı koşmuştu.

Polis hala onun kim olduğunu bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Ama belki de sonunu düşünmenin zamanı gelmişti. Daha önce eline almadığı üç kartı aldı.

akvaryuma eklendi. Onlar özel isimlerdi. İnfazlarını ertelemişti, çünkü üçü de ölür ölmez polis ikiye ikiye toplayacak ve onu tam olarak nerede bulacağını bilecekti. Önce akvaryumu boşaltmak istemişti ama zaman giderek daralıyordu.

Kemiklerinin derinliklerindeki ağrıyı hissederek ayağa kalktı. acı veriyordu ve başı zonkluyordu. Soğukta saatlerce beklemek, mezar kazmak ve bedenler ona zarar veriyordu. Günlük işinde zar zor tutunabiliyordu. Her şeyin bir sonu olmalıydı, hem de yakında. Vücuduna biraz sıcaklık gelmesini umarak kahve yapmaya başladı. Kutunun kapağını açtı, sonra öğütülmüş kahvenin kokusu burun delikleriyle buluştuğunda dondu kaldı.

Kahve. Bir fincan kahve içmişti. *Ve geride bıraktı.*

Kendini toparlayarak görevine devam etti ve kahveyi filtre sepetine doldurdu. Polis aptal değildi. Reagan ve Mitchell kahve fincanını bulacak ve onun DNA'sını elde edebileceklerdi. Er ya da geç gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Arkasında bazı fiziksel izler bırakması kaçınılmazdı. Ne kadar dikkatli olsun, bir noktada geride kalan kanıtlar. Artık vardı ve bedelini ödeyecekti. Üç kilit oyuncunun icabına bakması gerekiyordu. Polis onun kim olduğunu anladı. Bunu Leah'ya borçluydu.

On Yedinci Bölüm

*24 Şubat Salı,
Sabah 8:30.*

Jack memnun olmuştu. "Kahve fincanının kapağından DNA örneğinden daha fazlasını aldık," diye açıkladı. "Adamımızın boğazı ağrıyor. Kahvede mentoliptis izleri bulduk, sanki içerken aynı zamanda öksürük damlası da emiyormuş gibi."

"Oh ne güzel," dedi Mia alaycı bir tavırla. "Grip mevsimi geldi. Burnu akan herkesi ."

"Bu yüzden kaçırmış olabilir," diye düşündü Abe. "Kendini iyi hissetmiyor." "Zavallı bebek," dedi Kristen duygusuzca. "Kalbim onun için kan ağlıyor." "Ne olursa olsun, yine çuvallayabilir." Mia elinde plastik bir torba tuttu. "Ve

Artık bir yapımcı markamız var. Baskıdan yeni çıktı."

Spinnelli çantayı aldı ve ışığa tuttu. "Bu sefer iyi durumda."

Abe, "Carson'ın sağ akciğerinden çıkardılar," diye önerdi. "Cerrah birkaç saat önce onu çıkarmayı başardı."

"İyi ki oradaydık," diye homurdandı Mia. "Neredeyse çöpe atıyordu."

"Ama kendini o kadar kötü hissetti ki özür dilemek için Mia'yı yemeğe davet etti."

Abe sırtarak ekledi ve bir saniye daha hırladıktan sonra Mia da sırttı.

"Bu sefer bir doktor. Dünyada yükseliyorum."

Spinnelli isteksiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Peki sırada ne var, millet?"

Mia, "Julia bugün Arthur Monroe'ya otopsi yapacak," diye önerdi. "Bu çok garip, biliyor musun? Conti'nin ölümü çok acımasızdı ve Monroe..." Bir omzunu kaldırdı. "Sadece kafasına bir darbe ve işi bitti. Küçük bir kızı taciz eden bir adama böyle bir şey yapmasını beklemezdim."

"Conti bir sapkınlıktı," dedi Jack. "Conti - neydi o - Kristen'a 'alenen suikast' düzenlediğinde çok sinirlendi. Bu... kişisel bir şeydi. Şimdi işine geri döndü."

Kristen düşünceli bir ifadeyle, "Belki de sarsılmıştır," dedi. "Conti'yle birlikte kontrolünü kaybetti."

"Dün gece Carson'ı kaçırmamasının bir başka nedeni de bu olabilir," dedi Abe. "Carson'ı pusuya nasıl çektiğini bilmek istiyorum. Skinner'ın öldürüldüğü gün bir teslimat aldığını biliyoruz. Carson'ın da alıp almadığını öğrenelim."

Spinnelli kaşlarını çatı. "Ona sorun."

Mia başını salladı. "Ameliyattan sonra kendine gelip gelmeyeceğini görmek için bekledik ama gelmedi. Kendine geldiğinde hastanenin bizi araması gerekiyordu.

bilincini geri kazanır."

"Peki ya Munoz?" Spinnelli bastırdı. "Onun Carson'la bağlantısı ne?"

Mia omuz silkti. "Carson olay yerindeki adamlara onu koruması olarak tuttuğunu söyledi."

"Görünüşe göre savunma avukatlarının çoğu bunu yapıyor," dedi Kristen kuru bir sesle. "İçlerinden biri dün öğleden sonra ben ofisten ayrılmadan hemen önce faturasını faksladı."

"Çok iyi bir korumaydı," diye mırıldandı Jack. "Adamın silahı bile yoktu."

Mia kaşlarını çatı. "Silah bulamadınız mı? Bir kılıfı vardı. Ceset torbasının fermuarını çektiklerinde gördüğümü hatırlıyorum."

"Onu biz almadık," dedi Jack. "Munoz'un cesedinden aldığımız tek şey telefonuydu."

"Sonra başka biri almış," dedi Abe. "Birisi vurulma olayını gördü ve polisler oraya varmadan silahı aldı."

"Belki de katil almıştır," dedi Jack.

Mia başını salladı. "O zaman neden Munoz'un cep telefonunu da almadı? Onları nerede bulacağımızı bu şekilde biliyorduk - cep telefonu."

"Yine GPS," dedi Jack. "Haklısın Mia. Eğer silahı alacak kadar akıllı varsa, cep telefonunu da görmesi gerekirdi. Telefon Munoz'un elindeydi."

"ki bir tanığımız var," dedi Abe.

"Hayali bir mıknaatıslı tabelası olan bir minibüsü kim gördü?" diye iç geçirdi Kristen. "Ne olmuş yani?"

Abe, "Günün birinde gerçekten kayda değer bir şey gören bir tanığımız olacak," diye ısrar etti. "Marc, birisini bulabilir misin?"

Rehin dükkanlarını mı tarayalım? Bahse girerim Munoz'un silahı ucuz değildi ve kim çaldıysa onu rehin verecektir."

Spinnelli kendine bir not yazdı. "Murphy'den bunu yapmasını isteyeceğim. Az önce büyük bir davayı kapattı."

"Onu her kim aldıysa muhtemelen kendi silahları vardır," diye mırıldandı Mia.

"Benden başka herkes öyle," diye homurdandı Kristen.

Abe'in dudakları kıvrıldı. "Seninkini yarın alabilirsin, ama önce ziyaret etmek istersen bizimle Diana Givens'ı görmeye gelebilirsin. Madem ki bir "gecikmiş tatil."

"Ne?" Jack ağzı açık bir şekilde sordu. "Ne oldu?"

"İdari izne çıkarıldım. Savunma avukatları benim bir tehdit olduğumu söylüyor." Bunu soğukkanlılıkla söyledi ve Mia kıs kıs güldü.

Abe'in dudakları seğirdi. "Çok yorgunuz, Marc. Dün gece hiçbirimiz uyuyamadık."

Spinnelli Kristen'a baktı. "Olay yerine , değil mi?"

Kristen başını salladı. "Hayır, ama ben de uyuyamadım. Dün gece sen Carson'la hastanedeyken biraz araştırma yaptım." Önündeki masanın üzerinde duran kâğıt yığınının vurdu. "Sen Carson'la hastanedeyken Blade üyeleri ve Angelo Conti'ye yapılan saldırıların her biri cinsel saldırı ile ilgiliydi. Yine de bir düzen yok gibi görünüyor. Kronoloji yok. Bir yıl ileri atlıyor, sonra geri, sonra ileri. Cümlelerde, hiçbirinin fiziksel ceza almamış olması dışında bir ortaklık yok. Bazıları tamamen kurtulmuş, birkaçı da cezayı hafifletmiş. Avukatları ve sanıkları var. Kurbanlarını rastgele seçtiğini söyleyebilirim, ancak cinsel suçlar deste yığılmış durumda."

"Tamam." Spinnelli önündeki kâğıtları işaret . "Peki bunların içinde ne var?"

"Son beş yılda savcılığını yaptığım tüm cinsel saldırılarda saldırgan fiziksel bir eylemde bulunmadı. Davalar *arasında* bir bağlantı olduğunu sanmıyorum. Ama katilin bu davalardan biriyle bağlantısı var, bundan eminim. İntikamını aldığı kurbanlardan biri olmayabilir. Belki de hala gelecektir. Belki de diğerleri..." Omuz silkti. "Kamu hizmeti."

" hizmetkârımız" Jack nefesini üfledi.

"Aynen öyle. Her neyse, bir dahaki sefere saldırdığında bu listeden biri, ya bir suçlu ya da onun avukatı olma yüksek."

Spinnelli geri çekildi. "Lütfen bana tüm bu insanları korumamızı önermediğinizi söyleyin."

"Hayır, Marc. Ama Westphalen'in yakın zamanda bir travma olduğunu düşündüğünü hatırlıyor musunuz? Şu ana kadar tüm orijinal kurbanları araştırdınız ve ilk cinayet zamanında gerçek bir travma bulamadınız - Anthony

Ramey. Bu davaların kurbanlarını aramaya ve nasıl olduklarını öğrenmeye başlayacağımı düşündüm. İçlerinde önemli bir travma yaşamış olan var mı öğreneyim." Jack, "Eğer katilse, yakın zamanda herhangi bir travma yaşadığını kabul etmeyecektir," dedi.

Kristen kaşlarını kaldırdı. "Bunu ben de düşündüm. Bu illa ki bir delil olacak diye bir şey yok. Bu listedeki bazı isimleri eleyebilir. Daha iyi bir önerin var mı? Elinizde DNA, baygın bir adam, kısmi bir parmak izi ve bir kurşun var."

Abe, "Adamın bilinci yerine gelebilir ve kurşunun izini sürebiliriz," dedi.

Kristen omuz silkti. "Öyleyse sür. Benim eski davalara bakmam bunu etkilemez."

"Yardıma dokunabilir Abe," dedi Mia yavaşça. "Ayrıca Kristen 'tatilde'. Ben olsaydım, yapacak bir şeyim olmadan kafayı yerdim."

"O da var," diye itiraf etti Kristen. "Bodrumdaki şömine rafımı bitirmek dışında, sadece parmaklarımı oynatıyor olurum ve bu da beni deli ederdi. John'un ofisinden uzaklaştırılmadım, sadece aktif bir davada çalışmıyorum. Kimse arşivlenmiş davalar hakkında bir şey söylemedi."

Abe meşgul olma ihtiyacını anlıyordu. Debra vurulduğunda kendini işe vermişti. Çoğu gün, onu ayakta tutan tek şey buydu. "Buradan yap," dedi ona. "Kimsenin senin evini aramasını istemiyorum."

Spinnelli, "Burada çok fazla isim var," dedi. "Bu saatlerinizi alacak. Günler."

Kristen her birine sertçe baktı. "Bakın, elimizde dokuz ceset var. Dokuz. Hiçbirinin cenazesine gidip ağlamayı düşünmüyorum ama yine de öldüler. Skinner arkasında bir eş ve çocuklar bıraktı. Hiç kimse bile onlar adaleti hak ediyor. Benim hayatım askıda ve annem dün gece tehdit edildi. Bu adamı yakalayana kadar, dünya kadar zamanım var."

SABAH 9:15.

Mia cam tezgâha yaslanmış, gözlerini büyüteçle mermiye bakan Diana Givens'a dikmişti.

"Ee?" diye sordu. "Gördünüz mü, görmediniz mi?"

Diana sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Pantolonunu çıkarma." Başını eğdi, gözlerini kısarak baktı. "İç içe geçmiş M'ler ya da W'ler. Ben bir şey görmedim ama müşterilerimden biri görmüş olabilir."

"Peki müşterilerinizi nerede bulabiliriz?" Mia bastırdı.

"Sana onları davet edeceğimi söylemiştim ama bu kadar çabuk iyi bir mermiyle döneceğini düşünmemiştim." Kurşunu Mia'ya geri verdi ve tezgâhın altından bir kâğıt aldı. "Al bakalım. Sana isimlerini vereceğim. İstersen onlarla konuşabilirsin."

Mia Diana'ya bir gülümseme verdi. "Teşekkürler. Sana borçluyuz."

*24 Şubat Salı,
11:30.*

"Hastanelerden de en az morglar kadar nefret ediyorum," diye homurdandı Abe.

Mia gözlerini yükselen asansör ekranından ayırmadı. "Biliyorum. Dün gece Carson'ı beklerken bana söylemiştin. Birkaç kez." Zil çaldı ve kapılar açıldı. "Bebek gibi davranma. Hadi, tekrar bayılmadan önce onunla konuşmak istiyorum."

Carson'ın odasına girdiklerinde bir hemşire kaşlarını çattı. "Konuşacak durumda değil."

"O yaşıyor," diye tersledi Mia. "Bu da onu morgdaki dokuz cesetten daha iyi bir duruma sokuyor."

Carson yastıklara yaslanmış, yüzü kül rengi olmuştu.

"Munoz mu?" "O öldü," dedi Abe sessizce.

"Çok iyi bir koruma," diye mırıldandı Carson. "Faturasını ödememeyi unutmamam gerekecek."

Mia gözlerini devirdi ama Carson'ın yatağının yanına geldiğinde sesi profesyoneldi. "Sadece birkaç sorumuz var Bay Carson, sonra

sizi dinlenmeye bırakıyorum. Dün gece sizi o noktaya neyin getirdiğini bilmemiz gerekiyor."

Carson gözlerini kapadı ve derin olmayan bir nefes aldı. "Bilgi," dedi. "Akşam yemeğinden önce cep telefonuma bir çağrı geldi. Melanie Rivers hakkında bilgi sahibi olduklarını söylediler."

"Melanie Rivers ?" Abe sordu ve Carson yüzünü buruşturdu.

"Küçük beyaz pislik." Nefes aldı ve beklediler. "Müvekkilime karşı tecavüz suçlamasında bulundu, bir partide onu taciz ettiğini söyledi. Adamın parası olduğunu biliyor." Biraz daha nefes aldı. "Sadece bir anlaşma istiyor. Onun et parçası."

Abe tiksintisini bastırdı. "Belki de doğruyu söylüyordur."

"ne olmuş?" Carson gözlerini açtı, fiziksel durumuna rağmen keskin ve zeki. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ve açıkçası umurumda da değil. Zaten senden de pek bir şey yapmanı beklemiyorum."

"Peki neden?" Mia soğuk bir şekilde sordu.

Carson'ın gri dudakları büküldü. "Bu katil senin için kirli işlerini yapıyor. Eğer işler tersine dönseydi, ben de başka tarafa bakardım."

Mia bir şey söylemek için ağzını açtıktan sonra dudaklarını sıkıca büzdü. Abe devam etmek için araya girdi. "Cep telefonu numaranız kimde vardı Bay Carson?"

"Çok fazla insan yok. Bu yüzden onunla buluşmaya gittim. Numaramı ortak bir aldığı ve bana yardım etmek istediğini söyledi. Bir ücret karşılığında." Ağır ağır nefes aldı, sonra burnundaki oksijen hattını ayarlamaya çalışan hemşirenin elini itti. "İki G istediğini söyledi. Eğer kazanırsak ucuz olurdu."

Abe, Carson gibi bir parazitin ne tür arkadaşlar edinebileceğini merak ederken aklına ani bir fikir geldi. "Trevor Skinner senin cep telefonu numaranı biliyor olabilir mi?" diye sordu. "Belki telefon rehberinde vardır?"

"Muhtemelen." Carson zor bir nefes aldı. "Trev hayatını BlackBerry'sinde saklıyordu."

"Elektronik ajandasını mı kastediyorsun?" Mia sordu.

Carson başıyla onayladı. "Zeki küçük şey. Trev her yerden e-posta gönderebilir." Kaşlarını kaldırdı. "Onu bulduğunuzda BlackBerry'si yanında değildi, değil mi?"

"Hayır." Abe başını salladı. "Hayır, değildi."

"O zaman işiniz çok zor, Dedektifler. Trev müvekkillerinin hepsinin özel hayatlarını biliyordu."

Kasaba. Yargıçlar da öyle."

*24 Şubat Salı,
13:30.*

Spinnelli kaşlarını çattı. "Yargıçlar da mı? Bununla ne demek istedi?" Mia hamburgerinin üzerine ketçap fışkırttı. "Sadece gülümsedi ve bir yolunu bulmamızı söyledi. S.O.B."

"Yine de haklı." Abe bunun ne anlama geldiğini bir kez düşündü. "Eğer Skinner'ın organizatörü katilin elindeyse, onu haftalarca tutmaya yetecek kadar cephanesi var demektir."

"Mühimmattan bahsetmişken," dedi Spinnelli, "silah dükkanında ne oldu?"

"Bize kendi mermilerini yapan müşterilerin isimlerini verdi," dedi Mia. "Hastaneden Carson'ın uyandığını söyleyen telefonu aldığımızda listedeki ilk ikisini ziyaret etmiştik. İkisi de işareti daha önce görmemişti ama elimizde hâlâ dört isim daha var."

"Aaron Jenkins'in sabıka kaydının açılmasıyla ilgili bir yanıt aldık." Spinnelli çenesini sıktı. "Hayır, hayır ve hayır."

Abe iç çekti. "O zaman diğer yaşlı adamları gördükten sonra annesini ziyaret edelim." Mia çantaya göz attı. "Bir hamburger daha. Kristen için getirdik."

Nerede o?"

Abe'in gözleri ofis alanını bir kez daha taradı. İçeri girdiğinde ilk aklına gelen Kristen olmuş, öğle yemeğinde Spinnelli'yi bilgilendirirken bile aklının bir köşesini işgal etmişti. Ama Mia ona kendini beğenmiş bir şekilde sırtıtmıştı, yüzden Kristen'ın nerede olduğunu öğrenme talebini geri çekmişti.

Spinnelli omuz silkti. "Yaklaşık bir saat önce mola verdi. Öğle yemeğine gitti."

Abe ensesindeki tüylerin diken olduğunu hissetti. "Gitmesine izin mi verdin?"

Yalnız mı?"

"O yetişkin bir kadın, Abe," dedi Spinnelli yumuşak bir sesle. "Ve aptal biri değil. Bana nereye gideceğini söyledi ve Murphy'den onu oraya götürmesini istedi. Owen's diye bir yer. Anladığım kadarıyla bir lokanta."

Abe biraz rahatladı. "Öyle."

"Ama yine de iyi olduğundan emin olmak için onu arayacaksın," diye ekledi Mia sinsice.

Abe hamburgerine odaklanmıştı, Marc ile Mia arasında geçen bilmiş bakışların farkındaydı ve umurunda bile değildi. "Yapacağım."

*24 Şubat Salı,
13:30.*

"Tabağını temizlemişsin," dedi Vincent onaylayarak.

Kristen kırıntılara baktı. "Acıkmıştım." Bu onu şaşırtmıştı. Bir zamanlar temsil ettiği kurbanların bastırılmış öfkesini saatlerce kabul ettikten sonra iştahının kapandığını düşünmüştü. Buraya uzaklaşmak için gelmişti, öğle yemeğini ancak Owen yeni elemanını eğitmek için ortadan kaybolmadan önce yüzüne parmağını salladıktan sonra kabul etmişti. Kristen tabakların çarpması ve Owen'ın bağırmasıyla irkildi. "Kimin için daha çok üzüldüğümden emin değilim.

Owen ya da yeni adam."

Vincent tüylü başını salladı. "Bence benim için daha çok üzölmelisin. Aklımda Timothy'ye annesine ne zaman eve döneceğini sormak var. Bir büyükanne ne kadar hasta ki? Ben kendimi kaybetmeden önce onun işinin başına dönmesi gerekiyor."

"Timothy ne kadar zamandır burada çalışıyor?" Kristen sordu ve Vincent başını kaşıdı.

"Ben on beş yıldır buradayım. Owen burayı yaklaşık üç yıl önce satın aldı ve bir yıl sonra da Timothy'yi işe aldı. Her neyse, biraz turta ister misin? Bu sabah yaptım."

"Kolumu büktün, Vincent."

Vincent yavaşça . "Dondurmalı mı?" "Tabii ki."

Cam kapının üzerindeki küçük zil çaldığında Vincent Kristen'in turtasının üzerine vanilyalı dondurma kepeçesini yığıyordu. Kristen sırtına çarpan soğuk havayla ürperdi, sonra Vincent dondurma kepeçesini yavaşça indirip bakınca omzunun üzerinden baktı. Kristen da baktı, baldırına kadar uzanan kürkünün üstündeki, bir lokantaya yakışmayan yüzü algılamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

koltuklar çatlak vinil. Sonra farkına vardım.

"Sara?" John'un karısı. *Tanrım*, diye düşündü, Sara Alden'ın kederli yüzüne baktı ve en kötüsünü düşündü. "Sorun ne? Ne oldu?"

John?"

Sara soğukkanlı bir zarafetle ceketinin düğmelerini açtı. "Özel olarak konuşabilir miyiz, Kristen?"

"Elbette." Patronunun karısını köşedeki bir kabine götürdü.

Oturan Sara aniden, "Neden John'da bir sorun olduğunu düşündün?" diye sordu.

"Beni burada bulmak için çok zahmete girdin. Ben sadece... Beni nasıl buldun?"

"Lois burada olabileceğini söyledi. Süresiz olarak ofisten ayrıldığını söyledi."

Kristen içinin derinliklerinde bir sızı hissetti. "Evet, bu doğru." "John sorumlu." Sara'nın gözleri öfkeyle parladı.

Şaşkınlık içindeki Kristen başını salladı. "Hayır, John'un patronu aradı. John beni izne çıkarmasını engellemeye çalıştığını söyledi ama Milt kararlıydı."

Sara'nın dudakları kıvrıldı. "Evet, bahse girerim John uğraşmıştır."

Kristen buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. "Sara, burada neler oluyor?"

"Bu sabah Teğmen Spinnelli'nin ofisinden aradılar. Dedektif Murphy, o adamların öldürüldüğü gece John'un departmanındaki herkesin mazeretini teyit ettiklerini söyledi. John'u sordu."

"Bu doğru, ama bu standart prosedür. Teğmen Spinnelli sadece tüm o eski davalara karışmış olan herkesi incelediklerinden emin olmak istiyor. Endişelendiğin şey bu mu Sara? Sana söyleyebilirim ki, hiç kimse John'dan şüpheleniyor. O cinayete karışmadı."

"Yalan söyledi," dedi Sara kesin bir ifadeyle. "John, Spinnelli'nin adamına evde benimle yatakta olduğunu söylemiş. Ama yalan söyledi. Başka bir kadınla birlikteydi. Benim uyuduğumu sanıyor ama ben onun ne zaman gittiğini biliyorum."

Kristen arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. John, Spinnelli'nin keskin nişancılar listesindeydi. Bunu biliyordu. Ayrıca listede onun adını görür görmez bu ihtimali göz ardı etmişti. John Alden'in cinayete karışmış olabileceği fikrini bir kez bile aklından geçirmemişti. John prosedürü takip etmek için büyük çaba sarf ederdi. Tüm yasalara uyulduğundan, mahkum edilen herkesin yasal olarak mahkum edildiğinden emin olmak için. İyi bir savcıydı.

Ama görünüşe göre kötü bir koca.

"Ah, Sara." Sara'nın gözleri dehşet içinde yaşlarla doldu. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim."

Sara bir mendil almak için çantasını karıştırdı. "Aslında onun için yalan söylememi bekliyordu."

"mı?"

"Hayır." Sara gözyaşlarının arasından baktı. "Yani, tam olarak değil. Dedektif Murphy'ye John'un o gece yatağa hiç gelmediğini, nerede olduğundan emin olamadığımı söyledim."

"Ama nerede olduğunu biliyorsun?" Kristen nazikçe sordu.

Sara kürk yakasını boynuna doğru çekerek soğukkanlılığını topladı. "Yıllardır uykusunda konuşur, Kristen. Her türlü şeyi söyler. Bazen duymamam gereken şeyleri duyuyorum ama bunca yıldır iyi bir eş oldum ve onun hiçbir sırrını paylaşmadım."

Kristen'in gözleri imalar karşısında büyüdü. "Uykusunda davalar hakkında mı konuşuyor?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Uykusunda diğer kadının adını mı söyledi?"

"O yaptı. Zoe Richardson'ın sana gönderilen mektupları nasıl öğrendiğini merak ettin mi Kristen? Mektupları nasıl imzaladığını.

Humble Servant'?" Kristen'in ağzı açık kaldı. Sara usulca, "Bütün bunlar başladıktan birkaç gece sonra uykusunda konuda bir şeyler mırıldandı," dedi, "o yüzden biliyorum.

Zoe Richardson da öyle."

Kristen yutkundu, noktaları birleştiriyordu ama hâlâ resme inanamıyordu. "Zoe Richardson'la bir ilişkisi mi var? John'la mı? John Alden? Patronumla mı?"

"Patronun. Benim kocam. Richardson onun ilk kocası değil Kristen. Ama bu farklı. Tehlikedesin ve bunun nedeni o kadının senin yüzünü bu katille bir tür bağlantı olarak tüm haberlere yapıştırması. Cuma gecesi ve Pazar gecesi olanları biliyorum. İki kez saldırıya uğradın."

Kristen parmaklarını dudaklarına bastırdı, beyni allak bullak olmuştu. "I..." Masanın karşısında Sara'nın gözleriyle karşılaştı. "Neden onu aldattığı için aramadın? daha önce?"

Sara bir omzunu kaldırdı, gözlerinde sefalet vardı. "Aşağılanmışım, bu yüzden peşini bıraktım."

"Şimdiye kadar." Kristen her şeyin muazzamlığı karşısında gözlerini kapattı.

"Onun için yalan söylemeyeceğim, Kristen. Ve sana yaptıklarının bedelini ödemeli. Bagajında ilk mektupları bulduğun gece mi? Onu aramaya çalıştın. Üç kez."

"Telefonu açık değildi."

"Çünkü onunla birlikteydi. Gecenin bir yarısı eve geldi, tıpkı köpek gibi gizlice içeri girdi. Uyuduğumu düşünerek duş aldı. Telefonunu tekrar açtım, mesajlarını dinledim. Sonra da ne yaptığımı bilmesin diye sildim."

"Mesajlarını kaybettiği için telefon servisine çok kızmıştı," diye hatırlıyordu Kristen, aklı hâlâ başındaydı. "Onu aramadığım için bana kızgındı." Sara kabinden dışarı kaydı. "Belki de yakında bir 'tatile' çıkacaktır,

Kristen onun gidişini izledi, iç çekti, sonra cep telefonunu çıkarıp Spinnelli'yi aradı.

24 Şubat Salı, 17:30

"İçeri gel, otur."

Abe, Grayson James'e ait küçük dairenin etrafına bakındı. Küçük bir şömine ve üzerinde nişancılıkla ilgili birkaç ödülün durduğu bir şöminesi vardı. "Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz Bay James."

"Diana geleceğini söyledi. Yapımcı işaretleriyle ilgilendiğini söyledi." Mutfak masasının üzerine küçük bir lamba koydu ve yaktı. "Kurşunu alalım."

Mia o gün altıncı ve son kez merminin bulunduğu plastik torbayı çıkardı. Diana'nın listesindeki başka hiç kimse onlara yardım edememişti.

"Dokunabilir miyim?" James sordu.

"Elbette," dedi Abe ve yaşlı adamın kurşunu maharetli parmaklarıyla tutuşunu izledi. James mermiyi ışığın altında tuttu.

Sonra yavaşça oturdu. "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

Mia Abe'e baktı, gözlerinde yeni bir enerji vardı. "Onu gördün mü?"

". Hatırlamak istediğimden çok daha uzun yıllar önce." James uzun bir süre mermiye baktı, yüzü uzaklara dalan bir ifadeye bürünmüştü. Sonra gözlerini kırıştırdı ve mermiyi Mia'ya geri verdi. "Savaştan önce, çocukken bir arkadaşım vardı. O ve ben babasının kulübesinde birlikte atış yapardık.

Babası kendi mermilerini yapar, bize de yapmayı öğretirdi. Bu onun işaretiydi. Daha önce hiç görmemiştim, o zamandan beri de görmedim. Nereden buldun bunu?"

"Arkadaşınız Bay James," dedi Abe elinden geldiğince sakın bir şekilde. "Onunla konuşabilir miyiz?"

James'in dudakları inceldi. "Ruh çağırma seanslarından hoşlanmıyorsan hayır. Hank Worth 1944'te Iwo Jima'da öldü."

Mia nefesini verdi, hayal kırıklığı en az onunki kadar hissediliyordu. "Hayatta kalan çocuk var mı?"

"Hayır. Birliğe katıldığımızda sadece on sekiz yaşındaydı. Bak, sana yardım ettim. En azından bu kurşunu nerede bulduğunuzu söyleyebilirsiniz. Siz dedektifsiniz, yani her ne ise, iyi bir şey olamaz. Birinin Hank'in anısını lekelemesini görmekten nefret ediyorum. O benim arkadaşımdı."

Abe tereddüt etti. "Size ayrıntı veremem Bay James ama biz cinayet masası dedektifleriyiz. Bu mermi bir cinayet girişiminde kullanılmış."

James ikiyle ikiyi bir araya getirince gözleri büyüdü. "Suçluları ve avukatları öldüren o kanunsuzu soruşturuyorsun."

James'in sesindeki imalı suçlama karşısında Mia'nın sırtı dikleşti. "Öyleyiz."

"Bir ikilem gibi görünüyor," dedi James. "Bunu hak eden adamları öldürüyor ama yine de..."

"Hâlâ mı?" Mia sordu.

"Yine de aynı şekilde öldürüyor. Savaşta bunu yaptım, çünkü zorundaydım. Ama bu sizi değiştiriyor. Başka birinin bedeninden canını aldığınızda, bu sizi değiştirir."

Mia bir an için kaybolmuş gibi baktı ve Abe onun eski ortağının öldürüldüğü geceki çatışmayı hatırladığını biliyordu. O gece bir adamı vurmuş ve onu öldürmüştü. Serserinin arkadaşı hem Mia'yı hem de ortağını vurmuştu. Mia hayatta olduğu için şanslıydı. "Evet, Bay James," dedi, "öyle. Bu adamı bulmamız gerek.

Lütfen bize hatırladığınız başka bir şey söyleyin."

James ayık bir şekilde ona bakıyordu. "Arkadaşımın Pasifik'e önce bir sevgilisi vardı. Döndüğünde evlenmeyi planlıyorlardı ama o gittikten iki ay sonra başka biriyle evlendi.

Onu öldürdü. Burada bekle."

Sessizce beklediler ve birkaç dakika sonra James geri döndü. "İşte bana gönderdiği mektup. Aralık 1943 tarihli. İşte adı, sevgilisi. Genny O'Reilly. Mektubu yeni aldığını söyledi ama o günlerde posta çok uzun sürüyordu. Adamla evleneli aylar olmuş olabilir." Sararmış sayfayı onlara uzattı. "Bunu istiyorum."

bitince geri dönersin. Bazen elimde kalan tek şey anılarım oluyor."

*24 Şubat Salı,
18:00.*

Zoe'nin patronu Alan Wainwright ters ters baktı. " ne geçiyordu?"
Zoe ters baktı. "Onu yeterince sarhoş edersem ağzından bir şeyler
kaçıracağını düşündüm."

Wainwright alay etti. "Fermuarı gibi mi? Tanrım, o lanet olası savcı.
Belediye başkanı ve kanal yöneticileri tarafından yeni bir kış deliğine
sokulmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

"Hisselerimizin ne kadar arttığını biliyor ?
hikaye mi?" Zoe karşılık verdi. Bugün onun için de pek keyifli geçmemişti,
haber odasından geçerken kendisine yapılan laf atmalara ve müstehcen
'ricalara' katlanmak zorunda kalmıştı. Burası bir soyunma odası da olabilirdi.
John Alden yakınlaşmak için vücudunu kullandığı ilk erkek değildi ama
özellikle ağzı sıkı erkekleri seçiyordu çünkü hikayesinin cinsel tekliflerle
karalanmasını istemiyordu.

Wainwright durakladı, sonra kurt gibi gülümsedi. "Yedi puan."

Zoe, "O yakamdan düş," diye hırladı. "Ben yapmam gerekeni yaptım.
Ve bunu yine yaparım." Evrak çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Şu anda tek
istediği sıcak bir banyo ve bir kadeh şaraptı.

"Spinnelli belediye başkanına söyledi. Spinnelli'ye kimin söylediğine dair
iki tahmin."

Zoe donakaldı. "Kim?" diye sordu, Wainwright'ın ses tonunda duyduğu
kendini beğenmişliği sadece bir kişinin hak edeceğini bilmesine rağmen.

"Kristen Mayhew."

Zoe'nin nefesi tıslayarak kesildi ve Wainwright kıkırdadı.

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm."

*24 Şubat Salı,
18:30'da.*

Jacob Conti karanlık odasındaki masasında oturuyordu. Koridordaki mırıltılı sesleri duydu ve Drake'bir raporla geldiğini biliyordu, bu günkü ikinci raporuydu. Katilin Angelo'sunu öldürdükten sonra iki kez saldırdığını ve bu son saldırısında bir tanığı canlı bıraktığını biliyordu.

Oğulları öldürüldüğünden beri karısının yatağından çıkmadığını biliyordu. Akli başında olduğı birkaç saat içinde, yüreğini hıçkırıklarla oğlu için ağladığını biliyordu. Şimdi uyuduğunu, doktorun ona bir sakinleştirici daha verdiğini biliyordu.

Oğlunun cesedinin hâlâ morgda çıplak, soğuk ve parçalanmış bir şekilde yattığını biliyordu.

Her şeyden çok, Angelo'nun katilinin cezasını çekeceğini biliyordu- Drake içeri girdi ve kapıyı kapattı. Bir an sessizlik oldu, sonra Drake'in sesi karanlığın içinden geldi. "Işığı açabilir miyiz Jacob?"

"Her neyse. Önemli değil."

Odayı ışık kapladı. Jacob ani parlamaya karşı gözlerini kırıştırdı.

Drake kaşlarını çatarak yaklaştı. "Burada karanlıkta oturarak hiç iyi bir şey yapmıyorsun."

Jacob kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Tavsiyeyi kendine sakla ve bana elinde ne olduğunu söyle."

Drake göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkardı. "Çok az ailesi var. Kansas'taki bir bakımevinde Alzheimer hastası bir annesi var. Ayda bir kez dini ziyaretlerde bulunan ve yıllardır konuşmadıklarını söyleyen bir baba."

"Neden olmasın?"

"Söylemedi ama husumet olduğunu biliyorum." "O zaman ölmediğini varsayıyorum. Henüz."

Drake başını salladı. "Onun ölümünün kulüp olmayacağı hissine kapıldım. Dün gece annesinin yastığına siyah bir gül ve bir not bırakmışım."

Jacob'ın dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Melodramatik, Drake."

Drake omuz silkti. "Öyle olması gerekiyordu. Adamım dedektif kılığında çiçeğı ve notu takip ediyor. Adamım bir şey bulamazsa, orada bir şey yok demektir."

"Herkesin bir şeyi var. Tertemiz ASA Mayhew'de bile."

Drake ikna olmuş görünüyordu. "Göreceğiz bakalım. Pazar gecesi ona saldıran haydutunuz ona konuşmazsa etrafındaki insanların öleceğini söylemiş."

"Evet. Ona bunu söylemesini ben söyledim." O da ciddiye. "Ne olmuş yani?"

Drake homurdandı, manevradan hâlâ hoşnut değildi. "Ben de bunun üzerine inşa ettim. Son beş yılda izini kadarıyla hiç önemli biriyle birlikte olmamış ama son zamanlarda Dedektif Abe Reagan'la çok vakit geçiriyor."

Jacob kaşlarını çattı. "Eğer Reagan onu koruyorsa, bu onu tekrar köşeye sıkıştırmayı zorlaştıracaktır. Mayhew aptal değil."

Drake öfkeyle, "İşte bu yüzden onun kendi evinde saldırıya uğramasını istemedim," dedi.

Drake'in haklı olduğunu bilmek hayal kırıklığını daha da artırıyordu. "Peki bu konuda ne yapacaksın?" Jacob talep etti. "O istiyorum." Yumruklarını sıkı. "Oğlumu döverek öldüren adamı istiyorum ve Mayhew onun kim olduğunu biliyor. Bilmek zorunda."

"Gerçekten bildiğini sanmıyorum Jacob. Bence , hapiste olurdu." "Onu hapiste istemiyorum. Onu burada istiyorum." Jacob masasına vurdu.

Drake'in kaşları kalktı. "Dedektif Reagan ve ailesiyle vakit geçirdi."

Jacob rahatladı. Aile her zaman bir pazarlıkta iyi bir koz olurdu. "Güzel. Bir cevap istiyorum. geldiği umurunda değil."

Drake'in sırtışı kurtçaydı ve kendi kanını karıştırıyordu. "Top hareket halinde."

*24 Şubat Salı,
19:00'da.*

Abe arabayı ailesinin garaj yoluna çekti ve motoru kapattı, elleri korku ve öfkenin zar zor bastırılmış karışımıyla titriyordu. Yolcu koltuğunda hâlâ huzur içinde uyuyan Kristen'a baktı, yüzü hafifçe kızarmış, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. İstasyondan ayrıldıkları andan itibaren neredeyse ışık gibi sönmüştü. Cep telefonunun sesini, Aidan'ın acil çağrısına yanıt olarak mırıldandığı yeminleri kaçırmıştı. Sonra kendi telefonunun melodik çınlamasını kaçırdı. Ve telefonu açtığı anda, ismini vermeyi reddeden arayanın alaycı sesini dinlerken yine küfürler savurdu.

Gözleri ailesinin evinin önündeki arabalar topluluğunda gezindi. Herkes buradaydı. Sean ve Ruth ve Aidan ve Annie. O ve

Kristen sadece destek için toplananların sayısını artıracaktır.

Kendini suçlayacaktı. Yanılıyor olacaktı ama yine de kendini suçlayacaktı. Bunu daha fazla erteleyemezdi. Kızın omzunu sertçe salladı. "Kristen, uyan."

Koltuğunda döndü, adamın koluna yaslandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Yüzünü adamın avucuna öyle bir güvenle çevirdi ki, adam kalbinin sıkıştığını hissetti. Tüm bunlar bittiğinde onu uzaklara, sadece ikisinin olacağı bir yere götürecekti. Sonunda rahatlayabileceği, o lanet saç tokalarını çıkarabileceği bir yere. Onu şefkatle kollarına alabileceği ve ona kendi duygusallığının gizemlerini çözmeyi öğretebileceği bir yere. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağını, uğratamayacağını gösterecekti. Hiç.

"Kristen, tatlım, ."

Kirpiklerinin titreyişini, sonra kalkışını izledi. Yavaşça kendine geldi, sonra nerede olduklarını fark ettiğinde bir sarsıntıyla çenesini kaldırdı. "Beni eve götüreceğini söylemiştin."

Elini kızın ensesinde birleştirdi ve hafifçe sıktı. "Yapacağım. Önce ailemi görmeliyim." Adam tereddüt etti ve kadın koltukta daha dik .

"Ne oldu?" Cipin kabinindeki karanlıkta yüzünü inceledi, sonra koltuğa yaslandı, ifadesi yenilmişti ve sırf bu yüzden hem Conti'yi hem de mütevazı hizmetkârlarını yakalayıp onlara bunu ödetmek istedi. "Kim?"

"Babam," dedi düzensiz bir şekilde ve kadın gözlerini kapattı. "İyi olduğunu söylüyor ama onun sözüne istemedim. Aidan oldukça durumda olduğunu söylüyor ama..."

"Dur tahmin edeyim," dedi acı acı. "Bunu her kim yaptıysa 'onun' kim olduğunu bilmek istedi."

Ona yalan söylemezdi. "Evet."

Yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Sana ailenin gelmemem gerektiğini söylemiştim. Şu anda burada olmamalıyım. İçeri gir ve babanı gör. Beni eve götürmesi için bir taksi çağıracağım. Bu gece Truman'ın programı var sanırım. İyi olacağım."

Ben iyi olacağım. Kelimeler kafasında yankılandı ve bir şeyler koptu. Döndü ve kızgın yüzünü onun şaşkın birkaç santim yaklaştırdı. Bir an için bakiştılar, sonra hemen pişman olduğu bir vahşilikle ağzını kapı. Öfkeliydi ama ona değil. Onun durumu daha da kötüleştirmesine gerek kalmadan yeterince kırılğan ve savunmasızdı. Adam geri çekildi ama kızın elleri

Neredeyse umutsuzca tutunarak ona geri döndü. Onu sertçe ve uzun uzun öptü ve sonunda bıraktığında ikisi de bitkin atletler gibi nefes alıyordu.

"İyi değilsin," diye fısıldadı dudaklarına. "Korkuyorsun ve ben de korkuyorum."

"Özür dilerim, Abe. Çok üzgünüm."

Özrünü bir başka sert öpücükle kesti, ilk yakıcı temastan sonra yumuşattı. Açıyı ayarladı, daha yakın bir uyum aradı, buldu, sadece ikisinin de nefes almasına izin verecek kadar geri çekildi, sonra daha fazlası için geri döndü. Bitirmeden bitirdi, ağzının kenarına, şakağına öpücükler kondurdu. Kulağının arkasındaki çukura ve boynundan aşağıya, vücudu titrediğinde kendini nazık kalmaya zorladı.

"Bu iş bittiğinde seni çok götüreceğim," diye mırıldandı, sesinin derin gürültüsü onu kadar sarsıyordu. "Sahilde uzanacağız ve tüm bunları unutacağız."

Söz vermeyin, demek istedi. Buradaydılar çünkü Birisi babasını dövmüştü. *Benim yüzümden*. Bu Reagan'ların bile kolayca görmezden gelebileceği bir şey değildi ve ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, onların sitemlerine katlanabileceğini sanmıyordu. Kristen yüzünü onun eline çevirdi ve avucunu öptü. "Git babanı gör," dedi. "Ben bekleyeceğim."

"Burada tek kalmayacaksın. Benimle gel."

Bu bir rica değildi, biliyordu. Tıpkı kaderi kışkırtmanın ve arabada tek başına kalmanın aptallık olacağını bildiği gibi. Korunmasız. Bu yüzden adam arabanın kapısını açtığında, itiraz etmeden aşağı kaydı ve adamın güçlü kolunu omuzlarına dolayarak yürüdü.

Çamaşır odasından Becca'nın pişmekte olan yemeğinin kokusunu alabiliyordu ama

Reagan'ların evine yabancı olan yasaklayıcı bir sessizlik vardı. Abe mutfağın kapısını iterek açtı. Beş çift göz onlara bakmak için döndü, hepsi de isyan eden duygularla doluydu, Becca'nın korkuyla, Aidan'ın öfkeyle. Sean ve Annie'ninkiler inançsızlık içindeydi. Ruth, elinde bir rulo gazlı bezle Kyle'ın yanında durdu ve başını hafifçe salladı. Kyle yüzünü inatla saklamaya devam etti ve Kristen, Abe'in babasına yaklaşımadan önce sertçe yutkunduğunu gördü.

Gözleri kayarak kapandı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken boğazı çalıştı.

"Ne kadar kötü?" Ruth'a mırıldandığını duydu.

"Daha kötülerini de yaşadım," diye tersledi Kyle ama konuşması kesik .
"Kanlı bir posa gibiyim ama hâlâ duyabiliyor ve konuşabiliyorum."

"Nasıl?" Abe basitçe sordu.

Becca derin bir nefes aldı. "Marketten çıkıyordu ve bir adam - " "Bunu söyleyebilirim, Becca." Kyle sandalyede oturmak için mücadele ediyordu ve Aidan

ona yardım etmek için oradaydı ama Kyle çekildi. "Yapabilirim. Dükkândan çıkıyordum ve bir adam böbreğime silah dayadı. Bana sessizce yürümemi söyledi ve beni mağazanın arkasına götürdü."

"Orada kaç kişi vardı?" Abe sordu.

"Dört," diye yanıtladı Kyle ve Kristen çamaşır odasındaki yerinden ürperdi. "Sana kanunsuzun kim olduğunu bulmanı yoksa ailenin geri kalanına geçeceklerini söylememi istedi."

Abe aniden etrafına bakındı. "Rachel nerede?"

Ruth elini onun omzuna koydu. "Çocuklarla birlikte yatak odasında."

"Kristen nerede?" Kyle sordu. "Onu yalnız bırakmamalıydın."

"Buradayım," dedi Kristen sessizce. "Ben iyiyim."

Kyle bandajlı elini kaldırdı. "Buraya gel."

Kristen titreyen bacaklarıyla ona itaat etti. Söyleyeceği şey her ne olursa olsun yeterince kötü olmayacaktı. Kyle'in yüzüne bir kez bakınca titremesi yeniden başladı. Mor ve siyah çürükler yüzünü kaplamıştı ve kalın beyaz saçlarının bir kısmı tıraş edilmiş, yerine bandaj yapılmıştı. Her iki eli de sargılıydı, sağ eli sol elinden daha çok sargılıydı. Onun ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktü ve gözyaşlarını kırıştırtarak ona baktı. Bütün gece onunla oturmuş, solitaire oynamış, ona arkadaşlık etmişti. Onu güvende hissettirmişti. Ve bu iyiliği yüzünden canı çıkana kadar dayak yemişti. Kadın ağzını açtı ve adam sabırsız bir ses çıkardı.

Kyle şişmiş dudaklarının arasından, "Üzgün olduğunu söylersen, kıcımlı tekmelemek zorunda kalırım," dedi ve göğsünden histerik bir kıkırdama yükseldi. Kristen onu geri çekmeye zorladı ve saygınlığını koruyacağını bildiği tek şekilde karşılık verdi.

"Diğer adamların nasıl görüldüğünü soracaktım," kuru bir yalan söyledi.

Mavi gözleri minnettar bir mizahla parlıyordu. "Benim kadar güzel değil," dedi.

Arkasında duran Becca titreyerek gülümsedi. "Buna sen sebep olmadın Kristen. Sen de herkes kadar kurbandır." Kyle başını salladı, sonra da rahatsızlıkla yüzünü buruşturdu.

"Kırılan bir şey var mı?" Kristen ona sordu.

"Birkaç kaburga kemiği. Benim gururum." Kyle çok ciddileşti. "Onlara hiçbir şey anlatmayacaksın Kristen. Bunun için bana söz vermelisin."

Kristen hayal kırıklığı içinde ofladı. "Ben hiçbir şey *bilmiyorum*. Eğer bilseydim, katil hapiste olurdu. Bir işe yarayacağını düşünseydim, Conti'yi arar ve ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim."

"Bunun bir yararı olmaz," dedi Abe ve kadın başını kaldırıp ona baktı. "Sen uyurken cep telefonunu aramışlar. Bir cevap alana kadar her gün seninle temasa geçeceklerini söylediler. Nasıl bulacağın umurlarında değil, sadece katilin kim olduğunu bilmek istiyorlar."

Her gün. Çaresiz panik kontrol etti ve sesini sabitleştirdi. "Aramanın izini sürebilir misin?"

Abe omuz silkti. "Talepte bulundum ama çalıntı ya da tek kullanımlık bir cep telefonundan bahsettiğimizi neredeyse garanti edebilirim."

"Conti'yi mısın?" Aidan sordu. "Herhangi bir bahane bul. O olduğunu biliyorsun."

Abe'in dudakları inceldi. "Bunun bir yararı olmaz ve bizi yanlış tutuklamadan dava eder. Bu işin arkasında o var ama kendisi yapmıyor. Spinnelli zaten üst düzey yetkililer tarafından, ellerinde işe yarayacak şey olana kadar onu almamaları konusunda uyarıldı."

Kristen ayağa kalktı. "O zaman bunu onun için kimin yaptığını bulalım. İlk tahminim Julia'yı arabasına doğru ittiği gün yanında olan adam. Adı Drake Edwards. Conti'nin sağ kolu. Hasta bir piç olduğu söyleniyor." Kyle'a baktı. "Bunu yapan adamlardan herhangi birinde ayırt edici bir işaret gördün mü?"

Kyle'ın şişmiş dudakları yüzünü buruşturdu. "Sadece taktıklarım. Hiçbirinin yüzünü görmedim ama adamlardan birinin sol elmacık kemiğinde gerçekten kötü bir çürük olmalı."

"Arayacağım," dedi Abe.

Becca ellerini salladı. "Bu kadar oturmak yeter. Sean, sen masayı hazırlamak için tabakları getir. Aidan, rostoyu sen kesebilirsin. Annie, biraz daha patates soymama yardım etmeni istiyorum. Dört kişi ve çocuklar için akşam yemeğini uzatmam gerekiyor."

Kristen bir adım geri çekildi. "Becca, ben-"

Becca başka bir el onu susturdu. "Sus, Kristen. Sen ve Abe için plan yapmıştım. Çoluğumun çocuğumun geri kalanını beklemiyordum."

Becca'nın ısrarı diğer Reagan'ların yüzlerine de yansımıştı. Onu dışarı atmıyorlardı. Midesindeki düğümlerin çözüldüğünü hissetti. O

hâlâ bu muhteşem ailenin bir parçasıydı. "O zaman biraz patates soyayım." Annie'ye baktı. "Eğer sakıncası yoksa."

Annie cesaretlendirici bir gülümsemeyle ona bir bıçak uzattı ve işe koyuldular.

*24 Şubat Salı,
19:00'da.*

Güneş batmıştı ve o hâlâ mutfağının karanlığında oturmuş düşünüyor, merak ediyor, hatırlıyordu. Leah' resmi solunda, mermi yığını sağında ve masanın ortasında, hâlâ isimlerle dolu olan akvaryum duruyordu. Dünyada çok fazla kötülük var. O sadece zamanı sona ermekte olan bir adam. Akvaryumun önünde üç kart duruyordu. İsimlerini görebilmek için ışığı açmasına gerek yoktu. İsimleri hafızasına kalıcı olarak kazınmıştı. Bir yargıç, bir savunma avukatı ve bir seri tecavüzcü. Gözlerini kapadı ve Leah'yı son kez canlı gördüğünde yüzündeki ifadeyi hatırladı. Çok ama çok yalnızdı. Yargıç, avukat ve tecavüzcü yüzünden. Hepsi ölmeyi hak etmişti.

Ve yapacaklardı da. Ama dikkatli olmak zorundaydı. Yargıcı öldürdüğünde, olayı daraltmaya başlayacaklardı. Savunma avukatını öldürdüğünde, olayı çözeceklerdi. Tecavüzcünün kendisi şüphelenecek ve kaçacaktı. Ve intikamından mahrum kalacaktı.

Bu olamazdı. Öyleyse diğerlerinin sıradakinin kendileri olduğundan şüphelenmemesi için hepsini nasıl öldürecekti? Ama şüphelenmelerini istiyordu, sadece birazcık. Avukatın, yargıcın öldüğünü duymasını ve korkmasını istiyordu. Tecavüzcünün kendini avlanmış hissetmesini, Leah gibi dehşete kapılmasını istiyordu.

Her bir adamın neden öldürüldüğünü bilmesini istiyordu.

Ve her birinin büyük bir acı hissetmesini istedi.

Karanlıkta oturup çeşitli senaryolar üzerinde düşündü ve sonunda asıl planına geri döndü. Her birini köpek gibi avlayacak, etkisiz hale getirecek ve sonra buraya getirecekti. Onları hızlı ve etkili bir şekilde avlayacaktı. Ama tutsak edildikten sonra, merhamet dilenene kadar her birini yavaş yavaş öldürecekti.

Aldıkları merhamet, Leah'ya gösterdikleri merhamete eşit olacaktı.

Başka bir deyişle, hiç olmayacaktı.

*24 Şubat Salı,
10:00'da.*

Garaj yoluna girdiklerinde Kristen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kruvazör dikkat çekici bir şekilde ortada yoktu. "Truman'a ne oldu?"

"Onu tekrar devriyeye çıkarmaları gerekiyordu. Yarım düzine adam grip nedeniyle aradı ve Merkez vardiyalarını doldurmak için çabalıyordu. Onlara sorun olmadığını söyledim."

Yolcu koltuğunda bir an sessizlik oldu. Sonra sessizce, "Çünkü benimle kalacağını söylemiştin," dedi. Bu konuyu şimdiye kadar hiç konuşmamışlardı. Aklından geçen buydu ama kızın kafasında dönen kararsızlık çarklarını görebiliyordu ve bunu anlıyordu. Kaldığı diğer iki gece özel durumlardı. İkisinde de saldırıya uğramıştı. Dün gece kendi babası kalmıştı, saygıdeğer bir muhafızdı. Ama bu gece farklıydı. Evinde sadece bir adam ve bir kadın yalnızdı. Olası sonuçları hayal etmediğini söylemek yalan olurdu. Beyninin bir kısmı tam şu anda hayal kuruyordu ve onları çevreleyen karanlık için minnettardı. "Kanepende uyuyacağım."

Arkasına yaslandı ve ona bakmak için sadece başını çevirdi. ", değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Sen aksine karar verene kadar, evet." Ağzının bir tarafı kalktı. "Yani bu bana mı bağlı?"

Gülümsemedi. "Kesinlikle."

"En azından bana iyi geceler öpücüğü verecek misin?"

Bunun üzerine gülümsedi. "Ama benden seni isteme. Prensiplerim ancak bu kadar güçlüdür." Kadının yorum yapmasına fırsat vermeden inmesine yardım etti, sonra bir elinde dizüstü bilgisayar çantası, diğerinde Marshall Field's alışveriş çantası olan kadına uzandı. "Çantada ne var?"

"Dergiler," dedi omzunun üzerinden. "Annie ve ben patates soyarken mutfağımı yeniden dekore etmekten bahsediyorduk. Fikir edinebilmem için bana dergileri ödünç verdi. Mutfağımdan bir parça koparmayı düşünüyorum. ve boyutunu iki katına çıkarmak. Belki Fransız taşrası tarzında. Resimlere bakıp bana söyleyebilirsiniz - "

Kadın irkilerek bir ünlemle konuşmayı kesti ve bir saniye sonra adam nedenini gördü. Evinin mutfak kapısının yan tarafı siyah spreyle boyanmıştı. Bir metre boyunda bıçak grafitisi. Uzun yatay bir çizgi evinin arkasına doğru uzanıyordu ve sonunda stilize edilmiş bir ok başı vardı.

"Ben bir ışık getireyim. Sen burada kal." Çantaları ayaklarının dibine bıraktı, cipten ağır bir el feneri aldı, sonra silahını çekmiş bir halde dikkatle evin kenarına doğru yürüdü ve çetenin geride bıraktığı şeyi bulana kadar ışığı karda parlattı. "Kahretsin."

"Ne?" dedi kadın arkasından ve adam sıçradı.

"Kahretsin Kristen, sana kapının yanında kalmanı söylemiştim." Ama artık çok geçti.

Öğütleri kızın keskin bir nefes almasıyla kesildi. "Oh, Abe, hayır."

"Bunu tut ve kımıldama." Işığı ona uzattı ve cep telefonunu çıkarıp Mia'nın hızlı aramasını tuşladı. "Kristen'lara gel," dedi. "Az önce Aaron Jenkins'i bulduk."

On Sekizinci Bölüm

*Çarşamba, 25 Şubat,
Sabah 8:00'de.*

Spinnelli beyaz tahtanın yanındaki pozisyonundan, "Haydi başlayalım," diye seslendi.

Yan konuşmalar kesildi. Kristen odada bastırılmış bir enerji olduğunu düşündü. Nihayet, nihayet takip edecekleri bir ipucu bulmuşlardı ama aynı zamanda morgda yeni bir ceset vardı. Aaron Jenkins'in boğazı kesilmiş, cesedi arka bahçenin gölgelerinde donmaya terk edilmişti. Çete üyeleri evinin önünden geçmiş ve önlerinde bir polis aracı olmadığını görünce fırsattan istifade olmalıydılar. Tehdit açıktı. Kanunsuza yardım eden herkes çetenin intikamına maruz kalacaktı. Ve Kristen hâlâ listelerinin başındaydı.

Konferans odasındaki masa doluydu. Çekirdek ekibin yanı sıra Julia, Spinnelli'nin departmanından Todd Murphy ve personel psikologları Miles Westphalen oradaydı. "Neyimiz var millet? Abe?"

"Kurşunumuza uygun bir isim," dedi Abe. "Hank Worth. Sorun şu ki, o altmış yıldır ölü."

Spinnelli'nin kalemi ismi yazarken cızırdadı. "Ve?"

"Genny O'Reilly, onun niyetiydi," dedi Mia. "O gittikten iki ay sonra başka biriyle evlendi. Çok fazla eski film seyretmiş olabilirim ama kulağa savaştan dönmeyebilirim numarasına kanmış ve kendini iki kişilik yemek yerken bulmuş gibi geliyor. Eğer durum buysa, çocukları altmış yaşlarında olmalı."

Spinnelli bunu düşündü. "Mütevazı hizmetkârımız için altmış yaş biraz yaşlı görünüyor." Westphalen yumuşak bir sesle, "Altmış yaşındaki pek çok kişi oldukça zinde," dedi.

Spinnelli gülümsedi. "Anlaşıldı Miles."

"kimle uğraşıyorsak," dedi Jack, "ortalamanın üzerinde bir güce sahip olmalı. En ağır kurbanın ağırlığı ne kadardı Julia?"

Julia notlarını çıkardı. "Ramey'nin ağırlığı 220. Ross King, 251. Diğerlerinin hepsi daha düşüktü. Ama sanırım bir araba, sedye ya da tekerlekli bir şey kullanıyordu."

"Neden?" Abe sertçe sordu.

"Cesetlerde sürüklenme izi yoktu. Sırtlarında çizik yok, ayak bileklerinde, bileklerinde ya da kol altlarında herhangi bir güçle tutup çekmeye bağlı morarma yok. Bileklerini ve ayak bileklerini bağlamak için kullandığı ipin izleri vardı, ama bu bir tutma çürüğünden çok farklı görünüyor. Sedyeye kullansaydı o kadar güce ihtiyacı olmazdı. Sadece onları yuvarlaması gerekirdi."

"Ama altmış yaşında biri bu kadar büyük bir adamı yuvarlayabilir mi?"

Jack sordu.

Mia elini kaldırdı. "Önce, Genny O'Reilly'nin olası yaşına takılmadan önce bir çocuğu olup olmadığını görmek için kayıtları kontrol edelim. Sonra da çocuklarının evlilik ve doğum kayıtlarını kontrol edelim.

Hank ve Genny'nin torunları yirmi ila kırk yaşları arasında olacaklar ve bu tam da doğru yaş."

"Eğer bu ipucu doğru çıkarsa," dedi Miles düşünceli bir ifadeyle, "katiliniz Mermi kalıbını ya da en azından Worth ailesinin yapımcı işaretini almak için biyolojik babasının kimliğini bilmek zorundaydı. Genny O'Reilly'nin evlendiği adamı merak ediyorum. Kendisinden olmayan bir çocuğu olmasına nasıl tepki verirdi? Çocuğa nasıl davranırdı? Daha sonra başka çocuklar doğarsa, ilk çocuk, yani gayrimeşru çocuk dışlanır mı? Bu durum kızgınlık ve öfke duyguları." Westphalen omuz silkti. "Ya da hiçbir anlamı olmayabilir."

Spinnelli, "Genny O'Reilly'nin kayıtlarını alın ve ," dedi. "Elimizde başka ne var?"

Abe öne doğru eğildi. "Yaşlı adam, Grayson James, Hank Worth'la birlikte Worth'un babasının arazisine gidip atış talimi yapacaklarını söyledi.

Mia, geçen gün onun özel bir atış poligonu olabileceğini düşündüğünü hatırlıyor musun?"

Mia'nın gözleri parladı. "Worth'lara arazi için emlak kayıtlarını kontrol edebiliriz."

Spinnelli'nin kalemi yazarken cızırdadı. "Başka ne var?"

"Ramey'i boğmak için kullandığı zinciri tespit etmeye çalışıyordum."

Jack şöyle dedi. "Bağlama izlerinin bir kalıbını çıkardık ve benzer boyutlarda birkaç erkek zinciri buldum." Masanın üzerine üç zincir koydu. "Alçıya en yakın olanı ortadaki."

"Köpek ," dedi Spinnelli. "Bunun gibi bir zincire o zamanlar köpek künyesi takan erkekler görmüştüm."

Mia bluzunun altından bir zincir çıkardı. "Bunun gibi mi?" Zincirin ucunda bir dizi askeri kimlik etiketi asılıydı.

"Birliğe katıldığımda babam bana künyesini verdi. Künyesinin onu Vietnam'da hayatta tuttuğunu ve beni de üniformayla hayatta tutacağını umduğunu söyledi."

"Zaten keskin nişancı olduğu için asker olabileceğini düşünmüştük," dedi Abe, sesinde heyecan vardı. "Mantıklı geliyor."

Spinnelli beyaz tahtadan masaya doğru bir adım atıp tekrar geri döndü. "Güzel, güzel. Onu takip edin ve askeri kayıtlarla ilgili herhangi bir sorunla karşılaşırsanız bana haber verin. Valiyi bu işe dahil edeceğim." Yüzünü buruşturdu. "Bu olacak

Ona yapacak bir şey ver ki belediye başkanını aramayı bıraksın, o da beni aramayı bıraksın. Başka bir şey var mı?" Kimse bir şey söylemedi ve Spinnelli Dedektif Murphy, sessizce oturuyordu. "Murphy, Munoz'un silahı hakkında bizi bilgilendir."

"Rehin dükkanlarını dolaştık," dedi Murphy. Takım elbisesi buruşuk, ciddi bir adamdı. Kristen onun iyi bir polis olduğunu biliyordu. Metodikti. "Silahı dün gece geç saatlerde bulduk."

"İşe yarar parmak izi var mı?" Abe sordu.

Murphy başını salladı. "Evet, sistemin içindeydiler. Sokak serserisi, adı Boom-Boom. Arama bülteni çıkardık. Umarım onu buluruz ve umarım Pazartesi gecesi işe yarar bir şey görmüştür."

Spinnelli kalemlerini kapattı. "Ben de Aaron Jenkins'in ıslahevindeki kaydını açtıracağım. Artık öldüğüne göre bir sorun çıkmayacaktır."

Mia ayağa kalktı. "Kayıtlar dokuzda açılıyor ve ben ilk sırada olmak istiyorum. Hazır mısın, Abe?"

Abe ceketini çıkardı ve Kristen ağzı sulanmaya başlamadan önce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Bir gece önce cinsel hiçbir şey yapmamışlardı ve nedense bu ona keşke yapsaydık dedirtmişti. Önce Olay Yeri İnceleme'yle, sonra da Jenkins'in cesedini alan Adli Tıp'la uğraşmışlardı. Herkes gittikten sonra Abe ona iyi geceler öpücüğü verdi, uzun, akıcı, özlem dolu bir öpücükten sonra arkasını sıvazladı ve onu yatağına gönderdi. Yatağına yatmıştı.

tıpkı söz verdiği gibi kanepeye uzandı, kalbi gümbür atmaya başladı ve zihnini onu yatağına yatırmasını isteseydi ne olacağını merak etti. Gece boyunca onu birkaç kez kontrol etmişti ve her seferinde ondan kalmasını isteyecek kadar cazip gelmişti. Ama yapmadı ve uyku bastırıldığında

Sonunda rüyaları, sinirlerini hâlâ geren ateşli görüntülerle doluydu.

"Arabayı ben kullanacağım Mitchell, böylece öğle yemeğini ben seçebilirim." Kristen'ın sandalyesinin yanında durdu ve eğilerek kulağına mırıldandı, "Tek hiçbir yere gitme. Owen'a bile gitme. Lütfen."

Onun gözlerindeki şefkatli endişe karşısında kalbi sıkıştı. "Söz veriyorum. Bütün gün burada kalacağım."

Abe doğruldu. "Belki bütün gün değil," dedi gizemli bir şekilde.

"Abe," dedi Spinnelli ayık bir sesle, "dün gece babanın başına gelenleri duydum. Conti hakkında somut bir şeyler bulana kadar hepiniz dikkatli olun."

*Çarşamba, 25 Şubat,
SABAH 10:00.*

"Bunların hepsi mi?" Abe kocaman ciltlerden oluşan yığına bakarak sordu. "Günlerce burada kalacağız."

Adı Tina olan tezgâhtar ona sempatik bir bakış attı. "Bu Kırklı yıllardan kalma evlilik cüzdanları henüz bilgisayar ortamında değil" dedi. "Ama görüldüğü kadar kötü değil. İsim ve tarih nedir?"

Mia kadının omzunun üzerinden bakarak, "Genny O'Reilly," diye cevap verdi. "1943 sonbaharında bir ara evlendi."

Tina sayfaları işaretlemek için indeks kartlarını cildin içine kaydırды. "Bu kartların arasında . Eğer kendiniz bakarsanız aradığınız emlak listelerini bulabilirim."

"Genny'yi arayacağız," dedi Mia. "Worth adında bir adama araziyi bulmamıza yardım edebilirsin. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz, sadece şehrin kuzeyinde olduğunu biliyoruz."

Tina dudağını ısırdı. "Belki bir adın vardır?"

Abe başını salladı. "Kaynağımız ona sadece Bay Worth diyordu. Eğer yardımı olacaksa, oğlunun adı Hank'ti. Belki Hank küçüktü."

Tina omuz silkti. "Elimden geleni yapacağım. İyi avlar, Dedektifler."

O gittiğinde Mia bir sandalyeye yığıldı. "Bu geç saatlere kadar süren partilere bir son vermeliyiz."

Abe büyük kitabı açtı. "Randevunuzdan erken ayrıldığınızda cerrah ne dedi?"

"Çok sıkıcıydı. Beni eve götürmesi için her türlü bahaneye hazırdım." Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen? Dün gece piyadeler gittikten sonra, akşamınız nasıl geçti?"

Uzun. Şimdi Kristen'ı, onun dün gece nasıl görüldüğünü düşünüyordu. Mutfak kapısında, son kişi çıkarken kapıyı kilitlemiş, ihtiyatlı bir şekilde alarmı kurmuştu. Arkasını dönmüştü ve mutfağın iki ucunda durup birbirlerine bakarlarken hava o kadar hızlı şarj olmuş, neredeyse cızırdamıştı. Sonra sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi onun kollarına atılmıştı. Adam onu öpmüştü. Ve onu öptü. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onu öpmüştü. Biraz daha, kadın titreyene kadar ve o da titriyordu, elleri kalçalarına kenetlenmişti, en iyi niyetiyle boğuşuyordu. Sonunda çok istediği gibi onu kendine doğru sürüklememişti. Onu nazikçe itmiş, sonra da sadece "iyi geceler" diyerek yatak odasına doğru çevirmişti. Eğer ona katılmak istediğini ima etseydi, bunu yapardı. Onu kollarına alır, yatağa taşır ve başka bir... su dolu an yaşamasına yardım ederdi.

Ama ima etmemişti. Bir kez durup arkasına bakarak uzaklaşmıştı ve gözlerindeki bakış on su anından daha değerliydi. Güvenle hararetli bir arzu birbirine karışmıştı ve bu kombinasyon içinde öyle derin bir şey vardı ki... Bu yüzden gitmesine izin verdi ve onun yatmaya hazırlanmasını dinledi, vücudu hala sıkışık ve ağrıyordu. Gece üçe kadar uyumadığını biliyordu çünkü her yarım saatte bir sessizce onu kontrol ediyordu. Endişelendiği için kontrol ettiğini düşünmek istiyordu. Jenkins'in cesedini arka bahçesinde bulduğunda, üstü kapalı tehdit karşısında sarsılmıştı. Bunu düşünmek istiyordu, ama onun, Jenkins'in fikrini değiştirip kalmasını istemişti. İstemişti. Bunu gözlerinde görebiliyordu. Ama yapmamıştı ve sonunda kıvrılıp bir melek gibi uyumuştı.

Oysa o hiç de öyle hissetmiyordu. Onu nefessiz bırakan bir şiddetle istiyordu. Uyanık yatarken, rahatsız kanepesinden mavi çizgili duvar kağıdına bakarken bunu çok düşünmüştü. Güzel bir kadındı, buna şüphe yoktu ama hayatında başka güzel kadınlarla da tanışmıştı. Kristen'da daha fazlası, daha derin bir şey vardı - dürüstlük, cesaret, nezaket, çok iyi sakladığı hassas bir kalp. Şimdi görülmesine izin verdiği bir kalp. Kendisi için istediği bir kalp.

Sadece bir hafta içinde onunkini çalmıştı.
çevirdiğinde Mia'nın onu dikkatle incelediğini gördü, yuvarlak mavi gözlerinde anlayış vardı. O da çekici bir kadındı ama onu istemiyordu. Kristen'ı istiyordu.

"Sana ona karşı dikkatli olmanı söyleyebilirim ama sanırım bunu biliyorsun," dedi Mia ayık bir sesle.

Abe kaşlarını çatı. "Neden? Ne biliyorsun ki?"

Mia bir omzunu kaldırdı. "Uzun zamandır, bu işin içinde bir iş olduğundan şüpheleniyordum.

Kristen'in adanmışlığı adalet için basit bir gayretten daha fazlasıydı. Bir keresinde şikayette bulunup bulunmadığını kontrol edecek kadar ileri gittim. Kadınlara bu konularda danışmanlık yapan çok yakın bir arkadaşım var. Belki Dana Kristen'a yardım edebilir diye düşündüm. Ama Chicago'da herhangi bir şikâyet yoktu."

"Kontrol etmek istedim," diye itiraf etti Abe.

"Ama sana kendisinin söylemesini istiyorsun. Sabırlı ol, Abe. Uzun zamandır yalnız. Sırtını yaslayacağı birinin olmasına alışması biraz zaman alır."

Abe, Mia'nın sesinde bir şey duydu, kendi özlemine. "Kime yaslanıyorsun?"

Ağzının bir tarafı hüzünlü bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben." Abartılı bir iç çekti. "Erkek fatmalar bile Beyaz Atlı Prens'in hayalini kurabilir.

Ne yazık ki elime geçen tek şey kurbağalar." Yarım gülümseme alaycı bir ifadeye dönüştü.

Yüzünü buruşturdu ve büyük kitabı yaklaştırdı. "Pekâlâ, . 1943'te kaç tane Genny O'Reilly evlenmiş olabilir?"

*Çarşamba, 25 Şubat,
Sabah 10:00'da.*

Yargıcı avlamak tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. Küçük bir içeriden bilgiye sahip olmanın dünyadaki tüm farkı yaratması komikti. Daha önce, yargıcı kurşuna dayanıklı camı olan şoförlü Lincoln'üne binerken ya da inerken yakalamayı planlamıştı. En hafif tabirle zor olacaktı. Yakalanabilirdi.

Ama şimdi... Trevor Skinner'ın cebinde bulduğu küçük elektronik aletin mucizesini düşünerek gülümsedi. Bir cep telefonu, bir randevu defteri, bir telefon rehberi ve çok daha fazlasıydı. Görünüşe göre Skinner

ve hatta jüriye daha az şans tanıldı. Şehirdeki her savunma avukatı ve yargıç hakkında onu haftalarca meşgul edecek kadar pislik vardı. Halka açıldığı için neredeyse üzgündü. Ama üzgün değildi. Suçlular ve onları savunan pislikler tir tir titriyor, evlerinden yalnız çıkmaya korkuyor, kurbanlarının her gün yaptığı gibi omuzlarının üzerinden bakıyorlardı. Zoe Richardson'ın magazin tarzı haberciliği sayesinde William Carson'ın yanındaki adamın koruması olduğunu biliyordu.

Kasabadaki savunma avukatları, onları güvende en iyi kiralık silahlar için mücadele ediyordu.

Ama güvenlik zihinde doğan bir yanılsamaydı. Eğer bir adam yeterince paranoyaklaştırılırsa, en güvenli yerde bile korkabilirdi. Ve onun amacı da buy. Akvaryumdaki her adamı korkutmak.

Cebindeki kartı parmakladı. Yargıç Edmund Hillman. Leah'nın davasına bakmıştı. Skinner'ın BlackBerry'si sayesinde, Saygıdeğer Edmund Hillman'ın bir metresi olduğunu biliyordu. O ve Rosemary Quincy üç yıldır birlikteydiler ve her çarşamba akşamı Rosemont'taki küçük bir otelde, *Sayın* Yargıç Hillman'ın hiç de öyle olmadığı bir yerde. Skinner'ın notlarına göre, bu Hillman'ın tek başına araba kullandığı tek zamandı.

Hillman gelmeden önce otele erken varacaktı. Bekleyecek, izleyecek ve sonra hamlesini yapacaktı. Sonra tokmağı vurma sırası *ona* gelecekti.

*Çarşamba, 25 Şubat,
11:30.*

Kristen telefonu dikkatlice kapattı, çarpma dürtüsüne direndi Ronette Smith'in az önce yaptığı gibi. Ronette *iyiydi*, çok teşekkür ederim, ailesi de *iyiydi*, hayatı da iyiydi, ABD adalet sistemi *sayesinde değil*. *Ve ben*, diye düşündü Kristen alnını ovuşturarak. Ronette bu konuda çok açıktı.

Listesindeki çoğu isim gibi. Kristen listeye tarafsız bir gözle baktı. Yarısından fazlasıyla temasa geçmeyi başarmıştı. Üçü yakın zamanda işini kaybetmişti, bu travmatik bir olay olabilirdi ama sesleri bir katilden beklediği gibi çıkmıyordu.

Peki dokuz kişilik bir kanunsuz katil kulağa nasıl geliyor? Soğuk mu? Tarafsız mı?

Çılgınca mı?

Soruyu düşünürken kâğıtlarının üzerine bir gölge düştü. Spinnelli ya da Abe'i görmeyi umarak başını kaldırdı ama karşısında duran Milt Hendricks'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. John'un patronu. Otomatik olarak ayağa kalktı. "Bay Hendricks."

Abe'in masasındaki kâğıtlara baktı, sonra tekrar kalkıp onun bakışlarıyla buluştu. "Lafı dolandırmayacağım. Seni mahkeme salonundan neden çıkardığımı bildiğinden emin olmak istedim."

Kristen, John'un sözlerini papağan gibi tekrarlayarak, "Çünkü savunma avukatları korkuyor ve sen de baktığım her davanın temyize götürülmesinden endişe ," dedi.

Hendricks başını salladı. "Bu doğru. Ama aynı zamanda seni spot ışıklarının dışında tutmak istedim. Bir şekilde bu kanunsuz seni seçti. John'a bunun bir ceza değil, senin güvenliğin için olduğunu bilmeni söyledim. Ama bu şartlar altında sana tüm mesajı verdiğinden emin değildim. Bu geçici bir durum Kristen. Şehirdeki en iyi mahkumiyet oranına sahipsiniz. Ne zaman Bu iş bittiğinde, işe geri dönmeni istiyorum. Gerçi o kâğıtlara bakılırsa hala çalışıyorsun."

Kristen yüzünün ısındığını hissetti ama yine de direndi. "Polisin eski davalarımı incelemesine yardım ediyorum," dedi. "Bir bağlantı olduğundan eminiz."

Hendricks kaşlarını kaldırdı. "John sana bunu yapabileceğini söyledi mi?"

"Bana yapamayacağımı söylemedi. Efendim," diye gecikmeli olarak ekledi ve adamın dudakları kıpırdadı.

"Anlıyorum. Bunda bir sorun görmüyorum. Sadece dikkatli olun." Ayıldı. "Güvende olun. Daha yeni en iyi savcılarımdan birini kaybettim. Bir başkasını daha kaybetmek istemiyorum."

Kristen'in rengi soldu. "John? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır. Fiziksel olarak iyi durumda," güvence verdi Hendricks. "Bu sabah istifasını sundu. Ben de kabul ettim."

Kristen oturdu ve başını kaldırıp ona baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Hendricks basitçe, "Pozisyonundan ödün verdi," dedi, "ve

Ofisin bütünlüğü. Umarım tüm bunlar yakında sona erer ve işimize geri dönebiliriz. Anladığım kadarıyla Jenkins'in sabıka kaydı hakkında bilgiye ihtiyacınız varmış. Hallolmuş bilin." Hendricks başını sallayarak gitti ve Kristen'ı arkasından bakakaldı.

"Annem, ağzını yeterince açık bırakırsan kuşların içeri uçacağını söylerdi."

Kristen sol tarafına, Aidan Reagan'ın yakındaki bir masaya yaslandığı yere baktı. Ağzını bir çırpıda kapattı ve adam sırtıttı. "Sen özgürsün Ögle yemeği?" diye sordu.

"Bana mı soruyorsun?"

"Evet. Abe bugün almanız gereken bir şey olduğunu söyledi ve ben de Rachel'ler arasındayım."

"Satın almak mı? Oh," hatırladı. "Silahımı. Üç günüm doldu." Sonra kaşlarını çatı. "Ne demek 'Rachel'ler arasında'? O iyi mi?"

"O iyi. Bu hafta geceleri çalıştığım için bugün sadece onun gölgesiyim. Her şey bitene kadar onu okula bırakıp alacağım. Ve sakın özür dileme," diye uyardı. "Bu babamı çok kızdırır ve kışına tekme basmak zorunda kalır."

Bu, dudaklarında alaycı bir gülümsemeye neden oldu. "O nasıl?"

Aidan omuz silkti. "Ağrım var. Gerçekten sinirli bir ruh hali içinde. Bence daha çok onları daha kötü incitmediği için üzgün. Gururu falan incindi. Ama iyileşecektir."

Kristen onu dikkatle inceledi. "Benim hakkımdaki fikrini falan mı değiştirdin?"

Aidan'ın yanakları karardı, tıpkı Abe'in utandığında yaptığı gibi. "İlk tanıştığımızda kaba davrandığım için özür dilerim. Bak, evindeki Blade grafitisini duydum. Abe bir köpek almayı düşündüğünü söyledi. K-9 birimi için köpek eğiten bir adam tanıyorum. İlgilenir misin?"

Duygulanan Kristen ceketini kap. "Hadi gidelim."

*Çarşamba, 25 Şubat,
12:00.*

"Başarılı oldunuz mu?" Tezgâhtar Tina sordu.

Mia gözlerini devirdi. "Evet, ama tabii ki listelerin en sonunda yer alıyordu."

"Bu her zaman ," diye kabul etti Tina.

"Genevieve O'Reilly," diye okudu Abe not defterinden. "Colin Barnett ile 15 Eylül 1943 tarihinde Sacred Heart kilisesinde Peder

Thomas Reed."

Tina memnun bir şekilde başını salladı. "Güzel. Çocukları olup olmadığını görmek için nüfus sayımına bakabilirsin ama eğer kilisenin üyesiyseler kilisede doğum kayıtları vardır."

"Peki sen?" Mia sordu. "Arazi arayışımızda bir ilerleme mı?"

Tina onlara bir kağıt parçası uzattı. "Hank'in Henry'nin kısaltması olduğunu hatırladım ve onu orada buldum. Henry Worth. Ölümünden sonra Paul Worth'a geçmiş. Tüm bulabildiğim bu. Umarım yeterli olur."

Mia sayfayı taradı, sonra gözlerinde bir parıltıyla başını kaldırdı. "Çok fazla.

Spinnelli'yi arayalım. Orada olma ihtimaline karşı tam taktik teçhizata ihtiyacımız olacak."

Abe ceketini kaptı. "Umarım öyledir," dedi acımasızca. "Önce ondan bir parça istiyorum."

*Çarşamba, 25 Şubat,
13:30.*

"Köpeklerle alerjin olduğunu bana söylemeliydin," dedi Aidan, arabasına kadar ona yardım ederken sesi kahkahalarla doluydu.

"Oh, bu acıttı." Givens'ın poligonunda yeni silahıyla deneme atışları yaparken hissettiği tatmin duygusu kaybolmuştu. Bir sonraki hedefleri olan, kusursuz bir şekilde eğitilmiş bekçi köpekleriyle dolu kulübeye ulaştıklarında bu his de kaybolmuştu. İçeri attığı ilk adımda burnunu çekti. Beş dakika sonra o kadar sert hapşıırıyordu ki, Aidan onu tutmasa düşecekti ve sürekli kıkırdıyordu. "Bu gerçekten hiç komik değil, biliyor musun?" diye homurdandı.

"Madem bu kadar ciddi alerjilerin olduğunu biliyordun, neden köpek kulübesine gittin?"

Kristen nefes almak için onun arabasına yaslandı. "Bilmiyordum. Etrafımda o kadar çok köpek olmadı. Bir keresinde Seeing Eye cinsi bir köpek lokantaya geldi ve hapşırdım ama sadece bir köpek olduğunu umuyordum." Sulanan gözlerini sildi ve arabaya bindi. Kardeşinin aksine Aidan, Abe'in arabasının devasa gücü yerine Camaro'nun pürüzsüz şıklığını tercih etti. SUV. Adam motoru çalıştırıp ısıtıcıdan buz gibi hava püskürürken burnunu çekti ve titredi. "Sanırım bir bekçi köpeği alamayacağım."

Aidan'ın dudakları kıvrıldı. "Sanırım yapmayacaksın ama Abe'in bu rolü üstlenmekten çekineceğini sanmıyorum."

Isıtıcıdan geldiği iddia edilen soğuk havaya rağmen yanakları ısındı. "Abe çok nazik."

Aidan park yerinden çıkmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Eğer aklına gelen tek şey 'kibarlık' ise, o zaman ona bazı tavsiyelerde bulunmam gerekecek." Kadının yüzü dehşetini yansıtıyor olmalıydı çünkü adam güldü. "Şaka yapıyorum Kristen. Birincisi, Abe'le aranızdaki her şey seni ilgilendirir. İkincisi, o benim kıcıma tekmeyi basar."

Kristen, "Bu ailenizde yaygın bir tema gibi görünüyor," diye yorum yaptı.

"Kahretsin, biz bir erkek ailesiyiz."

Kristen, "Senin iki kız kardeşin var," diye belirtti.

"Üç kardeşler," diye düzeltti Aidan. "Bu farklı bir şey."

"Düzeltiliyorum," dedi kız kuru bir sesle ve Aidan kıkırdadı.

"Şimdi de parmak eklemleri yeri sıyıran bir Neandertal olduğumu düşünüyorsunuz."

Kristen onun kazınmamış eklemlerini inceliyormuş gibi yaptı. "Hayır, evrimin orta derecede kamburlaşma aşamasına geçtiğini söyleyebilirim." Adam düzensiz bir dönüş yapınca nefesini tuttu. "Ne - " Omzunun üzerinden baktı, sonra memnun bir ifadeyle dikiz aynasını kontrol eden Aidan'a döndü. "Muhabirler mi?"

"Ağartılmış sarışın bir sürtük ve onun kameralı uşağı. Artık takip etmiyorum."

"O kadından gerçekten nefret ediyorum," dedi

Kristen bıkkınlıkla. "Bu duygunun karşılıklı olduğunu söyleyebilirim."

Kristen kaşlarını çatı. "Ama ben ona hiçbir şey yapmadım. Neden ben?" "Başka birinin mutsuzluğundan beslenmek zorunda ve bu da senin."

"de," diye homurdandı Kristen.

Aidan ısıtıcıyı ayarlamak için eğildi. "Daha iyi mi?"

"değil. Eskiden bundan daha soğuk havalarda okula yürüyerek giderdim." "Kansas'ta, değil mi?"

Kristen nefesini dışarı verdi. "Abe sana ne söylemedi?"

Aidan hınzırca sırıttı ve Kristen gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı, yüzünün yakut kırmızısını çoktan geçtiğini biliyordu. Belki de volkan moru. Ve ne için? Küçük bir sevişme, tek yaptıkları buydu. Ve Ne zaman daha fazlasını vaat ediyordu. Bu sefer kuralları o koyacaktı. Büyüleyiciydi. Baştan çıkarıcıydı. Özgürleştiriciydi.

"Alay edilmeye alışman gerekecek," dedi. "Aileden gelen bir şey bu."

Kristen o kadar güçlü bir özlem hissetti ki, sanki kalbini bir yumruk yakalamış gibiydi.

Ne aile ama. Reagan'larla bu kadar zahmetsizce kaynaşmış olan Debra'yı kıskandığını hissetti. "Bana Debra'dan bahset," diye ağzından kaçırdı ve Aidan gözlerini kırptırdı, belli ki şaşırmıştı.

"Debra?"

"Evet, bilirsin işte. Sesim benziyor. Eski baldızın mı?"

Birdenbire yola büyük bir dikkatle bakmaya başladı. "Sinirlenmenize gerek yok, Avukat Bey. Öğle yemeği ister misin? Açlıktan ölüyorum."

Konuyu yumuşak bir şekilde değiştirdiğini düşündü. Görünüşe göre Aidan Debra hakkında konuşmaktan rahatsız olmuş. *Ya da belki de sadece Debra'yı etrafımda tartışırken rahattım.* "Elbette.

Normalde yemek yediğim lokanta." Ona Owen'ın yerini tarif etti, sonra da arkasına yaslanıp konuşacak başka bir şey bulmaya çalıştı.

"O Abe'in hayatıydı," dedi Aidan aniden. Kristen koltuğunda dönerek onun profilini inceledi. Çenesi sertçe sıkılmıştı ve parmak eklemleri tuttuğu yer bembeyazdı. "Vurulduğunda öleceğini düşünmüştüm. Bunu istediğini biliyorum."

Aidan'ın sesinde tuhaf bir duygusuzluk vardı ve bu, olmasından daha anlamlıydı. "Özür dilerim," dedi. "Sormamalıydım."

"Sorun değil. Sanırım bilmeye hakkınız var." Güçlü bir omuz silkti. "Bu olay olduğunda birkaç yıldır polis teşkilatındaydım. Her şeyi gördüğümü sanıyordum." Başını salladı ve yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Ama onu bu kadar uzun süre cansız görmek..." Boğazını temizledi. "Ama sanırım bebeği gömmek en zor kısmıydı."

Afallayan Kristen'in boğazı . "Bebeğim?" .

Aidan ona hızlıca bir bakış attı. "Debra vurulduğunda sekiz aylık hamileydi. Bebek yaşamadı. Bildiğini sanıyordum."

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı, Aidan arabayı durdurduğunda Owen'ın lokantasının tabelasını zar zor görebiliyordu. "Hayır, Abe bir çocuktan hiç bahsetmedi."

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Cenazeden beri hiçbirimize bebekten bahsetmedi. Annem ve babama bile. Sanırım bu onun başa çıkma yöntemi idi. Ama

Çocukları seviyor. Sean'ın çocuklarının yanında nasıl olduğuna bakmanız yeterli. Kendi ailesini kurmak istediğini biliyorum."

Kristen titremelerini önlemek için dudaklarını büzdü. Aidan, Abe çocuk istemeyebileceği için üzgün olduğunu düşündü. Ne kadar ironik. Çocuğu ondan alınırken, o... Ne kadar da *ironik*. "Kız mıydı erkek mi?" diye sordu, sorusunu içinde tutamıyordu.

Aidan tereddüt etti. "Küçük bir oğlan. Abe ona babamdan sonra Kyle adını verdi."

"Zavallı Abe," diye mırıldandı Kristen. "Her şeyi bir günde kaybetmek." *Benimle ilgili gerçekleri öğrendiğinde ne hissedecek?"* diye merak etti. Gerçekten bilmek istemiyordu.

Aidan kontağı kapattı ve araba sessizleşti. "Ne ," dedi, "onu yıllardır geçen haftaki kadar mutlu görmemiştim. Gözlerindeki ışığı geri getirdin." Tekrar boğazını temizledi. "Bunun için hepimiz minnettarız."

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye zorladı ve Owen'ın lokantasını işaret etti. "Hadi öğle yemeği yiyelim." Kurşuni ayakları üzerinde ilerledi, sonra kapıyı çekiştirip açılmayınca kaşlarını çattı. İçeriye baktı, ışıklar yanıyordu ama çatlak vinil koltukların hepsi boştu.

"Tabelada kapalı oldukları yazıyor," dedi Aidan.

"Gün ortasında asla kapalı olmazlar." Olasılıklar aklına kalbi daha sert atmaya başladı. ". Onu uyarmalıydım." Yan taraftaki berber dükkânına koştu ve kafasını içeri soktu. "Bay Poore, Owen'a ne oldu?"

Bay Poore kırpmakta olduğu saçlarından başını kaldırdı, yaşlı ve huysuz yüzü acı içindeydi. "Vincent'la birlikte hastanede, Kristen."

"Neden? Ne oldu?" diye sordu ve Bay Poore ellerini beyaz ceketine silerek yavaşça yaklaştı.

"Bazı haydutlar, Vincent çöpü atmaya gittiğinde lokantanın arkasındaki sokakta onu dövmüşler. Burası eskiden çok güzel bir mahalleydi.

Şimdi..." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Bu kötü, Kristen. Gerçekten

kötü." "Hayır." Sarktı ve Aidan'ın kolunun omuzlarına dolandığını

hissetti. Bay Poore ciddiyetle, "Evet," dedi. "Owen, ne olduğunu görmek için dışarı çıktı.

Ona da vurdular ama o kadar kötü değildi. Ben, bağırışları duydum ve polisleri aradım ve adamlar kaçtı." Kel kafasını salladı. "Vincent, iyi görünmüyordu. Hiç iyi değildi. Sağlık görevlileri geldi ve onu hastaneye ."

"Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?" Aidan sordu. Yavaşça. Soru soran bir polisin sesiydi bu. Bu Kristen'a kendi ayakları üzerinde durma gücü verdi.

"Polisler County'ye gideceklerini söylediler."

Aidan ona sertçe sarıldı ve onu ayağa kaldırdı. "Hadi Kristen. Hadi gidelim."

*Çarşamba, 25 Şubat,
14:15*

Aidan onu hastaneye götürdü, en yakındaki hemşireye Vincent'ı nerede bulabileceğini sorarken sessizce arkasında durdu. Onu takip ederek Asansöre bindi, cerrahi katın düğmesine bastı, hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

Asansörden çıkıp Owen'ın bekleme odasında tek başına oturduğunu gördüğünde, Aidan bir kenarda durmuş onu izliyordu.

Odayı geçip Owen'ın yanına gitti ve onun yanındaki sandalyeye oturdu. Yaşlı görünüyordu. Yaşlı, yorgun ve aniden zayıflamıştı. Suçluluk duygusu öfke ve korkuyla karışmıştı ve konuşabileceğinden emin değildi. "Yaralandın mı?" fısıldadı ve Owen başını salladı.

"Vincent..." Owen boğazının çılgınca çalıştığını düşünerek bu düşüncenin geçip gitmesine izin verdi. Başka tarafa baktı. "Asla kimseyi incitmezdi, asla. Tanıdığım en nazik adamdı."

Kristen onun kolunu tuttu. "Ne oldu? Owen, konuş benimle." Owen yerinden kıpırdamadı ve Kristen kolunu daha sert çekti. "Kahretsin, Owen, bana hâlâ hayatta olup olmadığını söyle."

Owen döndü ve gözlerinde yaşlar vardı. "Rahibi şu anda onunla birlikte." Sanki göğsüne bir yumruk inmiş gibiydi. "Oh, Tanrım."

Aralarında bir sessizlik oldu, sonra Kristen çantasının içinde Pachelbel'in Kanon'unun kısık sesini duydu. Cep telefonunu çıkardı ama arayan numarayı .

"Hey, bayan." *Cosmo* okuyan bir kadın ona ters ters baktı. "Onu burada kullanmamanız gerekiyor. Tabelayı okuyamıyor musunuz?"

Korkudan donakalmış olan Kristen telefonu kulağına götürdü. "Mayhew." "Henüz bir cevabın var mı?" Bir erkekti, tek söyleyebildiği buydu.

Kristen titredi ama kendini sabit tuttu. "Kim bu?"

"Evet ya da hayır diye cevap verin, Bayan Mayhew," dedi ses alaycı bir şekilde. "Bir cevabınız var mı?"

Owen *Cosmo*'daki kadına sessiz olmasını işaret ediyordu. "Hayır," dedi Kristen. "İstemiyorum."

"Pekala," dedi ses, "et. Bir dahaki sefere yaşlı erkekler ve kadınlar için gitmeyeceğiz. Gençleri seçeceğiz." Ve telefonu kapattı.

Genç. "Rachel." Dehşete kapılan Kristin saatine baktı. Rachel'in okulu on beş dakika sonra bitiyordu. Yalnız olacaktı. *Çünkü Aidan buraya benimle gelmişti.* Bakışları Aidan'ın en son durduğu duvara kaydı ama Aidan yoktu. Çılgınca aradı, ta ki onu hemşire odasının yanındaki telefonun başında görene kadar. Ona doğru koştu. "Rachel nerede?"

Aidan sakince telefonu kapattı. "Sean onu aldı. O iyi, Kristen."

Kristen dizlerinin tutmadığını hissetti ve Aidan onun omuzlarını tuttu. "Emin misin?" Sesi titriyordu ama umurunda değildi. "Bir dahaki sefere

gençlik için giderlerdi. Rachel'ı düşündüm ve ben - " Boğazı kapandı ve gözleri doldu ve Aidan onu kendine doğru çekip sırtını sıvazlarken o ürperdi ve sel gibi gelen gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"ağlayabilirsin," diye mırıldandı. "Benim iki kız kardeşim var, biliyorsun."

Kristen onun kazağını yakaladı ve . "Üç kardeş olduklarını sanıyordum," dedi dişlerinin arasından ve göğsünün sessiz bir kahkaha ile hareket ettiğini hissetti.

"Her şey senin bakış açında, tatlım. Şimdi, benim durduğum yerden, kötü bir hafta geçirdin. Ağlamak istiyorsan, buna hakkın var."

Dişlerini sıktı. "Ağlamayacağım."

"O zaman buna ihtiyacın olmayacak." Adam kızın eline bir mendil tutuşturdu ve kız mümkün olduğunca gizlice gözlerini kuruladı.

Geri çekildi ve derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Sean'ı ne zaman aradın? Bunca zamandır yanımdaydın."

"Sen hemşireyle konuşurken alt katı aradım." "Ama bir şey söylediğinizi duymadım."

Aidan telefonunu uzattı. "Ona anında mesaj attım. Abe'e de mesaj attım ama o servis alanı dışında. Az önce hemşirelerin telefonundan Spinnelli'neler olduğunu bildiriyordum. Bu tehditler üzerinde çalışan bir ekibi var, Kristen. Babana ve arkadaşına zarar verenleri yakalayacaklar."

"Bu Conti," dedi acımasızca. "Bunu biliyorum."

"Ben de öyle. Ama Abe haklı. Kesin kanıtlar elde edene kadar, bunu bilmenin hiçbir anlamı yok."

Kristen omzunun üzerinden tek başına oturan Owen'a baktı. "Ona geri dönmem gerekiyor."

"Seni burada bekleyeceğim. kadar kalabiliriz."

Bir gülümseme buldu ve geçici olarak onun koluna dokundu. "Teşekkür ederim. Ciddiyim." Aidan'ın yanakları karardı. "Sorun değil. Arkadaşının yanına git."

"Kız iyi mi?" Owen ona tekrar katıldığında sordu. "Evet."

Rahatlamış bir halde sandalyesinde geriye yaslandı.

"Güzel. Küçük, hoş bir kıza benziyordu."

"Owen, özür dilerim. Seni ve Vincent'ı uyarmalıyım. Bunun için kendimi sorumlu hissediyorum."

Dudakları gerildi. "Sen de mi tehdit edildin?"

"Pazar gecesi bir adam evime zorla girdi." Owen soldu ve onun elini tuttu. "yok," dedi. "Ben iyiyim. Abe onu kaçırdı. Ama adam

Eğer kanunsuzu teslim etmezsem, değer herkesin öleceğini söyledi. Seni uyarmalıydım. Özür dilerim."

"Öldürülebilirdin," dedi ince bir sesle. "Yüce Tanrım. Başka kime zarar verdiler?"

"Annemi tehdit ettiler."

Owen'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Annenle babanın öldüğünü sanıyordum." "Annem Alzheimer hastası. O... o artık beni tanımıyor. I Elimden geldiğince sık ziyaret ediyorum ama babam onu buraya taşımama izin vermiyor. Ona zarar ver. Sadece tehdit ettiler."

"kim var, Kristen? Başka kime zarar verdiler?"

"Abe'in babası. Onu da dövdüler, tıpkı Vincent gibi." Dudakları titredi ve onları sertçe büzdü. "Yine de iyiydi. Zavallı Vincent."

Owen onun çenesini avucunun içine aldı. "Buna sen sebep olmadın Kristen." Kristen hiçbir şey söylemedi ve Owen gözlerini devirdi. "Hastanenin etrafında dolanmana gerek yok. Vincent ameliyattan çıktığında seni arayacağım. Genç adamın yanına dön. O seni bekliyor."

Kristen duvara yaslanmış sessizce izleyen Aidan'a baktı. "O Abe değil. Bu onun kardeşi, Aidan. Abe ondan bugün bana göz kulak olmasını istedi."

Owen başıyla onaylamadan önce Aidan'a uzun uzun baktı. "Aile seni kabul etti o zaman. Güzel. Vincent ve ben senin için sık sık endişelenirdik, bir ailen yok, hep bizim gibi iki yaşlı adamla takılıyorsun."

Kristen Owen'ın ellerini sıktı. "Benim için endişelenme. Kimsenin gözünün önünden bir dakika bile ayrılmayacağım." Yüzünü biraz buruşturdu. "Hiç yalnız kalmamak sinirlerimi bozmaya başladı. Ama fazla uzun sürmez. Bak, Aidan'ın işe gitmesi gerektiğini biliyorum, bu yüzden onu Beni hemen eve götür. Seni eve bırakacak birini bulmasını isteyeceğim."

Owen babacan bir tavırla gülümsedi. "Buna gerek yok. Eve kendim giderim."

Kristen iç çekti. "Lütfen bunu bir düşün, Owen. Sen de en az Vincent kadar tehlikede olabilirsin." Hep birlikte ameliyathanenin kapısına baktılar ama kapı kapalıydı. "Ameliyattan çıkar çıkmaz beni arayacak mısın?"

"Sana söz veriyorum."

*Çarşamba, 25 Şubat,
15:55.*

Abe arabanın arkasına çömeldi. "Kimsenin evi gibi görünmüyor." Eski Worth arazisini ve üzerinde küçük bir kulübe bulmuşlardı. Çatıdan bir soba borusu geçiyordu ama duman yoktu. Yirmi dakikadır etrafı izliyorlardı ve en ufak bir hareket bile görmemişlerdi.

"Hadi girelim," dedi Mia eşit bir şekilde ve Abe bunun birlikte ilk 'içeri girişleri' olduğunu fark etti.

"Önce ben gideceğim," dedi. "Sen benim arkamı al."

"Hedef olmam için daha az sebebim var," diye itiraz etti Mia. "Ray'leyken hep ilk ben giderdim."

Abe ona baktı, hafifçe tedirgin olmuştu. "Ben Ray değilim."

Jack ikinci bir kruvazörün arkasındaki pozisyonundan sinirli bir şekilde, "Yazı tura atın millet," dedi. "Bu mütevazı evde elektrik olmadığından emin olduğumdan, burayı aramak için biraz gün ışığına sahip olmak isterdim."

"O haklı," dedi Abe. "Arkamı kolla. Lütfen." Abe, arazinin herhangi bir yerinde bir keskin nişancının saklanıyor olabileceğinin bilincinde, silahını çekmiş bir halde aracın arkasından çıktı. Tam taktik teçhizatını giymişti, ama ilk yaklaşımda her türlü güvenlik açığı vardı, burası bir tetikçiye siper sağlayacak sık ağaçlarıyla diğerlerinden daha fazla. Ön verandaya doğru ilerledi, ağırlığını ilk basamağa vermeden önce döşeme tahtalarını dikkatle test etti.

Mia arkasından, "Arkamı kolla," diye mırıldandı ama adamın dediğini yaptı.

Kadın çevik bir hareketle onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve her ikisi de ahşap kapının iki yanında yerlerini aldılar.

"Polis!" Abe yüksek sesle söyledi. "Kapıyı açın."

Ölüm sessizliği. Kapı kolunu denedi ve kolayca döndü.

"Kilit açık," diye mırıldandı Mia onu takip ederek. "Uzun zamandır buraya kimse gelmemiş."

"Haklısın." Kapıya doğru ilerledi ve Jack ile diğerlerine gelmelerini işaret etti. "!" diye bağırdı, sonra geri dönüp etrafı inceledi.

kulübenin tek odalı iç kısmı. "Burada yaşamıyor, bu kesin." "Polaroidlerdeki gibi çimento zemin de yok, o yüzden öldürme işini başka bir yerde." Mia kuru bir lavabonun üzerindeki dolabı açtı. "Akan su yok ama burada birkaç kutu fasulye ve bir kalıp sabun var." Bir kalıp sabun çıkardı ve ışığa tuttu. "Büyükanneimin böyle bir sabunu vardı. Antika."

"Antika nedir?" Jack kapı aralığından sordu.

"Her şeyi." Mia sinirli bir iç çekti. "Bir şey bulduğumuzdan o kadar emindim ki."

"Sabır onun erdemlerinden biri değil, değil mi?" Abe Jack'e sordu.

Jack sırtıttı. "Bunu bu kadar uzun mu sürdü? Çok iyi bir dedektifsin."

Abe sırtarak kulübenin iç çevresini dolaştı. "Geçenlerde biri buradaymış," dedi ve bir gazeteyi havaya kaldırdı. "Geçen yılın 28 Aralık tarihli."

"Ve buraya bakın." Mia , sonra doğruldu, eldivenli elinde bir mermi tutuyordu. "Bir ıslık kadar temiz. İç içe geçmiş iki W harfi, tıpkı diğerleri gibi. Worth'un W'si."

"O zaman burada uzun süre kalmış olamaz." Jack ayak parmağıyla bir sandalyeyi itti. "Örümcek ağlarının örümcek ağları var."

"Burayı tatil köyü olarak kullanmadı." Abe arka kapıyı açtı ve ötesindeki araziye baktı. "Haklıydın Mia. Kendine düzenli bir atış alanı yapmış." Karda yola koyuldu, hâlâ sağa sola bakıyor, herhangi bir hareket olup olmadığına dikkat ediyordu. Derme çatma hareketli hedefe ulaştı.

İki ağaç arasına gerilmiş telin üzerine kapı büyüklüğünde bir kontrplak parçası asılmıştı ve üzeri bildik kâğıttan bir adam kesitiyle kaplıydı. Delikler alnında ve kalbinin üzerinde kümelenmişti. Tek bir kurşun bile görülmüyordu. "Hedefi hareket ettirmek için pille çalışan bir şarjör var, su geçirmez. Dört hız."

Mia hedefin etrafında yürüdü. "Mermi ya da ayak izi görünmüyor. En son bir hafta önce kar yağmıştı, yani o zamandan beri buraya gelmemiş."

"Mia! Abe!" Jack arka kapının girişinde durmuş el sallıyordu. "Gel ve gör." Elinde iki resim çerçevesi tutuyordu. "Bunları karyolanın yanındaki kutuda bulduk."

Bir tanesi bir aile portresiydi - bir baba, bir anne ve iki oğul. "Kıyafetlere bakılırsa 1930'ların başı gibi görünüyor," dedi Mia. "Worth'lar olabilir."

Jack, "Fotoğrafları laboratuvardaki çerçevelerden çıkaracağız," dedi. "Belki arkasında bir şeyler yazıyordur. Şu bakın. En büyük oğul, on yıl kadar sonra, üniformalı ve kolunda bir kız var."

"O donanmadan," dedi Abe. "Genny O'Reilly ve Hank Worth savaşa gitmeden hemen önce mi?"

". Küçük oğlunu da merak ediyorum. Bay James ondan bahsetmedi." Mia etrafına bakındı. "Başka bir şey buldunuz mu?"

Spot ışıklı CSU görevlisi başını salladı ve ışığı kapattı. "Hayır. Sabun ve kutular bende. Onları laboratuarda basarız. Birkaç spot ışığı kurup duvarlara mobilyalara daha fazla baskı almayı deneyebiliriz, ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

Mia düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bu tamamen bir kayıp değil. Eğer bu Genny'yse tabii."

Jack resim çerçevelerini paketledi. "Hadi yüzüklerimizi çapraz yapalım çünkü başka bir şeyimiz yok."

"Dedektif Reagan?" Ön kapıda bir üniformalı belirdi. "Telsizden size bir çağrı var. Spinnelli. Burada işiniz bittiğinde onu aramanız gerektiğini söylüyor. Bu çok önemli."

Kristen. Abe'in kalbi göğsüne düştü ve kendini nefes almaya zorladı. "Önemli mi dedi, acil mi?"

"Önemli' dedi."

Kristen'in iyi olduğunu düşündü. Eğer başı dertte olsaydı, Spinnelli "acil" derdi. Abe Mia'ya baktı. "Burada işimiz bitti mi?"

Başını salladı. "Evet. Spinnelli'yi arayalım. Spinnelli'yi arayalım."

*Çarşamba, 25 Şubat,
18:15.*

Geç kalmış ve yargıcın otele girişini kaçırmıştı. Pencerelerden oluşan duvara baktı. Ama bunun bir önemi yoktu. Skinner'ın notlarına göre Hillman gece hiç kalmamıştı.

Bekleme süresini verimli bir şekilde kullanmış, Leah'nın adaletini garanti altına alması gereken duruşma tutanaklarını zihninde tekrar tekrar gözden geçirmişti. Fakat

adalet yoktu. Jüri görevini yapmış ve suçlu kararı vermişti. Ancak Hillman, nadiren görülen bir hareketle, teknik bir hatayı gerekçe göstererek kararı reddetti. Leah'ya tecavüz eden canavar mahkemenen özgür bir adam olarak çıktı.

O zamanlar Leah'yı tanımıyordu. Onunla duruşmadan sonra, eskiden olduğu kadının sadece bir gölgesi olduğu zaman tanışmıştı. Tutanakları okumuş, her sayfayı çevirirken çaresizliğin pençeleyen öfkesini hissetmişti.

Artık çaresiz değildi. Şimdi çaresiz olan Hillman olacaktı.

Hillman adımlarında belirgin bir sıçrayışla dışarı çıkana kadar sabırla bekledi. Hillman eski bir Dodge'un yanında durdu. Acınası bir girişim Kimseyi kandıramadı. *Özellikle de beni.* Minibüsü çalıştırdı ve Hillman'ın park ettiği yerin yanına çekti. Baş ağrıyordu ama acıyı bir kenara itip avına odaklandı.

Minibüsten indiği anda Hillman'ın gözlerindeki alarmı gördü, tabancası açıktaydı, susturucusu otoparkın ışıklarında parlıyordu. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut," dedi sakın bir sesle. Hillman elini ceplerine attı ve silahı gereğinden fazla bir güçle yargıcın karnına dayadı ama yine de hem yargıca hem de o gün yaşananlara kızgındı. "Onları görebileceğim bir yerde dedim. Eğer şu anda tetiği çekersem, ölürsün. Tam burada, bu otoparkta, karınızın ilişkinizden şüphelenmesini engellemek bu kadar önemli olmasaydı kullanırken ölü bulunmayacağınız bir arabanın yanında."

Hillman'ın gözleri büyüdü. "Eğer istediğiniz paraysa - "

"Ben soyguncu değilim, Yargıç Hillman." Yan kapıyı kaydırarak açtı ve Hillman'ın solgun gözlerinin olabilecekleri fark etmesini izledi

gel. "Ceketini çıkar." Yargıç öylece dururken silahı Hillman'ın karnının derinliklerine doğru itti. "Şimdi, lütfen."

Hillman titreyen elleriyle pahalı yün ceketinin düğmelerini çekiştirirdi. "Bu yanına kalmayacak," dedi düzensiz bir sesle.

Bu onu gülümsetti. "Skinner'la kaçtım. Tabii ki bu bir Carson'ın yerine korumasının ölmesi utanç verici ama omlet yapmak için birkaç yumurta kırmak . Bu yüzden büyük ihtimalle kurtaracağım. Kurtulamasam bile sen yine de öleceksin."

Hillman'ın beti benzi daha da attı. "Aman Tanrım."

"Umarım Yaratıcınızla tanışmaya hazırsınızdır, Yargıç Hillman, çünkü onunla tanışacaksınız. Atlayın ve oturun."

Hillman telaşla etrafına bakındı ama tabii ki etrafta kimse yoktu. Her hafta Hillman'ın tasarladığı gibiydi. Kimsenin onu metresiyle buluşurken görmeyeceği ıssız bir park yeri. Hillman sesi çatlayarak, "Çılgılık atacağım," diye söz verdi.

"Kimse seni duymayacak ve aynı şekilde öleceksin. Bayan Quincy ile tanışırken anonimlik konusunda bu kadar endişeli olman çok kötü." Zalimce gülümsedi. "Oldukça ironik, sence de öyle değil mi?" Silahı daha sert itti.

"Eğer ben
tetiğe basarsan ölürsün." "Eğer
seninle gelirsem, ölürüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama sen bir korkaksın ve sonuna kadar birinin gelip seni kurtarmasını umacaksın. Üç deyince, Yargıç Hillman. Bir, iki - "

Yargıç, yapacağını bildiği gibi kendini minibüsün içine çekti. Pratik bir verimlilikle Hillman'ı minibüsün zeminine hapsedecek kelepçeleri takmak için uzandı. İkinci bir bilek kelepçesi taktı, sonra Hillman'ın ayaklarına doğru ilerledi. Hillman tekme atarak vücuduna beklenmedik bir acı gönderdi.

"Bunu ödeyeceksin Hillman," diye yemin etti. "Tıpkı diğer her şeyin ödeyeceğin gibi."

Hillman'ın alnı parladı. "Ama ben ne yaptım?"

Hillman'ın ağzını kapatmak için bir parça koli bandı kesti. "Leah Broderick."

Hillman'ın gözleri hiçbir şey hatırlamadı ve bu onu daha da soğuk bir şekilde öfkeli yaptı. "Onu hatırlamıyorsunuz ama hatırlayacaksınız. Bu iş bitmeden hepiniz hatırlayacaksınız." Bandı Hillman'ın ağzına bastırdı ve kalem inceliğindeki bıyığını kapatmaya dikkat etti. Bandı daha sonra çektiğinde canı yanacaktı. O kadar küçük bir şeydi ki, bazıları buna önemsiz diyebilirdi.

Ama öyle bir gündü işte.

*Çarşamba, 25 Şubat,
18:30'da.*

Abe cipinden iner inmez çarpma sesini duydu. Aidan'ın Camaro'su Kristen'in garaj yolunu doldururken caddeye park etti. Abe, kaldırımın kenarında duran kruvazörün yanında durdu ve McIntyre camı indirdi.

"Yeni bir şey var mı?" Abe sordu ve McIntyre omuz silkti.

"Kimse kutularla yaklaşmadı. İki kapı ötede oturan adam onu ziyaret etti ama içeri girmesine izin vermedi. Kardeşin onu birkaç saat önce hastaneden eve getirdi. Çarpma başladığında onu kontrol ettim ama kardeşin iyi olduğunu, sadece egzersiz yaptığını söyledi. biraz stres. Sanırım buna hakkı var."

Abe kabul etti. Spinnelli ona arkadaşlarından, lokantayı işleten adamlardan bahsetmişti. Onun neler yaşadığını ancak hayal edebilirdi. "Teşekkürler." Abe garaj yolunda koşarak ilerledi, araba garajına geldiğinde yavaşladı. Kiralık arabanın arkasında parçalanmış bir dolap yığını ve yan dönmüş eski fırını duruyordu. Dikkatli bir şekilde mutfak kapısını açtı ve Aidan'ın mutfığa girdiğini gördü.

aynı derecede eski buzdolabının üzerinde. Aidan ağır ağır nefes alırken gözüne ilişti. "Lanet olası şeyin tekerlekleri yok," diye homurdandı Aidan.

"Kahrolası bir ağırlığı var ton. Kapıyı kapat. Bizi zatürre edeceksin."

Abe itaat etti, sonra sesler kesilince gözlerini kırıştırdı. Mutfığı ve içindeki her şeyi beyaz bir toz tabakası kaplamıştı, Aidan ve uzak duvarda elinde bir çekiçle duran Kristen da dahil. Duvardaki büyük delikten eski salonun bir kısmını görebiliyordu.

Kristen arkasını döndü, tutturulmuş saçları artık kızıl değil, beyazdı. Efor sarf etmekten kıpkırmızı olmuş yüzünde ter damlaları vardı ve ince bir atletin altında göğüsleri inip kalkıyordu. Çok ince bir atletin altında. Ve bir spor sutyeni. Ve çok dar motorcu şortu. İki kalp atışı içinde çok ince onu gördüğüne ne kadar sevindiğini ortaya çıkardı. Çaba sarf ederek gözlerini açıkça görünen meme uçlarından tekrar yüzüne çevirdi. Kadının gözleri berrak, yeşil ve sıcaktı. Çekicini yavaşça indirdi ve yanında gevşek bir şekilde tuttu.

Aidan boğazını temizledi. "Ben şimdi işe gidiyorum. Hoşça kalın."

Abe mutfak kapısından çıkarken Aidan'a baktı ve Aidan'ın gözlerini Kristen'in incecik atletinden dikkatle kaçırdığını fark etti. "Görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Sonuncusu, Abe'in kahkaha attığından emin olduğu bir öksürükle söylenmişti. Kapı Aidan'ın arkasından kapandı ve Kristen'la mutfağın enkazında baş başa kaldılar.

Abe ne söyleyeceğinden emin değildi. Ağzını açtı, , sonra vazgeçti ve gözlerinin tekrar kadının göğüslerine kaymasına izin verdi.

"Ne buldun?" sordu boğuk bir sesle.

Gözlerini tekrar kızın yüzüne dikti. "Hedef menzilini bulduk ama orada değildi." Kadın bunu sessizce dinledi, kılını kıpırdatmadı. Garip bir şekilde dağınıklığı işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Dudaklarının titremesini izledi, sonra onları sıkıca kontrol etti, sertçe büzdü. Cevap vermeden duvara döndü, çekicini kaldırdı ve vurmaya yeniden başladı. Bir dakika boyunca onu izledi, sonra paltosunu ve takım elbise ceketini silkti. Onları yere bıraktı.

Çünkü onları nereye koyarsa koysun beyaz alçı tozuyla kaplanacaklardı. Önce kravatını, sonra gömleğini çıkardı. Masanın üzerinde bir levye duruyordu, onu aldı ve alçıpanı kadının çoktan açtığı delikten çekmeye başladı.

On dakika boyunca hiç konuşmadan birlikte çalıştılar.

Kadın vurdu ve adam temizledi. Sonra durdu ve bir kez daha sessizlik oldu.

"Vincent yoğun bakımda," diye fısıldadı ve çekiç elinden kayarak yere düştü. "Conti'nin adamları onu dövmüş."

Abe levyeyi arkasındaki masanın üzerine koydu ve ona doğru uzandı. Kadın kendi isteğiyle geldi, yumruklarını göğsünde sıktı. Kollarını ona doladı ve yanağını başının üstüne koydu. "Biliyorum tatlım. Çok özür dilerim."

Yumruğunu ona bir kez vurdu. Ölçülü bir darbe. "Ameliyat masasında felç geçirdi. Aidan beni eve yeni getirmişti ve Owen beni aradı. Doktorlar muhtemelen söylüyor. olsun, Abe. Conti benim yüzümden ona zarar verdi." Omuzları çöktü ama ağlamadı. "Vincent iyi bir adam. Naziktir. Kimseyi incitmez."

Onu nazikçe salladı ve yumrukları göğsüne doğru açılıp kapandı. "Bu senin hatan değil Kristen. Bunu sen de biliyorsun."

Tekrar vurdu, bu sefer daha sert. "Sonra içeri girdim ve Aidan kapıyı kapattı..." Gözyaşları akmaya başlamıştı ve ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden sadece ona sarıldı. "Biri ön kapıyı çaldı ve ben korktum. Kendi lanet kapımı açmaya korktum." Bir hıçkırık yuttu, korkunç bir boğulma sesi. "Ama sadece mahalle derneğini yöneten adamdı. Bir dilekçe imzaladılar. Hepsi birden. Mahalle için kötü olduğumu söylüyorlar. Taşınmamı istiyorlar. Beni kendi evimden atmak istiyorlar."

Omuzları tekrar çöktü ve Abe komşuları hepsini boğazlamak istedi. "Seni yerinden kımıldatamazlar tatlım," diye yatıştırdı. "Bunu sonra hallederiz."

"Ben de dilekçeyi yırtıp yüzüne fırlattım," dedi, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Sonra ona cehenneme gitmesini ve derneğini de yanında götürmesini söyledim."

Alçı kaplı saçlarına gülümsedi. "Aferin sana," diye mırıldandı.

Geri çekildi, yüzü ıslaktı ama gözleri berraktı. "Sonra kıyafetlerimi değiştirdim. Kendi lanet evimde ne giymek istersem giyerim. Bir çekiç aldım ve duvara o deliği açtım." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Sonra kediler kaçıp saklandı."

Başparmağıyla kızın yüzünü sildi. "Acıktıklarında ortaya çıkarlar."

"Biliyorum. Kardeşin bana ne yapmasını istediğimi sordu, ben de ona dolaplardan kurtulmasını söyledim. Ve aletlerden. Eski ve çirkinler."

". " Saçındaki tokalara dokundu ve onları teker teker çekerek buklelerini serbest bıraktı. "Ama sen çok güzelsin."

Kadının tedirginliği adamın gözleri önünde dağılıyor gibiydi. "Gerçekten öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Kadın sertçe yutkundu ve adamın kalbi tekledi. "Beni güzel hissettiriyorsun." Sanki birilerinin duymasından korkuyormuş gibi boğuk bir fısıltıydı. "Ve..."

Dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. "Peki ya arzulanan?" Gözleri ısındı. "Daha önce hiç kimse."

"Onların kaybı, benim kazancım," diye mırıldandı, onu kendine doğru çekti ve dün gece onu yatağa yalnız gönderdiğinden beri düşündüğü gibi ağzını ele geçirdi. Kızın elleri adamın göğsünde düzleşti,

Parmakları saçlarında geziniyor, sonra ileri geri hareket ediyor, ona öğrettiği gibi onu memnun ediyordu. Elleri sırtından aşağıya doğru hareket etti, onu arkadan yakalamak ve içine çekmek için kaşınıyordu. Ona doğru itmek için. Onun kendisine karşı kıvrandığını hissetmek için. Ama zihni son anda kontrolü yeniden ele geçirdi ve elleri kadının kalçalarına demir atmak üzere yön değiştirdi. Dudaklarına karşı inledi ve geri çekildi. "Seni itmek istemiyorum."

Kadın da en az onun kadar zor nefes . "Sen değilsin." Ayak parmaklarının üzerinde durarak kollarını adamın boynuna doladı ve göğüslerini adama bastırdı.

"Dün gece odama geldin," diye ağzına üflledi, sonra onu usulca öptü. "Neden?"

Ağzı toz gibi kurudu. "Seni kontrol ediyordum."

Başını salladı, her hareketinde adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla sıyrıyordu. "Tekrar dene."

Gözlerini kapattı ve parmakları gerildi, yuvarlak arka ucuna yarım dokunuşlar yaptı. Dar motorcu şortu her kıvrımı ortaya çıkarıyordu.

"Kalmamı isteyeceğini umuyordum."

"Ne amaçla?" Neredeyse bir mırıltı gibiydi ve bir ürperti onu tepeden tırnağa sarstı. Bir kez daha dizginleri eline almıştı ve bir kez daha onun avantajından bir santim bile çılmadan lanetlenenecekti. Eğer bu bir şakaysa, buna katlanacaktı. Bu onu öldürebilirdi ama katlanacaktı. Kızın onu istediğini anlayabiliyordu. Meme uçları göğsüne sertçe çarpıyordu ama o hazır olana kadar

ona sormuş, o da kendini kontrol etmiş.

Bu onu öldürse bile. Öldürebilir de.

Dudaklarını ısırıldı. "Senden kalmanı isteseydim ne yapardın?"

Tekrar yutkundu. "Kristen, sanmıyorum..."

"Bütün gece rüyamda seni gördüm," diye

mırıldandı.

Gözlerini açtı ve kendini bir kez boğulurken buldu. "Ne rüya gördün?"

"Rüyamda ellerini üzerime koyduğunu ve beni ağlattığını gördüm."

Elleri kalçalarını kapladı ve nazikçe yoğurdu. "Böyle mi?" "Aynen .

Sonra benimle seviştin." Sonra tereddüt etti,

uzaklara bakarak.

Bir eliyle çenesini yakaladı, diğer eliyle de poposunu sıkıca . "Bana bak. Lütfen." Kız kirpiklerini kaldırına kadar bekledi, gözlerinde utangaç bir belirsizlik vardı. "Seninle seviştiğimi hayal ettin. Ya sonra?"

Birkaç hızlı nefes aldı. "Ve ben seni memnun ettim."

Sanki fiziksel bir darbe almış gibi hissetti. "Kristen... Bu beni memnun edip etmemenle ilgili değil. Şimdiye kadar anlamadın mı? Bu bizim nasıl memnun edelim." Onu öptü, ağızların ve kalplerin zengin bir birleşimiydi bu. "Hoşuna gitti mi?"

Çok hafifçe başını salladı. "Evet."

Çenesini bıraktı ve göğsünü örttü, keskin bir şekilde nefes aldığını duydu, meme ucunun avucuna karşı sertleştiğini hissetti. "Ve bu hoşuna gitti mi?"

Dudaklarını yaladı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Evet."

Parmak eklemlerini kadının kalçalarının birleştiği yere değdirdi ve onun titrediğini hissetti. "Ve geçen gece, bundan hoşlandın mı?"

" biliyorsun."

Kadının ellerinden birini boynundan çekti ve avucunu öptü. "O zaman ben Aynı şeylerden hoşlanacağıma söz veriyorum." Parmak uçları ereksiyonunun uzunluğunu takip edene kadar elini aşağı indirdi ve adam gerildi. "Gördün mü? Ben de hoşlanıyorum."

Kararsızlık gözlerini bulandırdı ve bir kez daha geçmişte onu inciten her kimse ona lanet okudu. Onun muhteşem ruhuna kim zarar verdiyse. "Ama yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı ve kızın ağzı kararlı bir çizgiye oturdu. Sanki eldiveni aşağı atmış gibiydi.

"Kristen, sana meydan okumuyorum. Hemen durabiliriz -"

Adamın başını aşağı çekerek öyle sert bir öpücük kondurdu ki, adam yıldızları gördü. "Yapma," fısıldadı şiddetle. "Bana cam kırığı gibi davranma. Dün gece odama geldiğinde benden ne istiyordun? Bana karşı dürüst ol."

Sanki yalan söyleyebilirmiş gibi. "Senin içinde olmak istedim. Etrafımda dolaştığını hissetmek istedim. Ağladığını ve daha fazlası için yalvardığını duymak istedim. Tüm bunları nefes almak istediğimden daha çok istedim. Bu senin için yeterince dürüst mü?"

Gözleri yaşlarla doldu ve meydan okurcasına onları . "Evet. Şimdi bana şunu söyle. Eğer her şey normal olsaydı... Eğer *ben* normal olsaydım - "

Bu kez onun sözlerini sert bir öpücükle kesti. "*Dur*. Senin hiçbir sorunun yok."

Gözleri parladı, inanılmaz, yoğun bir şekilde yeşil. "O zaman göster bana. Nasıl olması gerektiğini göster. Çünkü hep bilmek istemişimdir."

Bir an için birbirlerine bakakaldılar ve Abe, Kristen tarafından yeni bir eldiven atıldığını fark etti. O romantik olmak istiyordu. Kur yapmak. Ve başka bir şey daha fark etti. Ölümüne korkuyordu. Bir ciğer dolusu hava çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Tamam. Nasıl olması gerekiyorsa öyle. Önce daha iyi giyinmeliyim. Takım elbise ve kravat, belki."

Dudakları kıvrıldı ve elleri adamın çıplak göğsünde genişçe açıldı.
"Senden bu halinle hoşlanıyorum. Sonra ne olacak?"

Elleri inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. "O zaman sana harika bir yemek hazırlarım."

Kaşlarını kaldırdı. "Yemek yapabiliyor musun?"

Ona gülümsedi. "Tabii ki. Yapamaz mısın?"

Kaşlarını çattı. "Beni bayıltman gerekiyordu, aşağılaman değil."

"Özür dilerim. Yemekten sonra hafif bir müzik açıp seni kollarıma alırdım." Onu kendine çekti ve elleri omuzlarına doğru kaydı. "Ve seninle dans ederdim."

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Fark etmez." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Dans önemli değil."

"Önemli olan ne?" sordu nefes nefese.

"Seni tutmak. Sana dokunmak. Vücudunu benimkine karşı hissetmek. Biraz daha fazlasını istemeni sağlamak." Onunla birlikte hareket etti, ona kendisini nasıl takip edeceğini gösterdi, tahrik olmuş vücudunun hafifçe ona sürtünmesine izin verdi. Kız onun kollarında titredi ve adam ani şehvet dalgasına karşı dişlerini sıktı.

"İşe yarıyor," dedi kalın bir sesle. "Şimdi ne olacak?" "Sabır,

sabır." Onun tozlu alnına bir öpücük kondurdu. "Henüz

Dansımızı bitirdik." Ama hareketlerini yavaşlattı, ta ki sallanmaktan bir şey yapamaz hale gelene kadar. Kızın şakağına, çenesine, boğazının çukuruna öpücükler kondurdu. Onun iç çektiğini duydu. "Şu anda seni kendime karşı sert hissetmek isterdim," diye mırıldandı. "Sırtın bir duvara dayanana kadar seni geriye doğru dans ettirir ve üzerine bastırırdım." Kaşları kalktı. "Ama sen duvarı yıktın, o yüzden bunu yapamam."

Kız ona gülümsedi, adamın sıcak kanını kaynatan bir siren gülümsemesiydi bu. "Doğaçlama yap."

Daha fazla bekleyemedi. Ağzına istediği her şeyi veren bir öpücük kondurdu ve o da aynı hararetle karşılık verdi. Kolları boynuna dolandı ve tüm vücuduyla ona doğru bastırdı ve ellerini onun yuvarlak kıkıyla doldurdu ve onu içine çekti, hayal ettiği şekilde itti. Ve kız kamburlaştı, adam inleyip dizlerinin üzerine çökene kadar teması tatlandırdı, onu da kendisiyle birlikte getirdi. Akıcı bir hareketle onu yere bastırdı ve başını ellerinin arasına aldı.

Başını kaldırdı, vücudundaki her sinir serbest kalmak için çığlık atıyordu. "İşte istediğim buydu." Kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve kalçalarını iterek gözlerinin parlamasını izledi. "Seni ilk gördüğümde de bunu istemiştin."

"Şimdi istediğim şey bu," dedi. "Bana gerisini göster, Abe. Lütfen."

Dizlerinin doğrulup çıkardı ve sütyenini de aldı. Kollarını sükûnet içinde kaldırdı ve sonra beline kadar çıplak, onun bakışlarına açık kaldı. "Çok güzelsin Kristen. Ama öyle olacağını biliyordum." Dirseklerine kadar eğildi ve Kristen orada yatarken onun her hareketini izledi. "Seni bu şekilde, ateşli ve rahatsız bir halde yakaladığımda, seni biraz kızdırırdım. Biraz daha fazlasını istemeni sağlardım." Başını eğdi ve nazikçe meme ucunu yaladı ve onun altında sarsıldığını hissetti. Hareketi tekrarladı ve kadın ona daha fazlasını sunarak eğildi. Ama okşamaları hafif tuttu, sadece teninde fısıldadı. Ta ki kadın inleyene kadar.

"Lütfen."

Gerçekten ölecekti. "Lütfen, ne?"

Tekrar kamburlaştı. "Kahretsin, Abe, biliyorsun."

Dilini göğsünün dolgunluğunun altında gezdirdi. Eforunun tuzunu tattı. İşlerini bitirmeden önce kendini çok daha fazla zorlayacağını düşündü. "Belki de istemiyordum," diye mırıldandı. "Sana ne yapacağımı gösteriyordum ve işte sen kuralları yeniden yazıyorsun."

Kahkahası boşuk ve bıkkındı. "Abe."

Merhamet etmeye karar verdi ve ona kadar utangaç olduğu şeyi verdi, göğsünü ağzına aldı ve emdi, meme ucunu dilledi ve biraz daha emdi. Kadın inledi ve parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirerek onu daha yakına çekti ve adam kendini kaybetti. Önce bir göğsünü, sonra diğerini, kadın onun altında kıvrana kadar yalayıp yuttu.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Başını kaldırdı, paniklemişti. "Lütfen durmamı istediğini söyleme."

Başını yerden kaldırdı ve adamın gözleriyle buluştu. "Eğer durursan, canını yakarım."

Nefesi rahatlayarak titredi. Kız durmasını isteseydi ne yapacağından emin değildi. Elbette dururdu ama... Her bir ıslak göğsünü öptü, sonra karnından aşağı inmeye devam etti, hızını yavaşlatarak göbeğine kadar öpücükler kondurdu.

Kalçalarını ona doğru kaldırdı. "Abe, bu işte yeni olabilirim ama sanırım kıyafetlerimizin geri kalanını çıkaracağımız yer burası."

Vücudunda aşağı doğru kayıyordu ve şimdi durdu, omuzları kalçalarının arasındaydı. "O zaman etrafında benim gibi bir efendin olduğu için mutlu olmalısın," dedi hafifçe. "Çok sabırsızsın." Ağzını kızın bacaklarının arasına bastırdı ve kız haykırdı. "Tanrım, şimdiden çok ıslanmışsın," diye mırıldandı ve ona baktı. Kadın dirseklerinin üzerine kalkmış ve şimdi ona bakıyordu, gözleri ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. "Dün gece istediğim şey buydu," dedi kısık sesle. "Anlıyor musun?" Kadın sözsüzce başını salladı ve adamın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. "Yapabilir miyim?" Ve yine başını salladı. Daha fazla bekleyemeyen adam aceleyle şortunu çekti, sonra tekrar aşağı indi ve ağzını onun sıcak, ıslak ateşine gömdü. Kadın bir başka boğuk iniltiyle yere düştü, koluyla gözlerini kapattı ve adam ziyafet çekti. Çok uzun zaman olmuştu ve tadı çok güzeldi.

Ağzından küçük kesik kesik çığlıklar geliyordu ve adam yavaşlayarak onun zevkini ortaya çıkarıyordu. "Bu hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet." Kalçaları kemerli. "Lütfen." Birkaç muhteşem dakika sonra kadın gerilmeye başladı ve elleri ona uzandı. Adam uzanıp kadının ellerinden birini tuttu, diğeri hâlâ kadının altındaydı ve onu kendisine doğru kaldırdı. "Abe." Bu yüksek, iniltili bir çığlıktı ve adam kız çözülüp uzun, alçak bir iniltiyle boşalana kadar baskıyı yoğunlaştırdı. Nefes alış verişi düzleşene kadar onun iç bacaklarını öpmeye devam etti, yumuşak, koparıcı öpücükler.

Kendi bedeni serbest kalmak için zorlanırken, başını kaldırdı ve onun görünüşünü asla ama asla unutamayacağını biliyordu. Parlıyordu, ıslıl ıslıldı. Hayran. Alçı tozuna bulanmış.

Onun gözleriyle karşılaştı. "Peki sonra ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Sertçe yutkundu. "O zaman kemerim ve fermuarım için bana yardım etmeni istiyorum."

Ayağa kalktı ve onu dizlerinin üzerine çekti. "O zaman yaparım." Ve öyle de yaptı, kemerini çekiştirdi, her hareketinde göğüsleri adamın aç gözleri önünde sallanıyordu. Konsantre olurken dilinin ucu göründü, sonunda ellerini kendi elleriyle kapatıp arayışlarını durdurduğunda kemeri gevşetti.

"Bekle." Pantolonundan cüzdanını çıkardı ve bir prezervatif buldu. Kadının gözleri irileşti ve sanki adam kadının zihninde dönen çarkları duyabiliyordu. Her zaman bir tane taşır mıydı? Bunu bütün kadınlara yapar mıydı? Bu noktada onun tüm kuşkularını giderebilirdi. "Kristen, en son altı yıl önce sevişmiştim, daha önce..." Kızın anladığını görebiliyordu. "Geçen Çarşamba gecesi evime döndüğümde prezervatifi cüzdanıma koydum."

"tanıştığında," dedi usulca.

"Tekrar," diye düzeltti, sesi boğuk çıkmıştı. "Şimdi, saygılı bir şekilde pantolonumu bitirmeni rica ediyorum çünkü gerçekten, gerçekten içinde olmak istiyorum." Yanakları pembeleşti ve adamın beline odaklanmak için başını eğdi. Pantolonunun düğmesini biraz zorlanarak ilikledi ama adam hepsini yapmasına izin verdi. Zekice fermuarı indirdi ve derin bir nefes aldı. Kadın itti ve çekiştirdi, pantolonu ve boxer'ı dizlerine kadar kayd ve kadın derin bir nefes daha aldığı anda adam nefesini tuttuğunu fark etti. Geçici olarak Kadın onu okşadı ve adamın tuttuğu nefes gırtlaktan gelen bir inilti olarak dışarı çıktı. "Oh, Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor."

Bu onu cesaretlendirmiş olmalı, çünkü elini onun etrafına kapatıp sıktı ve adam gerçekten öleceğini anladı. "Dur." Adam onun bileğini yakaladı. "Boşaldığımda içinde olmak istiyorum." Pantolonunu tekmeledi ve elleri aceleyle titreyerek prezervatifi çıkardı. Sonra bacaklarının arasına girdi ve onun yeniden eridiğini hissedene kadar ağzını öptü. "Korkma," diye fısıldayarak onu yere doğru itti.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ben değilim."

Ama öyleydi. Öyle olduğunu biliyordu. Korkusunu ancak ona nasıl olacağını göstererek yok edebilirdi. Derinlere bastırır, kız titrerken Kasları onun etrafında kasıldı, onu kabul etti. Sıcak ve sıkıydı. Ve güzeldi. *Ve benim.* "Kristen?"

Yüzü gerilmişti ama korkusu gitmişti. "Durma."

"Yapmayacağım. Yapamam." Adam geri çekildi, sonra derinlere daldı ve kadın nefesini tuttu. "Bu noktaya geldiğimizde, sana - " Dizlerini kalçalarına sarılmak için kaldırdığında ve hala daha derine gittiğinde onu kırdı. "Oh, Tanrım. Evet. Şimdi benimle birlikte hareket et Kristen." Vücutlarını ritme soktu. "Konuş benimle. Bana ne hissettiğini söyle."

"Bu inanılmaz." Adam ittiğinde haykırdı ve elleri adamın omuzlarını kavramak için uzandı. "Hiç bilmiyordum..."

Ve bir yerde konuşmanın akışını kaybetti, vücudu kontrolü ele geçirdi ve aldı, aldı. Uzaktan onun boğuk çığlığını duydu, vücudunun onun etrafında kasıldığını hissetti, onun zevki onu kendi zevkine fırlattı. Dişlerini sıktı ve son bir kez daha itti.

Sonra huzur geldi. Nefes nefese yan yattı, hâlâ ona sarılıyordu ve artık her şey bittiğine göre kendini suçlu hissetmemesi ya da içine kapanmaması için dua ediyordu. Bunu kabul etmeyecekti. Kendisi asla kabul etmese de çok olağanüstü bir kadındı. Adam, onun bir kadın olduğunu düşünmekten en dikkat çekici kadındı, çünkü onu takip eden sessizlikte

Tamamlandığında, şanslı bir adam olduğunu biliyordu. Hayatında böyle iki kadın bulmuştu. Debra gitmişti ve onu asla geri getiremezdi. Ama herkesten çok o devam etmesini isterdi. Ve Debra'yı tuttuğundan beri ilk kez Abe, değerli karısı bir çukurda kan kaybederken geleceğin nasıl olacağını hayal etmesine izin verdi. Yeniden normal bir hayata sahip olmak, geceleri kucaklayabileceği bir eş ve kabarık kırmızı bukleli çocuklarla. Ve bu onu gülümsetti.

Kristen orada öylece yatıyor, adamın ona hediye ettiği hislerin kaleydoskopuna dalıyordu, hem de mutfağın zemininde. Adamın kılılı göğsüne tembel bir öpücük kondurdu ve başını onun koluna yasladı. Rahatlama şu anda en önemli duygularından biriydi. Adam memnun olmuştu. Eğer kadın bir yargıçsa, memnun olmaktan da öte. Öyle değildi ama aptal da değildi. Sonlara doğru neredeyse kalbi duracaktı, nabızı o kadar sert atıyordu ki. Dişlerini göstererek saldırmıştı. Vücudu sarsılmış ve titremişti. Orgazm olurken çıkardığı inilti. Adam memnun olmuştu. Kız da öyle. Bir , iki kez boşalmıştı ve bu hiç tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Ne de olsa frijit değilim. Bu düşünce o kadar heyecan vericiydi ki yüksek sesle güldü.

Abe hırıltılı bir nefes aldı. "Şimdi, eğer gerçekten seviştiğimiz bir yere gelirse, sonrasında gülmemeni öneririm." Ses tonu alaycıydı ve kalbi göğsünde yuvarlandı "Egom için çok kötü."

Onun çenesinin altını öptü. "Egon güvende. Ben mutluyum. Hepsi bu kadar."

Onu sert bir kucaklamayla kendine çekti. "Hepsi bu değil Kristen. Bu her şey."

"Haklısın." Başını kaldırdı ve onların çıplak bedenlerine baktı. Bu, asla göremeyeceğini düşündüğü bir manzaraydı. Kendisi bir erkekle çıplaktı. Adamın Abe olması ise... her şeydi. Abe'in omzunu öptü, sonra başını geri çekip onun koluna yasladı. "Kaldırımın kenarına park etmiş bir ekip arabasıyla mutfağımın zemininde çıplak olduğumuzun farkında mısın?"

Burnunu kaşıdı. "Bütün bu toz yüzünden hapşırma üzere olduğumun ve bir parça kuru duvarın üzerinde yattığımın farkında mısın?" diye sordu ve kız kıkırdadı.

Kıkırdıyordu. O, Kristen Mayhew, eski frijit şöhreti, Abe Reagan'a benzeyen bir adamla birlikte alçı tozu yığınının içinde çıplak yatıyor ve kıkırdıyordu. Adam gülümsedi ve kızın burnunun ucuna dokundu. "Daha sık gülmelisin," dedi. "Ve burnunun her tarafı alçı tozu olmuş."

Tembelce gerindi, kendini harika olmaktan çok daha iyi hissediyordu.
"Bir duş bunu düzeltecektir."

"Hmm. Duş." Sesinde kakhaha vardı. "Duşta ne yapmak istediğimi bilmek ister misin?"

On Dokuzuncu Bölüm

*Çarşamba, 25 Şubat,
Akşam 8:30.*

"Teşekkürler." Zoe cep telefonunu bir kapattı. "Hadi gidelim."

Scott yorgun bir şekilde minibüsü vitesine taktı. "Nereye?"

"İlçe. Az önce Dedektif Reagan'la birlikte içeri girdi." Scott içini çekti ve park ettikleri kaldırımdan uzaklaştı. "Dur tahmin edeyim. Kaynaklarınızdan biri daha mı?"

"Hastane lobisi," dedi Zoe memnuniyetle, pudra kutusunu açarken. "Bugün erken saatlerde kaçtı ama bu sefer onu yakalayacağız."

"Oh güzel," diye mırıldandı Scott.

Zoe ona ters ters baktı. "Sadece sür, Scott."

*Çarşamba, 25 Şubat,
20:45*

Kristen yoğun bakım ünitesinin penceresinin önünde durmuş Vincent'in hastane yatağında hareketsiz yatan bedenini izliyordu. Abe'le birlikte akşam yemeği yemek için evden çıkmışlardı, ama Abe ona sormadan doğruca hastaneye gitmişti, bu çok hoş bir davranıştı.

"Teşekkür ," diye mırıldandı.

"Ne için?"

Adam onu kısmen sahiplenici, çoğunlukla destekleyici bir tavırla sıkıca tutarken, gürleyen sesinin titreşimlerini sırtında hissedebiliyordu. Ona doğru eğildi ve saçlarının sakalına takıldığını hissetti. Yıllar sonra ilk kez evden saçları açık çıkmıştı,

Çünkü ondan bunu istemişti ve ona hayır diyebileceğinden emin değildi.
"Benimle geldiğin için. Hastaneleri sevmediğini biliyorum."

"Nasıl anladın?"

"Asansörde hastanelerden ne kadar nefret ettiğini mırıldandığında anladım."

"Özür dilerim. Bu... kökleşmiş bir şey."

"Yine de beni onu görmeye getirdiğin için teşekkür ederim. Düşünceli bir davranıştı."

Onun omuz silktiğini hissedebiliyordu. "Vincent için endişelendiğini biliyordum." "Ve beni içeri aldığınız için teşekkürler." İlk başta içeri girmesine izin vermemişlerdi çünkü

Aileden değildi ama Abe rozetini göstererek onları içeri sokmuştu. Orada öylece yatan Vincent'a bakarak derin bir iç çekti. "İkisinin de yaşlı olduğunu hiç düşünmemiştim ama sanırım öyleler."

Bir hemşire geldi. "Ziyaret saati biteli çok oldu, Dedektif.

Şimdi gitmen gerekecek." Kaşlarını kaldırdı. "Başka sorunuz yoksa tabii."

"Hayır, bize bir değişiklik olmadığını söylediniz. Başka soru yok," dedi Kristen sessizce.

"Bekle. Bir sorum var. Onu görmeye gelen oldu mu?" Abe polis sesiyle sordu ve Kristen şaşkınlıkla omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

Hemşire, "İki adam, ama ikisi de aileden değil," diye cevap verdi. "İki adam mı?" Kristen şaşkınlıkla kaşlarını çatarak hemşireye baktı. "Bir tanesi

Owen Madden olabilir, ama diğeri kimdi?"

"Adını bırakmamıştı ve son derece perişan bir haldeydi." "Onu tarif edebilir misiniz?" Abe sordu ve hemşirenin gözleri yumuşadı.

"Yirmi beş yaşında hafif Down sendromlu beyaz erkek.

Çok işlevsel. Haberlerde arkadaşına olanları duyduğunu söyledi. Onu gerçekten içeri almak istedim ama..."

Kristen sarktı. "Timothy."

Abe gözlerine bakmak için çenesini kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

"Bir ay öncesine kadar Owen için çalışıyordu ama büyükannesi hastalanınca işi bıraktı."

Abe'in gözleri kısıldı. "Ne zaman bıraktı? Tam olarak Kristen?"

"Bilmiyorum. Ocak ortası belki." söyledikleri onu etkiledi ve başını sertçe salladı. "İmkânı yok. Timothy'nin bizim uğraştığımız gibi bir şeye karışmış olmasına imkân yok. Asla, Abe."

"Ocak ortası, Kristen. Bu sana da garip gelmiyor mu?"

Hemşire onları değerlendirdi. "Eğer sizin kanunsuzdan bahsediyorsanız, Bayan Mayhew ile aynı fikirdeyim. Gazetede okuduğum kadarıyla katil son derece zeki ve hesapçı. Bu Timothy son derece işlevsel olsa da, iki farklı düzlemde bahsediyoruz."

Abe kaşlarını çatı. "Biliyorum. Ama tesadüflerden nefret ederim. Eğer geri gelirse, beni arar mısınız?"

Hemşire kartını aldı. "Tabii ki."

*Çarşamba, 25 Şubat,
21:05.*

Asansörün sesi duyuldu ve işte oradaydılar. Reagan kolunu Mayhew'in omuzlarına doladığında Zoe gözlerini kısmıştı. Reagan'ın Mayhew'in evini korumasından daha fazlası olduğunu biliyordu. Şimdi zihni bundan en iyi şekilde nasıl yararlanacağını düşünüyordu.

"İşte geliyorlar," diye tısladı Zoe. "Scott, hazır mısınız?"

"Yuvarlanıyorum," dedi sertçe ve tepkilerini ölçmek için çiftin önüne geçti. Mayhew'in gözleri parladı ve Reagan'ın dişleri sıkıldı. Çok, çok iyi.

"Bayan Mayhew, Vincent Potremski'nin durumu hakkında yorum yapabilir misiniz?"

"Hayır." O ve Reagan yürümeye başladılar ve Zoe onları atlattı.

"John'un son zamanlarda uygunsuz davranışlarda bulunduğu dair iddiaları nasıl karşılıyorsunuz?"

Alden'in ofisi mi?"

Mayhew durdu ve ona tamamen inanmaz bir bakış fırlattı. Kadın başını salladı ve bukleleri uçuştı. "Yorum yok, Bayan Richardson. Şimdi bize izin verirseniz." Tekrar yürümeye başladılar ama Zoe, Mayhew'in ellerinde stresli anlarda aramaya alıştığı titremeyi fark etti. Mayhew sakın görünebilirdi ama öyle değildi.

"Arkadaşının senin yüzünden neredeyse ölene kadar dövüldüğü doğru değil mi? Bunun senin suçun olduğu? Muhtemelen hayatının geri kalanında bitkisel hayatta kalacak?" diye Mayhew'in arkasından sordu ve Mayhew bir kez daha durdu.

Ama döndüğünde yüzünde kuşku yoktu, sadece öfke vardı. Zoe bekledi, hisleri karıncalanıyordu. Mayhew'in kontrolünü kırmıştı. Sonunda.

Mayhew bir adım ilerledi ve Reagan onun omzundan tuttu. "Kristen," dedi sessizce ama duyulacak kadar net bir şekilde. "O buna değmez."

Bir an için Reagan kazanmış gibi göründü ve Zoe hayal kırıklığının acısını hissetti. Ama sonra Mayhew titreyerek bir adım daha attı. "Her şeyden önce Bayan Richardson, doğru terim 'ısrarcı' ve eminim ki bu durumdan etkilenenlerin aileleri

Bu konudaki düşüncenizi takdir ediyorum. İkinci olarak, o mikrofonla büyük bir güce sahipsiniz Bayan Richardson ve siz de kameranızla efendim. Umarım bunu masum insanlara adaleti getirmek için kullanırsınız.

Alevleri daha da körüklemektense kurbanları kurtarmayı tercih ederim."

Kadın uzaklaşırken Reagan'ın kolu tekrar ona sarıldı, Reagan'ın tutuşu tescilli ve Zoe Mayhew'in ona yaslandığını gördü.

Ve kısa bir an için Zoe de sırtını yaslayabileceği birini diledi. Sonra bu kısa an öfkenin ateşiyle yok oldu. Küçük kendini beğenmiş kaltak. "Filmi durdur," diye tersledi. Scott kamerasını indirdi, bakışları hâlâ Mayhew'in geri çekilen sırtındaydı, yüzündeki saygı ifadesi onu daha da öfkeliyordu. "Tek kelime bile etme," diye tısladı ve onu iterek geçti.

Hazırlaması gereken bir parça vardı.

*Çarşamba, 25 Şubat,
10:30.*

"Leah Broderick ? Lütfen."

Hillman'a küçümseyerek baktı. Adam mahkeme salonunun tepesinde otururken kibirli ve güçlüydü. Ama şimdi, tehdit edildiğinde, Hillman titreyen bir hiçlik kütesine dönüştü. Keşke Leah da burada olup onu görebilseydi.

Hillman'ı minibüsünden bodrum katına nispeten kolay bir şekilde nakletmişti. Hillman masaya uzanmaya direnmişti ama kafasına bir darbe indirerek biraz ikna etmesi gerekmişti. Hillman'ın bilinci yerine geldi ve sonraki bir saati boş yere bağlarını çekiştirerek geçirdi. Sonra yalvarmaya başladı. Böylesine bir kibrin azaldığını görmek ödüllendiriciydi.

Silahını çıkardı ve Hillman'ın merhamet dilemesine aldırmadan, yargıcın sol dizine metodik bir şekilde bir kurşun sıktı. Hillman'ın çığlığı yüksek ve tizdi, vücudu kıvranıyordu. Hillman hıçkırmaya başladı ve bir kez daha Leah'nın burada olmasını diledi.

"Sadece bir önlem, Yargıç Hillman. Kaçmanıza izin veremem." Sağ dizi de sol diziyile aynı güçle patladı ve Hillman tekrar çığlık attı. Yaptığı işi incelemek için eğildi. Kan akıyordu, bu yüzden her iki dizini de gazlı bezle sardı. "Kan kaybindan ölmeni istemiyorum, Yargıç. En azından henüz değil. Seni daha sonra kontrol edeceğim. Şimdilik özel bir ikramım var." Müzik setine yürüdü ve çalma düğmesine bastı. "Belli bir duruşmanın metnini kaydetme cüretini gösterdim. Dikkatle dinleyin. O zaman ne yaptığını anlayacaksınız."

Sonra yukarı çıkıp yatağına uzandı, olması gerekenden daha bitkin bir haldeydi. Birkaç saat uyumak için zamanı vardı, sonra ava geri zorundaydı.

*Çarşamba, 25 Şubat,
11:40.*

"Kristen nasıl?" Mia selamlama amacıyla sordu.

"O iyi." *İyiden çok daha iyi*, diye düşündü Abe. "Masalarımızda bekliyor."

Mia'nın gözleri sinsileşti. "Umarım bir şeyleri rahatsız etmemişimdir. Bilirsiniz, bu kadar geç saatte aramak."

Abe başını salladı, yüzünün kendinden memnun bir sırıtışa dönüşmemesini istiyordu ama bunu tam olarak başaramamıştı. "Pek sayılmaz. Uyukluyordum." Kristen'in yanında, yatağında. Eli Kristen'in çıplak göğsünü avuçluyor, kalçası kasıklarına sıkıca yapışlıyordu. Hayat güzeldi.

Mia dilini yanağının içine soktu. "Kristen'in kanepesinde." "Kesinlikle," diye yalan söyledi ve onun sırıtışını yuttuğunu gördü. Kanepeyi işaret etti

pencereden görüşme odasına bakıyordu. "Kim var elimizde?"

"Craig Dunning. Saygıdeğer Edmund Hillman'ın şoförü ve koruması."

"Kim kayıp?"

Mia başını salladı. "Evet." Kapıyı iterek açtı ve şoför kasketini elinde frizbi gibi gergin bir şekilde döndüren otuzlu yaşlardaki adamın yanına oturdu. "Bu benim ortağım, Bay Dunning."

Abe elini uzattı. "Dedektif Reagan."

Dunning'in eli nemliydi ama kavrayışı cezalandırıcıydı. "Seni televizyonda gördüm."

"Ünlülerin hayatı," dedi Abe kuru bir sesle. "Peki Yargıç Hillman'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Saat beş civarı."

"Peki sen ?" Abe sordu.

Dunning rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Limuzin şirketinin otoparkında."

Mia gözlerini devirdi. "ama Dunning, geç oldu. Hikâyeyi dinleyelim."

Dunning ters ters baktı ama razı oldu. "Her çarşamba Yargıç'ı alırım Hillman'ı limuzin avlusuna götüreceğiz. Arabaları değiştirdik. O benim arabamı alır, ben de o dönene kadar limuzinin yanında otururum. Bu gece hiç geri gelmedi."

Mia sabırsızca eliyle işaret etti. "Peki nereye gidiyor?" Dunning tereddüt etti. "Kız arkadaşıyla buluşmaya."

Abe başını salladı. "Önce Alden, şimdi de Hillman. Bu adamların hiçbiri kendi karılarıyla yatmıyor mu? Tamam, Bay Dunning, detayları alalım. Yargıç Hillman normalde ne zaman döner? Ve bu kadınla nerede buluşuyor ve adı ne?"

"Kadının adı Rosemary Quincy ve Rosemont'ta bir otelde buluşuyorlar. Normalde altı buçuk, en geç yedi gibi döner."

Mia dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, Hillman'ın dayanma gücüne dair muhtemelen yerinde bir değerlendirme olacak şeyi açıkça ısırıldı. "Peki ne kadar bekledin?"

Dunning yine yer değiştirdi. "Dokuz buçuğa kadar. Sonra eve gittim. Ama saat on buçukta Rosemary aradı. Otelden çıkıyormuş ve onun arabasını -yani benim arabamı- hâlâ otoparkta görmüş. Adamın saatler önce ayrıldığını ve tüm bu cinayetler yüzünden korktuğunu söyledi."

"Neden bizi kendisi aramadı?" Mia sordu.

Dunning omuz silkti. "Adını bu işin dışında tutmayı umuyordu." "Bu pek olası değil," dedi Abe. "Peki ya Bayan Hillman? O da biliyor musun?"

Dunning gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Hangi konuda? İlişki mi yoksa onun kayıp olması mı?"

"İkisi de," dedi Mia.

"Rosemary'den haberi olduğunu sanmıyorum. Bilseydi Hillman beş parasız kalırdı. Ve onun kayıp olduğunu, evet, biliyordu. Sekiz yaşlarında beni kendisi aradı. I..."

Mia sinirlenerek, "Ona başka bir yerde olduğunu söylemişsin," diye bitirdi.

"Evet. Bak, buraya kendi özgür irademle geldim. Artık gidebilir miyim?"

Abe ona bir not defteri ve kalem uzattı. "Önce Rosemary'nin adını ve numarasını, arabanın tarifini ve plakasını yaz. Sonra gidebilirsin." Mia'ya eliyle işaret etti ve birlikte odadan çıktılar. Kapıyı arkalarından kapatan Abe, pencereden Dunning'e baktı. "Hillman iyi olabilir."

"Bayan Hillman onu bir ilişkisi olduğu için öldürmüş olabilir," dedi Mia.

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Senden daha fazla değil." Mia avuç içleriyle yanaklarını ovuşturdu.

"Kahretsin, bundan bıktım. Sanırım Kristen'in listesine geri dönüyoruz."

*Perşembe, 26 Şubat,
SABAH 8:00.*

Yüzleri asıktı, diye düşündü Kristen masanın etrafına bakarak. Olmaya hakları vardı. Bir yargıçları eksikti. Basın kargaşa içindeydi, hukuk camiasının sesi daha da gür çıkıyor.

Spinnelli başparmaklarını şakaklarına bastırdı. "Lütfen bana arabanın etrafında bir şey bulduğunuzu söyleyin."

"Hiçbir şey." Jack'in bile cesareti kırılmıştı. "Tek bir şey

bile yok." "Ve kimse bir şey görmedi," diye ekledi Abe.

Kristen boğazını temizledi. "Hepinizin listelerimden bıktığınızı biliyorum ama işte bir tane daha. Hillman'ın önünde savcılık yaptığım tüm cinsel saldırı davaları. Eski şikâyetçilerin bir kısmıyla konuştum bile. Çoğu hala acı çekiyor. Hiçbiri son üç ay içinde travma bildirmedi."

"Daha önce gördüğümüz bir isim var mı?" Mia

sordu. "Bir. Katie Abrams."

Spinnelli acı bir şekilde, "Annesinin erkek arkadaşına 'asılan' beş yaşındaki çocuk," dedi.

Katie Abrams'ın anısı ve adaletin büyük ölçüde yanlış tecelli etmesi karşısında tanıdık bir öfke kaynadı. "Evet, durum bu." Kristen tekrar onlara katılan Todd Murphy'ye baktı. "Ama Murphy, Arthur Monroe öldürüldükten sonra Katie'nin ailesini araştırmış. Anne uyuşturucu bulundurmaktan hapisteymiş ve Katie de koruyucu aileye verilmiş. Katie'yi iki hafta önce gördüğünü söyleyen sosyal hizmet görevlisiyle konuştum. İyi bir koruyucu aile ve Katie nispeten mutlu."

"Koruyucu aileler mi?" Spinnelli sordu. "Orada bir şey var mı?" "Sağlam mazeretler, Marc," dedi Murphy sessizce.

"Kahretsin," diye homurdandı Spinnelli. "Sırada ne var? Miles mı?"

"Duruma göre değişir." Spinnelli kızgın görüldüğünde Westphalen elini kaldırdı. "Hillman'ı rastgele seçip seçmediğine ya da Hillman'ın Başından beri hedefiydi. Pazartesi gecesi Carson'ı ıskaladığından beri kimseyi vurmadı. Belki de . Belki de intikamının gerçekte neyle ilgili olduğunu bize anlatmaya hazırdır."

"Eğer bir sonraki rastgele hedef Hillman'sa, dünden daha fazla bir şey yok demektir," dedi Abe. "Eğer Hillman onun intikamıysa, işi bitti mi?"

"Bir düzen olduğuna inanmak zorundayım," diye ısrar etti Kristen. "O çok düzenli biri. Her şey hep aynı şekilde yapılıyor. Ve odak her zaman kurban."

"Ve sen," diye yorum yaptı Mia.

"Ve ben. Bir şekilde ben de bu işin içindeyim. Ama bu daha çok kurbanlarla ilgili.

Mezar taşlarını ve mektupları düşün. Ben sadece P.S.'im. Odak noktası kurbanlar. Belki de sadece hassasım çünkü bunlarla konuşuyorum. ama aynı şeyleri tekrar tekrar duyuyorum. Adaletten mahrum bırakılan kurbanlar sistemi suçluyor. Suçluyu, savunma avukatını, beni, yargıcı suçluyorlar. Bu bir paket."

"Tıpkı senin için bıraktığı kutu gibi," dedi Miles. "İlginç bir paralellik."

"Peki bununla nereye varmaya çalışıyorsun Kristen?" Jack sordu. "Ne demek istiyorsun? bağlantı? Katie Abrams?"

Kristen başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Birincisi, Katie Abrams'la ilgili yakın zamanda bir tetikleyici olmadı. İkincisi, Katie'yi alacak kadar önemseyen kimse yoktu. Davayı bu kadar zor yapan şeylerden biri de buydu. Bence başka biri."

"Belki de hepimiz yanlıyoruz ve elimizde sadece bir joker var," dedi Mia sessizce. "Belki de gazetede seninle ilgili haberleri okuyordur Kristen ve deli olduğu için sana bu hediyeleri vermeye karar vermiştir. John Hinckley Jr. ve Jodie Foster gibi. Belki de senden başka bir bağlantısı yoktur."

"O zaman elimizde hiçbir şey yok," dedi Kristen kesin bir ifadeyle. "Çünkü bize bir kurşun, kısmi bir parmak izi ve bir fincan kahveden başka bir şey bırakmayacak kadar akıllıydı."

Spinnelli içini çekti. "Peki ya dünkü kulübe? Parmak izi var mı Jack?"

"Resim çerçevelerinden birkaç parça, ama onlar da Toz. Gazeteden birkaç tane aldık. Gazetedeki parmak izleri herhangi bir yere ait olabilir ama araştırıyoruz. Hiçbiri Conti'nin cesedinde bulduklarımızla uyuşmuyor. İki resmin arkasında da yazı vardı. Birinde "Değer" yazıyordu: Henry, Callie, Hank ve Paul.' Diğerinde ise 'Hank ve Genny, 1943' yazıyordu."

Abe bunu not etti. "Yani Paul diğer oğluydu, bu da mantıklı çünkü kayıt memuru bize Worth mülkünün baba Henry öldüğünde Paul Worth'a geçtiğini söyledi. Evlilik cüzdanından Genny'nin Colin Barnett adında biriyle evlendiğini biliyoruz. Elimizde Genny ve Barnett'in evlendikleri kilise, evlilik yılı ve Genny'nin bir resmi var. Bunun peşine düşelim diyorum, çünkü elimizdeki tek ipucu bu."

"Paul Worth elimizde," diye araya girdi Mia. "Babasının eski mermi kalıpları onda olmalı. Onu da kontrol etmeliyiz."

Abe alaycı bir gülümsemeyle konuyu kabul etti. "Bu, altmış yıl önce doğmuş ya da doğmamış bir çocuktan daha açık olurdu, değil mi?"

"Paul Worth'u takip edeceğim," dedi Kristen. "Dün bulduğunuz mülkün sahibi oysa, vergi değerlendirme ofisinde kayıtları olmalı."

"Güzel." Spinnelli hepsini beyaz tahtaya yazdı. "Başka ne var?"

"Bir tane daha." Masanın diğer ucundan Murphy konuştu. "Marc benden Aaron Jenkins'in mühürlü sicilinin detaylarını istedi. Jenkins cinsel dayatma suçunu kabul etti. Merdiven boşluğunun altında bir kıza tecavüz etmeye çalışmış."

Yedi yıl önce ortaokulda. Ama senin kurban listende yok, Kristen. Kontrol ettim. Adı June Erickson."

Kristen zihnini yokladı. "Bu ismi hiç duymadım. Onunla konuşabilir miyiz?"

Murphy yüzünü buruşturdu. "Eğer onu bulabilirsek. Ailesi şikayetten kısa bir süre sonra taşınmış. Bazı komşular buldum."

okulda geçirdiği zaman. Jenkins'i ihbar ettiği için çocuklar onu itip kakmış. Görünüşe göre o zamanlar oldukça popüler bir çocukmuş. Anne ve babasıyla aynı adı taşıyan kişilerin listesini aldım ve bugün onları bulana kadar üzerinde çalışacağım. Bir şey bulduğumda size haber veririm."

"O zaman yönümüzü bulduk," dedi Spinnelli. "Abe ve Mia, Genny O'Reilly'yi bulun. Murphy, Erickson denen kızı bul. Kristen, Paul Worth'u bul, ama bizden biri olmadan binadan ayrılma. Eğer evinize Yargıç Hillman ile ilgili herhangi bir teslimat yapılırsa, evinizin önünde oturan memur ev bize haber verecektir."

"Peki ya sen?" Abe sordu.

"Bize işimizi nasıl yapacağımızı söylemek isteyen politikacıları ve gazetecileri uzak tutacağım."

Kristen ona son listesini verdi. "Savunma avukatları ve sanıklarla birlikte Hillman davaları. Bir bağlantı olduğunu ve bunun onun intikamı olduğunu varsayarsak, sırada bu adamlardan biri olacak."

*Perşembe, 26 Şubat,
SABAH 9:30.*

Kutsal Kalp Kilisesi'nden Peder Ted Delaney kendini biraz dedektif , *Columbo*'yu dinsel olarak izlemişti. Bu yüzden Abe ona ne aradıklarını söylediğinde, yaşlı rahip onları gülümseten bir hevesle işe koyuldu.

"O zamanlar kilise papazı değildim, anlıyorsunuz ya," dedi, ceketini düzeltirken.

burnunun kenarındaki gözlükleri. "Ben 1965'e kadar gelmedim. Peder Reed benden iki kuşak önceydi. 1943'te yaşlıydı. Sanırım savaş bitmeden öldü."

"Onları evlendiren rahibi canlı bulamayacağımızı düşündük," dedi Abe. "Bu kilisede Barnet'leri hatırlıyor musun? Adamın adı Colin, kızinki de Genny'ydi."

"Anladığımı söyleyemem ama o zamanlar cemaat çok daha büyüktü." Yarım gözlüklerinin üzerinden hafif bir sitemle baktı. "İnsanlar eskisi gibi kiliseye gitmiyorlar."

Abe ayakkabılarına bakma isteğiyle savaştı. "Evet, efendim," dedi. "Peki ya doğum kayıtları? Bebek Mart ayı civarında doğmuş olmalı."

1944."

Delaney ciltli bir kitap seçti ve parmakları yaşlılıktan kalınlaşmış ve bükülmüş halde sayfaları yavaşça çevirdi. Sonunda başını kaldırdı. "Bir oğlu var. Robert Henry Barnett olarak 2 Mart 1944'te vaftiz edildi."

Bir adım daha yaklaştım. "Başka çocukları var mıydı baba?" Abe sordu. "Eğer bekleyebilirsen, bakacağım."

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Delaney'nin yaşlı parmakları tekrar durdu. "Bir kız, vaftiz adı Iris Anne, 12 Mayıs 1946." Parmakları yine sayfadan sayfaya gezindi. "Başka bir oğul, adı Colin Patrick, 30 Eylül 1949."

"Genny'nin hâlâ hayatta olması mümkün mü?" Mia sordu.

Delaney, "Şu anda seksen yaşına yaklaşmış olmalı," dedi. "Ölüm kayıtları başka bir odada. Burada beklerseniz, gidip kontrol edeceğim."

O gittikten sonra Abe Mia'ya döndü. "İlk çocuklarına Colin, Junior adını vermemişler," dedi Abe, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu.

Mia kaşlarını kaldırdı. "Yedi aylık bebek. Jig kalkmıştı. Acaba Colin Senior biliyor muydu, yoksa iki ay erken doğan oğlu onu şaşırttı mı?"

"İlk çocuğuna Robert Henry adını verdi."

"Hank, Henry'nin kısaltmasıdır."

Abe başını salladı. "Ya Colin Senior çok affedici bir adamdı ya da Genny bunu onun üzerine yıktı. Oğluna biyolojik babasının adını verdi."

"Umalım da Barnett'lerin çocuklarından en az biri hâlâ Chicago'da yaşıyor olsun." "İyi kalpli Peder geri döndüğünde, kontrol edeceğiz."

*Perşembe, 26 Şubat,
SABAH 10:30.*

Kristen telefonu kapattı, kurban listesindeki son birkaç kişiye ulaşma çabalarından dolayı hayal kırıklığına . Bazıları taşınmış, bazıları ortadan kaybolmuştu.

Spinnelli ona yaklaştı, yüzü asıktı. "Telefonu kapatmanı ."

"Ne oldu?"

Ona o sabah verdiği listeyi uzattı. İsimlerden biri kırmızı daire içine alınmıştı. "Gerald Simpson bu sabah mahkemeye gelmedi."

Kristen dudaklarını büzdü. Simpson kendini adanmış bir savunma avukatıydı. Ona göre, tüm suçlular ıslah edilebilirdi ve savcılar kindar ve güç delisi, sadece terfilerini hızlandırmak için mahkum etmek istiyorlar. Büyük gayretle savunma yaptı ama kurbanı karşı çok az merhamet gösterdi. "Dolayısıyla, bunun Hillman'la bağlantılı olduğu varsayımımızı sürdürerek, alanı önemli ölçüde daralttık. Hillman'ın mahkeme salonunda Simpson'la sadece altı kez karşılaştım. Hillman'ın duruşma salonunda Simpson'la sadece altı kez karşılaştım. sanıklar?"

"Çoktan sipariş edildi. Simpson'ın arabası için bir ilan yayınladık. Abe ve Mia hâlâ sahada olduğu için karısıyla görüşmeye gidiyorum. Belki Bayan Simpson bir şeyler biliyordur." Ama yüz ifadesinden onun bilmeyeceğini düşündüğü anlaşıyordu.

"Altı kurbanı arayacağım."

Spinnelli sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Oğul Paul Worth hakkında bir şey var mı?"

"Kayıtlar kontrol ediliyor. Bir şey bulduklarında beni arayacaklarını söylediler."

*Perşembe, 26 Şubat,
14:30'da.*

Cemaatte hâlâ Barnet'ler yaşamıyordu ama Peder Delaney onlara en eski cemaat üyelerinin bir listesini vermişti. Viola Keene hayatı boyunca Sacred Heart cemaatinin bir üyesi olmuştu. Kilise üyeliği onun mizacını yumuşatmak için hiçbir şey yapmamıştı. "Elbette, Barnett'leri hatırlıyorum. Barnet'leri neden

biliyor musunuz?" Viola Keene kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Burayı daha yeni paspasladım. Ayaklarınızdaki karı silkeleyebilir misiniz?"

"Özür dileriz, hanımefendi." Abe ayakkabılarını temizlemek için dürüst bir çaba gösterdi ve Mia da aynısını yaptı. "Dışarısı çamurlu."

"Belki de buzlar eriyecek," dedi yaşlı kadın sinirli bir şekilde. O kadar da yaşlı değildi, diye düşündü Abe. Altmış yaşında bile değildi ama

Daha yaşlı. Ağzı sürekli kaşlarını çatarak eğiliyordu. Sert saç modeli ve siyah gardırobu da yardımcı olmuyordu.

"Sadece umut edebiliriz," diye mırıldandı Mia ve Abe gülümsemesini bastırdı. "Peki, ne bilmek istiyorsun?" Keene tersledi. "Yapmam gereken bir iş var. koş."

Küçük bir şapka dükkânı vardı ama görünüşe göre mahremiyetleri güvence altındaydı. Şapkaların üzerindeki toz tabakası Keene'in uzun süredir müşterisi olmadığını gösteriyordu. Anlaşıldı.

"Barnett ailesi," dedi Abe. "Onları nereden tanıyorsun?" "Iris Anne ile aynı okula gitmiştim. Aptal bir kızdı."

Bayan Keene'in büyük bir yay gibi görünen bir şeyin üzerine eğildiği uzun tezgâha yaklaştılar. "Nasılsınız hanımefendi?" Mia sordu.

"Her zaman erkekler hakkında endişelenirdi. Derslerine hiç önem vermezdi. Kardeşi ise bambaşka bir hikayeydi."

Mia kadının yüzünü görebilmek için daha da yaklaştı. "Hangi kardeş, Bayan Keene?"

Keene küstahça baktı. "Büyük olan tabii ki. Robert derslerine çok çalışırdı. İyi bir evladın yapması gerektiği gibi babasına dükkânlarında yardım etti." İnanılmaz bir şekilde yüzü yumuşadı ve on yaş gençleşti. "Iris'e ve diğerine çok iyi baktı." Yine kaşlarını çattı. "En küçüğü..." Hatırlamaya çalışarak durakladı. "Colin. Şımarık biriydi. Her zaman başını belaya sokar, mahalledeki çocuklara sataşırdı." Burnunu çekti. "Onun da var."

Mia göz ucuyla ona baktı, sonra tekrar Keene'e döndü. "Nasıl yani?"

"Colin yanlış çocuğu seçti." Keene yayı eline aldı ve kurdeleyle oynamaya başladı. "Çocuk onu dövdü, hastanelik etti. Mahallede büyük bir olay oldu."

"Peki ne oldu?" "Colin öldü."

Mia gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Ne mahalle olayıymış ama."

Keene yayı kabarttı. "Çocuğun botunda bir bıçak vardı. Colin geldiğini hiç görmedi."

Abe, yaşlı kadının hikâyeyi bu kadar rahat anlatması karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Robert'a ne oldu?"

Yüzü yine yumuşadı, neredeyse bir hal aldı. "Ondan sonra evde işler onun için daha da kötüleşti. Sonunda kaçtı. Iris Anne'in kalbini kırdı."

Bayan Keene'in de öyle olduğundan şüpheleniyordu. "Ne demek daha da kötüleşti? Önceden de kötü müydü?"

Keene sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Bay Barnett Robert'a karşı çok sertti. Iris ve Colin istediklerini yapabilirlerdi ama Robert çok çalışmak zorundaydı. Eğer doğru nefes almazsa, babası ona sopayla vururdu. Dedğim gibi, sonunda kaçtı. Onu bir daha hiç görmedim."

"Bayan Keene," dedi Mia yumuşak bir sesle, "Colin'i öldüren çocuğa ne oldu?"

Keene gözlerini tekrar pruvaya dikti. "Hapse girdi. Şu ıslah okullarından birine. Ama dışarı çıktığında bir bar kavgasına karıştı ve tıpkı Colin gibi bıçaklandı." Yayı ışığa doğru tuttu. "Şiirsel adalet, Gazeteler öyle diyordu. Bunu yapan adam hiç yakalanmadı. Çoğu insan onun yol boyunca bazı düşmanlar edindiğini düşündü, ama ben ve Iris, Robert'ın geri dönüp dönmediğini merak ederdik." İç çekti. "Tabii ki bu sadece bir kızın dileği idi. Birkaç yıl sonra onu bir kez gördüğümü sanmıştım ama yanılmışım."

"Neredeydi o?"

"Cenazede. Anne babası ve Iris Anne bir araba kazasında ölmüşler."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Mia ve Keene omuz silkti.

"Neredeyse yirmi beş yıl önceydi." Sonra Mia'ya gülümseyerek ikisini de şaşırttı. "Ama teşekkür ederim. O benim en yakın arkadaşımdı."

"Neden onu görme konusunda yanıldığınızı düşündünüz, Bayan Keene?" Abe sordu.

"Ona seslendim ama cevap vermedi. Robert'ım asla bu kadar kaba davranmazdı."

"Bir soru daha Bayan Keene," dedi Mia, "sonra yolumuza . Hiç resminiz var mı, belki Robert'ın bir resmi?"

"Oh, merhamet. Liseden kalma bir ya da iki olabilir ama nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok."

Mia ona bir verdi. "Bir fotoğraf bulmamız gerçekten çok önemli. Adım ve numaram burada yazıyor. Bir şey bulursan bizi arayabilir misin?"

*Perşembe, 26 Şubat,
Öğleden sonra 3:00.*

"Bay Conti şimdi sizinle görüşecek."

Zoe gergin bir şekilde kıpırdandı. Şimdi burada olduğuna göre, bu görüşme talebinin ne kadar akıllıca bir fikir olduğunu merak ediyordu, özellikle de Scott'ın kendisine eşlik etmesine izin vermedikleri için. Onu buraya karakol minibüsüyle getirmesine bile izin verilmemişti. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve siyah bir kravatla siyah ince çizgili bir takım elbise giymiş olan uşağı takip etti. *Al Capone'un gölgeleri*, diye düşündü, nereye gittiğini karakola bildirdiğine memnun olmuştu.

"Bayan Richardson," diye anons etti uşak ve onu Jacob Conti'nin özel ofisine götürdü. Conti masasının arkasında oturmuş, kısık gözlerle ona bakıyordu. Drake Edwards bir kenarda duruyordu. Edwards'ın sıradan görünmeye çalıştığını tahmin ediyordu ama adam öylesine sarmal bir güç yayıyordu ki, sıradanlığa uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şey imkânsızdı. Bir an için ona hayranlıkla baktı, sonra Jacob Conti'ye döndü.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen oğlunuzun ölümü dolayısıyla başsağlığı dileklerimi kabul edin."

Conti hiçbir şey söylemedi ama Edwards odadaki diğer tek sandalyeyi işaret etti. "Oturun Bayan Richardson," dedi Edwards yumuşak bir sesle. "Bir süre daha kalın."

Sözlerinde belirgin bir uğursuzluk tınısı vardı ama Zoe korkmayı reddetti. Bacaklarını yeterince gösterdiğinden emin olarak oturdu. "Resmi bir görüşme talep etmek istedim."

Edwards kaşlarını kaldırdı. "Bay Conti neden bir röportajla ilgilensin ki?"

Zoe, "Bu hafta Kristen Mayhew ve yakın çevresinin hayatına yönelik birkaç girişim oldu," dedi.

Conti'nin yüzü kayıtsız kalırken Edwards'ınki giderek eğleniyordu. "Peki bu bizi nasıl ilgilendiriyor?" Edwards sordu ve Zoe kendisiyle alay edildiğini anladı.

"Sizin de işin içinde olduğunuza dair iddialar var Bay Conti. Polis daha bu sabah sizi ziyarete geldi."

"Polis bizimle böyle bir iddiayı görüşmedi, Bayan Richardson," dedi Edwards, yine onunla alay ederek. "Belki de en yeni kaynağınız... yanlıştır." Gözleri küstahça kadının vücudunda gezindi.

Zoe sessiz Conti'ye döndü. "İddiaları kamuya açık bir forumda ele alma fırsatını size vermek istedim," dedi, Edwards'ın bariz bakışlarını görmezden gelirken toplayabildiği kadar ciddiyetle. Conti tek bir kelime bile etmedi. Yüz ifadesi tüm konuşma boyunca bir kez bile değişmemişti.

odada bulunduğu süre boyunca. Eğer göğsünün inip kalktığını , öldüğüne inanabilirdi. Ama adam hayattaydı.

Ve çok büyük bir tehdit. Ayağa kalktı. "Eğer ilgilendiğinize karar vererseniz, lütfen benimle iletişime geçin." Elindeki kartlardan birini masasının köşesine koydu. "Tekrar başınız sağ olsun."

Conti nihayet konuştuğunda kapıya ulaşmıştı. "Bayan Richardson, oğlumun ölümünden Bayan Mayhew ve katili kadar sizi de sorumlu tutuyorum."

Vücudundaki ani titremeyi kontrol edemeyerek ona için döndü. "Bu bir tehdit mi, Bay Conti?"

"Neden böyle bir şey düşündün ki?" Conti sordu, ağzı gerçekten korkunç bir gülümsemeyle kıvrılıyordu ve kadın korkunun gerçek tadını biliyordu. "Şimdi seni zorla götürmeden önce git buradan."

Titreyen bacakları üzerinde itaat etti. Edwards onu malikânenin ön girişine kadar takip etti ve kapıyı açtı. Elinde kartını tutuyordu ve bir saniye sonra ustalıkla elbisesinin yakasından aşağı, göğüslerinin arasına kaydırđı. "Pek çok şey biliyoruz Bayan Richardson. İhtiyacımız olduğunda size nasıl ulaşacağımız da dahil."

Arabasını çalıştırmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Tek bildiğı, ön kapıdan çıkana kadar nefes almadığı. Bir mil ötede Mide bulantısı geçti ve yerini öfke aldı. Üstünlüğü kaybetmişti. Sadece geri almak zorundaydı.

Drake odaya yeniden girdiğinde Jacob başını kaldırıp işine bakmadı. "Öldürün onu."

*Perşembe, 26 Şubat,
17:00*

Kristen, önündeki masanın üzerine tek kelimeyle iğrenç bir şapka düştüğünde güldü. Kafasını kaldırdığında Mia'nın sırttığını gördü. "Bu da ne böyle?"

"Bu senin için bir hediye."

Abe sırtarak Mia'nın arkasından geldi. "Bir şapkacıyla arkadaş olmuş."

Mia kendi masasının arkasına oturdu ve iç çekti. "O şapka dükkânında tek başına olduğü için onun adına üzüldüm."

"Yalnız çünkü kötü biri." Abe bir sandalye çekti ve üzerine oturdu. Neredeyse dokunacak kadar yakındı ve onu bir sandalyenin üzerinde görmek anıları bir sel gibi geri getirdi. Kristen'in parmakları önce uzandı, sonra sıkıştı ve kararlı bir şekilde çirkin şapkaya odaklandı ama göz ucuyla Abe'in sırtıttığını gördü, onu ne kadar etkilediğini bilmek hoşuna gidiyordu. "Sen hariç, Mia. Herkesi etkiliyorsun."

Mia yüzünü buruşturdu. "Kapa çeneni. Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Abe eliyle geniş bir işaret yaptı. "Buyurun."

Kristen, Mia'nın Keene'le yaptığı konuşmayı anlatışını dinledi. "Yani Robert erken başladı," dedi, "kardeşini öldüren adamdan kurtulmak için gerçekten geri döndüğünü varsayarsak."

"Genç kanunsuzlar takımı. İzçiler gibi ama değil," dedi Mia.

Kristen alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Mia, peki siz ikiniz Düşünüyor musun? Robert Barnett adamımız olabilir mi? Bu isim hiçbir listemde yok ama..."

Abe başını salladı. "Olabilir diyorum ama duvara tosladık. Robert Barnett'i Keene'den öteye kadar takip edemedik. Bugün nasıl geçti?"

"Simpson'ın savunduğu ve Hillman'ın başkanlık bir davaya dahil olan herkesi aradım. Belirgin bir travma yok, kutlama yemeklerine iki davet, kanunsuzun Nobel barış ödülüne aday gösterilmesi ve Üçüne ulaşamadım. Yarın tekrar deneyeceğim. Paul Worth'u da buldum. Sanırım Hank aracılığıyla Robert Barnett'in amcası olacak."

Abe kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Yaşıyor ama onunla konuşamıyoruz. Lincoln Park'ta bir bakımevinde. Akli başında değil. Mirasın yöneticisi olan konuştum. Paul Worth'un çocuğu yok ve ölümü üzerine dün bulduğunuz arazi devlete geri dönecek."

Abe, "Adamımız araziyi nasıl öğrendi acaba?" diye düşündü.

"Bilmiyorum. Belki Worth'ları tanıyordu." Not aldığı kâğıdı ona uzattı. "Bakımevine onu görüp göremeyeceğinizi sordum. Deneyebileceğinizi söylediler. Oraya tek başıma gidemezdim ve Spinnelli de gitti."

Abe, Spinnelli'nin boş ofisine baktı. "Nerede o?" Kristen iç çekti.

"Belediye Başkanı'nın ofisinde."

Mia yüzünü buruşturdu. "Ooh."

"Evet. Saat yedide bir basın toplantısı düzenleyecek. Pek hoş olmayacak."

Bir an sessiz kaldılar, sonra Abe'in cep telefonu çaldı. Kristen'in kalbi küt küt atmaya başladı. Bütün gün diken üstündeydi, Reaganlar, Owen ve annesi için endişeleniyordu ama herkes güvendeydi. Lois ve Greg'i uyarmıştı ve değer verdiği insanları korumak için elinden geleni yaptığını biliyordu.

"Reagan." Yüzü sertleşti ve Kristen onun kolunu yakaladı.

"Rachel?"

Başını salladı, elini kendi eliyle kapattı ve kısa bir süre sıktı. "Hayır, hepsi iyi. Bu başka bir şey." Ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Bu iyi bir zaman değil," diye mırıldandı, sonra, "Hayır, akşam yemeği için boş değilim... Ya da içki için. Kahretsin Jim, aklından geçeni söyle ve ."

Jim. Debra'nın babası. *Zavallı Abe*.

"Denerim." Abe telefonunu ve bir süre orada öylece tek başına durdu. Kimin gördüğünü umursamadan ayağa kalktı ve elini onun geniş sırtında gezdirdi. Kasları avucunun altında gerildi ve dönüp ona baktı, onun anladığını gördü. "Vaftiz töreni için şehre geldiler. Akşam yemeği için benimle buluşmak istiyorlar."

"Neden?"

Güçlü omuzlarını huzursuzca hareket ettirdi. "Bilmiyorum. Konuşmak için, dediler."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Teşekkürler ama sanmıyorum. Kızmayın."

"Değilim." Alnını adamın üst koluna yasladı. "Sadece senin için endişeleniyorum."

Arkalarından Mia anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Merhaba Marc." Kristen ve Abe hep birlikte Spinnelli'nin kuşkulu bakışlarıyla karşılaşmak için döndüler.

Uzun ve garip bir an boyunca kimse bir şey söylemedi, sonra Spinnelli çekti.

"En azından tüm bunlardan bir mutlu son çıkacak."

Kristen elini Abe'in sırtından çekti. "Belediye Başkanı mutlu değil, ha?"

Spinnelli bir sandalyeye çöktü. "Pekala, bir bakalım. Biz beceriksiziz, gülünç, şaka malzemesi, utanç kaynağı. Dahası da vardı ama bunlar en önemli noktalarıydı. Mia, Murphy'i ara. Herhangi bir şey almış mı öğren."

O kızı bulmaya daha da yaklaştım." Parmaklarını şıklattı, kaşları çatılmıştı.
"Adı her neyse."

"June Erickson," diye ekledi Mia. "Elbette."

Bakışları şapkaya takıldı. "Peki bu da ne?" "Toplumsal yardım," dedi Abe. "Seni bilgilendireceğim."

*Perşembe, 26 şubat,
20:45.*

"Bu beni hasta ediyor," dedi Kristen, odanın döndüğünü hissederek.

"Bu harika," diye düzelitti Rachel. Reagan'ların televizyonunun önünde oturmuş, fazlasıyla gerçek olan bir video snowboard oyununda dağdan aşağı kayıyordu.

Kyle alaycı bir ifadeyle, "Benim dünyama hoş geldiniz," dedi. Becca kıkırdadı.

Kristen gözlerini kapattı. "Daha fazla izleyemeyeceğim. Kusacağım."

"Oh, adamım! Altıncı sıra." Rachel video oyununu kapattı. "Bu gece oyunum kapalı."

Kyle, "Hâlâ ellerini hareket ettirebilmen ve gözlerinin yuvalarının yanmamış olması bir mucize," diye karşılık verdi. "Bütün gün o aptal oyununu oynayıp durdun."

Çünkü okuldan eve gelmemişti. Kyle sadece bir önlem olduğunu ve Becca'nın hatası olmadığını söyledi ama Kristen yine de kendini sorumlu hissetti.

Rachel ise bir sınavı kaçırdığı ve arkadaşlarının fisıltılı hayranlığını kazandığı için heyecanlıydı.

"Özür dileme," diye uyardı Kyle.

"Yoksa kıcıma tekmeyle basarsın," dedi Kristen yorgun bir gülümsemeyle.
"Biliyorum. Abe aradı mı?"

"Daha önce sorduğundan beri son beş dakika içinde değil." Becca onun elini okşadı. "O iyi Kristen. Kendi başının çaresine bakabilir." Bunu mekanik bir şekilde, polislerin karısı ve annesinin sesiyle söylemişti. Kristen, Becca'nın buna bir kez olsun inanıp inanmadığını merak etti.

"Ayrıca, bu sadece bir akşam yemeği," dedi Kyle. "Olabilecek en kötü şey, yanlışlıkla yanlış çatalı kullanması ve Sharon'ın o keskin çatalla onu kesmesi olur.
onun dili."

Kristen merakla ona baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kyle tedirgin görünüyordu ama Becca ofladı. "Debra dünyanın en tatlı, en cömert kadınıydı ama ailesi paraya ve onunla birlikte gelen güce düşküncü." Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Abe, Debra için yeterince iyi değildi ve babası bunu ona söylemeden hiçbir fırsatın kaçmasına izin vermezdi."

"Becca," diye azarladı Kyle. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. Artık ona zarar veremezler."

Kristen birinden diğerine baktı ama ikisi de daha fazla ayrıntı vermeye hazır görünmüyordu. "Abe bana davadan bahsetti. Debra'nın velayetini nasıl almaya çalıştıklarını."

Kyle'in gözleri spekülatif bir şekilde genişledi. "Şimdi mi?" Becca'nın çenesi sıkıştı. "Debra vurulduğu için onu suçlamayı hiç bırakmadıklarını söyledi mi? Debra beş yıl boyunca orada yattı ve onu suçlamayı hiç bırakmadılar."

Zavallı Abe. Zavallı Kyle ve Becca, oğullarının böyle bir eziyete katlanmasını izlemek zorunda kalıyorlardı. "Bu gece onlarla buluşmak istemedi."

Becca yine ofladı. "Tabii ki yapmadı."

"O zaman neden yaptı?" Rachel sordu ve Kristen gözlerini kırptırdı. Genç kızın aşağıda olduğunu ve her kelimeyi dinlediğini neredeyse unutmuştu.

Kyle iç çekti. "Sanırım onlara söz hakkı vermek ve bu işi bitirmek için gitti."

Kristen, "Böylece Cumartesi günü bunu söyleyip Sean ve Ruth'un vaftiz törenini mahvetmeyecekler," dedi. Bu, Abe Reagan'ın karakterine bir saygı katmanı daha ekledi. Becca'nın gözleri buğulandı. "Onu gerçekten anlıyorsun." Kristen tanıdık bir özlem dalgası hissetmeye başlamıştı. Abe için, ailesi için. Bu evin sıcaklığı için. "O iyi bir adam," dedi basitçe.

Kyle boğazını kabaca temizledi ve lamba masasının üzerine koyduğu cüzdanına uzandı.

"Kyle," diye mırıldandı Becca. "Yapma." Kristen'in ağzı açık kaldı. "Bana ödeme yapacak mı?"

Rachel, "Hayır, sana Debra'nın gösterecek," deyince Kristen kaskatı kesildi ama artık çok geçti. Kyle yıpranmış fotoğrafı tutuyordu ve bakmazsa kabalık etmiş olacaktı.

Böylece kendini resme, Abe'in her şeyi olan kadına bakmaya zorladı. Gördüğü, uzun boylu, ortalama güzellikte bir kadındı ve ileri hamileliğin çıkıntılı karnına , sanki hiç bu kadar mutlu olamayacakmış gibi gülümseyen bir adama. "Çok güzeldi." Bu doğrudu. Çünkü ortalama güzelliğinin ötesinde bir ışıltı, Debra'nın da asla daha mutlu olamayacağını söyleyen bir ifade vardı.

"Bu fotoğraf vurulmadan iki hafta önce çekildi," dedi Kyle, sesinde Kristen'in yutkunmasına neden olan bir tutukluk vardı. "Oğlumun yüzündeki o ifadeyi bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum." Başparmağı plastik kapağın üzerinde pratik bir okşayışla gezindi. "Ama gördüm. Seninle tanıştığından beri." Başparmağı bulanıklaştı ve Kristen başını kaldırmaya cesaret edemeyerek yanağının içini ısırdı.

Rachel, Aidan'ın bir gün önce yaptığı gibi Kristen'in eline bir mendil tutuşturdu. "Hepimiz hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce burnunu sil," dedi ve Kristen kararsızca güldü.

"Sadece on üç yaşında olduğuna emin misin?" Rachel küstahça, "Neredeyse on dört," diye karşılık verdi.

Kyle inledi, hassas an bozuldu. "Yirmiye yaklaşıyorum," dedi. "Peki Trent'le birlikte olabilir miyim?"

Kyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır. On altı yaşına kadar olmaz." Rachel omuz silkti. "Denemeye değirdi."

Endişesinden geçici olarak kurtulduğu için minnettar olan Kristen saatini kontrol etti ve Kyle tekrar homurdandı. "Abe için bu kadar endişeleniyorsan, onu cep telefonundan ara."

"Onu kontrol ettiğimi düşünmesini istemiyorum." Kyle tiksintiyle ofladı. "Kadınlar."

"Hepimiz birbirimize benziyoruz," diye şarkı söyledi Rachel ve Kristen bir kez daha gülümsedi.

Kristen alaycı bir tavırla, "Ve sen de uzun süredir kadın olduğun için bu konuda uzmansın," dedi.

"Hey, bayan, ben gördüğümü görürüm ve bildiğimi bilirim." Rachel telefonu kapı ve ona uzattı. "Ara onu. İsteddiğini biliyorsun."

Kristen utanarak telefonu aldı ve çevirdi. Ve kaşlarını çatı. "Kapatmış." Kyle'ın kaşları birbirine çarptı. "O ne?"

"Cep telefonunu kapatmış. Ya da yeraltında, çünkü telefon çekmiyor." Kyle elini uzattı, gözlerinde endişe vardı. "Telefonu bana ver."

Yirminci Bölüm

*Perşembe, 26 Şubat,
10:20.*

Debra'nın ailesi af dilemişti. Beklemediği tek şey buydu. Abe kollarını direksiyonun üst kısmına dayadı ve Navy Pier'in dönme dolabının parlak ışıklarına baktı. Bu tek şeydi Debra'yı hâlâ gülümserken görebildiği bir yer. Buraya Sean ve Ruth'un ayarladığı o ilk tanışma randevusunda gelmişlerdi. Evlenme teklif ettiği gece onu buraya getirmiş, arabaları en tepedeyken dönme dolap görevlisine rüşvet vererek tekerleği durdurmasını sağlamış, böylece tüm Chicago ayaklarının altındayken ona evlenme teklif edebilmişti. Baba olacağını söylediği gece de aynı şekilde görevliye rüşvet vererek onu buraya . Bu yüzden bu gece buraya düşünmeye, karısını eskiden olduğu gibi mutlu bir kadın olarak hatırlamaya gelmişti. Ailesinin istediği affediciliği kalbinde bulmaya çalıştı.

Penceresinin çalınması onu neredeyse ölümüne korkuttuğunda zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Sean kaşlarını çatarak orada durdu. "Burada ne halt ediyorsunuz? Bizi çok endişelendirdin."

Abe şaşkınlık içinde saatine baktı. "Bu kadar uzun süredir burada olduğumu fark etmemiştim."

"Lanet telefonun nerede? buçuk saattir seni arıyoruz."

Abe cebinden çıkardı ve kaşlarını çattı. "Pil çubuğu yok." İlk kez bu kadar dikkatsiz davranıyordu. Çakmağına taktı.

"Kristen arabada."

Bakışları Sean'ın arabasına, Kristen'in oturmuş ellerine baktığı yere kaydı. "Neden?"

"Conti'nin adamlarının sana zarar vermesinden korktuğu için duvarlara tırmanıyordu."

Birdenbire çok yorgun düşen Abe başını koltuğa yasladı, "Düşünemedim."
"Peki, bunu ona kendin söyle. Kendi kadınının yanına dönmeliyim."
Bir dakika sonra Sean kükreyerek uzaklaştı ve Kristen taksiye tırmandı.
Kristen hemen gözlerini kaçırdı ve Sean suçluluk duygusunun acısını hissetti.
Düşüncesiz davranmıştı.
"Özür dilerim, Kristen. Endişeleneceğini düşünmemiştim."
"Evet, ama sorun değil." Çenesi neredeyse göğsüne gömülüyordu.
"Bana bakabilir misin?"
Boynunu garip bir açıyla bükerek ve göz ucuyla yukarı bakarak ama yine de adamın bakışlarıyla buluşmayarak ona uydu. Tuhaf görünüyordu.
"Sorun nedir?"
Gözlerini kapadı, boğuk bir nefes aldı. "Lütfen beni eve götürebilir misiniz?"
"Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyene kadar olmaz.
Gözlerini aç."
Koltuğunda geriye doğru büzüldü, gözlerini sıkıca kapattı "Abe, lütfen."
Birden telaşlanarak cipi park yerinden çıkardı. "Ne oldu? Kahretsin
Kristen, seni korkuttuğum için benden intikam almaya çalışıyorsan, işe yarıyor."
". Sadece sür."
Arabayı sürmeye başladı. "Vincent mı?"
"Hayır, değişmemiş. Sean'la arabadayken Owen arayıp haber verdi."
"Timothy Vincent'ı görmeye mi geldi?"
"Sormadım. Senin için çok endişelendim." Kadının bir gözünü açıp yolcu tarafındaki aynaya baktığını, sonra tekrar gözlerini kapattığını gördü.
Dikiz aynasına baktı ve Navy Pier'in dönme dolabının yanan ışıklarından başka bir şey göremedi. "Evine gittiğimizde
Ben mi?"
Bir kez başını salladı. "Evet."

*Perşembe, 26 Şubat,
10:45*

Reagan'ın cipi garaj yoluna girdiğinde rahatlamıştı. Yan bloktaki evlerin arasını görebiliyordu ve Reagan'ın araçtan inip kendi tarafına geçmesini izledi. Reagan bir beyefendiydi. Onayladı.

Eve sağ salim döndükleri için mutluydu. Onun değer verdiği başka birine bir şey olsaydı kendini affedemezdi. İşlerin bu şekilde kontrolden çıkmasını istememişti. Kötülüğü dünyadan yok ettiğini bilerek onu rahatlatmak istemişti ama bunun yerine hayatı altüst olmuştu. Kendi evinde tehdit edilmişti. Herkesin onun olaya karışmadığını, hiçbir şey bilmediğini bilmesini sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Ona artık mektup yazmayacaktı.

Kaşlarını çattı. Uzun zaman önce arabadan inmiş olmalıydı. Bu gece hava soğuktu. Hasta olacaktı. Reagan'ın onu eve götürmesi gerekiyordu ama o öylece durdu. Bir sorun vardı. Sonunda aşağı indi ve Reagan koluna girerek onu mutfak kapısından eve soktu. Kız zarar görmemiş görünüyordu. Ama emin olması gerekiyordu.

*Perşembe, 26 Şubat,
10:45.*

Kristen mutfağını görünce kısa bir süre durdu, dönme hayalleri geçici olarak yok oldu. "Temiz. Tüm sıva tozu gitmiş." Uzak duvar da öyleydi. O ve Abe bir gece önce duvarı yıkmayı bitirememişlerdi ama Şimdi tamamen gitmişti. Buzdolabı, lavabo ve muşamba da öyle. Geriye kalan tek şey, güzel mutfakların planlarını gösteren dergilerle kaplı masaydı. "Annie'nin dergileri," dedi ve sonra anladı. "Aidan ve Annie buradaydı. Bunu yapacaklarını biliyor muydun?"

Abe sırtıyordu. "Sence anahtarı nereden aldılar?" "Anahtarı nereden aldınız?"

"Mia onu çantandan çaldı ve ben de bir kopyasını . Şaşırdın mı?"

Bir sandalyeye çöktü ve eliyle ağzını kapattı. Abe yanında diz çöküp onu kollarının arasına aldığı anda gözleri yaşardı.

"Senin için bir şey yapmak istediler. Aidan'ın fikriydi." "Birinin benim için yaptığı en güzel şey bu. Oh, Abe."

Elleri sırtını ovuşturdu, büyük yatıştırıcı daireler çizdi. "Şimdi konuşmaya hazır mısın?"

Gözlerini onun ceketine sildi. "Sanırım öyle."

çekildi, çenesini kaldırdı ve dudaklarından öptü. Sonra yanındaki sandalyeye oturdu ve ceketinin düğmelerini açtı. "Sen ne zaman istersen ben hazırım."

Zamanı gelmişti, biliyordu. Daha önce sadece bir kez anlattığı hikâyeyi anlatma zamanı gelmişti.

Bu sefer ona inanacaklardı. Yine de... Sırrını çok uzun süre saklamıştı. Çok uzun süre. Artık bırakmanın zamanı gelmişti.

"Yirmi yaşıyordum," diye başladı iç çekerek. "Kansas Üniversitesi'nde ikinci sınıftaydım. İtalya'da bir yıl geçirmiştım ve geride kalmıştım, bu yüzden arayı kapatabilmek için bazı yaz dersleri alıyordum. İstatistik sınıfımdan bir çocuktı. Ben sanat bölümündeydim, o da ödevlerime yardım ediyordu. İstatistik kafamda yoktu." Hüzünle gülümsedi. "Ve sonra bir istatistikçi oldum."

Abe'in yüzü sakindi ama mavi gözleri çalkantılıydı. "Onu tanıyordun o zaman."

"Öyle sanıyordum. Birkaç kez dışarı çıkmıştık, hamburgerciler, pizzacılar. O birkaç bira içerdi, ben kaçınırdım. İffetli olduğum için bana takılırdı, ben de gülümserdim. Sonra bir gece ilçe fuarına gittik. Bir yaz gecesi idi. Yürümek istedi, biz de birlikte geldiğimiz gruptan ayrıldık ve hayvan ahırlarının önünden geçtik. Beni öptü, ilk kez değil. Ama sonra istedi ki..." Bocaladı, boğazı düğümlendi.

"Seks istedi," dedi Abe kesin bir ifadeyle.

Başını salladı, onun yerine söylediği için rahatlamıştı. "Ki bu ilk seferdi."

"İlk kez mi istedi yoksa senin için ilk kez mi?"

"İkisi de."

Gözleri kapalıydı, boğazı düğümlü kravatının arkasında çalışıyordu.

"Bakireydin."

"Muhtemelen sınıfımdaki tek kişiydim. Babam içkiyi, dansı, rock'n roll'u, kart oynamayı yasaklardı ama seks günahın özüydü. Bu yüzden bekliyordum ama bu adam için değil."

"Ama hayır cevabını kabul etmedi."

"Hayır. Dövuştüm ve tırmaladım ama o çok büyüktü. Bir hiçmişim gibi beni alt etti. Bunu istediğimi, bunu benim istediğimi söyledi. Ona asla yapmayacağımı söyledim... ama o güldü. İtalya'y gittiğimi, dünya kadını olduğumu söyledi. Beni yere itti ve ağzımı kapattı..." O

gözlerini tavana kaldırdı, kelimeleri söylerken ona bakamadı. "Bana tecavüz etti. Yakında biteceğini düşünmeye devam ettim, yakında bitmek zorundaydı. Yukarı baktım ve gökyüzündeki dönme dolabı gördüm ve dönmesini izledim, arabaları saydım. Ve sonunda bitti." Gözlerini tekrar ona çevirdi ve ellerini masanın üzerinde yumruk yaptığını gördü. Yumruklarından birini eliyle kapattı, gerçeği duymaktaki tüm ısrarına rağmen, onun için duymanın, anlatmaktan daha zor olabileceğini fark etti. "Beni orada, ahırların arkasındaki toprakta bıraktı."

"Kimseye söyledin mi?"

"Eninde sonunda."

"Polis mi?" diye sordu sıkıca.

"Hayır." İçini çekti. "Bu kızlara öne çıkmalarını, yetkililere anlatmalarını söylüyoruz ama korkuyorlar. Ben de korkuyordum. Kimsenin bana inanmayacağından korkuyordum. Bana kendi rızasıyla olduğunu söyledi. Bir süredir çıkıyorduk.

iki ay. Kimse ondan şüphe etmezdi. O bir sporcu değildi. Her zaman sınıfına giden ve ödevlerini zamanında teslim eden sıradan bir adamdı. Çapkın değildi. Ona ilk başta güvenmemin nedeni buydu."

"Peki kime söyledin?"

"Aileme."

"Ve?"

Babasının yüzünü dün gibi görebiliyordu, kıpkırmızı ve öfkeyle titriyordu. Onu tokatlayıp yere sermeden birkaç saniye önce havada vınlayan avucunun sesini hâlâ duyabiliyordu. Yattığı yerde, titriyor ve midesi bulanıyordu. *Ve hamileydi.*

"Bana inanmadı."

"Ne?" Abe öfkeli bir çığlıkla ayağa fırladı. "Sana inanmadı mı?"

"Hayır. Beni kız kardeşim gibi olmakla suçladı. Günahkâr ve vahşi."

Abe'in yerde volta atmasını izledi. "Evi bu yüzden mi terk ettin?" diye sordu.

"Ben evi terk etmedim. Beni dışarı attı." *Dehşete düşmüş, beş parasız ve hamile.*

Abe dondu kaldı, sonra döndü, yüzünde bir inanmazlık maskesi vardı.

"Seni dışarı mı attı?"

"Evet."

"Peki ya annen?" sordu. "O ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Sadece bana baktı. Belki Kara hala hayatta olsaydı, ona karşı koyacak gücü olabilirdi ama o zamana kadar sadece hareketleri yaptı. Her neyse, önemli değildi. Mat zamanı geldiğinde çocuk olanları tüm arkadaşlarına anlatmıştı. Hepsi benim kolay biri olduğumu düşündü." *Güz dönemine kadar ortaya çıkacağımı biliyordum.* "Yaz döneminin sonunda KU'dan ayrıldım. Kız kardeşimin eski arkadaşlarından biri Chicago'ya taşınmıştı, ben de onunla birlikte yaşamak için buraya geldim. Chicago Üniversitesi'ne geçtim ve eğitimimi tamamladım."

Abe'in elleri titriyordu ve onları ceplerine soktu. "Sanatta mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ondan sonra resim yapamadım. Ana dalım ve hukuk fakültesine gitmeye karar verdim." *Ve bir bebeğim oldu. Ve onu verdim.* Ama hikayeyi bitirmek için ağzını açtığında, tek görebildiği Abe ve Debra'nın kendilerinden çalınan çocuğa hamile fotoğrafıydı. *Ben de benimkini verdim.*

Abe ağır ağır oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrım."

"Bu gece dönme dolabı gördüğümde..." Ürperdi. "Dönme dolaplara bakamıyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi. Kadın uzandı ve onun saçlarını okşadı. "Bitti, Abe. Hayatıma devam ettim."

Başını kaldırdı, gözleri deliciydi. "Yalnız."

Onun bakışlarını karşıladı, "Bir süreliğine."

"Ona ne oldu?"

Kristen başını salladı. "Hayır, bunu sana söylemeyeceğim." Ona ters ters baktı. "Söyle bana."

"Yoksa ne olur?" diye sordu sakince.

Omuzları çöktü ve yüzü aniden bitkin göründü. "Lütfen."

Bilmesi gerektiğini bilmeliydi. Ne olsa biliyordu. Bunca yıl sonra bile onu izlemeye devam etmişti. "İroniye bakın ki, o da hukuk fakültesine gitti. Politikaya atıldı ve şimdi küçük bir Kansas kasabasının belediye başkanı." Dudakları büküldü. "Eyalet meclisinde bir koltuk için yarışıyor. Anketler on puan önde olduğunu gösteriyor."

Abe'in midesi çalkalandı. Canavarın başarılı olması, suçunun asla ödememesi, onun acısının bir parçasını bile hissetmemesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Onu mahvedebilirsin."

Kıpırdamadan oturdu. "Ama söylemeyeceğim. O zaman da bir şey söylemedim, şimdi de söylemeyeceğim." Gözlerini kaçırdı, ama adamın gözlerindeki parıltıyı görmeden önce değil.

Gözlerinde yaşlar. "Çünkü gerçek şu ki, ben bir korkağım."

Abe onun ağzından çıkan sözlere inanamayarak bakakaldı. "Sen bir korkak değilsin."

Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Evet, öyleyim. Öne çıkan bu kadınlar, cesur olanlar. Onlara bunu tekrar tekrar yaşıyorum, kendilerini herkesin önünde tekrar küçük düşürüyorum ve çoğu zaman boşuna."

Kollarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı "Bunu söylediğini bir daha duymak istemiyorum." Ona hikâyesini klinik bir soğukkanlılıkla anlatmıştı, ama şimdi ağlıyordu ve tecavüzü onu çaresiz bir öfkeyle doldururken, gözyaşları kalbini kırdı. Onu kollarının arasına çekti ve sıkıca sarıldı. "Cesaretin her türlü vardır, Kristen. Her gün işe gidiyorsun ve kendi deneyimini yeniden yaşıyorsun. Bu kadınların adalete kavuşmasını mümkün kılıyorsun.

Sen tanıdığım en cesur kadınsın." Başının tepesini öptü, onu hafifçe salladı ve duygu dalgasının azaldığını hissetti. "Debra vurulduktan sonra günü gününe yaşadım. En tehlikeli işler için gönüllü oldum.

Çünkü artık yaşamının bir önemi yoktu. Gelecekte korkuyordum Kristen. Yeniden mutlu olmayı düşünmekten korkuyordum."

Onun kollarında kıpırdamadan duruyordu. "Şimdi mutlu musun, Abe?"

Kız yüzünü kaldırana kadar çenesinden çekti. "Evet." Başını eğdi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Öyle misin?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum." Bunu o kadar ağırbaşlı söylemişti ki, adamın kalbi sıkıştı.

Onun gülümsemesini tekrar görmeye ihtiyacı vardı. "Eminim seni daha mutlu edebilirim," hafifçe takıldı.

Dudakları kıvrıldı. "Eminim yapabilirsin."

*Perşembe, 26 Şubat,
11:15.*

Arka bahçeden minibüsüne doğru ilerlemeden önce onlar mutfaktan çıkana kadar bekledi. İlk başta şok olmuş, sarsılmış ve emin olamamıştı ama şimdi içi soğuk bir öfke ve kesinlik doluydu. avlamış ve yakalamıştı. Üç adam şimdi bodrum katında inleyerek yatıyor ve adaleti yerine getirmek. Programın önündeydi. Bir yanlış daha düzeltmek için zamanı vardı.

*Cuma, 27 Şubat,
SABAH 8:45.*

Cuma günüydü ama kimse kimseye teşekkür etmiyordu, diye düşündü Abe. Spinnelli dün geceki basın toplantısından sonra bitkin görünüyordu. Sabah toplantılarına liderlik etmekten başka her yerde, ama o oradaydı, elinde işaretleyici. Gerçekten de her türlü cesaret vardı.

"Ne biliyoruz, millet?"

Abe, "Yargıç Hillman ve Simpson'la ortak olan altı sanığı takip etmeleri için görevlendirdiğiniz adamlarla görüşüm," dedi. "Dördünü bulduk, ikisini bulamadık. Bulamadığımız ikisi hayatta olabilir ama bilmiyoruz, bu yüzden aramaya devam edecekler."

"Dün gece Simpson'ın arabasını buldular," dedi Jack. "Şoförün camı dışarıdan kırılmış, sanki kendini içeri kilitlemiş de adamımız onu almak için camı kırmış gibi. Dokuz-bir-bir dün sabah altı sularında cep telefonundan bir arama almış ama arayan kişi hiçbir şey söylememiş ve on saniyeler sonra bağlantı kesildi. Tekrar aramaya çalışmışlar ama . Telefonu Simpson'ın arabasının tabanında parçalanmış halde bulduk. Görünüşe göre oğlumuz GPS tehlikesinin farkına varmış."

"Arabayı nereden buldun, Jack?" Abe sordu.

"Sağlık kulübünün önüne park etmiş. Şu yirmi dört saat açık yerlerden biri." Spinnelli, "Karısı sabah koşuşturmasından önce spor yapmayı sevdiğini söyledi," dedi.

dedi. "Sağlık kulübünün güvenlik bir şey bulabildiniz mi?"

Jack'in gözleri parladı. "Beyaz minibüs. Plakası Paul Worth'a ait bir Oldsmobile'e kayıtlı."

Kolektif bir nefes çekildi. "Sonunda," dedi Mia. "Kullanabileceğimiz bir şey."

"Ama onu filme alamadık," dedi Jack tiksintiyle. "Minibüs kamerayı engelledi."

Spinnelli ellerini ovuşturdu. "Paul Worth'un evi için arama emri çıkartalım. Kristen, vekâletini alan muhasebecinin adı sende var mı?"

"Hayır, biliyorum," dedi Abe. Defterinden bir gün önce ona verdiği kâğıt parçasını çıkardı. "Arama izni için arayacağım."

Konferans odasının kapısı açıldı ve Murphy içeri girdi, gözlerinin altında torbalar vardı ve Mia yüzünü buruşturdu. "Pek iyi görünmüyorsun Todd."

Murphy kuru bir sesle, "Fark ettiğiniz için teşekkürler," diye karşılık verdi. "June Erickson'ı buldum, Aaron Jenkins'e karşı tecavüze teşebbüs suçlamasında bulunan kız. Colorado'da bir üniversite öğrencisi."

Spinnelli biraz doğruldu "Onu ne zaman buldunuz?" "Bu sabah saat dört civarında."

Mia ısıklık çaldı. "Sabahın dördünde insanları mı aradın? ömür boyu sürecektir arkadaşlar edinmişsinizdir."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Öyle de denebilir."

"Teşekkürler Todd," dedi Spinnelli. "Bu işin peşini bırakmadığın için minnettarım." Murphy kaşlarını çatarak, "Beceriksiz olarak adlandırılmayı hazmedemedim," dedi.

"Her neyse, June'un ailesi bizimle konuşmak istemedi ama Jenkins'in öldüğünü öğrendiklerinde ve biraz daha uyandıklarında fikirlerini değiştirdiler. June'un yurdunun ve ailesinin evinin numaralarını aldım. Hepsi de June'un ilk dersini kaçırmaması için Dağ saatiyle yedi buçukta aramamızı bekliyorlar. Üç yönlü bir aramanın en verimli olacağını düşündüm. Vakit neredeyse geldi."

Spinnelli hoparlörü masanın ortasına yerleştirdi. "Hadi gidelim."

Kristen masanın altından Abe'in eline uzandı ve Murphy önce bir numarayı, sonra diğerini çevirip tanıştırtırken elini sıktı.

"Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi Abe.

"Ben

Dedektif Reagan. Dedektif Mitchell ve ben son bir haftadır bir seri cinayet vakası üzerinde çalışıyoruz."

Diğer uçta sessizlik vardı. Ardından Bay Erickson'dan şaşkın bir şekilde "Bunun bizimle ne ilgisi var?" sorusu geldi.

"Aaron Jenkins diğer cinayetlerin bir sonucu olarak öldürüldü. Ölümünden sonra eski kayıtlarına bakabildik ve sizin adınız çıktı.

Jenkins'in katille nasıl bir bağlantısı olduğunu sağlayacak bazı bilgiler verebileceğinizi umuyoruz."

"CNN'de gördüğümüz kanunsuz dava bu mu?" Bayan Erickson sordu.

"Evet, hanımefendi, öyle," dedi Abe. "Açtığımız kayıtlarda sizin kızı Jenkins hakkında cinsel istismar suçlamasıyla şikayette bulunmuştur."

Yine sessizlik, sonra daha genç bir ses. "Ortaokuldayken beni merdivenlerin altında köşeye sıkıştırdı." Sesi titredi. "Özür dilerim. Hatırlamaktan hoşlanmıyorum."

Kristen konuşmacıya doğru eğildi. "Anlıyorum June," dedi. "Ben polisle birlikte çalışan bir savcıyım. Benim adım Kristen. I

Sizin gibi pek çok genç kadınla tanıştım ve hatırlaması zor ama gerçekten yardımınıza ihtiyacımız *var*. Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Beni merdiven boşluğunun altına itti," dedi June ve sesinde açık bir tereddüt vardı. "Taze... almaya çalıştı."

"Anlıyorum. O zaman ne yaptın, June? Nasıl kaçtın?" Bu kez sessizlik uzamıştı. Kristen kaşlarını çatarak konuşmacıya baktı.

"June, ben Kristen. Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım." İçini çekti. "Tam o sırada başka bir kız geldi. Çılgılık atıyordum ama herkes Aaron'dan korkuyordu. Yardım etmeye çalışan tek kişi bu diğer kızdı. Önce onu üzerimden çekmeye çalıştı ama o küçüktü, Aaron ise büyüktü."

"Genellikle öyledirler, June," dedi Kristen. Elini sıkıca kavradığında Abe neredeyse irkiliyordu. Ama sesi kararlıydı ve Abe gurur duyuyordu. "Sonra ne oldu?"

"Bir öğretmen çağırmak için koştu. Tam zamanında geldiler. Hiçbir şey olmadı."

Abe rapordan gerçekten de bir şeyler anlamıştı. Jenkins kızın kıyafetlerini yırtmıştı ve yardım geldiğinde tecavüze on saniye kalmıştı. Ama kızın sözlerine itiraz edecek bir şey söylemedi. Kristen kendi başına çok iyi gidiyordu.

Kristen pragmatik bir tavırla, "Buna pek katılmıyorum," dedi. "Korktunuz ve saldırıya uğradınız. Bu da bir şeydir."

"Evet, öğretmen rapor . Yapmak zorunda olduğunu söyledi. Her yerde polisler vardı. Korkunçtu. Aaron çok popülerdi. Ona karşı gelen herkes... diyelim ki ondan sonra hayatım eskisi gibi olmadı."

Mia ona bir not verdi. *Ona kızın adını ve neden raporda olmadığını sorar mısın?*

Kristen başıyla onayladı. "İnan bana June, anlıyorum. Buradaki dedektiflerden birinin bir sorusu var. Diğer kız kimdi ve adı neden rapor?"

"Adı Leah'ydı," diye yanıtladı June ve Kristen bu ismi açıkça tanıyarak gözlerini kısa bir süre için kapattı. "Öğretmen geldikten ve Aaron kaçtıktan sonra, olaya karıştığını söylemememiz için bize yalvardı. Zaten kendisiyle o kadar çok dalga geçiliyordu ki, dışlanmak istemedi."

Bayan Erickson, "Bunu bize hiç söylemedin, tatlım," dedi.

"Yapmamamı istedi anne. Yapmamam için yalvardı. En azından bunu yapabilirdim. Bana yardım etmek için kendini riske attı."

Kristen listelerinden birine büyük bir daire çizdi ve kağıdı Masanın ortasında. Leah Broderick. Kurbanlardan biri. Heyecanla birbirlerine .
Sonunda.

"Leah ile tanıştım," dedi Kristen. "Büyüdüğünde olağanüstü bir genç kadın oldu."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim." June'un sesi . "Onu görürsen teşekkür ettiğimi söyle."

Kristen'in yüzünden bir gölge geçti. "Söyleyeceğim. Bana bir şey daha söyle June, sonra gitmene izin vereceğiz. Bu olaydan sonra sana ve Leah'ya ne oldu?"

June içini çekti. "Polise tek kelime etmedim, öğretmen etmedi ama önemli değildi. Aaron Leah'nın hayatını cehenneme çevirdi. Annesi onu okulumuzdan aldı ve başka bir yere yerleştirdi. Benim ailem de beni okuldan aldı ve buraya geldik."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok yardımcı oldun, June. Teşekkür ederim."

"İhtiyacınız olan şey bu muydu?" Bay Erickson sordu.

Abe masanın etrafına baktı. Tüm bu kâbus başladığından beri sahip olmadıkları kadar yüksek bir enerji seviyesi vardı. "Evet, tam da ihtiyacımız olan şey. Teşekkür ederim."

"Kristen?" June'un sesi biraz titredi. "Evet, June?"

"Bu konuyu tekrar konuşmaktan gerçekten korkuyordum. Ama sen bunu kolaylaştırdın." Kristen dudaklarını sertçe ısırды ama yine de gözleri doldu. "Sevindim, June."

Bazen o yollardan geçmiş biriyle konuşmak da işe yarayabilir. Kendinize iyi bakın."

Murphy şaşkın bir sessizlik içinde körü körüne hattı kapattı. Birkaç uzun vuruş boyunca tüm gözler Kristen'in üzerindeydi, sonra kalktı. "İzninizle. Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Sarsılan Mia onu takip etmeye başladı ama Abe onu nazikçe durdurdu.

"Bırak onu .
O iyi olacak."

*Cuma, 27 Şubat,
SABAH 8:55.*

Geri döndüğünde sessizce bekliyorlardı. Şişmiş yüzünü ve kızarmış gözlerini düzeltmek için makyajın yapabileceği hiçbir şey yoktu ama yine de denedi. Abe onun gurur dolu gözleriyle karşılaştı. Onun yanındaki koltuğa oturdu ve masanın etrafına baktı. Mia'nın yüzünde sessizce destekleyici bir ifade vardı, Jack ve Murphy'ninki ise hâlâ şoktaydı. Spinnelli keder ve öfke arasında kalmış görünüyordu. Miles

Westphalen da onlara katılmıştı. Bunun Leah hakkındaki yeni bilgiler yüzünden mi yoksa onun çözüleceğinden endişe ettikleri için mi olduğundan emin değildi. Sormayı da düşünmüyordu.

"Lois'e Leah'nın dava dosyasını kuryeyle göndermesini söyledim." Dosyayı masanın üzerine koydu ve düşüncelerini toparlamak için bir süre bekledi.

"Leah Broderick

neredeyse beş yıl önce tecavüze uğramıştı. İlk cinsel saldırı vakalarından biriydi ama onu bu kadar net hatırlamamın nedeni bu değil. Leah bilişsel olarak zorlanıyordu. Yaklaşık on iki ya da on üç yaşındaki bir çocuğun seviyesinde işlev görüyordu. Yavaş olduğunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Çok gururlu bir genç kadındı."

"Sen 'idi' diyorsun, Kristen," diye gözlemledi Miles.

Kristen titremelerini kontrol etmek için avuçlarını masanın üzerine koydu. "Bütün bunları bir travmanın tetiklediğinden şüphelenen sendin Miles. Dün Leah'yı aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı. Çalıştığı süpermarketi aradım ve onu bir yıldan uzun süredir görmediklerini söylediler." Başını kaldırıp Abe'e baktı. "Ben de tesadüflerden hoşlanmam."

"Kulağa iyi gelmiyor," diye mırıldandı.

"Leah hakkında. Bir işi vardı, otobüse binerdi. Kilisede aktifti. Pazar okulunda derslere yardım ederdi. Onu tanıyan herkes severdi. Her neyse, otobüs durağından eve doğru yürürken Clarence Terrill tarafından saldırıya uğradı."

"Sivil polislerin bulamadığı iki adamdan biri," dedi Abe. "Paketiniz," dedi Miles. "Yargıç, savunma ve sanık, tıpkı senin gibi düşündüm."

Kristen nemli avuçlarını pantolonuna sildi. "Clarence Terrill bir Zaten iki kez suç işlemiş. Sistemden adamlardan biri. Ona tecavüz etmiş. Leah iyi bir tarif verebildi ve onu arabasına çektiğini gören bir tanıktı. Yaptığı 'gerizekalılık' hakkında arkadaşlarına övünmüştü. Elimizde iyi bir dava vardı. Elimizde DNA vardı. Simpson'ın tecavüz davalarındaki stratejisi genellikle müvekkilinin cinsel ilişkiyi kabul etmesi ama bunun rızayla olduğunu iddia etmesiydi. Belli ki öyle değilmiş. Engeline rağmen, Leah

çok güvenilir bir tanıktı. Ta ki Simpson haç çıkarmaya başlayana kadar. Acımasızdı. Kitaptaki her kuralı çiğnedi ve Yargıç Hillman bunu yanına bıraktı. O kadar çok itiraz ettim ki Hillman beni odasına çağırdı ve eğer bu kadar rahatsız edici olmayı bırakmazsam, beni mahkemeye itaatsizlikten tutuklayacağını söyledi." Gözlerini sertçe kısmıştı. "O zamanlar acemi idim. Bunu denediğini görmek isterdim. Şimdi."

"Eğer hâlâ hayattaysa," dedi Abe.

"İnsan sadece umut edebilir," diye mırıldandı Mia.

"Simpson, Leah'yı liseden tanıdıklarını ve oradaki herkesin onun kolay biri olduğunu bildiğini söyleyen tanıklar getirdi. Muhtemelen Clarence Terrill'a asılmıştı, bu da seksin rızaya dayalı olduğu iddiasını güçlendiriyordu."

Dosyayı açtı. "Tyrone Yates tanık listesindeki otuz isimden biriydi. Koruyucu gözaltında tuttuğunuz son teslimatçı çocuk da öyle."

"Bence onu bırakın," dedi Jack ve de özür diler gibi görünmüyordu.

"Veritabanıma kayıtlı değillerdi, çünkü Simpson onları hiç aramadı. ifade verdi. Üç küçük piçten sonra itiraz ettim ve bu Hillman'ın sürdürdüğü bir avuç itirazdan sadece biriydi. Sonra Simpson Leah'nın görünüşünden bahsetmeye başladı. Açık kıyafetler giyiyordu, ki giymiyordu. Leah'nın Çocuklar? Yemin altındaydı, o yüzden evet dedi. Evlenmek istiyor muydu? Bir gün, seksi merak ediyor muydu? Seks yapmış mıydı? Seksten hoşlanıyor muydu? İtiraz ettim, itiraz ettim ve Hillman bana ceza verdi. Her neyse, jüri Terrill'i suçlu buldu. Hillman jüriye teşekkür etti, gidebileceklerini söyledi ve onlar gittikten sonra Leah'nın ifadesinin açıkça rızası olduğunu gösterdiğini ve jürinin kararını iptal ettiğini söyledi."

Mia'nın çenesi düştü. "Orospu çocuğu."

Kristen o günü hatırlayarak durakladı. "Şaşkına dönmüştüm. Terrill'in Simpson'a beşlik çaktığını ve mahkeme salonundan çıkarken Leah'ya göz kırptığını hatırlıyorum. Ona göz kırptı. Buna inanamamıştım. Leah yıkılmıştı."

İçini çekti ve dosyadaki belgeleri karıştırdı. "Leah'nın tek akrabası annesiydi ama çok sayıda arkadaşı vardı. Eğer onlardan biri bizim kanunsuzumuzsa, çok zor bir arama yapacağız."

*Cuma, 27 Şubat,
11:30.*

Drake ofisinin kapısını kapattı. "Gittikçe yaklaşıyorlar." Jacob sandalyesinde geriye yaslandı. "Nereden biliyorsun?" "Spinnelli belediye başkanının ofisinden azar işitmeden ayrıldı." "Ah, evet. Yeğenin belediye başkanının ofisinde. O nasıl?"

"Her zamanki gibi sevimli ve sadık."

Jacob kol düğmesiyle oynadı. Elaine bu sabah yatağa dönmeden önce giysilerini hazırlayacak kadar kendine gelmişti. Karısı bugünlerde sürekli uyuşturucunun neden olduğu bir sersemlik içindeydi. Bazen onu kıskanıyordu. Ama birinin evi idare etmesi gerekiyordu.

"Adli Tabip Angelo'nun cesedini bu sabah taburcu etti," dedi. Drake'in omuzları çöktü. "Jacob."

Jacob arkadaşının yüzündeki acıya dayanamayarak başka tarafa baktı, bunun kendi yüzünün bir yansıması olduğunu biliyordu. "Görüntüleme olamaz." Angelo'nun yüzünden geriye yeterince şey kalmamıştı. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor. *Oğlum*. "Yarın kapalı bir tabut töreni yapacağız." Ama üzüntüsünün ardından kutsanmış bir öfke geldi, soğuk ve titiz. "Angelo'nun katilini ondan önce istiyorum, Drake."

Drake ayağa kalktı. "Bir şey öğrendiğimde seni ararım."

"Bayan Mayhew nasıl?"

"Korkmuş. Koruması olmadan asla yapamaz. Çevresindekiler de safları sıklaştırdı. Okuldaki küçük kızı neredeyse yakalıyorduk ama Reagan'lardan biri bizden önce oraya ulaştı."

"Hayal kırıklığı."

"Yarın bir aile vaftizi var."

"Daha iyi. Mayhew ve Reagan'ı izlemeye devam et. Bu parazite onlardan önce ulaşmanı istiyorum. Mahkemeye çıkmasını istemiyorum. Jüriler son derece güvenilmezdir. Oh, ve Drake?"

Drake kapıda durdu. "Evet, Jacob?"

"Richardson denen kadına ne yaptık?" Hafif bir duraklama. "O artık bir sorun değil."

Jacob arkadaşının sırtındaki savunmacı duruşa baktı, onun... iştahını biliyordu. Drake'in bu yönünü her zaman görmezden gelmişti, çünkü bir erkeğin nasıl tatmin olacağı kendi bileceği bir işti. Ama belki de şimdi bunu iyi bir şekilde kullanabilirdi. "Onu aldın demek?"

""

"Özlenecek mi?"

"Patronuna Alden skandalının yatışması için zamana ihtiyacı olduğunu çünkü bunun iyi mülakatlar almasını etkilediğini söyledi."

"İkna edici miydi?"

Drake yarı dönmüştü, gözlerinde kurt gibi bir parıltı vardı. "Hem de çok."

"Bu kapalı bir tabut, Drake." Jacob bu cümlelerin aralarında havada asılı kalmasına izin verdi, sonra Drake'in onun ne demek istediğini anlamasını izledi.

"Bir Conti ile röportaj yapmak istiyordu," diye mırıldandı Drake. "Bir tane almasını sağlayacağım."

Jacob kapının Drake'in arkasından kapanmasını izledi, en eski dostunun işin bittiğini göreceğini biliyordu, sonra aklını eldeki soruşturmaya çevirdi. Angelo'nun katilinin kimliğini öğrenir öğrenmez, Bayan Mayhew'e artık ihtiyaç kalmayacaktı. Drake'in iştahının kızıl saçlılara kadar uzandığını umuyordu.

*Cuma, 27 Şubat,
16:30'da.*

"Dedektif Reagan."

İstasyona geri dönerlerken Abe omzunun üzerinden Richardson'ın kameramanının arkasından aceleyle geldiğini gördü. "Yapmadılar mı? Yeterli mi?" diye homurdandı.

Kameraman koşarak onları karşılamaya geldi, elinde kamera yoktu. "Ben Scott Lowell."

Abe gözlerini kıstı. "Kim olduğunu biliyorum. Ne istiyorsun?"

"Benden nefret ettiğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Sadece Zoe'nin gittiğini bilmeni istedim."

Abe ve Mia hızlıca bakıştılar. "Gitti de ne demek?" Mia sordu.

"Dün Jacob Conti ile bir görüşme talep etmeye gitti." "Tanrım, kadının taşakları var," diye hayret etti Mia.

Scott, "Yalnız gitti," dedi.

"Daha çok kafasındaki taşlar gibi," diye düzeltti Mia. "Yani geri dönmedi mi?"

"Hayır, geri geldi. Çok kızgındı ve Conti'yi duvara nasıl çivileyeceğini mırıldanıyordu. Sonra bu sabah arayıp John Alden'la arasındaki bu mesele bitene kadar izne ayrıldığını söyledi."

"Ve sen ona inanmıyorsun," dedi Abe.

"Bir hikayeyi asla bırakıp gitmezdi. Conti'yi ama Mayhew'i daha çok istiyordu."

"Yani kanunsuz hikâyesini mi istedi," dedi Mia.

"Elbette hikâyeyi istiyordu. Bu onun biletiydi. CNN ve NBC'den telefonlar alıyordu, Tanrı aşkına. Ama Mayhew'den gerçekten nefret ediyordu. Asla öylece çekip gitmezdi."

"Kristen'dan neden bu kadar nefret ediyor?" Mia sordu.

Scott başını salladı. "Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Her şeyi filme almak zorunda kalmak yeterince kötüydü. Sadece işimi yaptığımı söyleyebilirdim ama bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Lütfen Bayan Mayhew'e üzgün olduğumu söyleyin."

Abe dişlerini sıktı ve Mia devam etti. "Ona mesajı ileteceğim, Bay Lowell. Richardson'ın kaybolduğunu rapor ettiniz mi?"

Scott omuz silkti. "Bir anlamı yok gibi görünüyordu. Aramayı kendisi yaptı. Önemli bir şey olursa diye bilmeni istedim. Gitmem gerekiyor. Bugün başka bir muhabire atandım. İyi şanslar."

O uzaklaştı ve Mia içini çekti. "Pislikleri ortadan kaldıran bir katil. Conti gibi zengin pislikler yaşlı adamları dövüyor, sonra da Richardson'ı öldürüyor. Artık iyi adamların kim olduğundan emin değilim."

*Cuma, 27 Şubat,
16:45.*

Konferans salonunda toplandıklarında Abe, "Leah'nın annesi öldü," diye açıkladı. "Üç yıl önce kanserden öldü."

"Leah bir yıldır konuştuğumuz hiç kimse tarafından görülmemiş," diye devam etti Mia. "Papazı giderek daha depresif hale geldiğini söyledi, sonra bir gün kiliseye gelmedi. Taşındığını ve adres bırakmadığını öğrendiler. Üzgünüm Kristen."

Kristen üzüntüsünü bir kenara itmeye çalıştı ama bu çok zordu. "Zavallı Leah." "Paul Worth'un evini aradık," dedi Jack. "Bir sürü şey bulduk. Farklı parmak izleri bulduk, ama Conti'nin cesedinde bulunan ve bugün aileye teslim edilen Julia' eşleşen bir iz bulamadık. Worth'un garajında Oldsmobile'i plakaları olmadan bulduk ve bir masa testeresi ile tekerlekli bir alet sandığı arasında Skinner'ın üzerinde kullanılan Craftsman mengenesi için doğru boyutta boş bir alan vardı. Evin kendisi terk edilmişti.

İki haftada bir temizlik servisi geliyor. Kimse bir şey görmedi."

Miles, "Size Paul Worth'un kendisinin bu işe karışmadığını söyleyebilirim," dedi. "Akıllı başında değil ve geçen yıl felç geçirdiğinden beri de değil. Onu huzurevinde bizzat gördüm."

"Ziyaretçi var mı?" Abe söyledi.

"Hiç." Miles üzgün görünüyordu. "Hayatının sonunu geçirmek için berbat bir yol." "Oh," dedi Mia, "ve Zoe Richardson kayıp."

Bu durum Spinnelli sessizlik için elini kaldırıana kadar biraz gürültü kopmasına neden oldu. "Kayıp ilan edilene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Amacımızdan sapmayalım, millet. Robert Barnett'in Hank Worth ve Genny O'Reilly'nin gayrimeşru oğlu olduğunu ve Barnett'in Paul Worth'un yeğeni olduğunu biliyoruz ama Worth ailesi ile Leah Broderick arasındaki bağlantı nedir?"

"Henüz bir şey bulamadık," dedi Abe sıkıntıyla.

"Worth'un evinin hiçbir yerinde onun fotoğrafı yoktu," diye ekledi Jack. "Üzgünüm."

Spinnelli iç çekti. "Sırada ne var?"

"Murphy ve ben Leah için bölgedeki ölüm belgelerini kontrol etmeye başladık," dedi Kristen sessizce. "Murphy, ben onu uyuması için eve göndermeden önce fotoğrafını Eyalet Polisi'ne gönderdi ve Julia da kopyalarını Illinois'deki adli tabipliklere göndererek bana yardım etti. Sahipsiz bir Jane Doe düşünüyordu." Kristen'ın boğazı düğümlendi. *Ne büyük bir kayıp.*

*Cuma, 27 Şubat,
18:00.*

"Görünüşe göre tüm çete burada. Annem bu akşam küçük bir aile partisi veriyor. Yarın vaftiz töreninden sonra büyük bir parti var," dedi Abe, cipi Sean'ın minivanı ile Aidan'ın Camaro'su arasına sıkıştırarak. Sonra iç çekti. "Bu ilginç olacak."

Minibüsün önüne son model bir Lexus park etmişti ve Kristen içgüdüsel olarak bunun kime ait olduğunu biliyordu. "Debra'nın ailesi mi?"

"Evet."

"Dün gece ne olduğunu bana hiç anlatmadın," dedi nazikçe.

Abe çenesini dayadı. "Benden onları affetmemi istediler."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Sandalyemden düşmek üzereydim. söylediler. Her konuda. Debra'nın öldüğü gün, ben izin versem bile onun hayatına son veremeyeceklerini anlamışlardı. Ama bana ulaşip haber veremiyorlarmış çünkü ailem nerede olduğumu kimseye söylemiyormuş."

"Peki ne dedin?"

"Bunu düşünmem gerektiğini

söyledim." "Peki düşündün mü?"

Ona baktığında yeşil gözlerinin nazik bir anlayış ve amansız bir destekle dolu olduğunu gördü ve içinde bir şeyler değişti. Bunun olacağını en başından beri biliyordu, kız onu zavallı bir biber gazı kutusuyla düşürmeye çalıştığı andan beri.

Onu seviyordu. Kızın yüzünün ısınmasını izledi ve hissettiklerinin kızın görmesi için yüzüne yazıldığını biliyordu. "Evet."

Elini uzattı ve parmaklarının onun yanağında gezinmesine izin verdi. "Ve?"
"Tabii ki yapacağım. Hayat çok kısa Kristen. Hayatıma devam etmeye hazırım. Seninle birlikte."

Ağzı kıvrıldı. "Şimdi öyle misin?"

"Öyleyim." Onu boynundan yakaladı ve daha çekti. "Geliyor musun?"

Gözleri dans etti. "Ailenin evinin önünde değil. Ama belki daha sonra."

Gülerek onu sertçe öptü. "Tart. Hadi içeri girip diğerlerine katılalım."

Mutfakta her zamanki gibi kontrollü bir kaos vardı. Sean'ın çocukları yerde daireler çizerek koştururken, annesi Aidan'ı fırından yeni çıkardığı turtadan tokatlayarak uzaklaştırıyordu. Annie lavabonun başında durmuş Patatesler ve televizyon oturma odasında ESPN'i bangır bangır çalıyordu. Turta vişneliydi. Dünyada her şey yolundaydı.

"Merhaba anne," dedi Abe. "İki kişiye daha kadar var mı?"

Kristen alaycı bir ifadeyle, "Benim mutfağında yemek pişiremeyiz," diye ekledi. "Biri mutfağıma çaldı."

o."

Aidan ve Annie birbirlerine baktılar, suç ortakları ve Kristen Aidan'a doğru yürüyerek ve yanağından öpmek için başını aşağı çekerek hepsini şaşırttı.

"Teşekkür ," dedi. Kolunu Annie'nin omuzlarına doladı ve sarıldı. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şeydi."

Annie gülümsedi ve hemen toparlanan Aidan hınzırca sırıttı. "Eğer birinin senin için yaptığı en güzel şey buysa, o zaman Abe'le bu konuşmayı gerçekten gerekiyor."

Yanakları kıpkırmızı olan Kristen annesine baktı. "Vur ona, lütfen."

Becca kaşlarını kaldırdı. "Artık misafir değilsin. Ona kendin vur."

Sakinleşerek Abe'e döndü. "Oturma odasında misafirin var." "Evet, biliyorum. Sonra geleceğim."

Kristen onun uzaklaşmasını izledi. Geleceğine devam edebilmek için geçmişinin son çirkin kalıntılarını da bir kenara bırakmaya hazırdı. Paylaşmak istediği bir gelecek. Onunla. *Gelecek* misin? diye sormuştu. Bunun nereye biliyordu. Abe Reagan gibi bir adamın ilişkisi olmazdı. O bir eş istiyordu. Bir aile. Umutsuzca *evet* demek istemişti. Ama önce bilmesi gereken şeyler vardı. Fikrini değiştirebilecek şeyler. Bu yüzden o da güzel teklifinin ışığında. Ona söylemesi gerekiyordu. Yakında. Ve erkekler, eğer onu hâlâ istiyorlarsa, ona kalbinin haykırdığı cevabı verecekti.

Kendini silkeleyerek Annie'ye döndü. "Mutfak hakkında ne düşünüyorsun?
Taşra ocağı mı, Fransız taşrası mı?"

Cuma, 27 Şubat, 18:30

Onu bulmak hiç de zor olmamıştı. Küçük Kansas'ın çok az belediye başkanı

Kasabalar eyalet meclisi için yarışlıyordu ve içlerinden sadece biri Kansas Üniversitesi'ne gitmişti. Kristen'ı yaralayan adamın Geoffrey Kaplan olduğunu anlamak sadece bir saat sürmüştü. Chicago'dan Kansas'a gitmek ne yazık ki on dört saat sürmüştü. Birkaç tane yakalamayı başarmıştı. Kaplan belediye başkanlığı görevlerini yerine getirmek için şehirdeyken saatlerce uyumuş.

Şimdi adamın eve, on dönümlük arazi üzerinde tek başına duran güzel evine gelmesini bekliyordu. Eski bir ahır minibüsü için kullanışlı bir siper oluşturunuyordu. Kaplan'ın güvenilir karısı garaj kapısını bütün gün açık bıraktığı için içeri girip beklemek sorun olmuyordu. Kendi garajı gibi bodrum katında bir garajdı, bu yüzden saklanacak çok yer vardı. Üst katta en az iki televizyon bangır bangır çalışıyordu ve silahında susturucu vardı. Sonuç olarak hiçbir gürültü olmayacaktı.

Piç kurusu arabayı sürdüğünde göğsünde bir sıkışma hissetti. Birkaç saniye içinde, genç bir kadına tecavüz eden ve onu panayırda toprağa bırakan adamın yüzünü görecek. Farlar söndü ve onları karanlıkta bıraktı. Arabanın kapısı açıldı, tavan lambası içeriği aydınlattı ve Kaplan dışarı çıktı. Kaplan'ı gördüğünde ilk düşüncesi Kristen'ın haklı olduğuydu. Tamamen sıradan görünümlü bir adamdı. Beş-on yaşında, orta yapılı, hafif göbekli. Saçları dökülüyordu. Fena halde.

Kaplan'ın çantasını almak için arka koltuğa eğilmesini bekledi, sonra tabancasını çekerek saklandığı yerden çıktı. Diğer elinde Kaplan'ın kendi levyesini tutuyordu. Sessizce yaklaştı.

"kalkın, Bay Kaplan. Ellerinizi havaya kaldırın."

Kaplan dondu kaldı, sonra yavaşça doğruldu, ellerini kaldırdı. "Sen de kimsin?"

"Arkanıza dönün Bay Kaplan. Yavaşça."

Kaplan itaat etti ve kubbe ışığının loş ışığında bile adamın gözlerindeki dehşeti görebiliyordu. Dehşet iyi idi.

"Sen de kimsin be?" Kaplan tısladı. Kaplan'ın dehşete kapılmış gözleri elindeki silaha kaydı ve sonra hızlıca tavana, Bayan Kaplan'ın yukarıda hareket ettiği yere doğru bir yolculuk yaptı.

Bir an tereddüt etti, sonra sertleşti. Sonunda karısının durumu daha iyi olacaktı. Dul kalmak, bir canavarın karısı olmaktan çok daha iyi olacaktı.

"Kristen Mayhew," dedi ve bekledi.

"Ne?" Kaplan şaşkın bir panikle başını salladı. "Kristen Mayhew kim?"

Hatırlamadı bile. Kendisine güvenen genç ve güzel bir kadının masumiyetini çalmıştı ve *onun adını bile hatırlamıyordu*. "Geçmiş düşünün Bay Kaplan. Üniversite. Yaz. İlçe fuarı."

Kaplan'ın umutsuzca bilgiyi işlemesini izledi. "Kristen May - " Başı hafifçe yukarı kalktı. "Ah, evet. Onu hatırlıyorum. Üniversitede çıktığım bir kızdı sadece. Ne olmuş yani?"

Sadece bir kız mı? Ne olmuş yani? "Ona tecavüz ettin."

Kaplan'ın gözleri önce genişledi, sonra daraldı. "Bunu o mu söyledi? O küçük kaltak."

Karanlığın içinden bijon anahtarı Kaplan'ın sağ şakağının hemen üstüne isabet etti. Kaplan inleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

"dikkat edin, Bay Kaplan."

Kaplan başını tutuyordu ve loş ışıktaki parmaklarının arasından sızan kanı görebiliyordu. "Ben kimseye tecavüz etmedim. Yemin ederim. Kariyerimi mahvetmeye çalışıyor. Hepsi bu."

Hepsi bu kadar. "Peki neden mat gibi bir şey yapsın ki?" diye sordu sıkıca.

Kaplan öfkeli bir şekilde başını kaldırdı. "Çünkü anketlerde önde gidiyorum, işte bu yüzden. Şimdiye kadar becerdiğim bütün ortaya çıkıyor."

Bimbo. Kristen'in yüzü onun yüzünün önünde kristalleşti, sonra her şey kırmızıya dönüştü ve lastik demir tekrar tekrar sallandı.

"Baba?"

Durakladı, silahı başının üzerindeydi. Görüşü yavaşça netleşti. Ve o küçük sesi tekrar duydu. "Baba? Ahırın arkasında park etmiş bir minibüs var."

Panikle ayağa fırladı, silah ve bijon anahtarı ellerinden .

Ve arabanın üzerinden bir çocuğun dehşete düşmüş gözlerine baktı.

Kendine baktı. Kanla kaplıydı. Babasının kanı. Onu babasının kanıyla kaplı görmüştü.

Onu görmüştü. Kaçtı. Anlatırdı. Yakalanacaktı.

Yakalanmam. Daha işim bitmedi. Leah.

Yavaşça silahını kaldırdı.

Bölüm Yirmi Bir

27 Şubat Cuma, saat
10:00.

Abe yatağında yarı uzanmış pozisyonda Kristen'in yatmaya hazırlanmasını izledi. İlk kez böyle bir fırsat yakalamıştı. Diğer bütün yatak odasına geldiklerinde, tökezleyerek içeri girmişler, yol boyunca kıyafetlerini çıkarmışlar, inanılmaz bir sevişme için yatağa düşmüşlerdi. Şimdi, bu gece, sadece onu izleyebilirdi. Eskiden Debra'yı yatağa hazırlanırken seyretmeye bayılırdı.

Yakınlığı, yakında onun yanında yatacağını bilmeyi özlemişti. Bu yakınlığı yeniden bulduğuna inanmak neredeyse çok zordu. Kristen durakladı, parmakları hâlâ bluzunun orta düğmesindeydi.

Yataktan onun gözlerinin sabit baskısını hissedebiliyordu. Başının arkasına birkaç yastık yığmış ve yatak başlığına yaslanmıştı, uzun bacaklarını . Omzunun üzerinden baktı ve adamın gözlerindeki harareti bakış karşısında ürperdi. "Neden bana bakıyorsun?"

Gülümsemesi aynı anda hem şehvetli hem de muhteşemdi ve kadının nefesini kesti. "Çünkü çok güzelsin. Bana aldırma. Sadece devam et."

Tekrar bluzuna baktı, düğmelere odaklandı ve ellerinin titrememesi için dua etti. Ona söylemesi gerekiyordu. *Şimdi, Kristen.* Bunun yerine kıyafetlerine odaklandı, onları çıkardı, sutyen ve külotundan başka bir şey giymeden durana kadar alışkanlığı olduğu gibi astı. Yataktan bir hışırtı geldi ve adam arkasındaydı, neredeyse sırtını sıcaklığıyla kavuruyordu. Elleriyle omuzlarını kapadı ve boynunun yan tarafını öptü. Ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi ve dilini boynundan omzunun kıvrımına doğru gezdirdiğinde tekrar titredi.

"Soğuk mu?" diye mırıldandı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Mmm. Güzel." Elleri sırtındaki sıkı kasları ustalıkla yoğurdu, sonra onu makyaj masasındaki küçük sandalyeye yönlendirdi. "Otur."

Oturdu ve ağır göz kapaklarının , gelenek yarattığının bilinciyle, adamın saçındaki iğneleri çekişini aynadan izledi. Saçları serbest kalana kadar iğneler teker teker makyaj masasının üzerine düştü. Adam eline aldı Fırçayı saçlarında gezdirdi ve kafa derisini nazikçe kazıdı. Gözleri kapandı. *Çok iyi hissetmişti.*

"Güzel," dedi usulca. "Kötü hissetseydim dururdum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Düşündüklerimi yüksek sesle söylememi nasıl sağlıyorsun?"

"Bence bunu yüksek sesle söylüyorsun çünkü kalbinin derinliklerinde bunu duymamı istiyorsun." Fırça durakladı ve adam ayıldı. "Sorun ne, Kristen? Bu gece çok sessizdin."

Şimdi, Kristen. Şimdi korkak olma. Ayağa kalktı ve onun etrafından dolanarak bornozunun içine girdi. "Seninle konuşmam gerek. Dinlemene ihtiyacım var, çünkü bunu söylemek zor."

Kaşları çatıldı, fırçayı makyaj masasının üzerine bıraktı ve yatağa oturmak için geri döndü. "Dinliyorum."

Makyaj çekmecesini açtı ve küçük albümü buldu. Albümü göğsüne döndü ve onun endişeli mavi gözlerine baktı. "Bebeğinizi biliyorum."

Gözle görülür bir şekilde yüzü kızardı. "Nasıl?"

"Aidan ağzından kaçırıldı. Benim bilmediğimi bilmiyordu. Sonra baban bana Debra'nın bir resmini gösterdi... Biliyorsun."

Başını sarsakça salladı, yanaklarındaki koyu kirli sakalın altındaki teni solgundu. "Özür dilerim. Seni kandırmak istememiştim Kristen. Sadece bu konuda konuşmuyorum."

"Biliyorum." Yatağa oturup ona baktı. "Anlıyorum." Yutkundu, sonra albümü yatağın üzerine, onun kalçasının koydu ve ayağa fırladı. Albümü eline aldı, ilk fotoğrafa baktı, küçük kırmızı bukleleri ve büyük yeşil gözleri olan bir bebek. Anında tanıdı.

"O senin," dedi donuk bir sesle. Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam sonuna gelene kadar bir sonraki ve bir sonraki fotoğrafı çevirdi. "On bir resim."

Kristen'in vücudu titriyordu ve bunu durduramıyordu. "Doğumda bir tane ve ondan sonraki her doğum günü için bir tane."

"Güzel bir

kız."

"Teşekkür

ederim."

Başını kaldırdı, gözleri okunmuyordu. "Adı ne?"

Titremesini kontrol etmeyi umarak kendine sarıldı. "Ona Savannah adını verdiler."

Başını salladı, hâlâ ona bakıyordu. "Nerede o?"

"Kaliforniya'da."

"Çok uzakta."

"Ailesi o dört yaşındayken Chicago'dan taşındı."

Tekrar albüme baktı ve işaret parmağının ucuyla on yaşındaki Savannah'nın gülümsemesinin izini sürdü. "Ne diyeceğimi sanıyordun Kristen?"

Dudağını ısırды. "Bilmiyorum."

"Seni suçlayacağımı mı sandın?"

Omuzlarını kamburlaştırarak bakışlarını indirdi. "Bilmiyordum. Kendimi suçluyorum."

"Buna inanabilirim." Adamın sesindeki sıcaklık kızın başını kaldırmasına neden oldu. Adam kollarını açtı ve Kristen yatağın üzerinden sürünerek kollarının girdi. "Kristen, tatlım."

Sonra gözyaşları akmaya başladı ve onu kucağına çekti. "Ah, Abe, ne diyeceğini bilmiyordum. Sen bebeğini kaybettin ve ben de benimkini verdim."

"Hayır, yapmadın. Bebeğinize normal bir hayat sürmesi için bir şans verdiniz." Eli saçlarındaydı, okşuyordu. Gözyaşları yavaşlayana ve gömleği sırlıklam olana kadar onu tuttu. "Anladığım kadarıyla hamile kaldıktan sonra..." Onun başının üstünü öptü. "Sonra."

"Kimseye söylemeyi planlamamıştım. Sonra bir dönem, sonra iki dönem kaçırdım ve ne yapacağımı bilemedim. Ben de aileme söyledim."

Adamın kızı sarılışı sıkılaştı. "Ve sana inanmadılar."

"Evlenmemiş hamile bir kız, sarhoş ölüden daha kötüydü." Uzun, çok uzun bir duraklama oldu. "Babandan nefret ediyorum, Kristen."

Yanağını adamın göğsünün kaya gibi sertliğine yasladı. "Ben de öyle." Bir uzun duraklama daha. "Onu görüyor musun? Savannah'yı?"

Kristen'in kalbi sıkıştı. "Hayır. Her yıl doğum gününde bana bir resim gönderecekleri ve beni sorarsa genç ve yalnız olduğumu ve bir bebeğe bakamayacağımı söyleyecekleri konusunda anlaşmıştık."

"Ki bunların hepsi doğru."

"Evet. On sekiz yaşına geldiğinde benimle görüşmek isteyip istemediğini seçmesine izin verecekler."

"O zaman iyi insanlar."

Gözleri yanıyordu. "Evet. Ve onu çok seviyorlar."

"O zaman doğru şeyi yaptın," diye mırıldandı. Albümü dikkatlice komodinin çekmecesine koydu. Sonra çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarına en tatlı, en nazik öpücüğü kondurdu. Kalbi göğsünde kabardı ve başını kaldırdığında, kelimeler kafasından geçerken sadece ona bakabildi.

Sana söylemem gereken tek şey bu değil. Benim bir sorunum var. Lütfen aldırma. Lütfen önemli olmasına izin verme.

Seni seviyorum.

Gözleri parladı, parlak mavi. "Tekrar söyle. Bunu duymamı istediğini bilmek istiyorum."

Onu reddetmek asla bir seçenek değildi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu hoyratça arkasına itti ve aşağıya doğru takip etti, ağzı onunkini tartışılmaz bir şekilde ele geçirdi, elleri yüzünü kavradı, vücudu ısrarla itti. "Beni istediğini söyle."

"Seni istiyorum." İstediydi. Tutkusuna karşılık olarak ilkel bir ritimle zonklayan bedeni ona doğru kalktı. Elleri beceriksizce gömleğini beline kadar çekti, göğsüne dokundu, inlediğinde ürperdi.

Bornozunu çıkardı ve bacaklarının arasına diz çöktü, düğmeleri kopana kadar manşetlerini çekti. Ayağa kalktı ve onun bakışlarını tutarak sütyenini çözdü ve yatağın kenarına bıraktı. Gerisini o yaptı, külotundan ve pantolonundan kurtuldu, sonra durdu. Ve baktı. Ve kadının ağzı kurudu.

Tanıdığı yavaş, düşünceli aşık bu değildi. Çılgına dönmüştü, titriyordu, kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyordu. Omuzlarından tutup onu kendine çektiğinde o ipi kopardı. Öpüşmeleri vahşi ve açık ağızlıydı, dudaklar, yanaklar ve ulaşabildikleri herhangi bir deri parçası onun altında titreşene kadar.

"Abe, yap şunu. Şimdi."

Ve yaptı, ona sert ve derin bir şekilde girdi, haykırdığında ağzına doğru inledi. Çılgınca daldı, vücuduna her onları daha yükseğe çıkardı. İç kaslarının artık tanıdık olan sıkışmasını hissetti.

Onca yıl yalnız kaldıktan sonra bir mucize, sonra sadece bu adamla bulduğu cennete düştü, doruk noktası gücüyle şaşırtıcıydı. Ama neydi bu Gerçek hediye yüzündeki ifadeydi, kendi zirvesine ulaşırken yüz hatlarının keskin güzelliği, kendini onun içine bırakırken vücudunun titremesiydi.

Adam onun üzerine yığıldı, nefes almak için çırpınırken göğsü kabarıyordu. Kadın onun geniş sırtını okşadı ve kendine geleceğı anı bilerek bekledi. Sakinleşti, derin bir nefes aldı. Ve beklediğı kelimeleri söyledi Duymak için ömür boyu.

"Ben de seni seviyorum." Sonra onları yanlara yuvarladı, kalçalarını kavradı ve bir bütün olarak kalmaları için onu kendine çekti.

Uzun bir süre sonra, onun uyuduğunu düşün­dükten çok sonra sesinin gürültüsü yanağına çarptı. "Kristen, özür dilerim. Korunmayı unutmuşum."

"Her şey ," diye mırıldandı.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Yani zamanlama doğru değil mi?" diye sordu belli belirsiz. Ses tonunda hayal kırıklığı duydu, belli belirsizdi ama oradaydı.

Sarsılarak yutkundu. "Hayır, bu doğru değil." Ve asla da olmayacaktı.

Asla istediğın ocuğına sahip olamayacağım, Abe.

Kelimelerin ağzından dökölmesini bekledi, dökölme­lerini diledi. diğ­er tüm düşünceler gibi zahmetsizce . Ama Abe belli ki haklıydı. Bu sadece onun gerçekten duymasını istediğinde işe yarıyordu. Çünkü bunu istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

*Cumartesi, 28 Şubat,
Sabah 9:00'da.*

Canını yaktı.

Zoe'nin kendisini saran sisin içinden çıktığında aklına gelen ilk tutarlı düşünce buydu.

Hareket ediyordu. Bu ikinci düşünceydi. Ürkütücü bir havada süzülme hissi vardı. Sonra gerçeklik ve onunla birlikte iğrenç, dayanılmaz görüntüler inmeye başladı.

Tanrım, canım yandı. Beni incitti. Drake Edwards'ın ellerinde katlandığı vahşeti hatırlayarak ürperdi. İnlemeye çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Gözlerini kırptırdı, çevresini tanımaya çalıştı. Orada beyazdı. Bir sürü beyaz. *Belki de ölmüşümdür. Lütfen ölmeme izin verin.* Ölüm Drake Edwards'a tercih edilirdi. Hareket yavaşladı ve kapıların, kapılardan geçişin farkına vardı, sonra hareket durdu.

"Kendine gelmesi ne sürer?"

Hayır. Yine inlemek istedi ama yine sesi çıkmadı. Edwards'tı. O buradaydı. Lanet olsun. Ölmemişti.

"Görünüşe göre şimdi uyandı. İlacın etkisi bir saat içinde tamamen geçecek." Diğer ses yeniydi. *Kimin? Ne ilacı?* "O zamana kadar hareket etmeyecek ya da konuşmayacak."

"Güzel." Edwards'ın sesinde memnuniyet vardı. Onu evinden çaldığından beri bunu sık sık duymuştu. "Pençe atabilmesini ve çılgılık atabilmesini istiyorum."

Diğer adamdan bir sessizlik geldi ve ardından Edwards'ın zalim kıkırdaması duyuldu.

"Sevmen için para almıyorsun. Sadece yapman için para alıyorsun."

Bir iç çekiş. "Dolguları çıkarırsak ikisi de sığar."

Dolgu mu? Çılgınca etrafına bakmaya çalıştı ama başı hareket etmiyordu. Çevresel görüşünü sola doğru zorladı. Ve nefesi kesildi.

Bir tabuttu. Çılgılık atmak istedi.

Edwards, "Bunu nasıl başardığınız umurumda değil," dedi. "Sadece yap."

Onun

Yüzü üzerinde belirdi ve bir bulantı dalgası onu boğmakla tehdit etti. Adam gülümsedi, Conti'nin ofisinde gördüğü yırtıcı gülümsemenin aynısıydı. O ne zamandı? Bugün neydi?

"Jacob'la görüşmek istemiştiniz Bayan Richardson," dedi alaycı bir tavırla. "Ne yazık ki Bay Conti bu öğleden sonra meşgul. Oğlunun cenazesi var. Yine de alternatif bir görüşme ayarladı. İstedığınız kadar konuşabilirsiniz." Başını hareket ettirdi ve vücudunu sağında görebileceği şekilde çevirdi. "Bu Emmy malzemesi."

Adam usulca gülerek ve kızın sağında uzanan şeyi tam olarak görmesine izin verdi.

Zoe'nin kalbi göğsünde dondu. Siyah takım elbiseli bir cesetti. Yüzü yoktu.

Angelo Conti'ydi. Onu Angelo Conti'yle birlikte gömeceklerdi. Çığlık çığlığa bağırdı ama ses sadece kafasının içinde yankılandı.

*Cumartesi, 28 Şubat,
11:15.*

Kristen ilk kez bir Katolik kilisesine gidiyordu ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Neyse ki orada çok sayıda Reagan vardı, bu yüzden tek yapması gereken onu takip etmektir. Diz çökmek için banklar ve için cemaat okumaları vardı. Komünyon ayini ve gürleyen org vardı. Tam teçhizatlı bir rahip vardı.

Tütsü ve altın bir vaftiz kurnası, yanında da ıslıl ıslıl Sean ve Ruth duruyordu.

Aile vardı. O kadar çok aile vardı ki Kristen'in kalbi sızladı. Ayrıca sıralarda hepsi de ateşli silahlar taşıyan bir düzineden fazla polis vardı. Kyle, Aidan ve Abe'in arkadaşları, Conti ya da başka birinin sorun çıkarmamasını sağlamak için oradaydılar. Mia da geldi, Spinnelli de. Todd Murphy bile oradaydı,

takım elbisesi yeni ütülenmişti.

Kristen, rahibin bebeği alıp küçük yüzüne gülümsemesini izledi. Aldığı derin nefes, yanı başındaki Abe'in gözünden kaçmadı. "Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı.

Kristen gözyaşlarının sızladığını hissetti. "Evet."

"Burası vaftiz ebeveynlerinin tanındığı yer," diye fısıldadı. "Annie vaftiz annesi ve Ruth'un kuzeni Franklin de vaftiz babası."

Abe, Annie ve Franklin'in yerlerini almalarını izledi. Şu anda beş yaşında olan Jeannette'in vaftiz babası olarak ilk tercihi , ama daha yeni gitmişti.

gizli görevdeydi ve yeminlerinin sorumluluğunu tam olarak üstlenemiyordu. Ne de olsa Reagan'lar yeminlerini ciddiye alırlardı. Aidan Jeannette'in vaftiz babası oldu.

Abe, onun bebeklikten bugünkü mutlu çocuk haline gelişini izlemenin keyfini kaçırdı.

O ve Debra, oğullarının vaftiz ebeveynleri olarak Ruth ve Sean'ı seçmişlerdi. Tabii ki törene hiç katılmamışlardı. Belki Kristen'la ilk çocuklarını vaftiz ettiklerinde onları da çağırabilirlerdi. İçi ısınarak onun elini tuttu ve sevgiyle sıktı.

Islak gözlerine yaklaşmayan bir gülümsemeyle ona baktı. Bu hafta o kadar çok şey yaşamıştı ki. Kırılgan gülümsemesinin ardındaki gölgelerde neyin gizlendiğini bilmek zordu. Çok fazla acı. Küçük kızı, Savannah'yı düşündü. Kristen'in her yıl postayla yeni bir fotoğraf geldiğinde hissettiği acıyı düşündü. Bunu biliyordu. Her yıl oğlunun doğum günü kutlanmadan gelip geçtiğinde hissettiği acıyla aynıydı. Bir gece önce Kristen'in ona onu sevdiğini nasıl söylediğini düşündü. Onu sevmenin ne kadar doğal olduğunu. Onun profiline baktı, vücudunun kıpırdadığını hissetti. Dün gece hiçbir engel olmadan onun içine boşalmıştı. Güvende olduklarından, yanlış zaman olduğundan o kadar emindi ki. Gülümsedi. Ne de olsa Katolikti. Tanıdığı insanların yarısı ayın "güvenli" zamanlarında işe başlamıştı. Belki o da yanılıyordu.

Kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Ve hayal etti O gün rahibin yanında duracaklardı ve kucağındaki bebeğin minik kırmızı bukleleri ve kocaman yeşil gözleri . Hayatı nihayet yeniden başlamıştı. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu ve bunun sebebi Kristen'dı.

*Cumartesi, 28 Şubat,
12:00.*

Drake, Jacob ve Elaine'in yanındaki sıraya kaydı. Elaine uyuşmuş bir halde oturuyordu, aklı başından gitmişti. Jacob onun elini tuttu ve tabuta bakarken ikisinin de kederini . Belki de intikamının bir kısmının tamamlanmış olması bir merhem olabilirdi.

"Bitti Jacob," diye mırıldandı.

Jacob kılını bile kıpırdatmadı, öylece oturup tabuta baktı. "Güzel."

*Cumartesi, 28 Şubat,
12:15.*

"Güzel parti, Abe," dedi Mia, elinde bir fincan punçla ona doğru yürürken. "Punç güçlendirilmiş olsaydı daha güzel olurdu ama yine de güzel."

"Bu bir vaftiz töreni Mia," dedi Abe gülümseyerek.

"Hey, herkes bir ara parti yapmayı öğrenmeli." Gözleri keskin bir şekilde kilise salonuna baktı. "Bence yeterince kapsama alanınız var. Ben sadece Bayan Keene'den bir telefon aldım, şapkacı kadın. Lise yıllıklarını bulmuş ve içlerinde Robert Barnett'in resimleri varmış."

Abe'in nabızı hızlandı. "Belki sonunda Paul Worth, Robert Barnett ve o kurşunları Leah Broderick'e neyin bağladığını bulabiliriz. Gelmemi ister misin?"

"Hayır, senin aile meselelerin var. Bayan Keene'i ben halledebilirim. Benden hoşlanıyor, biliyorsun."

Abe ona kararlı bir bakış attı. "Pek çok insan bunu yapar."

Mia kaçtı. "Ray seni severdi, Abe. Yıllıkları buraya geri getireceğim."

Abe, o uzaklaşırken arkasından baktı, eski ortağının onayının en büyük övgü biçimlerinden biri olduğunu biliyordu. Sonra kendi cep telefonu çaldı ve o anın geçmesine izin verdi. "Reagan." Dinledi, tüm sinir uçları aniden uğuldamaya başlamıştı. "Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız."

Etrafına bakındı ve Kristen'ı Aidan'la konuşurken buldu.

Bir adım attı ve yüzündeki aciliyeti okuyan kızın ifadesinin değişmesini .

"Şimdi ne olacak?" sordu, sesi alçaktı.

"Bir zarfınız daha var. Aidan, Sean ve Ruth'a ne kadar üzgün olduğumuzu söyler misin? Paltolarımızı alıp gidelim."

*Cumartesi, 28 Şubat,
12:50.*

Kristen ön verandada durmuş, kaşlarını çatarak zarfa bakıyordu. "Bu bir kutu değil. Her zaman bir kutu bırakır."

Kruvazörün arkasına bir araba yanaştı ve Jack araçtan . "Bu bir kutu değil," dedi.

"Biliyoruz Jack," dedi Abe. "Açalım ve nedenini öğrenelim."

"Umarım hızlıdır," diye Jack, Julia'nın beklediği arabasına doğru el sallayarak. Arkada araba koltuğunda küçük bir çocuk vardı. Jack kızardı. "Sirke gidiyoruz."

Kristen'in gülümsemesi zayıf ama içtendi. "Sevindim Jack. Hadi şu işi bitirelim de onu hayal kırıklığına uğratma."

Jack, kadının harabeye dönmüş mutfağını görünce aniden durdu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Sadece bir kısmı. Biraz yardım aldım."

Jack masanın üzerine beyaz bir kâğıt serdi. "Şimdi görelim." Kağıdı salladı. Zarfın içinden iki parça kâğıt çıktı. Mektubu Kristen'a uzattı ve diğer kâğıdı açtı.

"Tanrım," diye soludu Kristen. Elini ağzına götürdü ve hasta gibi görünüyordu.

Abe katlanmamış kâğıda baktı ve sanki kafasına bir balyoz yemiş gibiydi. Bu siyasi bir afişti. *Kansas için Geoffrey Kaplan* yazıyordu ve altında da mülayim, kel bir adamın resmi vardı.

Kristen'in tecavüzcüsüne bakıyordu. *Yüce Tanrım.*

"Bu o mu?" diye sordu ve kadın salladı, eli hâlâ ağzının üzerindeydi. "Nereden biliyordu?" Abe sordu. "Kristen, bunu nasıl bildi?"

Dehşet içinde sandalyesine çöktü. "Bilmiyorum." Omzunun üzerinden pencereye baktı. "Dinliyor muydu?"

Jack çömelerek Kristen'in yüzüne baktı. "Kim o?" Kristen'in gözleri Abe'inkilere kaydı, sessizce yalvarıyordu.

"Düşün Jack," dedi Abe sessizce. "Kristen'in dün sabah telefonda Erickson denen kıza söylediklerini düşün."

Jack'in rengi soldu. "Hayır."

Kristen'in elleri titriyordu. "Sadece sana söyledim Abe. Onun hakkında konuştuğum tek an Perşembe gecesi seninle bu mutfakta oturduğum andı. Ya pencereden dinliyordu ya da bu odayı dinliyordu."

Jack odanın etrafına baktı, her duvar temizlenmişti. "Onu saklayabileceğimiz tek yer masanın altı. Bana yardım et, Abe." Birlikte masayı çevirdiler ve Jack aramaya başladı. "Burada görebildiğim bir şey yok. Bekle." Bir an için ortadan kayboldu. "Birisi bir noktada dışarıdaydı. Perşembe sabahı buzlar çözülmeye başladı, o yüzden Perşembe gecesi orada olduğuna inanabilirim. kulübede de bir şeyler oluyor."

"Buna cevap verebilirim." McIntyre dışarıdan geldi. "Arka bahçede küçük bir kargaşa vardı ve duman gördüm. Araştırmaya gittiğimde bir sis bombası buldum. Koşarak ön verandaya gittim ve zarfı buldum."

"Şaşırtmaca," diye mırıldandı Abe. "Bu ne zaman oldu?"

McIntyre, "Seni aramadan iki dakika önce," dedi. "Beyaz bir minibüs aramak üzere mahalleyi taraması için bir ekip çağırdım ama henüz bir şey bulamadılar."

"Mektubu oku Kristen," dedi Abe.

"Okuyamam." Yaprak gibi titriyordu.

Abe mektubu aldı. Düz beyaz bir kâğıda akıcı bir el yazısıyla yazılmıştı. "Sevgili Kristen. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. size, arkadaşlarınıza ve ailenize çok fazla acı çektirdi. Benim niyetim Sadece kendini güvende ve haklı hissetmeni sağlamak içindi. Sana başka mektup göndermeyeceğim, ama bu son nihai intikamı almanı istedim. İntikamını aldım, canım. Masumiyetinizi ve gençliğinizi çalan adam bir daha asla kimseye zarar veremeyecek. Her zamanki gibi mütevazı hizmetkârın olarak kalacağım."

Kristen'in yüzü afallamıştı. "Peki ya not?"

"Güle güle'."

*Cumartesi, 28 Şubat,
13:00.*

Bodrumun oturmuş, masalara bağladığı üç adama bakıyordu. Üçü de şaşkınlık ve acıyla camlaşmış gözlerle ona bakıyordu.

Yargıç Edmund Hillman, avukat Gerald Simpson ve tecavüzcü Clarence Terrill.

Önce sağ elindeki silaha, sonra da sol elindekine baktı. Leah'nın madalyonu. Leah'yla tanıştıklarından beri onu kendi zinciriyle boynuna asmıştı.

morgdaki cesedinden çıkardı. Çevirdi, ışığa tuttu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi kazınmış baş harflere baktı. WWJD. İsa olsa ne yapardı?

Gözlerini kapattı. Ne yaptığını değil. Yaptığı şeyi asla.

Arka planda Leah'nın duruşma tutanağını okuyan kendi sesi çınlıyordu. CD'yi haftalar önce, bu son sahneyi planlarken yapmıştı. Kansas'a giderken sonsuz bir döngüde çalması için bırakmıştı.

Bu adamlar şimdiye kadar on, yirmi kez dinlemiş olmalılar. Belki daha fazla.

Sonra Kansas'a gitti. Kaplan'ı öldürmesi kaçınılmaz bir sonuçtu. Adam ölmeyi hak etmişti. Bunu kör, hayvani bir öfkeyle yapmıştı.

Sonra o çocuğun gözlerinin içine baktı. Kız onu görmüştü. Ve aslında onu da öldürmek için silahını kaldırdı.

Hiçbir şey söylememişti Kaplan'ın çocuğu. Adam garajın zemininden bir korku filmindeki canavar gibi yükselirken öylece durmuştu, kanlar içinde ve aklını ele geçiren öfkeyle çıldırmış bir halde. Orada öylece durmuş, babasının arabasının üzerinden ona , gözleri kocaman ve donmuştu.

Neredeyse savunmasız bir çocuğu öldürüyordu. Kimseye zarar vermemiş bir çocuğu.

Bir masum. Ve o anda neye dönüşeceğini biliyordu.

Tıpkı nefret etmeye başladığı kişiler gibi olmuştu.

Silahını yanına indirmişti. bırakmış, sonra minibüsüne koşmuş ve karda yıkanmak için durmadan önce kilometrelerce gitmişti. Ovaladıkça her yer kıpkırmızı oluyordu. Sonunda minibüsüne geri döndü ve uzun saatler boyunca Chicago'ya, Kristenin evine geri döndü, bir blok öteye park etti, bir şaşırtmaca yarattı, son zarfını bıraktı ve eve geldi.

Üşüyordu. Ağrıyordu. Ama yine de yapacak bir işi vardı. Başladığı işi her zaman bitirirdi. Ağır adımlarla ayağa kalktı ve her hareketini izleyen üç çift göz hissederek CD çaları kapatmak için harekete geçti.

Odayı sessizlik kapladı.

"Umarım Leah Broderick'i hatırlarsınız," dedi. "O benim kızımdı.

O öldü."

"Onu ben öldürmedim." Clarence Terrill'dan meydan okuyan küçük bir inilti. Çocuğunu kirleten adama bakmak için döndü. Acı sona kadar pişmanlık duymadı.

Silahlı kaldırıp tetiği çekti ve Clarence Terrill artık meydan okumuyordu. Hıçkırarak ağlayan ve merhamet dileyen Simpson'a döndü. "Ve sen onu bir fahişe gibi gösterdin, kendine saygısını da yok ettin." Bir el daha ateş etti ve Simpson gevşedi. "İşte sana merhamet." Sadece dehşet içinde bakabilen Hillman'a döndü.

"Ve siz, Yargıç Hillman. Belki de en büyük hatayı sizde görüyorum. Yasaları uygulayacağınıza yemin ettiniz ama yasaları kötüye kullandınız. Bu günü düşündüğüm haftalarda, benim yargıç olacağım sahte bir duruşma planladım. Ama böyle bir tiyatronun anlamı yok. Ben bittim." Daha fazla uzatmadan, hakimin hayatına hak ettiğinden çok daha fazla merhamet göstererek son verdi.

Çok yorulmuştu. Ama yazması gereken bir mektup daha vardı. Elinde tuttuğu silaha baktı, boşalan barutun keskin kokusunu aldı. Sonra Leah'ya katılacaktı.

*Cumartesi, 28 Şubat,
14:00*

Son bir buçuk haftadır yaşadığı onca dehşetten sonra Abe, Kristen'ı hiç bu kadar kırılgan görmemişti. Kanepesinde oturuyordu, çok solgundu. Kaplan'ın kasaba şerifine yapılan bir telefon görüşmesi Kaplan'ın gerçekten de öldüğünü doğruladı. Karısı onu kendi garajında vahşice dövülerek öldürülmüş halde bulmuştu. Yerel yetkililer bunun yanlış giden bir soygun olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak Kristen'ın soğukkanlılığına son darbeyi şey, Kaplan'ın karısının çocuğunu garajın girişinde şok içinde bulduğunu öğrenmesi oldu. Çocuğun ne gördüğünü kimse bilmiyordu çünkü hiçbir şey söylemeden geri çekilmişti. Ama bu sefer parmak izleri vardı. Her yerde kanlı parmak izleri vardı. Çözölmüştü. Katil sonunda çözölmüştü.

Kristen kendi kontrolüne ince, kırılgan bir iplikle tutunuyordu.

Yavaşça yanına oturdu, kolunu omuzlarına doladı. Ama kadın onun içinde erimedi. Kaskatı kesilmiş, dümdüz önüne bakıyordu. "Kristen, senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum." Gözleri kapandı. "Çok yorgunum, Abe."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlım. Ama bu sefer kötü bir hata yaptı. Onu yakında yakalayacağız ve tüm bunlar sona erecek." Onun sırtını okşadı.

avucunun içiyle. "Sıcak bir yere gideriz ve tüm bu olanları unuturuz."

Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam el yordamıyla yeni bir konu, kadının yüzünü yeniden canlandıracak bir şey aradı. Kadın onu korkutuyordu. "Tören çok güzeldi, değil mi?" diye mırıldandı. "Sean ve Ruth çok mutluydu." Kadın sertleşti. "Bugün oğlumu düşündüm." Bunun üzerine döndü, ona baktı, gözleri o kadar acı doluydu ki neredeyse kalbi kırılacaktı. "Sanırım sen de kızını düşünüyordun. Savannah'yı."

"Abe..."

Yüzünü kavradı, başparmağını yanağının kıvrımları boyunca nazikçe gezdirdi. İleri geri. "Sonra bizi düşündüm, kilisenin önünde durduğumuzu, çocuğumuzu kucağımıza aldığımızı."

Ama onu rahatlatacağını düşündüğü şey tam tersi bir etki yarattı. Ayağa fırladı ve gözleri paniklemiş bir halde ondan uzaklaştı. "Dur."

Ayağa kalkarak ona doğru uzandı ama kadın tökezleyerek birkaç adım daha geri gitti. "Abe, dur." Gözlerini kapattı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve dinlemeni istiyorum çünkü söylemesi zor."

Dün gece çocuğuyla ilgili gerçeği açıklamadan önce kullandığı kelimelerle . Kalbi ürperdi ve ellerini yavaşça indirdi. "Pekâlâ."

Gözle görülür bir şekilde yüz hatlarını düzeltti, duruşunu düzeltti ve ellerini arkasında kavuşturdu ve bir anda on gün önce tanıştığı kadın oluverdi. Koruyucu kalkanları yeniden dikilmişti. Dokunulmazdı. "Artık çocuk sahibi olmayacağım."

soğukkanlı sözleri ciğerlerindeki havayı emen bir . Önce hiçbir şey söyleyemedi, sonra nefes almak zorunda kaldı. "Kristen, kızını evlatlık verdiğin için kendini suçlu hissettiğini biliyorum ama bu iyi bir anne olamayacağın anlamına gelmez."

Gözleri çılgınca kırıştı ve bir an için histerik bir kahkaha atacağını sandı. Ama kontrolü sağladı ve konuştuğunda sakindi. "Hayır, Abe, anlamıyorsun. Yapamıyorum. Ben..." Sertçe yutkundu. "Bebek doğduktan sonra onu götürdüler ve hayatımın bittiğini düşündüm. O kadar değerli bir şeyden vazgeçmiştim ki... Ama kendime hala genç olduğumu söyledim. Bir gün bir tane daha doğurabilirim. Altı hafta sonra kontrol muayenesi için tekrar geldiğimde bir büyüme olduğunu fark ettiler." Dudakları büküldü ama duruşu kontrollü kaldı. "Kaplan daha fazlasını yapmıştı

tecavüz edip beni hamile bıraktı. Görünüşe göre bana küçük, iğrenç bir cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırmış ve hamileliğimin ilerleyen aylarında kansere dönüşmüş."

Yüzü yaşadığı şoku göstermiş olmalı ki, kız ona kırılğan bir gülümseme fırlattı. "Merak etme. Hepsi gitti, rahim ağzımın yarısıyla birlikte."

Abe körü körüne arkasındaki kanepeyi yokladı ve koluna oturdu. Bir nefes aldı ve onun inanacağı kelimeleri aradı. Kendisinin de inandığı.

Önemli değil. Tabii ki vardı.

Evlat edinebiliriz. Buradaki ironi çok .

Bir an için bu kaybın yasını tuttu. Onu asla çocuğuyla birlikte yuvarlak ve dolgun göremeyecekti. Ellerini onun yuvarlak karnının üzerinde gezdirmeyecek ve çocuğunun tekmelerini hissedemeyecekti. Doğum sancısıyla mücadele ederken asla yanında duramayacaktı. Ailesi ve arkadaşları sevinç içinde ona bakarken asla kilisenin önünde kendi çocuğunu kucağına alamayacaktı. Sean ve Ruth'un yıllar boyunca yaptıklarını izlediği onca şeyi. Asla yapamayacağı onca şey. *Onlar* asla yapamayacaktı.

Çünkü sonuçta yine ikisi . Bir ev dolusu çocukları olsa da olmasa da. Çünkü sonuçta adam onu seviyordu ve kadın da onu sevdiğini söylemişti.

Kristen onu izledi, gerçeğin batışını izledi. Hayalinin gözlerinde yavaşça ölmesini izledi. Adam hiçbir şey söylemeden orada otururken, kadın onu daha fazla izleyemedi. Döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Pencere.

Abe onun gidişini izledi, yanlış bir şey söyleyeceğinden kadar korkuyordu ki hiçbir şey söyleyemedi. Cep telefonu korkunç sessizlikte yankılanarak çaldı.

"Reagan."

"Dedektif Reagan, bu County'deki yoğun bakım ünitesinden hemşire."

Kalbi sıkıştı. Vincent ölmüş olmalıydı. Kristen'ın bir darbeyi daha nasıl kaldırabileceğini bilmiyordu. "Seni hatırlıyorum. Ne oldu sana? Vincent?"

"Bay Potremski'nin durumunda bir değişiklik yok. Aramamın sebebi o genç adamın geri dönmüş olması. Timothy. Vincent'ı görmek istiyor."

Abe ayağa fırladı. "Onu yarım saat orada tutabilir misin?" "Denerim."

Abe yatak odasına doğru koştu, sonra aniden durdu. Kristen pencerenin durmuş, kamburunu çıkarmış, kollarını kendine sarmıştı. Durduğu yerden kadının vücudunu saran şiddetli titremeleri görebiliyordu. Kadın

ipinin ucundaydı. Bu halde şehrin dört bir yanına sürüklenmesine gerek yoktu. Kontrolün Kristen için ne kadar önemli olduğunu artık biliyordu. Kristen'ın En azından kontrol görüntüsü. Burada kalması gerekiyordu, yeniden toparlanabileceği bir yerde. Timothy'yle kendisi konuşacak, sonra geri gelecek, konuşacaklar ve onu her şeyin yoluna gireceğine inandıracaktı.

"Kristen, bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor." Sesini olabildiğince nazikleştirdi. "Ben dönene kadar seninle kalması için Aidan'ı arayacağım." Odayı geçti ve ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmeyi dileyerek onun arkasında durdu. Sonunda onu kollarının arasına aldı ve titreyip sarsılırken onu orada tuttu. "Uzan ve dinlen. Sonra konuşuruz."

Başını salladı ve onu oturduğu yatağa götürmesine izin verdi. Çok sessizdi. Adam kızın yüzünü yukarı kaldırıp dudaklarına bir öpücük kondurdu ve kızın arkasından bakakalmasına neden oldu.

*Cumartesi, 28 Şubat,
14:15.*

Tabii ki önemliydi. Kristen'ın bunun önemli olduğunu anlaması için yüzündeki ıssızlığa bakması yeterliydi. Yine de onun her şeyin yolunda olduğunu söylemesini bekledi. Onu yine de sevdiğini, hâlâ mutlu olabileceklerini. Ama o bunların hiçbirini söylememişti.

Bittiğini de söylememişti. Mantık devreye girmeye başlamıştı ama mantık, umutsuzca ihtiyaç duyduğu kelimelerin yerini tutamazdı. duydum. İç çekerek ayağa kalktı ve evin içinde yürüdü. Çok sessizdi. Bir haftadır ilk kez kendi evinde yalnızdı. Bu sinir bozucuydu.

"Gel pisi pisi," dedi, sadece kendi sesini duymak için. Abe Reagan'la tanışmadan önce de hep bu kadar sessizdi ama bundan ne kadar nefret ettiğini daha önce fark etmemişti. Kyle ve Becca'nın evinde, bangır bangır televizyonların ve sürekli hareketliliğin içinde olmayı diledi. Nostradamus bacaklarına süründüğünde sıçradı. Duvarı yıktığından beri iki kediye de görmemişti. "Hadi gidip sana yemek getirelim."

Ama mutfağı yoktu. Etrafına bakındı ve ilk kez tabaklarına ne olduğunu merak etti. Annie'nin tabakları

bir yere koymuş. Bu yüzden bir potpuri kabını temizledi ve içini kedi mamasıyla doldurdu. Sonra ne yapacağını düşündü.

Cep telefonunun kısık kulağına çalındı ve kalbi tekleyerek çantasından telefonu kaptı. Telefonuna gelen son arama bir tehditti ve kilise salonu polislerle dolu olsa da, tüm bu kâbus sona erene kadar Reagan'lar risk altında olacaktı. "Kristen Mayhew."

"Bayan Mayhew, beni tanı mıyorsunuz ama benim adım Dr. Porter. Lake County Adli Tıp Bürosu'ndanım. Bana Leah Broderick'i söyledin."

Nabızı hızla atan Kristen masasına oturdu ve bir not defteri çıkardı. Lake County, Worth'un kulübesini ve keskin nişancının alıştırma malzemelerini buldukları yeri. "Evet, öyle. Bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Geçen yıl 27 Aralık'ta ölüm belgesini imzaladım. Bu bir intihardı."

Kristen iç çekti. "Bu noktada bu beni şaşırtmadı. Kimlik tespitini kimin yaptığını ve defin işlemini kimin ayarladığını söyleyebilir misiniz?"

"Babasıydı, bunu hatırlıyorum." Kristen arka planda bir dosya dolabının açıldığını duydu. "Adını kontrol edeceğim." Bunun garip olduğunu düşündü. Leah'nın annesinin bekâr bir ebeveyn olduğunu çok net hatırlıyordu. Yine de denemeye değdi...

"Şans eseri Robert Barnett miydi? Ya da belki Worth adında biri?" "Hayır, öyle olmadığını biliyorum. Bekle... İşte burada. Owen Madden."

Kristen'in eli gevşedi, kalem avuçlarının arasından kayıp gitti. Dudaklarından anında inkâr fışkırdı. "Hayır, bu doğru olamaz."

"Sizi temin ederim ki öyle." Sesi gibiydi. "Onu çok iyi hatırlıyorum. Kimlik tespitini kapalı devre video ile yapmıştım çünkü cesedin şekli çok bozulmuştu. Orada bir denizci gibi metanetle duruyordu."

Kristen bir an için sadece bakabildi, nefesi hızlı ve sığ geliyordu. Owen. Bu mümkün değildi.

Aman Tanrım. "Teşekkür , Dr. Porter. Üzgünüm, bu sadece biraz şok edici." Biraz mı? Hiperventilasyon geçirmemek için mücadele etti. "Teşekkür ederim."

"Fotoğraflı kimliğinin bir kopyasını çıkardım," dedi Porter. "İsterseniz bir kopyasını size fakslayabilirim."

"Evet, teşekkür ." Porter'a faks numarasını verdi. "Beni aradığınız için teşekkür ederim."

Kalbi şimdi çılgınca çarpan Kristen telefonunu kapattı. *Düşünmek . Düşünmeliyim.*

Owen. Nasıl doğru olabilir? Bu noktada, nasıl olmasın ki?

"Abe'i aramalıyım," diye ve titreyen elleriyle telefonunu açtı.

"Belki sonra," dedi çakıllı bir ses arkasından ve çığlık atamadan, iri bir el ağzını kapatırken, diğeri cep telefonunu kaptı ve onu kaya gibi sert bir vücuda doğru çekti. "Şimdilik çeneni kapa ve dediğimi yap."

Kristen mücadele etti ama adam büyük ve güçlüydü. Vincent ve Kyle'ı ve sıranın kendisine geleceğini biliyordu. *McIntyre neredeydi?*

"Çırpınmayı bırak," diye ısırdı, "yoksa pişman olacaksın."

Masasının çekmecesinde güvenle sakladığı yeni silahını düşündü. Silahı hiç olmasa da olurdu. Geriye doğru tekme atmaya çalışırken, el ağzından kalktı ve başının yan tarafını kelepçeledi.

Gözlerini kırıştırdığında yıldızları gördü. Yine de bir nefes aldı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Mucizevi bir şekilde ön kapı açıldı ve Aidan elinde anahtarla orada durdu. Yüzünde şok ifadesi belirdi, sonra sıçrayarak adamı yere çekti ve kadını serbest bıraktı. Kristen geri çekildi, masasının kenarı sırtına batınca durdu. Dehşet içinde adamların kavgasını izledi.

Polis. *Polisi ara*. Adamın elinde cep telefonu vardı, o da sabit hattı aldı. Telefon çalışmıyordu, kablosu kesikti, bu yüzden onun yerine silahını aldı. İki adam yerde yuvarlandı, kontrol için boğuştular, sonra Aidan güçlü bir hamle yaptı ve davetsiz misafiri duvara itti. Düşünmeden harekete geçti. Tetiğe tekrar, tekrar ve tekrar bastı ve adam yere yığıldı. Aidan dört ayak üzerine kalktı ve zorlukla nefes alarak ona baktı. Kadın olduğu yerde donmuş gibiydi, kolları hâlâ uzanmış, silahı hâlâ duvara doğrultulmuştu.

Mavi çizgili duvar kâğıdında bir kan çizgisi vardı.

"Aman Tanrım." Aidan kendini ayağa kaldırdı ve ona doğru gelerek silahı yavaşça elinden aldı. Onu kollarına çekti ve birlikte titreyerek derin nefesler aldılar. Sonra vücudu sarsıldı ve Aidan yere yığıldı. Sanki vücuduyla bağlantısı kesilmiş gibi onun düşüşünü izledi, sonra başını kaldırıp ayakkabılara, pantolona, paltosuna baktı. Küçük bir sopa tutan bir el. Ve Drake Edwards'ın sinirli yüzü.

"Eğer bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan," diye mırıldandı. Eğilerek kadının silahını yerden aldı, Aidan'inkini kılıfından çıkardı, sonra cesedi yuvarladı ve davetsiz misafirin silahını belindeki kemerden çıkardı. "Bayan Mayhew, benimle geliyorsun."

"Hayır."

Eğlenmiş görünüyordu. "Hayır mı? Peki beni nasıl durdurmayı öneriyorsun?"

Kalbi deli gibi çarpıyordu, bir adım geri attı, sonra adam kolunu tutunca haykırdı. Telefon çaldı, faks makinesinin çift zil sesi duyuldu ve ikisi de döndü. İlk adam telefonunu devre dışı bırakmıştı ama faksını değil. Edwards büyülenmiş bir halde yazıcının sayfayı tükürmesini izledi.

Kristen'in midesi altüst . Owen'ın ehliyetiydi.

Edwards'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Fazla mesai mi yapıyorsunuz Bayan Mayhew? Bu özel biri mi?"

Ağzı kuruyan Kristen cevap verecek bir şey bulamadı.

"Yakın olduğunu biliyordum ama puro bu mu? Büyük ödül?" Kâğıdı katladı ve cebine koydu. "Gel. Polisleri asla öldürmemeye çalışırım. Ölü bir polis bana çok düşman kazandırır ve polisler asla unutmaz. Ancak, eğer gıkını bile çıkarırsan, onun için bir istisna yapacağım." Aidan'ın baygın haline son bir kez umutsuzca baktıktan sonra çaresizce evinden çıkıp kaldırımın kenarına park etmiş kruvazöre doğru yürüdü. Direksiyonun arkasında üniformalı bir yabancı oturuyordu. Yabancı alaycı bir gülümsemeyle onu selamladı.

McIntyre neredeydi?

Drake Edwards onu güpegündüz bir polis aracıyla kaçıırıyordu.

Gözleri şaşkınlıkla adamın yüzüne dikildi ve adamın ağzının kıvrılmış olduğunu gördü

gerçek bir eğlence. "Son zamanlarda evinize çok fazla gelen giden oldu, Bayan Mayhew. Çok fazla koruma var. Bir tane daha olsa kimse fark etmez." O

haklıydı. Kimse bir şey fark etmemişti. Edwards arka sürücü kapısını açtı ve McIntyre'in ön yolcu koltuğunda yığılmış, bir kulağından kan damlayan halini gördü. Ama göğsü inip kalkıyordu, yani en azından hâlâ hayattaydı. Edwards eğildi, ağzı kulağının yanındaydı. "Sakın bir şey yapmaya kalkma yoksa sokakta bisiklet süren o iki küçük çocuk ölecek."

Çocukların geçişini izledi ve Edwards'ın söz verdiği gibi yapacağını biliyordu. Conti'nin baş uşağıydı ve hasta bir piç olduğu söyleniyordu. Ama yetkililer hiçbir zaman suçlamayı kanıtlayacak bir delil bulamamışlardı. Şimdi bulup bulamayacaklarını ya da kendisinin de söylentilerden biri haline gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu adam içeri girdiğinde.

"Bir randevunuz var Bayan Mayhew. Eminim geç kalmak istemezsiniz."

*Cumartesi, 28 Şubat,
14:15.*

Mia kilise salonuna döndü, Bayan Keene'in lise yıllığı kolunun altındaydı ve Spinnelli'yi arıyordu. "Abe hastanedeki adamla konuştuktan sonra dönmedi mi?"

Spinnelli başını salladı. "Henüz değil. aradığını ve son gelişmeler hakkında bilgi verdiğini söyledi." Başını iki yana salladı. "Zavallı Kristen."

Evet, her şeyden şimdi de bir şok. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Kristen nerede?"

"Evinde dinleniyordu. Abe'in kardeşi onunla oturmak için oraya gitti."

"En azından yalnız değil."

"Şapkacı kadının evinde ne buldun? Sonsuza dek gitmiştin."

Mia içini çekerek yıllıkta işaretlediği sayfayı açtı. "Bu o. Robert Barnett. Sanat departmanına uğradım ve kırk yaş büyük halinin bir resmini çizdirdim." Ona taslağı gösterdi. "Onu hiç görmedim."

"Ben de öyle," diye kaşlarını çattı Spinnelli. "Bunun büyük bir ah-ha olmasını umuyordum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Onun Genny O'Reilly'nin oğlu ve huzurevindeki yaşlı adam Paul Worth'un yeğeni olduğunu biliyoruz, ama bunun dışında bağlantı konusunda hala kafam karışık."

"Merhaba." Yüzünde sosyal bir gülümsemeyle genç bir kız yanlarına geldi. "Aralarına karışmam ve herkesin yeterince yemek yediğinden emin olmam gerekiyor. Ben Rachel." Onları dikkatle inceledi. "Eminim sen de Mia'sın ve Teğmen Spinnelli'sin."

Mia'nın Abe'in küçük kız kardeşini tanıması için tanıtıma ihtiyacı yoktu. Gözleri aynıydı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Rachel. Ailenin verdiği parti çok güzel."

"değil. Pizzayla daha iyi olurdu." Merakla yıllıklara baktı, sonra daha da yaklaştı, yüz ifadesi çizime odaklanmıştı. "Bu Kristen'ın mı?"

Mia irkilerek önce Spinnelli'ye, sonra tekrar Rachel'a baktı. "Bunu neden sordun ki?"

Omuz silkti. "Bu onun arkadaşına benziyor."

"Bu adamı gördün mü?" Mia patladı ve Rachel'ın gözleri telaşla açıldı.
"Sanırım öyle. Neden?"
"Onunla nerede tanıştın, tatlım?" Spinnelli yatıştırıcı bir şekilde sordu.
"Geçen hafta ona bir sandviç getirdi. Onu iş yerinde görmeye gitmiştim ve o da tam . Adı Owen gibi bir şeydi." Endişeli görünüyordu. "Neden?"
Mia telefonunu aldı. "Abe'i aramam gerek." Direkt sesli mesaja yönlendirince yüzünü buruşturdu. "Hâlâ yoğun bakım servisinde Kristen'in arkadaşı Vincent'la konuşuyor. Telefonu kapalı."
"Kristen'ı ara." Spinnelli Todd Murphy'yi işaret ediyordu.
Kyle Reagan kaşlarını çatarak yaklaştı. "Sorun nedir?" Emekli bir polisti. Bir şeylerin yolunda gitmediğini bilirdi.
Mia dişlerini sıktı. "Sadece çalışıyor. Lanet olsun. Kristen cevap vermiyor."
Kyle telefonu aldı. "Aidan'ı arayacağım." Birkaç dakika sonra solgunlaştı. "O da cevap vermiyor."
Spinnelli kendi telefonunu çıkardı ve öfkeyle numaraları tuşladı. "ASA Mayhew'in evine bir ekip gönderin. Sirenleri sonuna kadar aç, mümkün olduğunca çabuk."
Spinnelli Murphy ve Kyle Reagan'a baktı. "Herkesi sakinleştirin ve *burada* tutun. Mia, gidelim."

*Cumartesi, 28 Şubat,
14:45.*

Telefon çaldı ve onu şaşırttı. Tele-pazarlamacılar dışında kimse onu evinden aramazdı. Aslında, aldığı son meşru telefon Lake County Şerif Ofisi'nden Leah'nın intiharı ile ilgiliydi. Bir kenara bırakarak kalemiyle cevap verdi. "Alo?"

"Bay Madden, bu Zoe Richardson. Sanırım beni duymuşsunuz?" Çenesi sıkıştı, eli telefonun üzerinde sıkılaştı. "Duydum." "Pekala, oyun bitti, Bay Madden. Kim olduğunuzu biliyorum."
Panik yapmayın. "Neden bilmiyorum."

Gırtlaktan kıkırdadı. "Sorun değil. Sadece bu akşamki raporu hazırladığımı bilmeni istedim. ASA Mayhew'in kanunsuz katille kişisel bir ilişkisi olduğuna ve onun çabalarını yönlendirdiğine dair kanıtlar buldum. Büyüleyici bir haber olacak."

Yorgunluğuna rağmen kanı deli gibi akmaya başlamıştı. "Bunun gülünç olduğunu biliyorsun. Kristen yanlış bir şey yapmadı."

"Belki, ama daha önce kariyeri tehlikedeydi. Bundan sonra ülkedeki hiçbir mahkeme salonu onu kabul etmeyecek." Sesi kısılmıştı. "Bu gece yayında bir haberim olacak Bay Madden, öyle ya da böyle, eğer ne demek istediğimi anladıysanız. Yüzünüzü saklayabilir ve sesinizi gizleyebilirim. Sen işlerini yapmaya devam edebilirsin, ben sadece yaptığında özel bir şey istiyorum. Elinizde bir kalem?"

"Evet," diye homurdandı.

"Güzel. Bu adresi yaz. Bekliyor olacağım."

Yazmakta olduğu sayfayı çevirdi ve adresi not aldı. "Pisliksin sen."

"Bir kuşun tüyleri, Bay Madden. Bir kuşları."

Adrese baktı, sonra kararını verdi. Kristen'in hayatı onun yaptıkları yüzünden mahvolmayacaktı. Not defterindeki kâğıdı yırtıp cebine koydu ve cam kapağını açtı. O kadar çok kişiyi öldürmüştü ki. Bu noktada, bir tane daha ne olabilirdi ki?

Cep telefonunu ona uzattı. "Nasıldım?"

Drake gülümsedi. "Mükemmel, tek kelimeyle ." Ceketinin cebine yüz dolarlık bir banknot . "Kendine güzel bir şeyler al. Ve annene sevgilerimi iletmeyi unutma."

"Teşekkürler, Drake Amca." Ayağa kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Jacob, Drake'in yeğeni limuzinden inene kadar bekledi. "Bu kız umut vaat ediyor."

"Öyle." Sırıttı. "Neredeyse gösteri zamanı Jacob."

*Cumartesi, 28 Şubat,
14:45.*

Mia ve Spinnelli Kristen'in evine daldı. Jack ve adamları kızın nereye götürüldüğüne dair bir ipucu arıyorlardı. Oda bir Karmakarışık ve mavi çizgili duvar kâğıdı kanla boyanmıştı. Paniğini kontrol eden Mia, Abe'in kardeşinin yanına diz çöktü ve parmaklarını boğazına bastırdı. Nabızı sabitti. *Tanrı'ya şükür.*

"Hanginiz beni aradı?" Spinnelli talep etti. Bir memur öne çıktı.

"Evet, efendim. Memur Reagan'ı baygın halde buldum ve ambulans çağırdım. Diğer adamın kimliği yok ve öldü. Reagan'ın silahı gitmiş."

Mia kaldırdı. "Peki ya McIntyre?"

"Ondan ya da aracından iz yok. Evi ve arkadaki aradık. Telsiz konuşmalarına cevap vermiyor. Komşulardan biri Bayan Mayhew'in araçla ayrıldığını görmüş. Yanında iri bir adam olduğunu söyledi. Şapkası yüzünü gizliyormuş. Başka kimse bir şey görmemiş."

Spinnelli küfretti. "Ona neden polisi aramadığınızı sordun mu?"

"Geçen hafta etrafta o kadar çok polis olduğunu söyledi ki, bir an bile düşünmedi," dedi polis memuru acımasızca.

"Kimse silah sesi duydu mu?" Mia talep etti.

"Son birkaç gündür burada çok fazla vuruş olduğunu söyledi, o da bu konuda bir şey düşünmemiş."

Jack'in yüzü gergindi. "Aidan'ın komutanıyla görüştüm. Bir Glock taşıyor .38. Bu adam 22'likle öldürüldü."

"Kristen az önce bir 22'lik aldı." Mia telefonunun tekrar arama tuşuna bastı ama son on seferden daha başarılı olamadı. "Kahretsin, Abe nerede?"

"Hastaneyi aradın mı?" Spinnelli diz cesedi kontrol ederken Jack sordu.

"Onu arıyorlar," dedi Spinnelli. "Görünüşe göre bu Timothy denen adam Abe'i görünce çok korkmuş ve onu yoğun bakımdan çıkarmak zorunda kalmışlar. Abe onu başka bir yerde tutuyor, onunla konuşabilmek için sakinleştiriyor."

Mia başını eğip dinledi. "Sessiz ol. Bu Kristen'in cep telefonu."

Spinnelli ölü adamın ceketini çekerek onu devirdi. "Cebinde." Kristen'in telefonunu çevirip açtı. "Evet?... Bu onun telefonu..."

Ben CPD'den Teğmen Marc Spinnelli. Siz kimsiniz?" Dinledi, sonra ayağa fırladı. "Siz geldiğinizde faks makinesinde bir şey var mıydı?"

Memurlar birbirlerine baktılar. "Hayır, efendim."

"Hayır," dedi Spinnelli, "almamış. Tekrar gönderebilir misin? Çabucak? Teşekkürler." Mia'ya baktı. "Arayan Lake County adli tabibiydi. Kristen'ı arayıp Leah Broderick'in cesedini teşhis eden adamın adını söyledi, sonra da ona fotoğraflı bir kimlik faksladı. Owen Madden'mış."

Mia gözlerini kapattı. "O zaman biliyordur."

"Evet," dedi Jack. "Ve onu elinde tutan kişi de biliyor."

"Ve bunun Conti olduğunu varsayarsak..." Spinnelli düşüncesini tamamlamadı.

Buna gerek yoktu. Conti katili istiyordu. Şimdi ona sahipti. Kristen da elindeydi.

Yirmi İkinci Bölüm

*Cumartesi, 28 Şubat,
15:00*

"Şimdi iyi misin?"

Timothy başıyla onayladı ama Abe ikna olmamıştı. Tek öğrenebildiği, Timothy'nin onu dehşete düşüren bir şey gördüğü olmuştu. Ne zaman gerçeğe yaklaşılsalar, Timothy konuşamayacak kadar şiddetli bir şekilde titremeye başlıyordu. Abe, Miles'ı aramaya hazırlanıyordu. Ama iki şeyden kesindi. Bu adam Kristen ve Vincent'a karşı güçlü bir sevgi ve onların kanunsuz katili olabilecek kapasitede değildi. Hemşirenin değerlendirmesi tamamen doğrudu. Timothy Down sendromlu, yüksek fonksiyonlu bir adamdı.

Yüksek fonksiyonlu. Bu Kristen'ın Leah Broderick'i tanımlamak için kullandığı ifadenin aynısıydı. Hiç tesadüf yoktu.

"Tekrar deneyelim. Eskiden Kristen'ın yemek yediği lokantada mı çalışıyordun?" Genç adam acı içinde gözlerini kapadı. "Evet," diye fısıldadı. "Timothy, Leah Broderick adında bir kadın tanıyor muydun?"

Timothy başıyla onayladı. "Evet. Kiliseye birlikte giderdik. Bazen toplum merkezindeki sosyal etkinliklere birlikte gider."

"Kız arkadaşın mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Sadece arkadaşım." "Tamam. Peki Leah'yı en son ne zaman gördün?"

Dizlerine baktı. "Uzun zaman önceydi. O artık öldü." "Bana nasıl öldüğünü söyleyebilir misin?"

Timothy pantolonundaki bir ipliği karıştırdı. "Kendini öldürdü."

Travma arıyorlardı. Sevilen birinin intiharı, yoğun duyguları tetikleyecek kadar travmatik bir olaydı. "Özür dilerim." Timothy bir şey söylemeyince Abe devam etti. "Ailesi var mıydı?"

Timothy'nin rengi soldu. "Evet."

"Timothy, bak, korktuğunu biliyorum ama bu önemli. Kristen'ı güvende tutabilir. Leah'nın ailesinde Robert Barnett adında biri var mıydı?"

"Bilmiyorum. Annesi kanserden öldü. Sadece babası vardı ama adı bu değildi."

"Babasını tanıyor muydun?"

Timothy yine titremeye başladı. "O benim patronumdu."

Abe'in kalbi durdu. "Patronun mu? Lokantadaki mi? *Owen* Leah'nın babası mı?" Timothy sefilce başını salladı.

"Timothy, ne gördün? Lütfen anlat bana."

"Dondurucu. Onun evine gittiğimde dondurucuda dondurma vardı, ben de dondurucuya girdim." Kendini sallamaya başladı. "İki adam. Dondurucuda ölmüşlerdi."

Oh, Tanrım. Timothy, Owen'ın dondurucusunda iki Blade üyesini ölü olarak görmüştü. "Owen dondurucuda ölü insanlar gördüğünü biliyor muydu?"

"Hayır. Koştum, çok hızlı. Otobüse doğru koştum."

"yok, Timothy. Bir şey yok. Sana zarar vermeyecek. Bana nerede yaşadığını söyleyebilir misin?"

Abe hastane lobisine iner inmez Mia'yı aradı.

"Nerelerdeydin?" Mia sordu.

"Timothy ile konuşuyorum." Abe park doğru koşmaya başladı. "Mia, Kristen'ın arkadaşı Owen, Leah Broderick'in babası."

Bir süre sessizlik oldu. "Biliyorum, Abe. Owen, Robert Barnett."

Sonunda bağlantı. Ama Mia çok sessizdi, çok kontrollüydü. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı ve bunun koşmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Mia, ne oldu?"

"Abe, Kristen gitmiş. Biri onu evinden almış."

Cipine ulaşmıştı ve elleri havayı kavrayarak donup kalmıştı. "Oh, Tanrım." *Conti.*

"Owen olduğunu biliyordu, Abe. Onu kim kaçırdıysa, Owen'ın adresiyle birlikte bunu da biliyordu. Marc ve ben şimdi Owen'ın evine gidiyoruz."

Abe kendine bir nefes aldırdı, sonra bir nefes daha. Elleriyle cipin kapısını açtırdı. Conti ona her yerde sahip olabilirdi ama oğlunun intikam uğruna öldüğü yere götürmek şiirsel bir adalet olurdu. "Ben daha yakıным. Seninle orada buluşuruz."

*Cumartesi, 28 Şubat,
15:30.*

Kristen etrafına bakındı. Depo kırk, elli metre yüksekliğinde devasa sandık yığınlarıyla doluydu. Bazı kutular kendi üzerlerine, bazıları da tavana kadar uzanan gümüş raflara istiflenmişti. Kutuların üzerindeki marka isimleri, Paula Garcia cinayeti için Angelo'ya dava açarken Conti'nin işlerini saatlerce araştırdığı için tanındık geliyordu. Burası Jacob Conti'nin bölgesiydi. Ve o da kolay hedefti.

Kruvazörü sadece birkaç mil sürdükten sonra gözden kayboldular. Conti'nin limuzini orada bekliyordu. Edwards onu alaycı yabancıyla bırakıp limuzine bindi. Birkaç dakika sonra, memnun bir ifade olan genç bir kadın indi. Bundan bir dakika sonra Kristen, Jacob Conti'nin sürüngen bakışlarıyla onu süzdüğü limuzine zorla bindirildi. Kadın başını çevirmemişti, bu da onu eğlendiriyor gibiydi.

Ama şimdi buradaydı, kutuların arasındaydı. El ve ayak bileklerini bağlayan bağları çekiştirmenin bir faydası yoktu. Drake Edwards iyi yapmıştı. Çılgılık atmaya çalışmanın da faydası yoktu. Ağızlık onu sessiz tutuyordu. Yakında bir şeyler olacaktı. Edwards'ın onu burada bırakırken kıkırdamasından anlaşıyordu.

"Richardson!" Bağırış tanındık bir sestен geldi. Owen. *Yem oldum*, diye düşündü. *Onu buraya çekmişler.*

"Richardson, oyunlarından bıktım. Dışarı çık ve şu işi bitirelim."

Parçalanmıştı. Owen Madden bir katildi.

O benim arkadaşımdı. Ama on üç kişiyi öldürdü. Son üç kişinin öldüğünü varsayarsak - Hillman, Simpson ve Terrill. Aksine inanmak için bir sebep yoktu.

Yine de onun Conti'nin eline düşmesini istemiyordu.

İstiflerin arasında, yarım depo ötede karanlık bir figür olarak belirdi. Onu gördüğünde çok netti. Nefes nefese kalışı kavernöz sessizliğinde yankılandı, ona doğru koşarken botlarının gümbürdeyen top ateşi gibi sesi duyuldu. Ağzındaki tıkacı söktü.

"Owen, bu bir tuzak. Kaç."

*Cumartesi, 28 Şubat,
15:30.*

Abe, Owen Madden'ın ön kapısının kilidini vurdu. Ev sessizdi, çıt çıkmıyordu. Yine de ihtiyatla hareket etti, silahını çekmişti.

Terk edilmiş her odayı temizledi, sonra mutfak masasının önünden geçti ve durdu. Masanın ortasında, içi katlanmış kâğıt parçalarıyla dolu bir akvaryum duruyordu. Akvaryumun yanında, her birinde bir isim yazılı, morgdaki her ceset için bir tane, ayrıca Hillman, Simpson ve Terrill için de birer tane olmak üzere on üç adet bire dört inçlik şerit sıralanmıştı. Bir yığın mermi ve Leah Broderick'in bir resmi vardı. Abe onu Jack, Kristen ve Julia'nın dün dağıttıkları fotoğraflardan tanıdı. Mermi yığınının yanında bir fincan kahve duruyordu. Henüz soğumamıştı.

Akvaryumun önünde bir not defteri duruyordu, ona bakan sayfa boştu. Abe birkaç sayfayı çevirdi ve Kaplan'ın akıcı el yazısını tanıdı. Defterin ilk sayfası "*Sevgili Kristen'im*" diye başlıyordu. Öfke kabarcığını hissetti ve onu geri itti. Madden Kristen'ı tehlikeye atmıştı ve hâlâ sevgi sözcükleri kullanmaya cüret ediyordu.

İlerlemeye devam etti, bodrumun kapısını buldu. Her adımı teker teker attı, parmağı tetiğin yanındaydı. Conti aşağıda bekliyorsa, merdivenlerden bu şekilde inerken baş hedef olacaktı. Ama bodrum katına ulaştığında ne bir silah sesi ne de başka bir şey duydu. Masalara bağlanmış üç erkek cesedi cansız yatıyordu. Her birinin alnında bir kurşun deliği vardı. Gözleri odanın içinde hızlıca bir tur attı; Craftsman mengenesini, mermi kalıplarını, düzgünce istiflenmiş mermer levhaları, rulo halı gibi duran kauçuk ruloları fark etti. Köşede bir tür cihaz ve hâlâ dikkatli bir şekilde yaklaştı. Önü pleksiglas kaplı ve kullanıcının pleksiglasın arkasında çalışabilmesi için bir çift eldiven takılmış olan altı ayak yüksekliğindeki kutunun etrafında ince bir toz tabakası vardı. İçeri baktı ve üzerinde sadece Leah Broderick yazan bitmiş bir mezar levhası gördü.

Bir köşede bir dondurucu vardı, büyük bir sandık modeli. Kapağını kaldırdı. Boştu. Burada kimse yoktu.

Conti, Kristen'ı başka bir yere götürmüştü. Abe acımasızca, yükselmekte olan

Nefesini kesmekle tehdit eden panikle birinci kata geri döndü. Tekrar etrafta dolaştı ve televizyonun üstündeki fotoğrafa bakmak için durdu. Genny O'Reilly Barnett, daha yaşlı, daha olgun. Owen'ın annesiydi. Sonra tekrar masaya döndü ve not defterinin sayfalarını çevirdi. Üç sayfa dolmuştu ama dördüncü sayfa sanki Owen'ın sözü kesilmiş gibi yarıda, cümlelerin ortasında durmuştu. Abe kaşlarını çatarak dördüncü sayfayı çevirdi ve yırtılmış beşinci sayfanın saçaklı kalıntılarını fark etti. Parmağını boş sayfanın üzerinde gezdirdi, nabızı hızlandı. Bu en eski kitaplardan biriydi.

Kitaptaki numaralar. *Lütfen Tanrım, işe yaramasına izin ver.*

Kalemi boş sayfanın üzerinde hafifçe gezdirdi ve el yazısıyla yazılmış başka bir notun belirmesini izledi. Adresi tanıdı. Gölün , limandaydı.

Bir depoydu. Conti'nin. Narkotikteki eski patronu, Conti'nin depodaki malları uyuşturucu sevkiyatlarını gizlemek için kullandığından emindi. Ama polisin yaptığı aramalarda tek bir gram bile yasadışı mal bulunmamıştı. maddeler ve Conti saygınlık ve zenginlik içinde özgür bir adam olarak etrafta dolaşmaya devam etti. Şimdiye kadar.

"Teşekkür ," diye mırıldandı ve telefonunu çıkardı. "Mia, benimle Conti'nin limandaki deposunda buluş." Adresi tıkırdattı ve kapıya doğru koştu. "Destek gönderin."

"Abe, beni bekle. İçeri yalnız girme." Sesi acildi ve Abe arka planda bir erkeğin mırıldandığını duydu ve Spinnelli telefonu aldı.

"Abe, destek gelene kadar o depoya girme. Bu bir emirdir."

Abe hiçbir şey söylemedi. Kristen içerideydi, bundan emindi. Onu canlı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve dokunulmadan. Cipin direksiyonuna atlarken elleri titriyordu. *Tanrım, lütfen ona dokunulmasın.*

"Abe," diye tükürdü Spinnelli. "Beni duydun mu?"

Madden'in evinden hızla uzaklaşırken lastikler . "Evet. Seni duydum."

*Cumartesi, 28 Şubat,
15:45.*

Owen ayaklarındaki bağları keserken başını kaldırıp baktı. "Biliyor muydun?" "Yaklaşık bir saat öncesinden beri."

Doğruldu. "Bunu kim yaptı?"

"Jacob Conti." Kristen bileklerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Oğlunun öldürülmesine itiraz etti."

Owen ona baktı ve onun gözlerindeki o soğuk, kararlı bakışı daha önce görüp görmediğini merak etti. Hayır, ama dürüst olmak gerekirse hiç bakmamıştı. Owen, onun arkadaşıydı. Bir lokantası vardı. Kızarmış tavuk ve vişneli turta yapıyordu.

On üç kişiyi acımasızca öldürmüştü.

"Eğer seni tehlikeye atmasaydı, yine yapardım." "Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Hiç şaşırmadan Owen'la birlikte döndüklerinde Jacob Conti ve Drake Edwards'ın kutu sırasının sonunda durduğunu gördüler. Edwards konuşmuştu ve şimdi elinde yarı otomatik bir silah ve gözlerinde yırtıcı bir bakışla yaklaşıyordu.

Kristen'in kanı . *Abe, lütfen gittiğimi bil. Lütfen gelip beni bul. Lütfen.*

"Drake, silahlarını ara. Sonra da hepimizin daha rahat edebileceği bir yere gidelim, olur mu?" Conti yumuşak bir şekilde söyledi.

Edwards Owen'ın üstünü aradı ve biri omuz kılıfından, diğeri de bel kemerinden iki büyük yarı otomatik silah çıkardı. Daha sonra onları, normalde forkliftlerin devasa kutu yığınları oluşturduğu geniş koridora ulaşana kadar yürümeye zorladı. Koridorun sonunda ıssız, büyük yükleme bölmeleri vardı. Artık her şey sessizdi.

Owen durdu. "Beni burada öldür," diye açıkladı. "Daha ileri gitmeyeceğim."

"Biz ne dersek onu yapacaksın," diye tersledi Edwards.

Owen, sanki Edwards hiç konuşmamış gibi, "Şimdi beni yakaladın," dedi. "Bırak onu gitsin."

Conti'nin dudakları kıvrıldı. "Ve intikamımın en iyi kısmını mı kaybedeyim? Hiç sanmıyorum."

Kristen yine Edwards'ın yırtıcı bakışlarını gördü. Ve anladı. Owen onun için öldürmüştü. Şimdi de ona acı çektirmek için kullanılacaktı.

Edwards kıkırdadı. "Akıllı kadınları sevmelisin Jacob. O her şeyi çözmüş."

Owen soldu ama hiçbir şey söylemedi ve Conti güldü. "Görüyorsun, seni sadece öldürmek yeterli olmayacak. Oğluma çektiğin gibi sen de çekeceksin. Drake ona sahip olacak ve sen de izleyeceksin. Sonra Drake onu öldürecek ve sen de izleyeceksin. Sonra... ölmüş olmayı dileyeceksin."

"Gelin, Bayan Mayhew." Edwards onun kolunu tuttu ve Kristen dehşete düşerek kolunu çekti. Edwards'ın ifadesi karardı ve kolunu sertçe kavradı, parmakları etine saplandı. "Gel dedim." Onu kendine doğru çekti ve Kristen mücadele etti, göğsünü itti, başını çevirdiğinde onu öptü.

Conti yine güldü. "Peki Drake, Richardson kadar eğlenceli olacak mı?"

Edwards onun omuzlarından tuttu ve gözlerinin önünde küçük beyaz ışıklar görene kadar onu salladı. "Sanırım öyle, Jacob. Onları biraz sidik ve sirke ile seviyorum."

Kristen gözlerini kırpıştırarak sallanan hislerini yatıştırmaya çalıştı ve Owen tek dizinin üzerine çöküp Edwards sarsıldığında bunun hayal gücünün bir oyunu olduğunu düşündü. Bir an için orada asılı kaldı, alnında küçük bir delik vardı, sonra yere yığıldı. Bir sonraki nefesini alamadan Conti'nin kolu boynuna kilitlenmiş, silahı şakağına dayanmıştı.

Owen hâlâ tek dizinin üzerindeydi, elinde küçük bir silah vardı. Onu botunun içine saklamış olmalıydı. Sert nefes alıyordu, gözleri kısık ve ölümcüldü ve Kristen gerçekten de on üç kişiyi acımasızca öldüren adama baktığını fark etti. Göz ucuyla Edwards'ın cesedine baktı ve midesi bulandı.

On dört kişi.

"Seni orospu çocuğu," diye hırladı Conti. "Silahını at yoksa kız ölür."

"Nasıl olsa beni öldürecek," dedi Kristen. "Yardım çağır. Lütfen." Conti silahı daha sert bir şekilde şakağına dayadı. "Kapa çenenizi. Silahı, Madden. Şimdi."

Owen silahı yere bıraktı. "Şimdi ayağa kalk ve bu tarafa doğru tekmele."

Owen itaat etti. Sonra bir el daha ateş edildi ve Owen acı içinde kıvranarak yere düştü, dizi kanıyordu. Ama tek bir çığlık bile atmadı. Lake County tabibinin sözlerini hatırladı. Gerçekten de bir denizci kadar . Keskin nişancı bir denizci.

"Şimdi onun ölümünü izle, Madden."

Kristen gözlerini kapadı, kendini hazırladı ve Abe'le bir gün daha geçirmeyi diledi. *Beni burada bulacak*, diye düşündü. Tıpkı Debra gibi vurulacak. *Oh, Abe, çok üzgünüm.*

Ve sonra, Abe'in sesi gürledi. "Bırak onu Conti."

Kristen sarktı. *Abe*. Conti onu sarsarak kendi ayakları üzerinde durmasını sağladı, silahı hâlâ şakağındaydı. Abe yükleme bölümünün yanındaki kutu yığınının arkasından çıktı, kendi silahını da çekmişti.

"Bunu neden yapayım ki?" Conti geri aradı.

"Çünkü onun saçının teline zarar verersen seni olduğun yerde öldürürüm." Yavaşça yaklaştı. "Bırak onu gitsin."

Conti onu da peşinden sürükleyerek bir adım geri çekildi ve otoriter bir sesle birkaç adamın adını saydı.

Abe giderek yaklaştı. "Eğer dışarıda nöbet tutan adamları çağırıyorsan, çok daha yüksek sesle bağırman gerekecek. Diyelim ki sesinizin menzilinın dışındalar."

Kristen Conti'değişimi , vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Onu öldüreceğim.

Yemin ederim yapacağım." Panikle savaşılan Kristen yerde yatan ve dizini tutan Owen'a baktı, sonra onun dikkatle sağına baktığını gördü. Onun görüş açısını takip etti ve neredeyse rahatlayarak bayılacaktı.

Kutuların arasından zar zor görünen Spinnelli, silahını Conti'ye doğrultmuştu.

Ve ben, diye düşündü. Çılgınca Conti'den uzaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, böylece Abe ve Spinnelli açık bir atış yapabileceklerdi.

Sonra Owen başını kaldırdı ve Kristen yine onun görüş alanını takip etti. Mia'nın metal raflardan birinin üzerine diz çöktüğü, ellerini bir kutunun üzerine koyduğu yere. Mia önce üç, sonra iki parmağını kaldırdı. Nefesi göğsünde sıkışan Kristen bekledi... bekledi... ta ki kutulardan biri gümbürtüyle yere düşene kadar. İrkilen Conti bocaladı ve

Kristen saldırdı, tekmeledi, kıvrandı, tırmaladı, ısırıldı, yere düştü ve tutuşunu kaybettiğinde yuvarlandı. Art arda üç el ateş edildi ve Conti yere düştü.

Bir daha ayağa kalkamayacaktı.

Sonra Abe'in kollarındaydı ve onu sallıyordu. "Ah, Tanrım, ah, Tanrım," deyip duruyordu, yüzü saçlarına gömülmüştü. "Seni kaybettiğimi sandım."

Sevdiği bir kadının daha gözlerinin önünde öldürülüşünü izlemek zorunda kalacağını düşündü. Vücudundan bir ürperti geçti ve kollarını

onu. Kristen ellerini onun sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Ben . Ben . Abe, gerçekten iyiyim."

Kadının sözleri yavaş yavaş korkusunu bastırdı ve Abe elini gevşetti. Onu bir kol boyu uzakta tuttu, gözleri kısıldı, herhangi bir taciz belirtisi aradı ve hiçbir şey görünmediğinde rahatlayarak gözlerini kapattı. "Sana dokunduğu için Edwards'ı öldürmek istedim."

" yok. O öldü. Owen onu öldürdü."

"Biliyorum. Siz yığınlardan çıktığınız andan itibaren o kutuların arkasında durup her şeyi izliyordum." Abe yine ürperdi, o piçlerin ellerinin onun üzerindeki görüntüsünü asla unutamayacağını biliyordu. "Eğer durduğunuz yerde durmasaydınız, size zamanında ulaşamazdık."

Kristen arkasını dönerek, yüzü acıyla buruşmuş bir halde sessizce izleyen Owen'a baktı. "Bizi burada durdurdun. Daha ileri gitmeyeceğinizi söylemişsiniz."

Mia metal raftan aşağı sallandı. "Bizi yükleme bölümünün kapısında gördü." Owen'a baktı, ifadesi okunamıyordu. "Çok iyi bir gözün olmalı."

Kristen bir nefes verdi. "Beni kurtardın. Owen..." Yüzü acınası bir şekilde buruştu. Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu nasıl yapabildin? Bütün o insanları nasıl öldürebildin?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı. "Gitmene izin veremem," dedi kırık bir sesle, sanki etrafında istese bunu yapmasına izin üç silahlı polis yokmuş gibi.

"Biliyorum." Sıkılmış dişlerin arkasından gıcırdıyordu. "Bilseydin sana saygı duyamazdım." Oturmak için çabaladı, sonra yıldırım gibi diğer botundan ikinci bir Beretta çıkardı. "Ben de hapse girmeyeceğim. Güle güle, Kristen."

"Owen, hayır." Kristen dehşet içinde adamın küçük silahı çenesinin altına izledi. Abe onu kendine doğru çekti ve son bir el silah sesi duyulurken yüzünü omzuna yasladı.

"Bakma tatlım," diye mırıldandı Abe onun saçlarına. "Sadece bakma." Bakmayacaktı. Yeterince görmüştü.

*Cumartesi, 28 Şubat,
18:15.*

Burada olmamalıydı. Conti'nin deposuna çağrılmadan hemen önce Owen'ın yazdığı notu okuyan Kristen'i izlerken bu düşünce Abe'in zihninde yankılandı. Hastanede Aidan ve McIntyre'in yanında olmalıydı, bilinçleri yerindeydi ama gözetim altındaydılar. Kristen'in da orada olması ve şok tedavisi görmesi gerekiyordu. Ama Reagan'ın tüm yalvarmalarına ve kalmasını talep etmesine rağmen hastanede kalmayı reddetmişti. Onun yerine Mia'yla birlikte buraya, Owen'ın evine dönmekte ısrar . Tüm bu kâbusun başladığı yere.

Şimdi Owen'ın mutfak masasında oturuyordu, yüzü solgundu, eldivenli elleri masanın üzerinde düz durmasına rağmen titriyordu. Kendisi de titriyordu ve bundan hiç utanç duymuyordu. Bugün onu neredeyse kaybediyordu. Conti'nin ellerini onun üzerinde, silahını kafasına dayamış olarak görmeyi asla atlatamayacağını düşünüyordu. Ama o yaşıyordu. Zarar görmemişti. En azından fiziksel olarak. Duygusal yaraların iyileşmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Conti tarafından neredeyse öldürülüyordu. Güvendiği bir adamın soğukkanlı bir katil olduğunu öğrenmek. Çenesinin altına bir 38'lik dayadığını görmek ve kendi canına kıydığını duymak.

Mia'nın elini sırtında hissetti. "O ," diye mırıldandı Mia onun yanından.

"Biliyorum. Sadece..." Çaresizce bu düşüncenin geçip gitmesine izin verdi ve Mia sırtını sıvazladı.

"Biliyorum. Gel de Jack'in ne bulduğuna bak. Birkaç dakikalığına tek başına iyi olacaktır."

İsteksizce Mia'nın onu Jack'in bilgisayar başında oturduğu arka yatak odasına götürmesine izin verdi.

"Ne buldun?" Abe sordu ve Jack omzunun üzerinden baktı, yüz ifadesi asıktı.

"Kristen'in veri tabanı," dedi Jack. "Madden bunu bilgisayarına nasıl aldı?"

"Onu çaldı," dedi Kristen , sesi düzdü. Elinde Owen'ın defteriyle Abe'in yanından yavaşça geçti. "Defterimin içine bir şey koydu.

Bir akşam yemeğe gittiğimde çay beni uyuttu." Dudakları büküldü.

"Uyandığımda sandığımdan daha yorgun olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Birkaç gecedir iyi uyuyamamıştım. Uyandığımda ilk düşündüğüm şeyin dizüstü bilgisayarım olduğunu hatırlıyorum, dizüstü bilgisayarım neredeydi? Sonra fark ettim ki ayağımın dibindeki çantadaydı, tam da koyduğum yerdeydi, Owen beni izliyordu ve ben uyurken kimsenin bilgisayarımı çalmasına izin vermeyecekti."

Abe'e defteri uzattı. "Hepsi burada. Ben uyurken veri tabanımı kopyalamış. Yılbaşından hemen sonra olmalı."

Bir ihanet daha. "Özür dilerim Kristen," dedi yumuşak bir ve Kristen zorlukla yutkundu.

"Tüm o insanları öldürmek için beni kullandı," diye fısıldadı sertçe.

"Tüm bu kâbusun içinde sen de herkes kadar kurbandın."

Mia ısrar etti.

Kristen'in kıkırdaması neşesizdi. "Bunu tüm ailelere söyle Owen'ın öldürdüğü insanlar. Sanırım onlar bunu farklı görürlerdi." Gözlerini bilgisayarın arkasında birkaç çerçeveli sertifikanın asılı olduğu duvara kaldırdı. Chicago'da aldığı sertifikaların hepsi zihinsel engellilerle yaptığı gönüllü çalışmalar içindi. Leah'nın sosyalleştiği yerel toplum merkezinde ahşap işçiliği, taş oymacılığı ve metal atölyesi dersleri vermişti. Pittsburgh'daki Sertifikalar, otuz yıllık polis memurluğu kariyeri boyunca üstün hizmetler içindi. Tüm sertifikaların ortasında tek bir madalya asılıydı. Owen'ın Mor Kalbi. 1965'te Vietnam'da deniz piyadesi olarak görev yaparken yaralanmıştı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Kristen, sesi neredeyse tonsuzdu. "Onun bir polis olduğuna inanamıyorum. O kadar insanı öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum. Ama öldürdü. Ve bunu tekrar yapacağını söyledi."

Mia defteri Abe'in elinden aldı ve son mektubu taradı. "En azından sözünü kesmeden önce bize neredeyse her şeyi anlattı. Bütün parçalar yerine oturmaya başlıyor."

"Hangi parçalar?" Spinnelli kapı aralığından sordu. O da görünüyordu. "Defterde ne var?"

"Kristen'a bir mektup," diye yanıtladı Abe. Kristen hâlâ uyuşmuş bir halde duvardaki sertifikalara . "Robert Henry Barnett olarak doğduğu, ancak adını erken yaşta değiştirdiği gibi bir dizi şeyi açıkladı. ailesindeki bazı 'tatsızlıklar' nedeniyle altmışlı yıllarda öldü."

"Tam da Colin Barnett'i bıçaklayarak çocuğun öldürüldüğü zamanlardı," dedi Mia. "Şapkacı Bayan Keene, Robert'ın kardeşinin intikamını almak için geri gelip gelmediğini hep merak ettiğini söyledi. Bu Bunu yapması mantıklı."

"Vietnam'da denizciydi," dedi Spinnelli, sonra gözleri duvardaki Mor Kalp'e takıldı. "Ama sanırım sen bunu zaten anlamışsındır."

"Nereden biliyorsun?" Abe hâlâ duvara bakmakta olan Kristen'ı izleyerek sordu.

"Kaplan'ın garajındaki parmak izlerinden bir eşleşme bulduk." Spinnelli sertifikaları incelemek için duvara yaklaştı. "Owen Madden Vietnam'da bir tur attıktan sonra deniz piyadelerinden onurlu bir şekilde terhis olmuş ve Amerika'ya dönüp polis olarak işe girmiş. Övgülerin bini bir para. Emekli oldu.

Beş yıl önce Pittsburgh şehir merkezinde bir polis barı satın aldı. Eski amirini aradım, yaklaşık üç yıl önce hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiğini söyledi. Bir gün bar açıldı, ertesi gün camda satılık levhası vardı."

Kristen sessizce, "Leah hakkında bir şeyler öğrenmiş," dedi. Yüzünü duvardan yana çevirdi, ifadesi dikkatle sakındı. Bu onun kontrolünün son parçasına tutunmasının bir yoluydu ve Abe için onu suçlayamazdı. "Leah'nın annesi kanserden ölüyordu ve o öldüğünde Leah'ya kimin bakacağından korkuyordu. Owen'ı bulması için özel bir dedektif tuttu.

Görünüşe göre Chicago'ya yirmi üç yıl önce gelmiş ve Leah'nın annesiyle tanışmış. Burada sadece bir hafta kadar kalmış ama bu süre içinde Leah'nın annesiyle tanışmış. Kısa bir ilişki yaşamışlar ama o hafta bittiğinde Pittsburgh'a dönmek zorunda kalmış."

"Yirmi üç yıl önce," diye Mia. "Anne babasının ve kız kardeşi Iris Anne'in cenazesi Chicago'ya dönmüştü. Hatırlayın, Bayan Keene onu gördüğünü sanmıştı ama adını söylediğinde ona hiç cevap vermemişti."

"Bu mantıklı," diye onayladı Kristen sıkıntıyla. "Görünüşe göre Leah'nın annesi hamile kalmış ama Owen'ı nerede bulacağını bilememiş. Chicago'ya dönmeyi hiç planlamamış. Sonunda ölmeden hemen önce onu bulmuş. Leah zaten mahkeme sürecinden geçmişti ve depresyona girmeye başlamıştı. Annesi o gittiğinde neler olacağından korkuyordu."

Spinnelli, Owen'ın gönüllü faaliyetlerini gösteren sertifikalara bakarak, "Kızının hayatına çok geç dahil oldu," dedi. "Onunla nasıl tanıştın Kristen?"

Kristen omuz silkti. "Tamamen şans. Az önce savunmak zorunda kaldığım bir dava yüzünden üzgündüm ve kafamı dağıtmak için yürüyüşe çıkmıştım. Owen'ın lokantasına girdim ve konuşmaya başladık. Leah'nın babası olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Polis olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Söylemesi düşündüğü gibi söyledi. "Neden ki?" Abe makul bir şekilde sordu. "Bir lokanta işletiyordu, yemek servisi yapıyordu. Neden onun emekli bir polis olduğunu düşündün ki?"

Kristen başını salladı. "Burada şeyler biliyorum." Başını hafifçe vurdu. "Ama bunu derinden bilmek tamamen farklı bir şey. Her neyse, görünüşe göre Leah gittikçe daha fazla depresyona girmiş.

Owen onu şehirden uzakta bir apartman dairesine taşıdı. Tecavüze uğradığı gün yürüdüğü sokaklarda yürümek zorunda kalmasın diye. Ona Lake County'de bir yer tuttu, sizin bulduğunuz Worth arazisinden çok uzakta değil."

"Ama artık çok geçti," diye ekledi Mia. "Leah sonunda intihar etti."

Spinnelli, "Aradığımız travma buydu," dedi.

"Küçük kız nasıl?" Kristen sordu. "Kaplan'ın kızı mı? Bütün gün aklımı kurcalayıp durdu."

Spinnelli çenesini sıktı. "Ondan öğrenebildikleri kadarıyla, babasının öldürüldüğünü görmemiş. Cesedini gördüğünü sanmıyorlar, sadece Madden'ı görmüş. Kanlı ve deliydi. Sürekli bunu söylüyor. Kanlı ve deli."

"Ömür boyu travma geçirecek," diye mırıldandı Kristen, suçluluk duygusu yüzünden .

"Bu senin hatan değil," dedi Abe kararlılıkla.

"Amcası Paul Worth'u nereden biliyordun?" Spinnelli sordu. Kristen omuz silkti. "O kadar ileri gitmedi. Beni nasıl uyuşturduğunu ve veri tabanımı

hard diskten nasıl kopyaladığını yazarken durdu.

Sür. Zoe Richardson'dan bir telefon almış olmalı, çünkü depoya geldiğinde onu arıyordu."

Spinnelli'nin ifadesi daha da sertleşti, kaşlarını çatarken gür bıyıkları buruştu. "Richardson olduğunu söyleyen birinden telefon almış olabilir ama o Richardson değildi."

Kristen gözlerini kapattı. "O öldü."

Spinnelli tereddüt etti. "Evet."

"Nasıl?" Kristen sordu.

Spinnelli, Abe'le çok şey anlatan bir bakış alışverişinde bulundu. Bu Kristen'in bilmesi gereken bir şey değildi. Uzun süren sessizlik üzerine Kristen gözlerini açtı. "*Anlat bana.*"

"Onu Conti öldürdü, Kristen. Bilmen gereken tek şey bu."

Kristen'in gözleri parladı. "Nasıl öldü? Kahretsin Marc, bilmeye hakkım var."

Spinnelli iç çekti. "Boğulmuş." Mia

kaşlarını çattı. "Boğulmuş mu?

Ama - "

"Jack, burada işin bitti mi?" Spinnelli araya girdi. "Çünkü benim Bir basın toplantısı ayarla. Bulduğun her şeyin özetine ihtiyacım olacak. Kristen, Madden'in komodininin üzerinde bir yığın kitap vardı. O

Yapışkanlı bir not . Şiir, sanırım. Keats ve Browning. Mia, Kristen'ı onlara bakması için götürür müsün?"

Kristen ona kararlı bir şekilde baktı. "Bana söyleyip söylememen önemli değil Marc. Er ya da geç muhabirlerden biri öğrenecek ve benim tek yapmam gereken saat on haberlerini izlemek olacak." Odadan çıktı, Mia da peşindeydi.

Onlar gittikten sonra Spinnelli tekrar iç çekti.

"Edwards ve Conti'nin öldüğü haberi geldiğinde, Angelo Conti'yi gömmelerine engel olursak kayıp bir kişiyi bulacağımıza dair isimsiz bir ihbar aldık. Neyse ki çözülme nedeniyle toprak o kadar ıslaktı ki kepçeleri gömü alanına götüremediler."

Spinnelli'nin ne demek istediğini anlayan Abe yüzünü . "Hayır."

Spinnelli başını salladı. "Evet. Kristen haklı. Bu er ya da geç tüm haberlerde yer alacak. Ona nasıl söyleyeceğini sana bırakıyorum. Şimdi onu buradan çıkar ve ailenin yanına dön. Kardeşin nasıl?"

Abe saatini kontrol etti. "Her an eve gitmesine izin verebilirler. Kristen'ı eve götürüyorum."

Spinnelli, "Evine değil," diye uyardı. "Oturma odasını temizlemesi için birini bulmamız gerekecek. Duvar kağıdının her yerinde kan var."

Mavi çizgiler. Abe bir ürpertiyle savaşıarak Mia ve Spinnelli'nin bulduğu sahneyi, oturma odasındaki cesedi, mavi çizgili duvar kâğıdını kaplayan kanı gözünde canlandırdı. Kristen'ın evine izinsiz giren adamı vurduğunu hayal etti. Ellerini onun üzerine koyan adamı. Ve yaşadığı dehşete rağmen bu kadar soğukkanlı davrandığı için gurur duydu. On yıl önce saldırganla dövüşmemişti. Bugün, bunu fazlasıyla telafi etmişti.

"Hayır," dedi Abe, sesi kararsızdı. "Onu onun evine götürmeyeceğim. Onu ailemin evine götüreceğim. Herkes orada olacak." Spinnelli'nin eli omzuna kapandığında gitmek için döndü.

"Bugün seninle gurur duydum Abe. Günü kendin kurtarmak için içeri dalmak yerine bizi depoda bekledin. Doğru yaptın."

Ve orada oturmak, saniyelerin zihninde akıp gittiğini duymak, Conti'nin Kristen olduğunu bilmek, tam o anda onu öldürebileceğini bilmek ne kadar zordu. Ama yapılacak en doğru şey buydu. Onu asla tek başına kurtaramazdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Spinnelli ona o uzun ve sert bakışlarından birini attı ve bir kez daha Abe sanki adam doğrudan ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi hissetti. "Bir şey değil."

*Cumartesi, 28 Şubat,
Akşam 7:30'da.*

Gürültü o kadar hoş bir rahatlamaydı ki Kristen gözlerinin yaşardığını hissetti. Karşılıklı konuşulmayan bir anlaşmayla, Abe'le birlikte Becca'nın evine dönmemiş, bunun yerine gelmenin mantıklı olduğu tek yere gelmişlerdi. Abe çamaşır odasından Becca'nın mutfağına açılan kapıyı açtı ve sanki eve geldim. Sean ve Ruth'un çocukları mutfakta birbirlerini kovaladılar, Becca QVC'yi izliyor, Annie de patates soyuyordu. Rachel oturmuş mutfak masasında cebir gibi görünen bir şey üzerinde çalışıyordu. Oturma odasındaki televizyonda, Reagan'ın adamlarının öfkeli bağırışları eşliğinde bir spor karşılaşması gösteriliyordu.

Rachel ağlamaklı bir çığlıkla masadan fırladı ve Kristen'a doğru koşarak, onu kucaklayışının şiddetiyle neredeyse yere serecekti. Kristen ona sıkıca sarıldı ve hafifçe salladı. Abe'le birlikte Aidan'ı görmeye gittiklerinde Rachel hastanede değildi. Kristen, kızın yardıma ihtiyacı olduğunu anlamıştı. gerçekten zarar görmediğine dair güvence. Belki de Kristen'ın güvence de verdi. Sertçe yutkundü ve Rachel'ın başını omzuna çekti.

"Şimdi her şey yolunda, tatlım. Söz veriyorum. Her şey bitti."

"Çok korkmuştum," diye fısıldadı Rachel, titreyerek. "Senin kayıp olduğunu söylediklerinde, ben..."

"Ben de korkmuştum." Artık bunu itiraf edebilirdi, artık her şey bitmişti. Bu öğleden sonra biri kendi eliyle olmak üzere dört adamın öldüğünü görmüştü.

Nedense kendi oturma odasında bir adamı öldürdüğü gerçeği henüz kafasına dank etmemişti. Zamanla anlayacağını düşündü. Şimdilik Rachel'a sıkıca tutunmuştu. "Ama sen, tatlım, hayatımı kurtarmama yardım ettin. Dedektif Mitchell bana Owen'ı ofisimden nasıl tanıdığını anlattı. Sen olmasaydın, onun kim olduğunu bilemezlerdi. Aidan'ı bulmalarına yardım ettin, böylece onu hastaneye götürebildiler."

Rachel geri çekildi, gözyaşları yanaklarını çizerken bile dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yaptım, değil mi? Bana çok şey borçlu."

Kristen, Rachel'ın yanağını avuçladı ve başparmağıyla kızın gözyaşlarını sildi. "Evet, öyle. Ben de öyle. Teşekkür ederim Rachel."

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Gerçekten iyi misin? Yalan falan söylemiyorsun değil mi?"

Kristen'in dudakları kıpırdadı. "Yalan söylemiyorum. Gerçekten iyiyim. Şimdi burada seninle olduğum için daha iyiyim."

Rachel başını iki yana eğmiş, onu inceliyordu. "Aidan bir adamı vurup öldürdüğünü söyledi."

Kristen derin bir nefes aldı. "Evet, yaptım."

Rachel'in gözleri kısıldı. "Güzel. Bunu hak etti."

Becca, "Rachel, Kristen'in şu anda bu konuda konuşmak istediğini sanmıyorum," dedi. Kollarını Kristen'a doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Çok endişelendik," diye fısıldadı. "Ait olduğun yere, buraya döndüğün için çok mutluyum." Kristen'in başının tepesine bir öpücük kondurdu, erkekler geri çekildi ve mutfağında hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. "Abe, bir işe yara. O turtayı kardeşine götür. Oturma odasındaki kanepede dinleniyor."

Abe kaşlarını çatı. "Aidan turta mı alıyor? Bu hiç adil değil."

"Beyin sarsıntısı geçiriyor. Tabii ki adil." Turta tabağını Abe'in eline tutuşturdu. "Ve sakın yolda gizlice yemeye kalkma. Hadi bakalım. Şu çocuklar," diye arkasından gıdıkladı. "Kristen, bu gece bir ev dolusu insan var. Eğer kendini iyi hissediyorsan, buzdolabında marul ve salata malzemeleri var. Senin de yardımın gerekebilir."

"Anne," diye fısıldadı Annie ve Becca ona kaşlarını çatı. Kristen, Becca'nın hiç de yardıma ihtiyacı olmadığını biliyordu. Bu sadece Becca'nın onu aileden biri gibi hissettirme yoluydu.

Ruth omzunda bebeğiyle kapıda belirlediğinde Kristen buzdolabının sebze çekmecesinden salatalık çıkarıyordu. Gözleri Kristen'ı dikkatle değerlendirdi, sonra gülümsedi. "Bugün biraz heyecan yaşadığını duydum."

Kristen sözleri duydu ama gözleri sadece Ruth'un kollarındaki bebekteydi. Abe ile hâlâ konuşmaları gereken konular olduğunu bir an bile unutmamıştı. Ruth'un bebeğini gördüğünde bir tepki vereceğini tahmin etmişti ama neredeyse dizlerini kesecek olan duygu dalgasına, özlem ve korkunun aceleci birleşimine hazırlıksızdı. Kendisinin de bir çocuğu, Abe'in çocuğunu kucağına alabilme özlemi. Ve bunu yapamamasının aralarına gireceğinden ve bu inanılmaz ailedeki yerini kaybedeceğinden korkuyordu.

"Kristen?" Ruth yaklaştı ve boştaki eliyle Kristen'ın çenesini yukarı kaldırdı. "Bir şey söyle."

Kristen gözlerini kırptırdı, ciğerleri nefes aldı ve ağzı hareket etti. "Ben iyiyim. Sadece gün beni yakalıyor." Sebzeleri masanın üzerine bıraktı. "Ama bence meşgul olmak en iyisi. Vaftiz töreni çok güzeldi, Ruth. Sadece partinin mahvolmasına üzüldüm."

Ruth ikna olmamış görünüyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber vereceksin." "Söyleyeceğim. Söz veriyorum." Kristen mutfak masasına yerleşti ve Marul koparmak, sonuçta oldukça katartık bir faaliyetti. "Ee Rachel, biraz daha cebir?"

Rachel yüzünü buruşturdu. "Kaçırdığım onca günün telafî çalışması. Bu şartlar altında beni biraz rahat bırakacaklarını düşünebilirsiniz. Ama hayır. Hepsi pazartesi günü teslim edilecek."

Kristen marula konsantre oldu. "Gerçek dünyaya hoş geldin, tatlım." *Hayatın seni nadiren rahat bir yerde. Ama yapamaz mısın, lütfen? Sadece bu seferlik?*

*Cumartesi, 28 Şubat,
10:45.*

Ev nispeten sessizdi. Sean ve Ruth beş çocuğu da yanlarına alarak eve gitmişlerdi ve bu da gürültünün yüzde 80'ini ortadan kaldırmıştı. Aidan, Becca'nın gece uyuması için ısrar ettiği eski yatak odasına gitmişti. Annie de eve gitmişti ama Kristen'a sessizce oturma odası için endişelenmemesini söylemeden önce değil. Elinde mükemmel olacak bir duvar kâğıdı vardı ve her şeyi yenisinden daha iyi bir şekilde onaracaktı.

Şimdi Abe, Becca ve Kyle'la birlikte oturmuş, televizyonda hayvanların inanılmaz numaralar yaptığını gösteriyordu. Hatırladığında Abe'in kolu ona ve onu sıkıca tutuyordu. *Evcil hayvanlar*. Lanet olsun. "Evime gitmem gerek," dedi, bu düşünceden korkarak. "Kedileri beslemem gerekiyor."

Abe elini daha da sıktı. "Mia onları besledi. İyiler."

Bu yüzden Kristen kendini şımarttı ve şu rahatsız edici bilgiyi erteledi bir süre çözülmemiş önemli bir sorun vardı. Sonra program sona erdi ve Kyle inleyerek ayağa kalktı.

"Üzgünüm ama yatağa gitmeliyim. Tüm bu heyecan için çok yaşlandım. Becca?"

Becca ayağa kalktı, Abe'in yanağını öpmek için eğildi, sonra Kristen'inkini. "Bu gece nereye gideceksiniz?"

"Benim dairem," dedi Abe kararlı bir şekilde. Kristen'in itiraz edecek hali yoktu ve birkaç dakika sonra onun SUV'sinin kabininde oturmuş, ailesinin evine bakıyorlardı. Abe motoru çalıştırmamıştı ve sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Kristen onun da çözülmemiş sorunlarla boğuştuğunu biliyordu. Görünüşe göre hesaplaşma zamanı gelmişti.

"Konuşmamız gerek Kristen," dedi sessizce, "ama burada değil." Sessizlik içinde, Kristen'in sadece bir kez, odasında saldırıya uğradığı günün ertesi sabahı gördüğü daireye gitti. Abe'in evi boş ve sterildi ve Kristen buradan neredeyse kendi evine dönmek kadar korktuğunu fark etti. Ama belki mekandan çok konuşmalardan korkuyordu.

Paltosunu aldı ve bazı ışıkları yaktı. Bir düğmeyi çevirdi ve gazlı şömine bir vınlamayla tutuştu. Kadın beklerken uzun bir süre sırtı ona dönük durdu.

"Dün gece sana seni sevdiğimi söyledim," dedi aniden ve o zamandan beri bunu söylemediğinin farkındaydı. "Beni sevdiğini söyledin." Döndü ve o delici mavi gözlerini onun yüzüne odakladı. "Ciddi miydin?"

Kristen yutkundu. "Evet."

Gözleri parladı. "Ne diyeceğimi sanıyordun Kristen? Benim Sevgi şartlı mıydı? Seni seviyorum ama sadece çocuklarımı doğurursan mı? Eğer yapamazsan, anlaşma biter mi?"

Kaba ses tonu Kristen'in gözlerini yaktı. "Seni hayal kırıklığına uğratacağımı söylemiştim."

Başını kaldırıp tavana baktı ve bir iç çekti. "Hayal kırıklığına uğradım," diye itiraf etti, sonra bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Ama seninle değil." Aralarındaki mesafeyi geçti ve kollarını ona doladı. "Seninle asla. Seni buna nasıl inandırabilirim?"

Kolları tekrar ona sarılmıştı ve aniden her şey çok fazla gelmişti. Baraj yıkıldı ve gözyaşları sel olup aktı; kadın adamın gömleğini avuçladı ve ona tutundu. Ve ağladı, ağladı. Adam onu kucağına aldı ve kanepede kucağına oturttu ve dalga geçene ve gözyaşları bir damlaya dönüşene kadar ona sarıldı. Sonra çenesini kaldırdı ve onu öptü, uzun, derin ve... kalıcı. İşte buydu. Kalıcılık. Sahip olma. Onun hissesi.

Nefesi rahatlayarak titredi. "Özür dilerim Abe. Keşke bunu değiştirebilseydim ama yapamam."

Gözlerinin içine baktı, bakışları yoğun. "Yaşadıklarımız yüzünden bu haldeyiz Kristen ve geri dönüp bunu değiştiremeyiz."

ne kadar istersek isteyelim. Yaşadıklarımız sayesinde şu an bulunduğumuz *yerdeyiz*. Bir şekilde hayatlarımız bir araya geldi. Birlikteyiz.

Ve tam burada, şu anda, hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Yüzü bulanıklaştı ve gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını yanaklarından aşağı gönderdi. "Peki ya sonra? Kendi çocuğunu istediğinde?"

"Sahip olacağımız her çocuk kendi çocuğumuz olacak. Evlat edinebiliriz. Bunu bu sabah söylemek istedim ama o zaman duymak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Uzun bekleme süreleri var," diye mırıldandı, hâlâ gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen bu şeye kendini tamamen inandırmak istemiyordu. "Bir bebeği evlat edinmek kolay değil."

"Kim bebekten bahsetti ki?" diye nazıkçe cevap verdi. "Her yerde eve, onları sevecek ailelere ihtiyacı olan çocuklar var. Biz bir aile olabiliriz, Kristen. Sen ve ben. Biyolojik olarak hiç ürememiş olsak bile, ben Seni seviyorum. Hiç çocuğumuz olmasa bile seni seviyorum." Adam dudaklarını öyle şefkatle öptü ki, kız kalbinin kırılacağını sandı. "Evlen benimle."

Evlilik. Abe'inki gibi bir kalbi olan bir adamla. Bu, ummaya cesaret edebileceğinden çok daha fazlasıydı. "Emin misin, Abe?" *Lütfen emin ol. Lütfen.*

"Çok eminim." Bunu sessizce söyledi, böylece göğsünün gürledi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, parmağıyla dudaklarında gezinerek gözlerinin ısındığını izledi. "Senin gibi birini bulacağıma hiç inanmazdım. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Adamın alev gibi mavi gözleri yanıyordu ve kadın onların nasıl soğuk olduğunu düşünebildiğini merak etti. "Soruya cevap verin, Danışman."

Onun yüzüne doğru gülümsedi. "Evet."

Adamın omuzları çöktü ve kadın evet diyeceğinden tam olarak emin olmadığını anladı. Aniden ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden büyük ekran televizyonu açtı, o şaşkınlıkla izlerken istasyonları değiştirdi. Sonunda istasyonların sonuna, sadece müzik çalan ve arka planda sağlam ekranlar olanlara geldi. Kanal değiştirmeyi bıraktı ve yumuşak bir ses odayı doldurdu. Eski şarkılar. Dönerek elini uzattı. "Dans et benimle."

Onun kollarına girdi ve müzik eşliğinde sallanarak birbirlerine sarıldılar. Sırtını duvara çarpana kadar kendini onun yakınlığında sürüklenmeye bıraktı. Abe'in vücudu ona doğru bastırıyordu, sıcak, sert ve çok hazırды.

"Aç mısın?" diye sordu ve kız kaldırıp hızlı bir nefes aldı. Öyleydi ama yemek için değil. Belli oluyordu. Pek çok yönden.

İlk kez seviştikleri ve adamın ona nasıl anlattığı anı hatırlayınca dudakları kıvrıldı. Önce yemek, sonra dans, ... Aç olsa bile yalan söylerdi. "Hayır."

"Güzel." Oda dönene kadar onu öptü. "Önce senin için yemek yapmak zorunda kalmak istemedim."

Adam başını kaldırınca gözleri ona dikildi. "Ama tatlıyı çok severim."

Adamın gülümsemesi kadının nabzını . "Ben de öyle, Danışman. Ben de öyle."

Sonsöz

*17 Temmuz Cumartesi,
13:30.*

Abe, kutusunda montajının sadece on dakika süreceği belirtilen ama gerçekte iki saat süren şövalenin son vidasını da sıktı. montajı ve çalışmasını anlatan bir video ile birlikte gelmesi

Bu işin görüldüğünden daha zor olacağına dair ilk ipucu talimatlar olmalıydı. Ama önemli değildi. Kristen için bir hediye idi.

Bütün oda Kristen için bir hediye idi.

Daha bir hafta önce kapattıkları evdeki boş yatak odasıydı. Burayı bir sanat stüdyosuna çevirmiş, Abe'in isteyebileceği tüm boyalarla donatmıştı. Sanat mağazasındaki tezgâhtar neredeyse onu öpecekti, diye düşündü Abe alaycı bir şekilde, iyi bir nedeni vardı. Boyalar çok pahalıydı. Ama yine de önemli değildi. Bu Kristen için bir hediye idi ve artık eski evinin ipoteği için endişelenmek zorunda olmadıklarına göre bunu karşılayabilirlerdi.

Neyse ki Kristen'in eski evi çabucak satılmış, Annie de gerekli birkaç tamirattan fazlasına yardım etmişti. Oturma odasını yeniden duvar kağıdı ile kaplamak ve aceleyle yeni bir mutfak inşa etmek gibi. Yine de, zaman ve masraf bir yana, hem Kristen hem de eski komşuları, evin yakın geçmişini ilgi çekici bulan yeni bir çiftte ev sahipliği yaptığı için mutluydu. Kocasını muhabirdi,

Karısı bir yazar. Abe ürperdi. Evi alsınlar ve kurtulsunlar.

Owen'ın evi de satılmıştı.

hoş geldiniz. Satışından elde edilen gelirin bir kısmının kendisinde kalması ve geri kalanının toplum merkezine bağışlanması şartıyla Kristen'a bırakmıştı.

Leah ve Timothy'nin sosyalleştiği yer. Bir kısmını toplum merkezine bağışlamış, kalanını da Kaplan'ın çocuğu ve Vincent'in devam eden fizik tedavisi için bir fon oluşturmak üzere kullanmıştı. Vincent onların tahmin ettiğinden

ve bir daha asla bir lokantada çalışamayacak olsa da, terapiyle bir şekilde normal bir hayata sahip olabileceğini düşündü.

Abe arkasına yaslanıp el işine baktı. Tuvallerini kaldırıp indirmek için bir el krankına sahip olan çift direkli şövale, bir tuvali sekiz fit yüksekliğe kadar taşıyabiliyordu. Abe etrafındaki tuvallere baktı.

Kristen'in eski arka bahçesindeki depo. Orada sakladığı, kocaman bir asma kilitle kilitlediği şey buydu. İtalya'da ve sanat ilk yıllarında tamamladığı tuvaler, kalbini sıkıştıracak kadar çarpıcı portreler ve manzaralar. Elbette biraz da olsa önyargılıydı.

Karısı yetenekliydi. Pek çok açıdan. En son çalışması ilerleme odanın köşesindeki derme çatma şövalenin üzerinde duruyordu. Floransa'nın güzelliğini çok zahmetsizce yakalamıştı. Balayını geçirdikleri otel odasının manzarasıydı ve bu da eseri çok daha özel kılıyordu.

Evin kendisine bakacak pek bir şey yoktu. Ama yine de. Abe'in, Kristen ve Annie'nin bu durumu çabucak değiştireceklerinden hiç şüphesi yoktu. Ama en azından bu sefer komşularıyla iyi geçinecekti. Yeni evleri ailesinden sadece yarım blok ötedeydi. Sean ve Ruth sadece birkaç blok ötede oturuyordu. Hayat güzeldi.

"Abe?" Ön kapı çarparak aşağı indi.

"Buradayım, tatlım. Yedek yatak odası." Endişeyle kadının merdivenleri tırmanışını izledi ve yeni stüdyoya vereceği tepkiyi bekledi. Ama kadın sahanlığa ulaştığında beklentisi hızla kaşlarının çatılmasına dönüştü. Temmuz gününün sıcağına rağmen solgun ve titriyordu. "Neyin var?"

Kadın sadece ona baktı, ifadesi uzak ve okunaksızdı. Kolundan tutup onu boş yatak odasına çekti ve nazikçe yumuşak bir sandalyeye oturmaya zorladı. Kızın solgun yüzüne bakmak için çömeldi. "Sorun ne dedim?"

Gözleri odanın içinde dolaştı ve nefesi kesildi. "Oh, Abe... Teşekkür ederim."

Ama teşekkürü o kadar ince bir sesle söylemişti ki, onunkine benzemiyordu. "Kristen, beni korkutuyorsun. Neyin var?"

Konsantre olmuş gibi görünürken kızıl kaşları düğümlendi. "Az önce doktordan geldim."

Kalbi durdu. *Oh, Tanrım.* Beyni döndü, aklı zihninin gerisinde sakladığı olasılığa takıldı. Kanseri geri dönmüştü. "Geri mi dönmüştü?"

kaşlarını çattı. "Sırtında ne var?"

"Rahim ağzı kanseri."

Yüzü ağardı, omuzları çöktü. "Hayır, hayır, Abe. Çok özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim. Hayır, ben iyiyim, gerçekten." Nabızı normale dönmeye başladığında, tekrar odaya baktı, ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Bu sabah çok meşguldün. Hepsini bodruma geri taşımak zorunda kalacak olman çok kötü."

Abe başını salladı. "Asla olmaz. Hep bunun üzerinde çalışıyordum - " Kendini durdurdu, kızın gözlerindeki bakışa kapıldı. Daha önce hiç görmediği bir bu. Umut ve... başka bir şey. Kalbi göğsünde tekledi ve kendisi de umutlanmak istemediğinden, kızın yüzündeki bukleleri nazikçe itti. "Hangi doktora gittiniz?"

Gözleri onunkileri tuttu. "Anemi testi yaptırmak için doktora gittim. Annemde de vardı ve Kansas'a yaptığım son seyahatten döndüğümünden beri çok yorgunum."

Abe o yolculuğu, ona hak ettiği sevgiyi vermeyi hâlâ reddeden babasıyla olan hesaplaşmasını düşünmek istemiyordu. Abe adamın suratını dağıtmak istemişti ama sonunda Kristen sadece veda etmişti.

Annesi yaşadığı sürece annesini görmeye gitmeye devam edecekti ama babasından ümidini kesmişti. Babasının kaybı. Sonunda yalnız kalacaktı. Öte yandan Kristen'ın sayamayacağı kadar çok akrabası vardı, Reagan ailesine dahil olmuştu.

"Ve dedi ki?"

"Ütümün iyi olduğunu söyledi." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sonra hamile olduğumu söyledi."

Hamile. Bu kelime kafasının içinde patladı. Kalbi. Sevindi, Abe bağırarak, gülmek, taklalar atmak istiyordu ama kız çok hareketsiz görünüyordu. O yüzden bekledi.

"Ona bunun imkansız olduğunu, rahim ağzımın çoğunu aldığımı söyledim."

Ama koni biyopsisi denen bir şey yaptıklarını ve çok şey çıkarmalarına rağmen gebe kalmayı engellemediğini söyledi." Kelimeleri ezbere söylüyordu, sanki onlara hala inanmıyormuş gibi. "Doktorun tüm bunları bana on yıl önce açıklaması söyledi."

"mi yaptı?"

"Belki de. Tüm bu doğum, evlat edinme ve ameliyat deneyimi yüzünden o kadar yıkılmışım ki muhtemelen dinlemedim. varsaydım... Daha sonra bunu düşünmek istemedim."

Abe kendini tutamadı. Yüzüne bir sırtma yayıldı ve bir çığlık onu kollarına aldı ve sanki Jeannette'in yaşındaymış gibi etrafında döndürdü. Kız nefes nefese gülerek kollarını onun boynuna doladı ve sarıldı.

Gözlerinin içine bakabilmek için başını arkaya yatırdı. Yeşil ve gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Biliyorum.

Ben de seni seviyorum.

Abe, bunun doğru olduğuna inanamıyorum." "Ne zaman?"

"Ocak."

Çabucak hesap yaptı. "O zaman şimdiden üç ay mı oldun?"

Yüzü yine şaşkın görünüyordu. "Kalp atışlarını duydum, Abe." Çekingen bir elini karnına götürdü. "Bir bebeğimiz olacak."

Elini kendi eliyle kapattı, umutsuzca onun yanında olmayı diledi. "Bir dahaki sefere seninle geleceğim, böylece ben de duyabileceğim. Ve ondan sonra her seferinde."

Beklenmedik bir şekilde sırttı. "Tüm o doktor randevuları boyunca seni idare ettiği için Mia'ya borcunu ödemen gerekecek."

"Öğle yemeğini seçmesine izin vereceğim." Abe alnını onunkine yasladı, o kadar mutluydu ki mutluluktan patlayacağını sandı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Herkes söyleyebilir miyiz?"

Kristen geri çekildi ve kapıya doğru ilerledi. "Eğer Ruth henüz gelmediyse." Abe sırttı. "Doktor o muydu?"

Kristen sırtarak karşılık verdi. "Ne diyebilirim ki? Aile tarifesi alıyorum."

Yazar Hakkında

Karen Rose okumayı öğrendiği andan itibaren kitaplara aşık oldu, *Küçük Kadınlar*'dan Jo ve Nancy Drew yakın çocukluk arkadaşları oldu. Kendi hikâyelerini yazmaya başladığında Karakterler kafasının içinde konuşmaya başladı ve bir türlü susturulamadı. Karen okuyucular için hikâyeler yazmadığı zamanlarda bilgisayarlar için hikâyeler yazıyor - programlama beyninin diğer tarafını beladan uzak tutuyor. Hevesli bir balıkçı olan harika kocası ve okumayı - ve yazmayı - seven iki harika kızıyla birlikte güneşli Florida'da yaşıyor! Karen karen@karenrosebooks.com adresinden e-postalarınızı almaktan mutluluk duyacaktır ve www.karenrosebooks.com .adresindeki Web sitesine göz atmayı unutmayın

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

